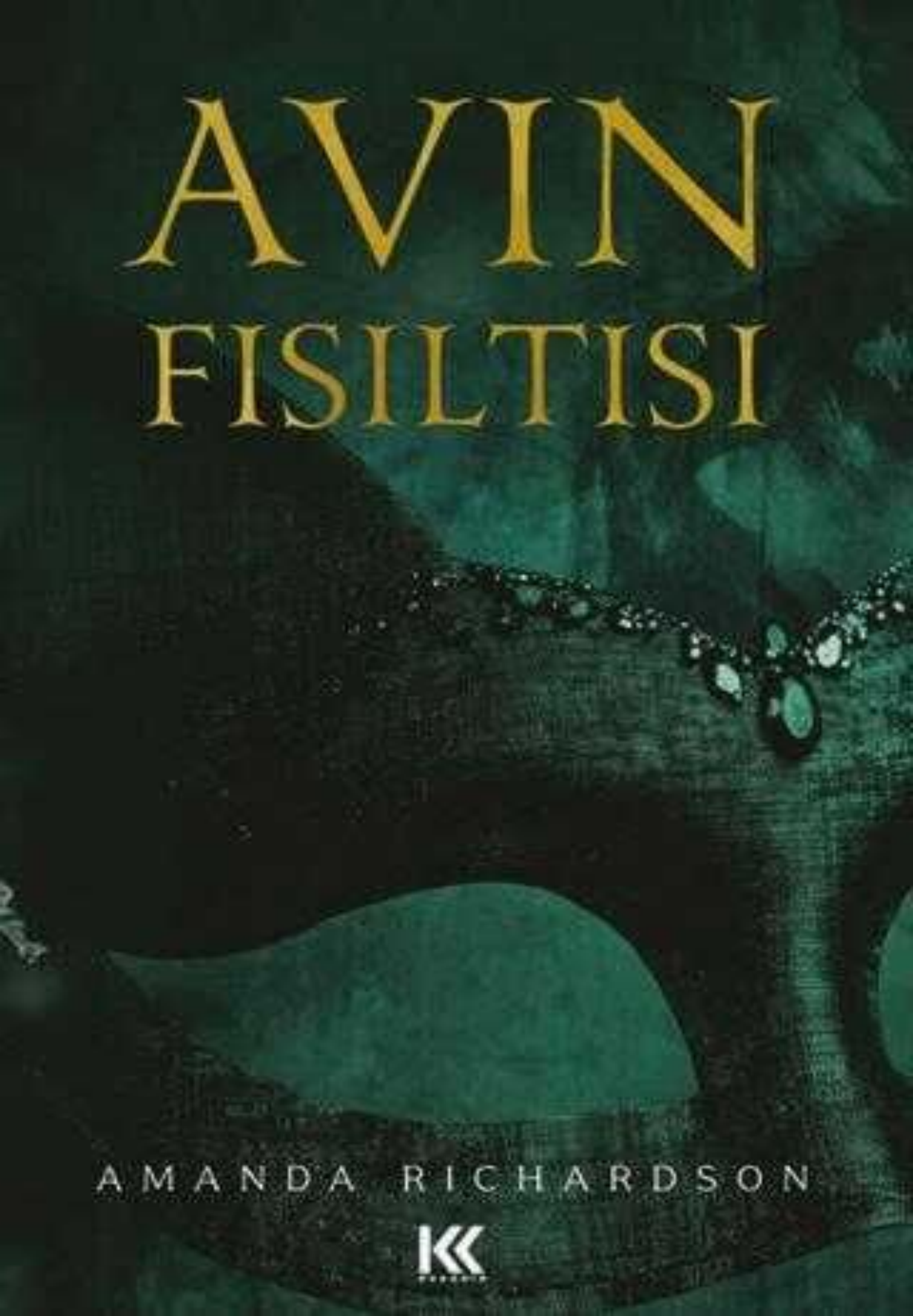

AVIN FISILTISI

AMANDA RICHARDSON

Avin Fısıltısı

Özgün Adı: *Prey Tell*
Amanda Richardson

Çeviren: Sergen Çelen
Editör: İrem Şimşek
Son Okuma: Eylem Akşin
Kapak & Sayfa Tasarım: Koronis Ajans

Türü: Yetişkin
Kitap No: 3

1. Baskı: Temmuz 2025
ISBN: 978-625-5832-00-9
Yayınevi Sertifika No: 76522

Copyright © 2023, Amanda Richardson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Two Daisy Media aracılığıyla Koronis Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Koronis Yayınları
Namık Kemal Mah. Kocayusuf Cad.
Karakaya Apt. No:18
Esenler / İstanbul

Baskı ve Cilt
Egem Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Avin Fısıltısı

AMANDA
RICHARDSON

Avin Fısıltısı, abisinin en yakın arkadaşıyla yaşanan bir aşkı konu alan, milyarder temasına sahip ve “ilkel oyun” (primal play) unsurları içeren bir romantiktir. *Ravaged Malikânesi* serisinin ilk kitabıdır ancak tüm kitaplar bağımsız olarak okunabilir.

Uyarı: Bu kitap sahiplenici, kıskanç bir anti-kahraman, açık cinsel sahneler ve sert bir dil içermektedir.

*Bir zamanlar öyle görkemli, öyle yüksek bir malikâne vardı ki,
Altın kapılarıyla Versailles'la boy ölçüşürdü âdeta.
Aşağıdan bakanlar için ihtişamlı ve göz kamaştırıcıydı,
Ama içinde yaşayanlar içinse harap ve çürümüş bir hapishaneydi.*

*Beş Ravage çocuğu, çürümüş köklerin arasında dünyaya geldi.
Babaları onların acımasız adamlara dönüşmesini sağladı.
Kimileri onların lanetlendiğini, arzudan vazgeçtiklerini söylerdi;
Ama onlar büyüyüp, aradıkları şeyi bulan adamlara dönüştüler.*

*Yasak, gizli ve tehlikeliydi sevdaları, uğruna savaşmaları gerekti.
Zor zamanlarda o malikâneyi sorgulamaktan geri durmadılar.
Lanet ve çürüme, karanlık zevklere, bozuk eğilimlere dönüştü.
Bu, günahkârca karanlık hikâyeleri olan beş adamın öyküsü.
Ravage kardeşler, aşkın galip geldiğini kanıtlayacak.*

Tetikleyiciler

Bu kitap bazı kişiler için sorun teşkil edebilecek temalar içermektedir. BDSM öğeleri (Hâkim/itaatkâr dinamiği, rızaya dayalı rıza dışı ilişki, şaplak, ilkel oyunlar, avcı/av rol oyunu, sert seks, kırbaç kullanımı), ebeveyn kaybı ve çocuk ihmali (anı şeklinde), açılma temaları ve anksiyete gibi. Ancak kitabın karanlık bir romantizm olmadığını lütfen unutmayın.

Tam liste için lütfen web sitemi buradan ziyaret edin:
www.authoramandarichardson.com/triggers

İyi okumalar!

Yakalanmak isteyen tüm kitap kurtları için.

Prolog Teklif

CHASE

Sekiz Yıl Önce

Tam pembe lastik eldivenleri ellerime geçiriyordum ki ön verandadan gelen bir çarpma sesi ve ardından gelen iniltiyi duydum. Nefesimin altında mırıldanarak kapıya doğru yürüdüm ve yavaşça açtım.

“Parker,” diye homurdandım, verandadaki büyük salıncakta oturan küçük, çökmüş bedenine bakarken. Dudaklarından bir dizi küfür dökülürken topuklu ayakkabılarının kayışlarıyla uğraşıyordu. “Sarhoş musun sen?” diye sorduğumda, kafasını kaldırdı ve bana ters ters baktı.

“Sarhoş değilim. Merdivenlerde takılıp düştüm çünkü bu topuklular beni öldürmeye çalışıyor.” Gözleri eldivenlerime kaydı. “Bu kadar evcil olduğunu hiç bilmiyordum. Pembe şüphesiz senin rengin.”

Kapının pervazına yaslanıp sııttım. “Bir erkeği etkilemek için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun.”

Küçük kayışlarla uğraşmaya devam etmeden önce gözlerini bana dikti. “Bu ayakkabıları çıkarmak neden bu kadar zor? Biz kadınlar neden kendimize sürekli böyle işkence ediyoruz anlamıyorum. Mesela bu delikleri bulmak neden bu kadar zor?” Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz bana ters ters baktı. “Şu anda *cinsel* imalarda bulunma, Ravage. Bu gece tartışacak havada değilim,” dedi bana taktığı lakapla.

“İzin ver,” diye teklif ettim, lastik eldivenleri çıkarıp ardından pantolonumun arka cebine soktum.

Oturduğu yere doğru yürüyüp dizlerimin üstüne çöktüm. Sol bacağını kaldırdığımda kremsi uyluklarından biri açığa çıktı. Boğazımı temizleyip elimdeki işe odaklanmaya çalıştım. Ne yazık ki haksız sayılmazdı. Oldukça küçük yapılmıştı ve ince kayışı, narin bileğinin etrafından çıkarmam tam bir dakikamı aldı. Parmaklarımı bacağı boyunca kaydırmamak için kendimi zor tuttum.

Bitirdiğimde topuklarımın üzerine oturup sııttım. “O kadar da zor değildi.”

Gözlerini birkaç kez kırıştırdı, arkamdaki bir şeye bakarak göz temasından kaçındı. “Jackson uyuyor mu?”

Ayağa kalkarken, “Evet. O küçük çocuklar bir gün onun sonu olacak,” diye mırıldandım. Hafta içi her gün ders verdiği yaramaz çocuklardan bahsediyordum. Akşam yemeğimizden sonra temizlik yapmışım, böylece yarın yapması gereken bir şey daha azalacaktı.

Homurdandıp, “Muhtemelen. Yine de her saniyesini seveceğinden eminim,” dedi.

Benden önce içeri girerken ön kapıyı onun için açık tuttum, topuklu ayakkabıları parmaklarından sarkıyordu. Onları kapının yanına düzgünce bırakışını, oyalanışını ve etrafa özlemle bakışını inceledim. Eldivenlerimi giyip mutfığa doğru yürürken, “Zor bir gece miydi?” diye sordum.

Yanımdaki tezgâhın üzerine zıpladı ve elleri tezgâhın kenarını kavrarken ayak bileklerini çaprazladı.

“Hayır.”

“Parker,” diye uyardım onu, ses tonum alçak ve korkutucuydu. İlk tabağı elime alıp onun dağınık abisinden kalan bulaşıkları temizlemeye başladım. “Yalan söylediğini her zaman anlayabiliyorum çünkü sesin bir oktav düşüyor.”

Dudaklarını yana doğru büktü, çok *masum* görünüyordu. On sekiz yaşında birinin katlanabileceğinden çok daha fazlasını yaşamış olması dışında...

“İyi, beni yakaladın.”

Sessizliğimin onu yiyip bitirdiğini bilerek bulaşık makinesini doldurmaya başladım. “Sarhoş olduğun konusunda yalan söylediğini de biliyorum.”

Alaycı bir kahkaha attı. “İki bardak içtim. Hemen devrilmem ya-”

“Biraz önceki şey neydi o zaman?” Kaşlarımı çatarken, ona bakarak sözümü bitirdim. “Juliet Parker *gerçekten* bir partiye gitti ve... Eğlendi mi?” diye şaka yaptım.

Koluma vurdu. “Bazen eğlenceli olabiliyorum. Nadiren de olsa, o yüzden fırsatın varken tadını çıkarsan iyi olur, *Ravage*.”

Tabağımı yere bırakıp yüzümü ona döndüm. Gözlerim onun açık yeşil gözlerine takıldı ve sonra kalp şeklindeki yüzünü, hafif çilli yanaklarının tozlu gül rengini, ince boynunu takip etmeden önce inceledi. *Zihnim*, çok kısa olan elbisesinin pürüzsüz kıvrımlarına nasıl yapıştığını, yuvarlak kalçalara doğru genişleyen ince belini ezberliyordu. İşim bittiğinde gözlerine tekrar baktım ama bu sefer yanakları pembeye çalıyordu.

Bu gece çok oyunbazdı. Bundan zevk alıyordum, bu onun yeni favori versiyonu olabilirdi. Daha yakınına eğildiğimde, göğsünün nasıl inip kalktığını görebiliyordum.

“Tadını çıkarmayı planlıyorum, Parker.”

Sözlerimi düşünürken gözlerini hafifçe kıstı.

Onunla flört ettiğimi anlamam bir saniye bile sürmedi.

Siketim.

Juliet Parker ile flört etmek mi? Bu fikri aklımdan bile geçirmeliydim ki inanın bana, aklım son birkaç yıldır bu fikri defalarca *gözden geçirmek istedi*.

Ama abisi benim en iyi arkadaşımdı. Onu on yıldır tanıyordum. Ve durum böyle olmasaydı bile, ben Chase *Ravage*’dım, Charles *Ravage*’ın dördüncü oğlu... Beş yıl önce bir grup insanın hayatını mahveden milyarder adamın oğluydum. *Ravage* soyadı temelde lanetliydi ve Juliet mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Çizgiyi yıllar önce çekmiştim. Ne kadar baştan çıkarıcı olsa da -ki

her zaman baştan çıkarıcıydı- ona asla sahip olamazdım. *O* beni asla istemezdi.

En azından beni istemesini istediğim gibi sınırsız bir şekilde...

“Bulaşıklar için bana yardım edecek misin yoksa hepsini kendim mi yapmalıyım?” diye çabucak konuyu değiştirdim.

Bu büyüü bozmuş gibi görünüyordu çünkü Juliet başını sallayıp tezgâhtan atladı. “Jackson uyuyorsa sen neden buradasın?”

Omuz silktim. Ona gerçeği söyleyebilirdim. En iyi arkadaşımı görmek cuma akşamlarımın en önemli olayıydı, yani bu şirin evde geçirdiğim zamanı uzatmaya çalışıyordum. Ravage Danışmanlık Şirketi’ndeki işimin yavaş yavaş ruhumu kemirdiğini ve Crestwood şehir merkezindeki çatı katım güzel ve büyük olsa da, burada olmayı tercih ettiğimi çünkü buranın başka bir yerden daha çok evim gibi hissettirdiğini itiraf edebilirdim. Ya da onun ve Jackson’ın ebeveynleri iki yıl önce öldüğünden beri onlara bakmak zorunda hissettiğimi söyleyebilirdim.

Jackson Parker, gerçek bir aileye sahip olduğum en yakın şeydi. Juliet de bunun bir parçasıydı.

Bu yüzden eve taksiyle döndüğünü biliyordum çünkü ona iş hesabıma erişim izni vermiştim ve daha önce alındığına dair bir bildirim görmüştüm.

“Dediğim gibi, çocuklar onu yıpratıyor. Babam acınacak bir insan olmasına rağmen bana temel görgü kurallarını öğretti.”

“Bulaşık yıkamayı bilmeyeceğini düşünmüştüm. Bilirsin, yetiştirilme tarzından ötürü...”

Çenem kasıldı ama cevap vermedim. “Bir havlu kap ve kurulamama yardım et.”

Tezgâhın üzerindeki havluya uzandı fakat sonra sabunlukta-ki yüzüğümü fark etti. Parmağı, ortasına *R* harfi kazınmış altının üzerinde gezindi. Yüzüğü bir parmağına taktığında gevşekçe sallanmasına gülümsedim.

“Bu yüzüğü taktığını hep unutuyorum.”

“Ben unutmam.”

“Bir antikaya benziyor.” Onu tekrar tezgâhın üzerine koydu.

“Yine de oldukça güzel. Pembe eldivenlerle iyi gidiyor,” diye kestirip attı. Alay etmesine rağmen güldüm. “Madem babandan bu kadar nefret ediyorsun, neden takıyorsun?” Ben ona büyük bir tencere uzatırken havluyu kaptı.

“Kendime hatırlatmak için.”

Tencereyi kuruturken, iri, sarımsı yeşil gözleri benimkileri buldu. “Neyi?”

Ona bir şarap kadehi uzattım, çenem kasılmıştı. “Sonumun asla onun gibi olmasını istemediğimi.”

Başka soru sormadan bardağı kuruladı ama onu biraz tanırıyorsa, o büyük beyninde bir yanıt formüle ettiğini varsayabilirdim. Juliet pratik, azimli ve odaklanmış biriydi. Eğer üniversiteye gitmeyecek olsaydı, ona Ravage Danışmanlık Şirketi’nde bir staj teklif edebilirdim. Beş yıl sonra başkan yardımcısı olabilirdi. Gerçi bu Ravage ismiyle anılması gerektiği anlamına gelirdi ve onun bundan daha iyi olduğunu biliyordum.

Kolunun benimkine hafifçe değmesiyle irkildim. Geri çekildim ve yüzündeki hafif hayal kırıklığını fark etmemeye çalıştım.

“Bana bu gecenin neden kötü bir gece olduğunu söyleyecek misin?” dedim o bana sorularından birini fırlatmadan önce. Ailem hakkında soru sormak istediğini biliyordum. Her zaman sorardı. Yemin ederim ailem onun için bir tür bilim deneyi gibiydi.

“Önemli bir şey değil. Sadece normal ergen takılmaları.”

Omuzlarım gerildi. “Biri seninle alay mı etti?” diye sordum öncekinden daha kısıp bir sesle.

Bana isim ver, demek istiyordum.

“Önemli bir şey değil, Chase.”

Dudaklarındaki ilk ismim beni ürküttü. Neredeyse hiç bunu kullanmazdı. Dokuz yaşında kurnaz bir çocukken bile bana Ravage diye hitap ederdi.

Ben lavaboyu silerken o da ikinci kadehi kurulamayı bitirmişti. “Anlat bana.”

Rahatsızca yer değiştirerek, “Gerçekten önemli değil,” dedi.

Havluyu elinden kaptım ve sıktım. “Söyle bana, yoksa kendim çözerim. Bağlantılarım var.”

Kollarını kavuşturdu. “Neden umursuyorsun ki?”

Omuz silktim. “İki kadeh içecek kadar seni etkiledi. Seni hiç bir şey içerken gördüğümü sanmıyorum. Hem de hiç. Koşudan önceki iğrenç protein *smoothie*’lerin hariç.”

Derin bir iç çekmeden önce hafifçe gülümsedi. “Peki, tamam. Ama sana söylediğimde korumacı ve öfkeli olacağını biliyorum, bu yüzden sakın kalacağına söz vermelisin.”

Sözleri yanağımın içini ısırmama neden oluyordu. “Dinliyorum,” diye homurdandım, havluyu yere bırakıp yüzümü ona döndüm.

“Son sınıftan birkaç kız bu yaz bekâretlerini kaybetmekten bahsediyordu, böylece üniversiteye bakire olarak gitmek zorunda kalmayacaklardı,” diye söze başladı, sesi gerginlikten biraz titriyordu.

Bu hiç hoşuma gitmedi. “Ve?”

“Sonra fark ettim ki tanıdığım ve hâlâ bakire olan tek kız benim.”

Sikeyim.

Öyle olduğunu tahmin ediyordum ve bencilce böyle olmasını ummuştum ama onun üzerinde herhangi bir hakkım yoktu, bu yüzden açık açık soramazdım.

Yine de, Parker’la çizgiyi aşmamam *gerektiği* gerçeğine rağmen, ilgimi çekti. Neredeyse herkesten saklamaya çalıştığım sahiplenici canavar, ona sahip olmak için kükrüyordu.

Çifte bela.

Boğazımı temizledim. “Üniversiteye bâkire olarak gitmenin nesi yanlış?”

“Her şeyi?” diye karşılık verdi, yanakları alev alev yanarken. “Ben tek olacağım.”

Gözlerimi kısıp sözlerini düşündüm. Bu durumdan faydalanmak çok kolay olurdu ama o *Parker*’dı. O tüm dünyayı hak ediyordu. Keşke bunun farkına varabilseydi. Bu konuda kötü hissetmesine neden olan arkadaşlarını *sikeyim*.

“Ne olmuş yani? Bekâretinin bir hevesle vazgeçip atabileceğin bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?” Sesim olmasını istediğimden daha sert çıkmıştı.

Bu onu sersemletti. *Altdudağını* dişlerinin arasına aldı ve şu anda o kadar savunmasız görünüyordu ki...

“Sen sordun,” diye yanıtlarken sesi sertti. “Ben de sana söyledim. Bu benim için büyük bir mesele.”

“Haklısın. Bana söylediğine sevindim, Parker.” Hâlâ altdudağını ısıırıyordu. Bitirdiğini düşünmemi istese de bitirmemişti. “Ve? Başka ne oldu?”

“Partideki çocuklardan biri konuşmaları duymuş ve işi orada halletmeyi teklif etti.”

Gözüm döndü, kırmızı görüyordum. Parlak, *kıpkırmızı*.

O benim değildi. Bunların hiçbiri önemli değildi. Ve yine de...

Uzanıp boynumdaki kravatu gevşettim. “Kim?”

Yeterince masum bir soruydu ama neredeyse hırıldayarak sormuştum.

Parker güldü. “Tabii, sanki sana söyleyecekmişim gibi.”

Onu değerlendirirken gözlerim soğuk ve kırılğan bir hal aldı. Uzun, açık kahverengi saçları vardı. O kadar parlak ki cilalı bakır gibi görünüyordu. Buğday bir ten, pembe dudaklar ve büyük, yeşil gözler... Ufak tefekti ama minyon da sayılmazdı ve vücudu... *Kahretsin*, onu öpmek için neler vermezdim. Sadece bir kez.

Belki onun için *öpüşmek yok, yakınlaşmak yok* kuralımı bile bozabilirdim.

Düşününce onun uğruna tüm kurallarımı çiğneyebilirdim.

Şimdi de başka birinin lanet bir ev partisinde onun bekâretini almaya çalışma cüretini gösterdiğini mi öğreniyordum?

“Peki. Bana söyleme. Ama ben öğreneceğim.”

Sırıttı. “Peki.”

“Yani, bu kadar mı? Belli ki teklifini geri çevirmişsin,” diye homurdandım.

“Elbette onu reddettim. Ben öyle biri değilim. İlk seferimin güvendiğim biriyle olmasını istiyorum. Önemseydiğim ve nazik davranacak biriyle.”

“Aynen öyle,” dedim ona, tezgâhı itip bulaşık makinesine doğru dönerken, boyumdan büyük işlere kalkışmadan önce.

Sakin ol, Ravage.

“İlk seferin sana saygı duyacak biriyle olmalı,” diye mırıldandım. Biraz deterjan koyduktan sonra başlat düğmesine bastım. “Ayak parmaklarını kıvrıracak ve gözlerini kafanın içinde o kadar geriye yuvarlayacak ki beyaz göreceksin.” Hâlâ lavaboya bakıyordum. Bunu söylerken ona bakamıyordum ama bunu duyması gerekiyordu. “Sana neyi kaçırdığını merak ettirecek biriyle. Partideki bir adamla değil. Hiç gitmediğin bir evin rasgele bir yatak odasında değil. Anlamlı bir yerde, sana tadına doyumaz bir yemek gibi davranacak biriyle.”

Arkamı döndüğümde Parker’ın yüzündeki ifadeyi beklemiyordum. Neredeyse... Zafer kazanmış gibiydi?

“Katılıyorum,” dedi, sesi net ve kararlıydı. “Bu yüzden *hayır* demeden önce beni dinlemenı istiyorum.”

Gözlerimi kısıtım. “Tamam...”

Boğazını temizledi ve elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı. Gülmek istiyordum çünkü elbise cepleri bayıldığım bir başka Parker özelliğiydi. Çepsiz elbise giymeyi reddediyordu.

Eteklerinin altından büyük boy kitaplar çıkardığını görmüş-tüm.

“Chase,” diye başladı ve kendisine meydan okuyacağını düşündüğü herkese attığı aynı bakışla beni sıkıştırdı. Daha dik durarak bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Düşünüyordum da... Partiden beri, yani-”

“Parker,” diye uyardım, bu ses tonundan hiç hoşlanmamıştım.

“Bence bekâretimi almalısın. Bu gece.”

Gözlerimi sıkarak kapattım ve burnumun kenarını ovuştur-dum. Yavaşça nefes verip gözlerimi Parker’ın umutlu yüz ifadesiyle tekrar açtım.

“Ne?” diye sordum kollarımı kavuşturarak homurdanırken.

Onu bu tezgâhın içinde becerirken, bacaklarını ayırıp, belime sarmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama bunun asla gerçekleşmemesi için o kadar çok neden vardı ki.

Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında mıydı? Sadece bu gece de değil her zaman öyleydi.

Juliet Parker’ı yıllardır el üstünde tutuyordum.

“Çıldırmadan önce, daha önce takside oluşturduğum listeyi okumama izin ver.”

İnledim. “Tabii ki bir listen var. Bekâretini alacak kişiyi seçme işini sana bırakıyorum, Parker.”

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Her şeyde en iyi olmak zorunda olduğumu biliyorsun. Bu neden farklı olsun ki?”

İç çekerek ağzımı ovuşturdum, içimdeki her sinir ucu aynı anda ateşleniyormuş gibi hissettiğim için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

Bence bekâretimi almalısın. Bu gece.

“Devam et o zaman. Listenin boşa gitmesini istemem.”

Sanki bunu bekliyormuş gibi hiç vakit kaybetmeden devam etti. “Birincisi, sen abimin en yakın arkadaşısın. Senin için riskler yüksek. Jackson yüzünden nazik ve şefkatli olursun. Onu asla kaybetmek istemezsin.”

Ben de seni asla kaybetmek istemiyorum, Parker.

Parker, onu neden becermem gerektiğine dair küçük nedenler listesine devam ederken onu izliyordum. Ve dudaklarından dökülen her kelimeyle birlikte kararlılığımın bir kısmını daha kaybediyordum.

“İki, sen paralı bir aileden geliyorsun. Buluşmamız beklenmedik bir hamilelikle sonuçlanırsa, bana bakabileceğini ve bakacağını biliyorum.”

Sikeyim. Ben.

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Tenim söylediği her kelimeyle ısınmaya başlamıştı.

Hayır.

Sikeyim.

“Üçüncüsü, sana güveniyorum ve senden hoşlanıyorum. Ayrıca seni fiziksel olarak da çekici buluyorum” dedi, sanki bir ders kitabından okuyormuş gibiydi. “Dördüncüsü, başka seçeneğim yok. Üniversiteye bâkire olarak gitmek istemiyorum ve sen benim tek umudumsun.”

Telefonunu indirdi ve gözlerim pembe yanaklarında ve kızarmış göğsünde gezindi. Yine de son söylediği aklıma takıldı.

Başka seçeneğim yok.

O, bakireliğini kaybedecek birine ihtiyaç duyuyordu. Üniversiteden önce yapılacaklar listesindeki maddelerden birini işaretleyecektim.

Ama ne yazık ki o, benim için bundan daha önemliydi.

Çenem seğirdi. “Sanırım -her zaman çok titiz olduğun için- bekâretini neden almamam gerektiğine dair bir neden listen de vardır.”

Bana kesinlikle varmış gibi bakan bir ifadeyle listeye göz attı.

“Bunların hiçbirini bana karşı kullanamazsın, Ravage.”

Omuz silktim. “Sana söz veriyorum, orada zaten bilmediğim hiçbir şey yok.”

Başını salladı ve okumaya başladı. “Bir... Ailen.” Tepkimi ölçmek için bir saniyeliğine bana bakarken hafifçe yüzünü buruşturdu. İfademi kayıtsız tuttum. “Ravage isminin pek de iyi bir üne sahip olmadığını hepimiz biliyoruz. Ve bekâretimi almak için önemli olmasa da, ileride gerçek bir ilişki şansını azaltabilir.”

Yanılmıştım.

Sözleri canımı yakmıştı.

Gerçek bir ilişki.

Şöyle devam etti. “Nihayetinde, bu noktada artılar eksilerden daha ağır basıyor. İlk sömestrime başlamadan önce sadece iki haftam var. Sana daha önce de söylediğim gibi, sen benim tek seçeneğimsin.”

“Başka ne var?”

“İki... Farklı sosyal sınıflardan geliyoruz. Tercihlerini göz

önünde bulundurmak zorundaydım ve belki de beni kendin için fazla sıradan bulabileceğini düşündüm-”

“Tanrım, Parker,” diye homurdandım, başımı sallarken ona ters ters baktım. “Ciddi misin?”

Omuzları hafifçe öne doğru sarkarken altdudağını çiğnedi. “Bilmiyorum. Aslında seni hiç kimseyle çıkarken görmedim...” diye devam etti ve gözleri kocaman açıldı. “Aman Tanrım.” Elini ağzına götürdü. “Eşcinsel misin?”

Sırıttım. “Kesinlikle eşcinsel değilim, Parker,” dedim, gözlerim vücudunda bir kez dolaşırken sesim hırıltılı çıktı. “Devam et.”

“Üç, ikiye benzer bir şey. Cinsel tercihlerinin benimkinden tamamen farklı olabileceğini fark ettim ki bildiğin gibi öyle bir şey yok. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve belki de daha deneyimli birini tercih ediyorsundur.”

Gülümsememi bastırmaya çalışarak, yere bakarken, dilimi yanağıma doğru yuvarladım.

Ah, Parker. Keşke yatakta yapmaktan hoşlandığım ahlaksız şeyleri bilseydin.

Kendi listem kafamda şekillenirken gözlerimi yavaşça kaldırdım. Teklifini neden reddetmem gerektiğine dair sayısız sebep vardı ama bir tanesi her şeyin önüne geçiyordu.

Juliet’in ilki olmak için muhtemelen cinayet işlerdim.

Kendimi onun bilincine kazımak, onun için o kişi olmak...

Ama yapamazdım.

Ben ona layık değildim.

Her ne kadar onun için o kişi olmak istesem de, nasıl yapacağımı bilmiyordum. Nasıl nazik olunacağını hiç öğrenememiştim. Sevmeyi hiç öğrenememiştim. Neden hiç kimseyle çıkmadığımı soruyordu... Çünkü *nasıl yapacağımı* bilmiyordum. Elbette, bir hayvan gibi sevişebilirdim. Bir kadınla nasıl yatılacağım biliyordum, onlara çığlık attırmanın tüm yollarını biliyordum. Ama aşk? Hiçbir fikrim yoktu. Ve Parker, bekâretini sevdiği biriyle kaybetmeyi hak ediyordu, onu sevebilecek biriyle.

O kişi asla ben olmayacaktım.

“Üzerinde fazla düşünmediğin kararlar oldu mu?” diye sordum usulca.

Alayla güldü. “Tabii ki hayır. Verileri toplamalı ve analiz etmeliyim. Nasıl çalışacağımı bilmemin tek yolu bu.”

Kıkırdarken ellerimi ceplerime soktum. Ancak gülümsemem yavaşça silindi. Başımı öne eğdim, keşke onun tadına bakmak için dünyayı yakabileceğimi söyleyebilseydim.

Yine de sınır çizmeye kararlıyım.

Buna layık değilim.

Onun için o kişi olamam.

“Parker, bu iyi bir fikir değil.”

“Gerçekten mi?” Kolları yana düşerken, sessiz sesi incinmiş bir tonda çıkmıştı. “Beni reddediyor musun?”

Sikeyim.

“Bak, istemediğim için değil, tamam mı?”

“Belli ki öyle, yoksa sen kabul ederdin.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kapattı. Başını birkaç kez salladı, sonra yeniden açtı. Az önce mutlu ve konuşkanken şimdi soğuk ve içine kapanıktı. “Biliyor musun? Sorun değil. Tabii ki beni reddedeceksin. Benim ligimin tamamen dışındasın. Ben bir aptalım ve asla yapmamalıyım-”

“Senin liginin dışında mı?” İnanamayarak sordum. “Ciddi misin sen?”

Lanet olası ironi.

Koluna dokunmak için uzandım ama irkilerek uzaklaştı. “Sorun yok.” Ancak o zaman köprücük kemiğindeki ve boynundaki kızarıklıkları fark ettim. Çenesini hafifçe aşağı doğru eğmişti.

Onu reddetmekle kalmamış, utandırmıştım da. Açıklamak için ağzımı açtım ama tezgâhı itip yanımdan geçti. Hiç düşünmeden bileğini tuttum ve onu geri çektim.

“Beni dinle,” diye bağırdım.

Kolunu kurtardı. “Açıklamana gerek yok. Abimle ve senin kim olduğunla ilgili karmaşık bir durum...” diye devam etti, hâlâ içine kapanık davranıyordu.

“Öyle değil. Bunların hiçbir önemi yok.” Gözlerinin içine baktım ama tek gördüğüm acıydı. On sekiz yaşında yaralı bir kız... Ve onun acısının sebebi benim aptallığımdı.

İşte bu yüzden duygularla, randevularla ya da aşkla ilgilenmiyordum.

Çünkü sonunda her şey yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

“O halde neden?” diye meydan okudu.

“Açıklaması zor. Açıklayabileceğimden emin değilim.”

Gözlerini devirdi, numara yapmaya çalışıyordu ama tereddütünü görüyordum. Vücudunu benden uzaklaştırma şeklini. *Çok kısa* elbisesinin eteğiyle oynamasını.

“Bu konuyu açtığımı unut, tamam mı?”

Bana baktığında, kalbimin ikiye bölündüğüne yemin edebilirdim. Kırpikleri dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanmış ve kaşları öfkeyle çatılmıştı. Sıradan şakalaşmalar dışında, Parker’ı bana kızgın gördüğümü hiç sanmıyordum.

O zarar görmeden bu işi bitirmeliydim.

Henüz farkında değildi ama iyi olacağını biliyordum. Yakında, bir sürü seçeneği olacaktı. Erkekler onun önünde diz çökecekti. Bunu düşünmek sigortalarımı attırsa da doğruyd.

“Tamam. Artık biraz uyumalısın,” dedim.

Ona tokat atmışım gibi bakakaldı, şoke olmuş ve kızgın. Yıllar boyunca doğal olarak biriktirdiğimiz dostluğumuz birden çatırdadı ve etrafımızda patladı. Parker zekiydi, aynı zamanda gururluydu. Bu da beni yakın zamanda affetmeyeceği anlamına geliyordu.

Başka bir şey söylemeden, bana ters ters baktı ve ardından yürüyüp gitti. Yatak odasının kapısının gürültüsüyle çarptığını duydum. İçimi çekerek döndüm ve kollarımı tezgâha dayadım.

Lanet olsun.

Hayatımın en büyük hatasını mı yapmıştım? Ya evet deseydim? Benden ne söylememi bekliyordu ki?

Elbette, Parker. Seni domaltıp mutfak tezgâhında sikeyim mi?

Elbisesini kaldırıp kremsi uyluklarının arkasını ortaya çıkarma düşüncesi bile, sikimi sertleştiriyordu.

Sikeyim.

Homurdanarak doğruldum ve mutfakı temizlemeyi bitirdim. İşim bittiğinde, yüzüğümü alıp kendimi gitmeye zorladım. Kırmızı Maserati MC20 Cielo'mun sürücü koltuğuna tırmanırken Juliet'in penceresine bakmayı reddettim. On dakika içinde -tüm hız sınırlarını aşarak- park yerime yanaşmışım. Arabayı kilitleyip asansöre bindim ve on dört kat yukarı, çatı katındaki süite çıktım.

Bence bekâretimi almalısın. Bu gece.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı kapının yanına bırakıp oturma odamın bar bölümüne geçtim ve kendime büyük bir bardak viski doldurdum. Normalde tadını çıkaracağım bir şeydi ama bu gece içinde boğulmam gerekiyordu. Tek dikişte içtim ve bir tane daha doldurdum.

Başka seçeneğim yok. Üniversiteye bâkire olarak gitmek istemiyorum ve sen benim tek umudumsun.

Üçüncü yarım kadeh viskiyi içtiğimde, uyuşukluk belirtileri uzuvlarımdan aşağı indi ve zihnimi bulandırdı. Kravatımı çıkarak yatak odama doğru yürüdüm, bir şekilde doğru şeyi yaptığım için kendimi daha kötü hissediyordum.

Tanrı biliyor ya, onu reddetmek için bütün nezaketimi kullanmışım.

Benden sonsuza dek nefret edecekti.

Ravage isminin pek de iyi bir üne sahip olmadığını hepimiz biliyoruz. Ve bekâretimi almak için önemli olmasa da, ileride gerçek bir ilişki şansını azaltabilir.

Belki de en iyisi buydu.

Belki de benden nefret etmeliydi.

Çünkü bu, benden uzak kalacağı anlamına geliyordu. Ve bunu düşünmek beni öldürse de, benim yapamadığım her şekilde onu sevecek birini bulabileceğini biliyordum.

Duş alıp yatağa girdiğimde, Juliet Parker'ın hayatında ben olmadan daha iyi olacağına tamamen ikna olmuşum.

Ve zaten ihtiyacı olan o son hamleyi de yapmışım.

Eksiklik

JULIET

Sekiz Yıl Sonra

“Ah evet, Dylan. Tam orası. *Çok* yakınım-”

Nişanlım ritmik bir şekilde içime girerken onun altında sırtımı yay gibi germiştim. Yatak her yarım yamalak itişinde gıcırdıyordu ve leğen kemiğim onun doğrudan içime girmesinden dolayı sızlamaya başlamıştı. Bir saniye sonra hareketsiz kaldığında boşalmak üzere olduğunu anladım. Gözlerimi kapatıp yüzümü yana çevirdim ve hayal kırıklığıyla inlememeye çalıştım.

Başka bir gün, başka bir kaybolan orgazm...

Dylan üstümde birkaç kez sarsıldıktan sonra tamamen sessiz kaldı. İçimden çekilip, yanımda yatağa devrilirken ağzı hafifçe açıktı.

“Siktir, Jules. Bu inanılmazdı,” diye soludu.

İç çektim. “Evet.”

“Boşaldın mı?”

Asla boşalmıyordum.

“Hayır ama sorun değil.”

Yüzünü bana döndü ve parmağını çıplak kolumda gezdirdi. “Seni orgazma ulaştırmamı ister misin?”

Dilimi ısırdım. Neden hep kendisi yapmayı teklif ediyordu ki? İkimiz de onun beni *Wolverine*’i -kullanışlı siyah vibratörümü- kullanırken izlemeyi kastettiğini biliyorduk.

Çoğu zaman boşalacak enerjim olmuyordu ve bu gece sadece uyumak istiyordum.

“Hayır, iyiyim.”

“Emin misin? Deneyebilirim-”

Omzundan öptüm. “Eminim. Yoruldum.”

Ne zaman *öncesinde* beni boşaltmasını önersem sabrını kaybediyordu. Ona nelerden hoşlandığımı, parmaklarını, dilini ve kalçasını nasıl hareket ettireceğini göstermiştim... Ama nafileydi. Birkaç dakika sonra pes ediyordu. Ben hemen boşalabilen bir kız değildim. Genelde uzun sürerdi. Bazen bende bir sorun mu var diye düşünüyordum. Mantıken bunun normal olduğunun farkındaydım. Seks sırasında orgazm olamayan şanssızlardan biri olduğum sonucuna varmıştım. Bazen baya o duruma yaklaşıyordum, bu geceki gibi... Tabii kendime dokunabilirsem.

Ama asla yeterli olmuyordu.

Oturduğum yerden kalkıp bornozumla banyoya gittim ve o yatakta uzanırken ben de temizlendim. İşimi bitirip, yatak odama geri döndüğümde onu horlarken ve bıraktığım yerde uyurken buldum. Kapıyı kapatıp, mutfığa girerken yüzümü buruşturdum. *Bir insan seks yaptıktan sonra nasıl bu kadar tatmin olabilir ve bu şekilde kendinden geçebilirdi?*

Bunun nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum.

Yürürken nişan yüzüğüm tezgâhın kenarına çarptı ve ona bakarken acı içinde inledim. Lanet yüzük *her şeye* takılıyordu.

“Sorun nedir?”

Arkamı döndüğümde ağabeyimi dizüstü bilgisayarıyla kanepede uzanırken buldum. “Anahtarının sende kalmasına izin verdiğimde, bu istediğin zaman evime girmen için bir davet değildi.”

Jackson yazarken sırtıttı. “Teknik olarak benim de evim.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, “Ne zamandır buradasın?” diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. “Kulak zarımı oymam gerekeceğini bilecek kadar uzun.”

Ah, Tanrım.

Yedek yastıklardan birini alıp ona fırlattım. “Evine git.”

Kendini savunmak için kollarını uzattı ve güldü. “Yapamam.

Chase partilerinden birini veriyor ve gelecek haftanın prodüksiyon planlarını gözden geçirmek için sessizliğe ihtiyacım var. Provalar yarın başlıyor.”

Çenemi sıkarak kalçamı kanepenin arkasına yasladım. “Evet, onun yanına taşınarak ne beklediğini bilmiyorum. Burada kalabiliirdin.”

Jackson hafifçe yüzünü buruşturarak yazmaya devam etti. “Jules, seni ne kadar sevsem de üçüncü tekerlek olmamayı tercih ederim. Chase’in zaten bir sürü odası var ve işe daha yakın.”

Gözlerini kısıp, ekrana bakarken onu inceledim. Benden altı yaş büyük olan Jackson Parker nefes alan, yürüyen ve kanayan bir kalpti. Yani umutsuz bir romantikti, ayrıca küçük diktatörler için fazla mesai yapmaktan hoşlanan tanıdığım tek insandı. Crestwood’un tek özel okulu olan Saint Helena Akademisi’nde, okul öncesi tiyatro öğretmeni olarak tüm zamanını etkilenebilir zihinleri şekillendirmek için harcıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, çocuklar ona sahip oldukları için çok şanslılardı. Kaliforniya’da en iyi öğretmen ödülü olsaydı, Jackson kazanırdı. Hem de on kere.

Bilgisayarına hızlı bir bakışla, gelecek haftanın tiyatro prodüksiyonlarını koordine ettiğini görebiliyordum.

Gözlerimi ovuşturarak, “Doğru ya... Gelecek haftaki gösteri ne zaman demiştin?” diye sordum. Geç olmuştu ve muhtemelen ikimiz de uyuyor olmalıydık.

Yetişkin olmak bazen zordu.

“Cuma gecesi. Sana ve Dylan’a bilet aldım bile.” Bilgisayarından başını kaldırıp gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti. Açık kahverengi saçları yana doğru savrulmuştu ve kehribar rengi gözleriyle karışan keskin elmacıkkemikleri çoğu yetişkini kendinden geçiriyordu. “Üst üste iki cuma gecesi. Senin inek ve içe dönük ruhun iyi olacak mı?”

Homurdanarak güldüm. “Siktir git.”

“Yarın için heyecanlı mısın?”

Omuz silktim. “Bu sadece bir nişan partisi. Dikkatlerin üzerimde olmasından nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Lütfen bana beyaz giyeceğini söyle,” diyerek beni kışkırttı.

Bekâret simgesi beyaz gelinlik fikrine nasıl baktığımı çok iyi biliyordu.

Öğürüyormuş gibi yaptım. “Hayır. Elbisem siyah.”

Yanağını ısırdığının farkındaydım ama yazmaya geri dönerken hiçbir şey söylemedi. Sabahlığımın kolundaki gevşek bir iplikle oynayarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım, içimde hâlâ, biraz önceki seksten kalma o taş gibi ağırlık vardı. Sehpadan dizüstü bilgisayarı alıp karşı sandalyeye oturdum. Göz ucuyla, Jackson’ın bana baktığını görüyordum.

“Jules, uyumalısın. Yorgun görünüyorsun.”

Çenemi sıktım. “Kendi adına konuş. Zaten uyuyacağım, sadece yarından önce biraz işlere bakmam lazım.”

Ona tekrar döndüğümde, kendimin aynadaki bir versiyonunu gördüm. Çalışkan, kararlı ve tutkuluydu. O, dört yaşındaki çocuklar için *Much Ado About Nothing*’in tüm prodüksiyonunu planlarken, ben üç ay sonra teslim edilecek olan tezim üzerinde çalışıyordum. Bazen birbirimize ne kadar benzediğimizi unutuyordum. İkimiz de istediğimiz şeyin peşinden ufukta görebildiğimiz tek şeymiş gibi giderdik. Kendi kendimize yetmeyi öğrenmiş ve sahip olduğumuz tek yaşam çizgisiymiş gibi öz disiplinimize güveniyorduk. Eksikliklerimizi kapatmak için ikimiz de *en iyisini* yapmaya çalışıyorduk.

Ebeveynlerimizi çok genç yaşta kaybetmek, ilerlemeye devam etmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Hedefe odaklı yaşamak...

Ancak hedefimizin ikimizin de istediği şey olduğundan tam olarak emin değildim.

Araştırmam son birkaç ay içinde daha da karmaşıklaşmıştı ve yakında kabul edilebilir bir çalışma ortaya koyabilmek için yeni veri eklemeyi bırakmam gerekecekti. Normal bir insan için bu, sürecin doğal bir parçasıydı. Ancak benim zihnim çalışmayı asla bırakmazdı, bu yüzden neyi dahil edip neyi dışarıda bırakacağımı bulmaya çalışırken zorlu birkaç ay olacağını biliyordum.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuktan en sevdiği şekeri seçmesini istemek gibiydi.

Araştırma sorularımı ve teorilerimi sağlamlaştırmış olsam da, argümanlarımın üzerinde çalışmam gerekiyordu. Onlar hakkında endişelenmeye başlamıştım *bile*.

İnsan Cinselliği üzerine doktora yapmamın da bir faydası olmamıştı.

Cinsellik, orgazm ve cinsel ilişkiler üzerine birçok çalışma anlamına geliyordu.

İroni gözümden *kaçmamıştı*.

Buna rağmen şikâyet edecek bir durumum yoktu. Dylan ve benim yarın nişan partimiz vardı. Yakında taşınacaktı ve şimdiden ülkenin dört bir yanındaki prestijli üniversitelerden çok sayıda yardımcı doçentlik teklifi almıştım. Akademi dünyasında bu neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Ama her yıl yayınladığım makaleler, ortak yazarlık yaptığım büyük çalışmalar ve saygın dergilerde yürüttüğüm editörlük görevleriyle İnsan Cinselliği alanında kendime bir yer edinmiştim.

Bu lanet olası tezi bitirdiğimde, gerçek hayatım başlayabilirdi. Sekiz yılı aşkın süredir bu an için çalışıyordum ve her şey yerli yerine oturuyordu.

Gayet *iyiydim*.

Yeni bir referansı biçimlendirirken, “Dün geceki randevun nasıldı?” diye dalgınca sordum.

“İyiymi ama onunla bir gelecek göremedim, o yüzden erken ayrıldım.” Bana bir *bakış attı* ve devam etti: “Sen sormadan söyleyeyim, tabii ki ona karşı dürüsttüm. Ben bir pislik değilim ve ne onun ne de kendi zamanımı boşa harcamak istemedim.” Birkaç dakika dudağını çiğnedi. “Bende bir sorun olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzündeki mutsuz ifadeyi gördüğümde kalbim sıkıştı.

Ah, Jackson.

Konuşmadan önce kelimelerimi dikkatle seçtim. “Onun söylediği bir şeyden dolayı mıydı?”

Başını salladı. “Hayır. Kimyamız uyuşmadı.” Ağır bir şekilde iç çekerken ifadesi değişti. “Sanırım bir süreliğine biriyle çıkmayacağım. Bu çok cesaret kırıcı.”

Dudaklarımı büktüm. “Ne yapmaya karar verirsen ver... Bekârlık yemini etmek bile olsa seni her zaman desteklediğimi bil.”

Bana bakarken gözleri yumuşadı. “Biliyorum, Jules.”

Yarım saat sonra, batan gözbebeklerime ve sürekli esnemeleme teslim oldum. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım. “Tamam. Pes ediyorum. Uyumam lazım.”

Jackson başını salladı ve o da bilgisayarını kapattı. Gerinerek saate baktığında inledi. “Kahretsin. Şimdiden gece yarısı mı olmuş?”

“Yarın zor bir gün olacak,” dedim hiç düşünmeden.

“Jules...” diye devam etti. Etrafına bakınırken yüzünü ovuşturdu ve ağzını birkaç kez açıp kapattı.

“Hımm?”

Yarı kararsız bir gülümsemeye omuz silkti. “Boş ver.” Bilgisayarını ve telefonunu sırt çantasına yerleştirdikten sonra devasa çantayı omuzlarına çekti. “Sanırım Chase’in evinin hâlâ kadın kaynayıp kaynamadığını göreceğiz.”

Burnumu kırıştırdım. “İkinizin nasıl en iyi arkadaş olduğunuzu hâlâ anlamıyorum. O tam bir zampara. Bekârlığa veda partilerine hiç girmeyeyim. Bütün bu fikir çok saçma.”

Jackson eli ön kapının koluna dokunurken iç geçiriyor. “Mükemmel olmadığını biliyorum Jules. İnan bana, tam bir baş belası olabiliyor. Ama o benim en iyi arkadaşım.”

Burnumu kırıştırdım. Eski odasını göstererek, “İstersen bu gece burada kalabilirsin,” diye teklif ettim.

Ürpererek irkildi. “Ve sabah kahvaltı hazırlayan çıplak bir Dylan’la uyanma riskini mi alayım? Sanmıyorum.”

“O bir kereydi.”

Diğer eliyle kapıyı açarken boştaki elini kaldırdı. “Bir kere yeterli, Jules. İyi geceler.”

O gittikten sonra kapıyı kilitledim, ardından kapıya yaslanıp iç çektim. Yorgundum ve yatağa gitmem gerektiğini biliyordum ama bunun yerine lavaboya yürüyüp bir çift pembe lastik eldiven giydim.

Sana tadına doyumaz bir yemek gibi davranacak biriyle birlikte olmalısın.

Gözlerimi kapattım ve su akarken tezgâha yaslandım.

Anı bana o kadar sert çarptı ki boğazım düğümlendi. Avuç içimi göğsümün üzerinde ovuşturarak, anıyı yok etmek için birkaç derin nefes aldım. Hayatımın en aşağılayıcı gecesi olmasına rağmen, bu anı zihnimde olması gerekenden daha fazla canlanıyordu. İçimdeki tanıdık öfke seliyle ileriye uzanıp, suyu gereğinden fazla güç kullanarak kapattım.

Bilmeliydim, işaretleri görmeliydim. On sekiz yaşında aptalın tekiydim. Chase Ravage yirmi dört yaşındaydı, kardeşiyle birlikte başarılı bir şirket kuralı iki yıl olmuştu bile. Muhtemelen beni sadece küçük kız kardeşi olarak gören bir yetişkindi. Peki ya şimdi? Son sekiz yıl onu taş a çevirmişti. Şimdi Ravage Danışmanlık Şirketi’nin lanet olası başkanıydı; soğuk, işine bağlı ve çalışkan... Onun yüzünden birinci sınıfın büyük bir bölümünü tüm dünyam altüst olmuş gibi hissederek geçirmiştim. Arkadaşız sanmıştım hatta bazen, belki daha fazlası olduğumuzu bile düşünmüştüm ama belli ki sadece okul yıllarında yaşanan bir platonik aşktı. Beni asla o şekilde düşünmemişti ve o gece onu hiç tanımadığım gerçeğini pekiştirmişti.

Sonra gelmeyi bırakmıştı. O geceden beri onu sadece birkaç kez görmüştüm. Şimdi bile, yollarımız kesiştiğinde, beni hiç tanı-mıyormuş ya da umursamıyormuş gibi davranıyordu.

En çok acıtan kısım da buydu.

Bu benim için baştan kaybedilmiş bir savaştı. İhanetti. Ona dürüst olup açılacak kadar güvenmişim. Bana yardım edip ede-

meyeceğini soracak kadar... Arada sırada gözlerini kaçırdığını fark etmişim, bu yüzden böyle bir fırsatın üzerine atlayacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, akıl almaz bir şeymiş gibi davranmıştı.

Reddedilmenin acısı bunca yıl sonra bile hâlâ *çok* güçlüydü.

Chase Ravage'i sikeyim.

Bulaşık makinesini doldurduktan sonra lavaboyu fırçaladım.

Lavabonun başında dururken, çocukken annemle babamın burada köpük savaşı yaptığını hatırladım, dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi. Koyu ahşap dolapları ve avokado yeşili aletleriyle tüm mutfak tamamen demodeydi ama ben her santimetrekaresini seviyordum. Bu evde doğmuştum ve bu evde ölmeyi planlıyordum. Ya da en azından hiç satmak istememişim.

Onlardan bana kalan tek şey, buydu.

Dylan'ı kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım çünkü eninde sonunda daha büyük bir yer bulma konusunda kararlıydı.

Işıkları kapatıp yatağa Dylan'ın yanına girdim. Dylan bir ara uyanmış ve yorgani üzerine çekmiş olmalıydı. Sırtımı göğsüne yaslariken hafifçe horluyordu. Farkında olmadan belime doğru uzandı ve beni kendine çekti. Kendimi ona bıraktım ama içimdeki o his hâlâ devam ediyordu. Dylan, bana daha sıkı sarıldı ama birden klostrofobik ve *sıkışmış* hissettim. Derin nefesler alıp, kalbimin atışını yavaşlatarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Yine de saatlerce dönüp durdum.

Birçok kadın seks sırasında orgazm olmazdı.

Pek çok insan nişan sonrası gerginlik yaşırdı.

Dylan Hall, benim gibi bir kızın isteyebileceği her şeye sahipti. Kendisi evlilik ve aile danışmanlığı alanında uzmanlaşmak isteyen bir psikoloji doktora öğrencisiydi. Şu anda en iyi psikoloji akademik dergilerinden birine gönderdiğimiz bir makaleyi birlikte yazıyorduk ve disiplinlerimizin örtüşmesini seviyordum. Zeki biriydi ve her yönden harika bir eş olmuştu. Üniversite birinci sınıfta tanıştığımızdan beri harika ve destekleyici olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Benim zekâmla boy ölçüşebilecek bir erkekle tanışmak çok nadirdi.

Bu yüzden abartılı yüzüğünü ve nişan partisini kabul etmiştim. Yıllar önce Psikoloji 301 dersimizde ona bu yüzden yaklaşmıştım.

Arkamı dönüp uyuyan nişanlımı inceledim. Zihnim hızla çalışırken, evlenme teklifini kabul etmeden önce hazırladığım artı-eksi listesini hatırladım. Masamın üzerinde bir yere yazmıştım. Yüzüğü evlenme teklifinden birkaç gün önce kanepede bulmuştum, o yüzden elbette bir liste yapmıştım.

Artıları: Zeki, ikimiz de akademide çalışmak istiyoruz, şimdilik bu evde yaşamaktan memnun, ikimiz de bir gün çocuk istiyoruz. Aynı dini ve siyasi inançlara sahibiz. Her seferinde klozet kapağını indiriyor ve bağımsız.

Eksileri: Beş yıl içinde daha büyük bir ev almak istiyor, beni orgazma ulaştıramıyor ve bazen bana gerçekten âşık olup olmadığını merak ediyorum.

Dylan, neredeyse her yönden mantıklıydı. Mantıklı olmadığı yönleri de benim için pek sorun teşkil etmiyordu. Listeler ve analizler benim işimdi. Liste kendi adına konuşurdu. Duygular ve hisler işleri karmaşıktı. Görücü usulü evlenen kadın ve erkekler bir şeylerin peşindeydi. Günün sonunda, her şey en sevdiğim dört harfli kelime olan verilere geldi. Kâğıt üzerinde sizin için en iyi kişi kim? Yaşlandığınızda ve saçlarınız ağardığında önemli olan budur. Size bakabilecek ve sohbet arkadaşı olabilecek bir adam, anlık heyecanlar yaşatabilecek birinden daha üstündür.

Çünkü romantizm ve şehvet kaybolur gider. Yaşlanırsınız. Çocuklarınız taşınır. Evlendiğiniz adamın iyi bir arkadaş olacağını ummak zorundasınız.

Dylan beni seviyordu.

Ben de onu seviyordum.

İyi olacaktık çünkü birlikte bir anlam ifade ediyorduk.

Birkaç dakika sonra gözkapaklarım ağırlaştı, annemle babamın mutfaktaki görüntüleri gözlerimin ardında süzüldü. Birlikte *o kadar* mutluydular ki neredeyse mide bulandırıcıydı. Aşklarını

hissedebiliyordunuz. Hâlâ hissedebiliyordum, şimdi bile. O sevgi, bu eski evin içine öylesine sinmişti ki çoğu zaman sahip olduğum tüm mantıklı düşünceleri sorgulatıyordu bana.

Onlar sadece birer yoldaş değildi.

Babamın anneme bakışını hâlâ hatırlıyordum. O yağmur damlasıydı, annem ise sel. Annem onun hayatının her yönünü ele geçirmişti.

Ama bu çok nadirdi.

Ve yine de hayatları bir gece araba kazasında yarım kaldı, peki uzun vadede bunun bir önemi var mıydı?

Geleceğimi tek büyük aşkıma beklemeye bağlayamazdım. Hayatın bana hiçbir şey borçlu olmadığını uzun zaman önce fark etmiştim. Kader, annemle babamı on altı yaşında benden çalmıştı ve ben bugün olduğum kişiye turnaklarımla kazıya kazıya ulaşmıştım.

Zekiydim, hırslıydım, ne pahasına olursa olsun mutlu olacaktım.

Dylan'ı seviyordum.

Ve o da beni seviyordu.

Bir dakika sonra, içimdeki o düğüm daha da ağırlaşırken gözlerim kapandı.

Malikâne

CHASE

“Chase, yatağa gel,” diye sızlandı esmer kadın, sırtüstü yattarken. “Üçüncü tur için hazırım. Ya da teknik olarak dördüncü mü?”

Penceredeki yerimden dönüp, ona baktım ve ellerini göğüslerine götürerek onları sıkmasını izledim.

“Bana bu şekilde hitap etmemelisin.”

Sırıttı. “Hâlâ oynuyor muyuz? Efendim?”

Bunu sorgulama ihtiyacı duyması, sözleşmemizdeki şartlara karşı gelebileceğini düşünmesi... Ona olan ilgim tamamen kaybolmuştu.

“Erken bir toplantım var. Kıyafetlerin yerde. Kendin çıkabilirsin.” İtiraz ederken ağzı açık kaldı, ben de soğuk bir sırıtışla ona doğru yürüdüm. “Beni yanlış anlama. Dün gece eğlenceliydi ama şartları kabul ettin ve bir sözleşme imzaladın. Ben aynı kadınla iki kez yatmam.”

“Ama-”

Sesimi alçaltarak, “Şartların hangi kısmını anlamadın?” diye sordum.

Surat astı. “Peki, efendim.”

Yataktan çıkıp, elbisesini ve iç çamaşırlarını giyerken onu izledim. Dün gece temel bakımını yapmıştım ve uykuya dalmıştı, bu yüzden gece kalmasına izin vermiştim zaten. Sonuçta ben tam bir canavar değildim. Sadece verecek başka bir şeyim yoktu. Benim

için ya hep ya hiçti ve bu kadınlarla birlikte olmak cinsel dürtülerimi tatmin etmekten öte bir anlam taşımıyordu. Yine de hiçbir şeyi yarım yapmazdım. Hâkim rolünde olmamı bekliyordu, ben de ona kapımdan çıkıp gidene kadar istediğini verecektim.

Sözleşmemin kurallarına göre oynamaktan mutluydum, beni kızdıran *daha fazlasını* istediklerine karar vermeleri idi.

Kurallarım vardı.

Bozmak istemediğim kurallar...

Çantasını kaptığı gibi öfkeli bir ifadeyle bana baktı. “Nedenini sorabilir miyim? Neden sadece bir gece? Eğlenmedin mi?”

Pencereye dönmeden önce ona kısa bir bakış attım. “Romanizm için zamanım yok. Benden istediğin buysa, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Kontratım açık,” diye ekledim. Onu resmen kovmuştum.

Hiçbir şey söylemeden hışımla ayrıldı.

Her zaman sadece bir geceydi. Hiçbirinin bağlanmasına yetecek kadar uzun değildi. Üstelik çeşitlilik sağlıyordu.

Yine de becerdiğim kadınların çoğu bunu anlamıyordu. Niyetlerimi bir sözleşme, gizlilik anlaşması ve titiz bir inceleme süreciyle çok açık bir şekilde belirtmeme rağmen, yatak odası dışında tatlı, sabah yakınlaşmaları ve romantizm bekliyorlardı. Bunları asla yapmazdım.

Bu basit bir anlaşmaydı ve her iki taraf için de faydalıydı. Onlar kendilerinden faydalanmayacak bir efendiye sahip oluyorlardı, ben de gece boyunca dikkatimi dağıtacak bir itaatkâra sahip oluyordum.

Yine de her seferinde, bir şekilde kendimi tamamen tatminsiz hissediyordum.

Güneş ufukta yükselirken elimi yüzümde gezdirdim. Burada büyürken yaşadığım kötü anılara rağmen Crestwood şehir merkezi sabahları çok güzel olabiliyordu. Mercan rengindeki gün doğumu uzaktaki okyanusun koyu mavi sularına yansıyor ve Hemford Park’ın parlak yeşilliği baharın son ışıklarında neredeyse neon gibi görünüyordu. Burası, Orange County’le Los Angeles County

arasında yer alan büyüleyici bir şehirdi. Kaliforniya'nın en büyük üçüncü şehri olarak, büyük ve kartpostal gibi görünen körfezi sayesinde önemli bir turistik cazibe merkeziydi.

Ve tabii ki, büyüdüğüm yer olan Ravage Malikânesi de buradaydı.

Büyük büyükbabam Walter Ravage, 1912 yılında, on yedi yaşındayken Crestwood'a bakan beş yüz dönümlük arazi üzerinde bu malikâneyi inşa etmeye başlamıştı. İnşaat 1914'te tamamlanmış ve ardından Birinci Dünya Savaşı'na katılmıştı. 1917 yılına gelindiğinde, büyük büyükanne ikiz kuleleri, üç lüks misafirhanesi ve iki yüz elli dönümden fazla bahçesi, havuzları, fiskiyeleri ve labirentleriyle gerçek bir malikâneye dönüştürmek için büyük bir tadilat yaptırmıştı. Malikânenin arkasındaki üç bin dönümlük orman hariç... Büyük büyükbabam Avrupa'dan döndüğünde yanında 1400'lerden kalma bir İspanyol tavanı da getirmişti.

Ben çok küçükken bana, "*Modern çağ için biraz tarih,*" dediğini hatırlıyordum. Öldüğünde 103 yaşındaydı ve cenaze töreninin büyüklüğünü hâlâ anımsıyordum. Sanki tüm dünya, Walter Ravage'ı uğurlamak için toplanmıştı.

Ravage Malikânesi'nde büyümüştüm. Dört erkek kardeşim ve ben çocukluğumuzun çoğunu taş sütunların etrafında dolaşarak, kuğuları ve tavus kuşlarını kovalayıp, ev çalışanlarına eziyet ederek geçirmiştik. Ancak çocukluğumu çevreleyen bir karanlık da vardı. Babam Charles Ravage, zalim bir adamdı. Sevgisizdi. İşkolik ve her yönden etik dışı biriydi. Büyük büyükbabamın inşa ettiği şeyi neredeyse yerin dibine batırmıştı, tıpkı babasının yaptığına benzer şekilde. Walter'dan sonraki her nesil daha kötüydü, sanki malikânenin toprakları her vârisi biraz daha lekeliyordu.

Kardeşlerim ve ben hâlâ babamızın kararlarının artçı sarsıntılarıyla uğraşıyor, bizden önceki üç neslin yanlışlarını düzeltmeye çalışıyorduk.

Miles, ağabeyim ve ben son on yıl boyunca itibarımızı artırmak için yorulmadan çalışmıştık.

Yine de Ravage ismi kirlenmişti, muhtemelen sonsuza dek...

Ve babamın son on iki yıldır inzivaya çekilmiş olması, onu toplum gözünde daha da suçlu hâle getirmiş, kamuoyunun ailemize olan güvenini iyice sarsmıştı.

Çoğu insan bizi züppe olarak görürdü. Ve ne demişler, bir Ravage'ı suç mahallinde elinde bıçakla bulamazdınız ama parmak izleri bıçağın sapında olurdu. Babam tahtın arkasındaki gücünden zevk alır, başarılarından ve zayıflıklarından yararlanmak için başkalarının zor işleri yapmasından mutluluk duyardı. Seçimleri etkiledi, büyük medya holdinglerini satın aldı -ki bunların çoğu büyük başarısızlıklarından sonra satıldı- ve insanlara kendilerinden daha değersizmiş gibi davrandı.

Büyük büyükbabam ve onun lüks yolcu gemisi işi sayesinde hepimiz bağımsız olarak zengindik. Hiçbirimizin çalışmaya ihtiyacı yoktu ama Miles ve ben üniversiteden hemen sonra Ravage Danışmanlık Şirketi'ni kurmaya karar vermiştik. İnsanlar bazen şımarık vârisler olduğumuzu düşünerek bizimle çalışmayı reddediyordu. Ancak ünümüze rağmen ismimizin arkasında para ve güç vardı. İnsanlar bunu biliyordu ve biz de kendimiz için iyi işler yapmıştık.

Ravage ismini kamuoyunda iyi bir yere getirmeye kararlıyım. Bir gün adımızın olumlu bir şekilde öne çıkacağına dair umudum vardı.

Ön kapının kapandığını duyduğumda, yatak odamdan çıkıp, cam merdivenlerden mutfağıma doğru ilerliyordum. Çatı katım büyüktü; iki katlı, dört yatak odası, beş banyo ve bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla oturma odası vardı. Ama Crestwood'un manzarası rakipsizdi. Bir gün, daha rahat ve daha az modern hissettiren bir yer satın alacaktım.

Mutfağa girdiğimde Jackson kahve yapıyordu. Kan çanağına dönmüş gözleri, her zamanki koyu halkaları ve eski püskü pijamalarıyla bana baktı.

"Dostum, beni uyarabilirdin. Bir saniye önce kahve çekirdeklerimi öğütüyordum ve bir saniye sonra bir kadın sanki evinizi yerle bir edecekmiş gibi fırladı."

Bir kupa aldım ve kaşlarımı çattım. “Özür dilerim. Sanırım şartları yanlış anladı ve sabah da devam etmemizi bekledi.”

Jax güldü. “Demek siknotize olmuş.”

“Ne?” diye sordum, inanamaz şekilde.

“Hipnotize olmuş ama sik-”

“Evet, o kısmı anladım,” derken güldüm.

İç çekti. “Benden başka herkes seks yapıyor.”

“Öyle mi? Belki de buna bir çare bulmalısın,” diyerek takıldım.

“Dün geceki parti nasıldı?” diye sorup konuyu değiştirdi.

“Her zamanki gibi.” Çatık kaşlarıyla kahvesini yudumlayan en iyi arkadaşıma baktım. “Bu gecelerden birinde kalmalısın. Eminim hoşuna gider.”

Burnunu kırıştırdı. “Teşekkürler ama ben almayayım. Ne tür bir cinsel sapkınlık içinde olduğunu anlıyormuş gibi yapmayacağım ve kesinlikle öğrenmek istemiyorum.”

Kıkırdadım. “Şaşıracaksın.”

“Sen devam et. Ama ben anlamıyorum.”

Kaşlarımdan birini kaldırdım. “Belki de mesele *anlamak* değildir. Belki de denemek için doğru kişiyi bulmakla ilgilidir,” dedim ve sözlerimi düşünürken yüzünü izledim.

Jax doğrulup kahvesini bitirirken, “Evet. Belki,” dedi. Ardından kapıya baktı. “Kesinlikle bir tipin var.”

“Ah? Lütfen beni aydınlat, yaşlı bilge,” diye takıldım.

Sırıttı. “Ufak tefek, esmer, alıngan...”

“Ben her türlü kadını becerdim, Jax. Benim bir tipim yok,” diye araya girdim. Kupamı yere bırakıp mutfağın diğer tarafına yürüdüm ve bir tava aldım. “Omlet yapıyorum. İster misin?”

“Olur.”

Yumurtaları bir kâseye kırdım, sonra peynir, dilimlenmiş biber ve mantarları ekledim. İki dakika sonra, mükemmel bir şekilde pişmiş kahvaltıyı kendi tabaklarımıza kaydırdım.

Jax, ikinci kahvesine dalgın dalgın bakıyordu.

“Al.” Tabağı ona doğru kaydırdım. “Ye. Bu minyatür zorbarlarla enerjiye ihtiyacın olacak.”

“Resmen içimden geçtiler...” diye homurdandı. “Çok yorgunum. Serum içinde kafeine ihtiyacım var.”

Sırıttım. “Bunu ayarlayabilirim, biliyorsun.”

Bana alaycı bir bakış attı. “Siktir git, seni zengin piç. Yirmi saat daha uyuyabilirim. Ve işten sonra, *A Midnight Summer’s Dream*’in provasına yardım etmek için kalmam gerekiyor, sonra da Juliet’in partisi...”

Hay sikeyim. Bu gece miydi?

Çenem kenetlenirken çatalımı sıkıca kavradım. Jackson tereddütümü görmüş olmalıydı çünkü daha dik oturdu ve yüzünü buruşturdu.

“Şey, ben de teşekkür etmek istiyordum-”

“Merak etme,” dedim ona çabucak, aniden bir şey yiyemeyecek kadar midem bulanmıştı. “En azından bunu yapabilirim.”

“Sen iyi bir arkadaşsın, Chase Ravage. Ve iyi bir insansın.”

Hayır, değilim.

Tabaklarımızı alıp, bulaşık makinesini doldururken, gülümsemem zorlamaydı. Keşke haklı olsaydı. Keşke ben de onun gibi duygularımı açıkça gösterebilseydim.

Ama kalbim dikenli teller ve zincirler ardında kilitliydi.

Anahtar sadece bir kişide vardı ve o da benim için fazla iyiydi. O bunu öğrenmeden önce onu uzaklaştırmıştım.

Çünkü o anahtara asla layık olamazdım.

Jax’in söylemlerine rağmen ben iyi bir insan değildim. Küçük bir parçam sık sık babamın acımasızlığının bana miras kalıp kalmadığını merak ediyordu. Kanımız kirlenmiş olabilirdi.

Yozlaşmış ve lanetli...

Diğer kardeşlerim de aynıydı. Bekârlardı ve kendi boktan işleriyle uğraşıyorlardı, hiçbiri yuva kuramamıştı. Hepimizin kişisel tercihleri vardı. Ben kontrolü severdim.

Düzeni.

Hâkimiyeti.

Dürüstlüğü.

Ham içgüdüyü.

Magazin gazeteleri kesinlikle hepimizin kafadan kontak olduğunu düşünüyordu, bu yüzden bir şeylerin peşindeydiler.

“Beni hep çok yükseklerde gördün, Jax.”

Arkasına yaslanıp başını salladı. “Hayır, ben sadece düşünceli pisliğin ardındaki gerçek seni görüyorum.”

“Kara kara düşünmüyorum.”

Yüksek sesle gülerken, “Doğru,” dedi ve ayağa kalkarak gerindi. “Pekâlâ, gidip dünyayı değiştirme zamanı.”

Homurdandım. “Kendini çok büyük görüyorsun.”

“Öğretmenlik dünyanın en önemli işi,” diye cevap verdi, sanki onu fiziksel olarak yaralamışım gibi elini kalbinin üzerinde tutarak.

“Her neyse. Benimle çalışma teklifimin hâlâ geçerli olduğunu biliyorsun.”

“Sizin kurumsal cehenneminizde çalışmaktansa kendi kusmuğumda boğulmayı tercih ederim.” Alaycı bir şekilde güldü. “Ama yakında kusursuz stiline fazla bulaşmayacağıma söz veriyorum. Bir süre burada yaşamama izin verdiğin için teşekkürler.”

“İstediğin kadar kalabileceğini biliyorsun. *Mi casa es su casa.*”

Jackson, benim düzgün bir insan olmamın tek sebebiydi. Saint Helena’da dokuzuncu sınıftayken bana yapışmış ve bırakmayı reddetmişti. O zamandan beri en iyi arkadaşlık.

Jackson gözlerini devirdi. “Teşekkürler. Juliet’i biraz rahat bıraktığım için memnunum. Küçük kız kardeşimin seks yaptığını duymaya kesinlikle ihtiyacım yok,” diye yüzünü buruşturdu.

Eğer gümüş paramparça olabilseydi, elimdeki çatal şu anda yerde toz olurdu.

“Adamın bunu yapabileceğini düşünmemiştim,” dedim dikkatlice. Dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki çenem ağrıyordu. “Dylan’dı, değil mi?”

Adını biliyordum. Araştırmamı yıllar önce yapmıştım. Hevesli bir psikologtu. Ayrıca *iyi* ve saygıdeğer biriydi. Her yönden tam tersimdi.

* Benim evim senin evin. (ç.n.)

Parker, *iyi* birini hak ediyordu.

“Evet. Onunla tanışmıştın-”

“Hatırlıyorum,” diye homurdandım.

Geçen Şükran Günü’nü nasıl unutabilirdim ki? Jackson’ın taleplerine boyun eğerek Miles ve Liam’ı, Parkerların geleneksel Şükran Günü yemeğine davet etmiştim. Hepimiz o küçük evin içine tıkmıştık ve Juliet’le -ya da o zamanki erkek arkadaşıyla- neredeyse tek kelime bile konuşmamıştım.

Onu yıllardır görmemiştim.

Ve ben ona doyamıyordum.

Başka bir adamın tüm dünyanın gözü önünde, ona dokunmasını izleyerek akşam yemeğini atlatmak zorundaydım. Başka bir adam onu *öperken*... Bu, beni çirkin ve kıskanç bir şeye dönüştürmüştü.

Onun üzerinde bir hakkım varmış gibi hissetmeyi hak etmediğimi biliyordum ama öyle hissediyordum.

Her zaman öyle hissederdim.

Söylemeye gerek bile yoktu, o yemekten erken ayrılmıştım.

Parker, yüzünde beliren bir hayal kırıklığıyla beni kalan yemekleri almaya ikna etmeye çalışmıştı. Parmakları kazara benimkilere değdiğinde hissettiğim elektrik çarpmasını hatırlıyordum. O anda, onu nasıl istediğimi ve yemek masasındaki her şeyi itip onunla nasıl seviştiğimi hayal ettiğimi... Ona nasıl *ihtiyaç duyduğumu*... Ve gözleri benimkilerde bir saniye kadar uzun süre kalmıştı, sanki biliyormuş gibiydi.

Bekâretini almamı istediği geceyi düşünmeden edemiyordum.

Ve *hayır* diyerek dünyanın en büyük hatasını yaptığımı düşünmekten kendimi alamamıştım.

Arabama zor atmıştım kendimi. Pantolonumun fermuarını açıp başımı arkaya yaslamış ve yenilenmiş klasik Bentley’imin beyaz deri koltuklarına boşalmıştım.

En ufak bir dokunuşla beni tahrik ediyordu.

Evinin dışında sikimi okşamama yetecek kadar... Onu bu şekilde düşünmemeliydim. Kendime hep söylediğim gibi, onu hak

etmiyordum. Ve o anda, kendimi Jackson için berbat bir arkadaş gibi hissetmişim.

Yani, *hayır*.

İyi bir insan değildim.

Ve o gece Parker'la ilgili her şeyi hatırladım; rahat atkuyruğunu ve sıcak hava yüzünden ensesine yapışan küçük saçların uzun boynunu nasıl vurguladığını, koyu yeşil elbisesinin gözlerini bir şekilde -neredeyse sürüngen gibi- daha açık göstermesini. Koyu kırmızı tırnaklarını, köşeleri yukarı doğru kıvrılan pembe dudaklarını, kahkahasının yüksek, tiz sesini...

“Umarım bu gece eğlenir. Onun için endişeleniyorum. Ölümüne çalışıyor,” dedi Jax.

Saate bakarken bu bilgiyi daha sonra incelemek üzere dosyaladım. Bütün sabah Parker hakkında konuşmak istesem de saat sekizde bir toplantım vardı.

“Eğlenecektir.”

Bundan çok emindim.

Başını salladı. “Umarım öyle olur. Sanırım ikimizin de biraz stres atmaya ihtiyacı var.”

Sırtını sıvazladım. “Akşam görüşürüz,” dedim ve arkamı dönüp, mutfaktan çıkarken ekledim: “Küçük despotlarınla harika bir gün geçir.”

3 Parti

JULIET

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım Dylan’a. Gözlerim *şu kuğuların* üzerinde geziniyordu. Ve buzdan heykeller... Dylan elimi bıraktığında ikimiz de çevremizdeki cömertliğe baktık. Birdenbire basit siyah elbisemin içinde kendimi çok az giyinmiş hissettim. Partinin Crestwood’un en iyi yemek mekânlarından biri olan Black Rose’da olacağını biliyordum ama Jackson’ın ne kadar ileri gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim, siyah takım elbiseleyle etrafta dolaşan garsonlara, tahmin ettiğiniz gibi siyah güllerle süslenmiş yedi katlı pastaya ve herkesin elindeki kristal şampanya kadehlerine takıldı.

Kişisel dokunuşlardan bile bahsetmiyordum henüz.

Masalardan birinde Dylan’la geçen bahar İrlanda’da çektiğimiz çerçeveli büyük bir fotoğraf duruyordu. Masanın üzerine siyah gül yaprakları ve her boyda sütun mumlar serpiştirilmişti. Restoranın her köşesinde koyu kırmızı yıldız çiçekleri, pembe şakayıklar ve siyah güllerin yanı sıra mumlar ve antika görünümlü kitaplardan oluşan abartılı bir sergi vardı. Her masanın üzerinde aynı çiçeklerle dolu kristal vazolar, beyaz sütun mumlar ve antika kitap yığınları bulunuyordu. Etrafta titreyen mumlar atmosfere sihirli bir dokunuş katıyordu.

Dylan’la birlikte odaya tam olarak girdiğimizde, masalardan birine göz atarken baş harflerimizden oluşan beyaz peçeteleri gördüm. Özel tasarım menüler, ince beyaz porselen tabakların üzeri-

ne yerleştirilmişti ve masada bir öğün için mümkün olabileceğini sandığımdan daha fazla çatal vardı. Bu gösteriş... Rahatsız ediciydi. Gözlerimi başka bir masaya diktim ve hediyelerin tek tek kutulardan oluştuğunu fark ettim. Yanlarına gidip birkaç tanesini açtım. Hepsi *Wolverine* şeklinde yapılmış çikolatalarla doluydu.

Bir saniye...

Buzdan heykellerin de takıntılı olduğum canavar adam şeklinde olduğunu fark ettiğimde, gözlerim etrafta gezindi..

Bunların hepsini Jackson mı yapmıştı?

Wolverine rolündeki Hugh Jackman gençliğimde cinsel uyanışımın sebebiydi. Yatak odamda onun kartondan bir maketi bile vardı. Düşünceli abimi bulmak için kalabalığın yüzlerini tararken gözlerim yaşlarla doldu ama onu bulamadım. Onun yerine, eski danışmanım Profesör Landon beni başıyla selamlayarak karşıladı. Gözleri göğsümde biraz fazla uzun süre kaldığında, tüylerim diken diken oldu.

Sürüngen.

Tanrı'ya şükür artık onunla yüz yüze görüşmek zorunda değildim.

"Bir nişan partisi için biraz fazla abartılı," diye mırıldandı Dylan, rahatsız görünüyordu.

Jackson düğünle ilgili her şeyi ödemeyi teklif etmişti. Cüzi öğretmenlik maaşıyla bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de takdir ettim. Yakın zamanda altı haneli öğrenci borcuna ulaşmıştım, bu da para konusunda *eksilerde* olduğum anlamına geliyordu.

Sonbaharda, bana teklif edilen profesörlüklerden birini kabul ettiğimde bunun değişeceğini umuyordum ama o zamana kadar... Bu, hayal edebileceğim her şeyin *ötesindeydi*.

"Bence romantik," dedim etrafıma bakarak. "Beni çok iyi tanıyor. Şu eski kitaplara bak! Ve mumlara! *Wolverine*'in buzdan bir heykeli var!"

Dylan'ın kaşları çatıldı, sonra yüzü hafifçe yumuşadı. "Sen beğendiysen yeterli, önemli olan tek şey bu."

Tanıdığı biriyle konuşmaya gitmeden önce, alnıma hızlıca bir öpücük kondurdu. Ben de etrafı biraz daha inceledim.

The Black Rose, Kaliforniya'da üç Michelin yıldızına sahip nadir restoranlardan biriydi. Sadece menü seçenekleri bile, bana aylık asistanlık maaşımın yarısına mal olurdu.

Jackson bunu nasıl başarmıştı?

Daha önce sadece bir kez, liseden mezun olduğumda gelmiştim.

Siyah masa örtüleri ve modern, ahşap sandalyeleri olan birkaç büyük, yuvarlak masa vardı. Mayıs ayının başları olmasına rağmen, bu gece hava serindi ve büyük şöminede ateş yanıyordu. Restoranın ortasındaki bar tamamen doluydu, tezgâhlar ve raflar ısıllı ısıllı parlıyordu. Yürürken bir anda çikolata çeşmesini görünce duraksadım. Yanında, başımı aşacak kadar yüksek meyve tabakları dizilmişti.

Nasıl olmuştu da...

Kalabalık sessizleşirken düşüncelerim dağıldı. Tam beş kişi odaya girerken arkamı döndüm.

Nişan partime gelmesini beklediğim son beş kişi...

Ravage kardeşlerin en büyüğü olan Liam Ravage, koyu yeşil bir gömlek ve gri bir pantolon giyiyordu. Giyinik olmasına rağmen, ormanda odun kesmekten gelmiş gibi görünüyordu. Koyu kahverengi ayakkabıları, neredeyse yürüyüş botu kadar sert ve dayanıklıydı. Hep öyleydi zaten; kaba, gizemli ve içine kapanık. Neredeyse bir münzevi gibiydi.

Onun yanında, ikinci büyük kardeş Miles Ravage vardı. Her zamanki gibi, bir yönetim kurulu toplantısından yeni çıkmış gibiydi. Ravage Danışmanlık'ın CEO'su olarak hep son derece zengin görünürdü. Parlak saati, cilalı ayakkabıları ve muhtemelen binlerce dolarlık bir takım elbisesiyle...

Gaddardı, biraz da ürkütücü.

Onu hiç gülerken gördüğümü hatırlamıyordum.

Solunda Malakai Ravage duruyordu. Siyah yakalı beyaz bir gömlek, siyah pantolon ve converse ayakkabı giymişti. Aslında ne

iş yaptığından emin değildim. Sanırım bir rahip ya da papaz gibi bir şeydi. Jackson büyürken bir noktada bundan bahsetmişti ama şimdi hatırlayamıyorum. Her zaman onun kardeşlerin en iyisi olduğunu düşünmüşümdür. En *normali*.

Gözlerim beşlinin en küçüğü olan Orion Ravage'a takıldı. Aneleri o daha gençken Çılgın Charles'ı terk edip yeniden evlenmesine rağmen, Ravage kardeşler arasında en akli dengesi yerinde olmayan o gibi görünüyordu. Kolları dirseklerine kadar uzanan uzun, siyah bir gömlek giymişti. Sağ kolunu saran koyu dövmeler vardı, yüzü ise kirli sakalla kaplıydı.

Ve onun yanında...

Gözlerim Chase'e takıldığında, kaskatı kesildim çünkü onun mavi gözleri zaten benim üzerimdeydi.

İnsanların yaşlandıkça *daha* çekici hale gelmeleri mümkün müydü? Chase Ravage, Ariel'in sesini Ursula'ya sattığı gibi ruhunu mu satıyordu? Çünkü görünüşü yasadışı olmalıydı.

Ve bu, aramızdaki geçmişi daha da sinir bozucu kılıyordu.

Ona sahip olabilirdim ama o beni reddetti.

Dişlerimi sıktım ve belli etmeden onu süzmeye çalıştım.

Koyu mavi, üç parçalı, dar kesim pantolonlu ve çentikli yakalı bir takım elbise giymişti, üzerine de bembeyaz bir gömlek. Kesimi, bu takımın pahalı olduğunu anlamama yetecek kadar keskindi ve Chase bu takımın hakkını vererek giyiyordu. Gözlerinin renginde ince bir kravat, altın kol düğmeleri ve koyu kahverengi klasik ayakkabıları görünümü tamamlıyordu.

Gözlerim yüzünde gezindi. Belirgin bir çene hattı, açılı bir yüz yapısı ve bir günlük sakal, dolgun dudaklarını çevreliyordu. Düz bir burun, açık renkli gözler ve yüzüne daha da yoğunluk katan kaşları vardı. Saçları kestane tonlarındaydı, arkaya taranmış ve yana doğru ayrılmıştı. İri elleri pantolonunun ceplerinde duruyordu ve tebrik edici bir gülümseme ya da el sallama yerine bana dik dik bakmaya devam etti.

Buradan başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

Boğazımı temizleyip gözlerimi ondan kaçırdım.

Hızla arkamı döndüm ve geçen garsonlardan birinin tepsisinden bir kadeh şampanya kaptım.

Birkaç saniyede kafaya diktim, kadehi bara biraz sertçe bırakıp kalabalığın içinde Jackson'ı aramaya başladım.

Onu hemen erkek barmenlerden biriyle sohbet ederken buldum. Başını arkaya atarak gülüyordu. Onu gülerken görmek beni şaşırttı. Onu hiç bu kadar kaygısız görmemiştim. Yanına gittiğimde, yüzü aydınlandı.

“Jules!”

Barın köşesinden bir kadeh şampanya daha aşırıırken, “Crestwood'da kuğuları nereden buldun?” diye sordum.

Kıkırdadı. “Şaşıracaksın.”

İkinci bardağı da diktim ve sinirlerim kesinlikle yatışmaya başlamıştı.

Çok daha iyi.

“Ve çikolata çeşmesi,” diye ekledim burnumu kırıstırarak. “Boş ver. Sormayacağım.”

“Sadece tadını çıkar. Çok güzel görünüyorsun,” diye araya girdi ve bana bakıp gülümsedi.

“Teşekkürler. Sen de hiç fena görünmüyorsun,” dedim beyaz gömleği ve haki pantolonuna bakarak. Barmene dönüp elimi uzattım. “Ben Juliet. Jackson'ın kız kardeşi.”

Yemin ederim yabancının yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi gördüm. “Benzerliği görebiliyorum,” dedi aramıza bakarak. “Ben Mark.”

Jackson'a bakarken bir kez başımı salladım. “Mark'la sohbet etmeye devam etmene izin vereceğim. Sadece teşekkür etmek istedim. Her şey için. Bunları nasıl karşıladığınızı anlamıyorum ama kabalık edip sormayacağım. *Wolverine* buz heykelleri hoş bir dokunuştur,” diye ekledim hızlıca.

Kaşları çatıldı. “Ah, hımm, tabii-”

“Bu şimdiye kadar çalıştığım en güzel özel partilerden biri,” dedi Mark, kahverengi gözleri etrafına bakarken parıldıyordu.

“Yani, özel bir etkinlik için bir cuma gecesini rezerve etmek, sadece yemek servisi bile...” Isık çalarak iki parmağını birbirine sürttü. “Ve normal saat ücretimin *üç katını* alıyorum.”

Gözlerimi kısıtım ve içkisini masumca yudumlayan Jackson’a baktım. Parlak kırmızı uyarı ışıkları kafamın içinde yanıp sönüyordu. *Normal saat ücretimin üç katı.*

Kuğulardan biri yakınlarda ciyaklarken sıçradım.

“Öyle mi? İlginçmiş,” dedim Jackson’a ters ters bakarken. “Anaokulu öğretmeni maaşıyla tüm bunları nasıl ödedin?” Mark’a bakıp kaşlarımı çattım. “Sana okul öncesi öğretmeni olduğunu söyledi mi?”

Mark güldü. “Evet, bana söyledi. Kulağa yorucu geliyor. O benim olabileceğimden çok daha iyi bir insan.”

Jackson’ın yüzüne döndüğümde yanakları pembeleşmişti. Alkolden ya da belki de bana yalan söylediği için şu anda onu canlı canlı yiyen suçluluk duygusundan olabilirdi.

“Kuğular özel bir koleksiyondan,” diye ekledi Mark. “Yani, Black Rose’un hayvanlara izin verdiğini bilmiyordum açıkçası.”

Entrikacı pislik. Yardım almıştı. Elbette almıştı. Tanıdığım sadece bir ailenin özel kuğu koleksiyonu vardı.

İçimde bir öfke filizlendi.

“Bu parti ne kadara mal oldu Jackson?”

Ağabeyim içkisinin geri kalanını bir çırpıda bitirdi. “Bu konuda endişelenme. Chase bana biraz borç para verdi.”

Tam bir aptaldım. Bilmeliydim. Bu partiyle ilgili her şey, Ravage parası diye bağıırıyordu. Abartılı, cesur ve lanet olası peçeteler bile monogramlıydı. Kuğular, çikolatalar, mekan... Daha önce nasıl fark etmemiştim?

“Yani ona geri ödeyecek misin?” diye umutla sordum.

“Şey, evet?” dedi alçak bir sesle.

Çenem gerildi ve burnumdan uzun, yavaş bir nefes verdim. “Sana borç para vermedi, değil mi?”

“Yardım etmek istedi, Jules.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, Chase Ravage’ın nişan parti-

min masraflarını karşılama fikrinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden pek emin değildim.

Ama ediyordu.

Gerçekten de rahatsız olmuştum.

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını sıktım.

Beş nefes, dört, üç, iki, bir...

Sakin ol, Juliet.

“Düğün masraflarını karşılamayı teklif etti.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz,” diye tısladım, sesim zehirli ve ölümcüldü.

“O aslında aileden biri. Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum,” diye açıkladı Jackson.

Öfkem yüzeye çıkarken ona acımasız bir gülümsemeyle baktım. İyi niyetli olduğunu biliyordum ama...

Chase olmazdı.

Onun dışında herkes kabul edebilirdim.

“Parti için gerçekten minnettarım, Jax. Ama şu anda, pişman olacağım bir şey söylemeden önce sakinleşmem gerekiyor.”

Arkamı dönüp, yanımdan geçen garsondan bir kadeh daha şampanya alarak hışım ile uzaklaştım.

Artık gizli bağışçımı bildiğime göre, partiyi farklı bir gözle inceleyebilirdim.

Mükemmel, mor yenilebilir çiçeklerle süslenmiş havyarlı somon füme kanepeler. Dom Pérignon şişeleri. Gözlerimi kısarak etikete daha yakından baktım. *Vintage*. Ve yıl...

Doğum yılımdı.

Hırlayarak telefonumu çıkardım ve hızlıca Google’da fiyatı araştırdım. Gözlerim yuvalarından fırladı. Bir şişe yüzlerce dolar değerindeydi. Ve garsonlar ellerinde sınırsız sayıda şişelerle dolaşıyor, bardakları dolduruyor, sanki her yudumda dolar işaretleri önemli ölçüde artmıyormuş gibi davranıyorlardı.

Dylan haklıydı.

Çok abartılıydı.

Ve Chase Ravage’ın ta kendisi gibi *kokuyordu*.

Şaşkınlık, ihanet ve incinmişlik aynı anda içime işledi, o etrafımdayken gençlik yıllarımda sıkça hissettiğim kelebeklerle birlikte...

Oda etrafımda dönüyordu, çok fazla alkol içmiş ve yeterince yememiştim.

Biraz abartılıydı, evet ama... Kişisel dokunuşlar ve doğum yılıma dikkat etmesi... Tüm partinin ne kadar güzel olduğunu inkâr edemezdim.

Ama neden?

Neden bunun için para ödüyor ve düğünüm için ödeme yapmayı teklif ediyordu? Ben üniversitedeyken Jax'e yardım ettiğini biliyordum. Jackson'la paylaştığımız Uber hesabının aslında Chase'e ait olduğunu ilk yılımda öğrenmiştim. Evin ipoteği de lise son sınıfta ödenmişti. Hesap özetini gördüğümde, annemle babamın bunu yapmamız için bize para bıraktığını düşünmüştüm. Şimdi bu konuda bildiğimi düşündüğüm şeyleri yeniden değerlendiriyordum. Jackson üniversitedeyken düşük ücretli işlerde çalışmasına rağmen, masamızda her zaman yiyeceğimiz olurdu, faturalarımız her zaman ödeniyordu. Ebeveynlerimiz öldükten sonra benim vasim olduğu için, Jackson bir şekilde bana güzel doğum günü ve Noel hediyeleri alırdı.

Tüm hayatım gözlerimin önünde yeniden şekillendi.

Lüks balo elbisem.

Ucuza bulduğunu söylediği ikinci el VW Jetta'm.

Üniversitenin ilk yılında, kızlarla Ensenada'ya yaptığımız gezinin parasını ödemekte ısrar etmişti çünkü güvenli bir yerde kalmamızı istiyordu.

Yüksek lisans sırasında, çalışarak kendimi bitirmemem, bunun yerine hayatımı finanse etmesini tercih etmem konusundaki ısrarı. Param konusunda sorumsuz değildim ama aptalca bir şekilde onun bunu karşılayabileceğini düşünmüştüm. Ya da en azından ailemizin ona bana bakması için küçük bir birikim bıraktığını.

Her şeyi şu an fark ediyordum.

Öldüklerinde sadece on altı yaşındaydım, bu yüzden bana

sunulduğunda vasiyetlerini anlamamıştım. Zihnim hâlâ kederle bulanıktı. Para aklımdaki son şeydi. O hafta ve sonraki aylar boyunca, neredeyse her gün Chase yanıımızdaydı.

Jackson'a yardım ediyordu.

Beni okuldan alıyor ya da kendisi veya Jackson müsait olmadığında şoförünü gönderiyordu.

Jackson kötü günlerinden birini geçirdiğinde, buzdolabımızı o dolduruyordu.

Ve pahalı, özel öğretmenler...

Hayatımdaki her şeye onun eli değmişti.

Chase, o zamanlar hayal bile edemeyeceğim kadar çok şekilde yanıımızdaydı.

Ve sanırım hâlâ öyleydi.

Öfkem biraz azalırken çenem biraz gevşedi. Hâlâ kızgındım ama Jackson aynı zamanda onun en iyi arkadaşıydı. Dokuzuncu sınıftan beri birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Jackson'ı her zaman yufka yürekli biri olarak görmüşümdür ama belki Chase de biraz öyleydi. Büyürken *hepimiz* Ravage ailesini bilirdik. Crestwood'da ya da Kaliforniya'da Çılgın Charles'ın binlerce insanı nasıl dolandırdığını bilmeden büyüyemezsiniz. Hâlâ buralardaydı, çılgın bir münzeviydi çünkü elbette adalet sistemi en iyi avukatları tutabilen ve onları hapisten kurtaracak parası olan insanları ödüllendirirdi. Malikâne aileye aitti ve sanırım Miles Ravage, hâlâ orada yaşıyordu.

Yakındaki bir kanepeyi kaparken cildim kızardı. Daha önce hiç havyar yememiştim ama tuzlu tadına bakarken... *Kahretsin*.

Kabul ediyorum, fena değildi. Önümden geçen bir garsondan bir bardak şampanya kapmadan önce bir tane daha aldım. Kendimi şımartıp Chase'i sonuna kadar sıkabilirdim. Ağzımdaki lokmayı bitirdikten sonra, etrafta dolaşıp herkese güzelce gülümsedim. Ne kadar çakırkeyif olduğumu saklamaya çalışıyordum.

Sarhoş, minnettar, kafası karışık, kızgın... Duygusal olarak ölümcül bir kombinasyondum.

Gözlerim partinin bir köşesinde telefonla konuşan Chase'e ta-

kıldı. Kaşlarını çatmıştı, gözlerinin arasındaki kaş çatma çizgileri derin ve onu çok otoriter gösteriyordu.

Neden? Bütün bunları neden yaptın?

Beni reddettikten sonra...

Kendini fark ettirdikten sonra...

Geçen yıl Şükran Günü'nde beni *tamamen* görmezden geldikten sonra.

Ve şimdi de bu harika partinin masraflarını karşılama cüretini mi gösteriyordu?

Hayır.

Ben onun ömür boyu hayırseverlik davası değildim.

Onun uzaktan acıyabileceği, nişan partimin parasını benden habersiz ödeyebileceği biri değildim.

Düğün masraflarını karşılamayı teklif etti.

Yeni bir öfke kıvılcımı sinirlerimi ateşledi, burun deliklerimin alevlenmesine ve cildimin öfkeyle yanmasına neden oldu.

Çünkü belki de mesele, tüm bunların parasını ödemiş olması değildir.

Belki de beni istemediği ve asla istemeyeceği çok *açık olduğu* içindir. Evlenmemle ilgili herhangi bir sorunu olsaydı, bu muhteşem geceyi planlamak için bu kadar çaba sarf etmezdi. Alternatifin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve evlenmemi engellemesini ve bana olan aşkını itiraf etmesini zaten beklemiyordum. O beni böyle düşünmüyordu.

Yoksa düşünüyor muydu?

On yılı aşkın bir süredir peşimi bırakmayan o küçük, ısrarcı his tekrar ortaya çıktı. Yoksa bunu neden yapsın ki? Yoksa neden en iyi arkadaşının kız kardeşini bu kadar önemsesin? Ve eğer hepsi gösteriş içinse, buna nasıl cüret ederdi?

Gerçekten kafa karıştırıcı olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Hayatımdan kaybolmakta ısrar ediyorsa geri çekilmesi gerektiğini bilmeliydi çünkü bu benim için adil değildi.

Ben daha düşünmeden ayaklarım hareket etti.

Bu hareket üzerine Chase, telefon görüşmesinden başını kal-

dırdı ve gelmiş geçmiş en güzel partinin salonunu geçip, ona doğru ilerlememi izlerken yüz ifadesi değişmedi.

Eminim ben de çok kızgın görünüyordum.

Güzel.

Bunların hiçbirinin iyi olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Hayatımdan çıkmak mı istiyor? *Harika.* Ama öyle canı ne isterse seçemezdi. Ya hep olacaktı ya hiç ve açıkçası ona defolup gitmesini ve tüm parasını da yanında götürmesini söylemem gerekirse söylerdim.

Tam ona ulaştığımda, aramayı sonlandırdığını gördüm. Kolu benimkine uzandı ve hissettiğimden daha öfkeli görünerek beni sürükledi.

Ah, bu ne cüret.

4

Bahis

CHASE

“Olay çıkarma, Parker,” diye homurdandım ve onun öfkeli ifadesi *neredeyse* gülümsememe neden oldu. Şaşırılmış izleyicilerin yanından geçerken başımla selam verdim. Eminim nişan partisinde öfke içinde ne yaptığını sorgulayan misafirler istemiyordur ama... Onu bu hâle sokan kişinin *ben olduğumu* bilmek içimde garip bir kıpırtı yarattı.

Gördüğüm ilk kapıyı açtım -bir ofisti- ve kapatmadan önce onu içeri çektim. İçeri girdiğimizde kolunu bıraktım ve bir adım geri çekildim. “Şimdi anlat bakalım, neden sanki bana saldıracak gibisin?”

Burnundan soludu. Bu kadar yakındayken, parfümünü ya da şampuanını... Artık her neyse, kokusunu alabiliyordum. Hafif ve çiçeksiydi... Taze kesilmiş güller gibi. Yoğun değildi ama fark edilmesi de mümkün değildi.

“Bence zaten biliyorsun,” diye suçladı. Yanakları pembeleşmiş ve nefesi şampanya gibi kokuyordu. *Ah*. Demek sıvı cesaret... Bu eğlenceli olacaktı.

“Neden beni aydınlatmıyorsun?” dedim, ifadesiz durmaya çalışırken. Bunun benim için ne kadar eğlenceli olduğundan şüphelenirse, bu ofisten canlı çıkamayabilirdim.

“*Kuğular*,” diye tısladı.

Dudaklarım seğirirken, “Kuğularla bir sorunun mu var?” diye sakince sordum.

Beni geri itmek için yarım yamalak bir girişimde bulundu ama kıpırdamadım.

“*Evet, kuğular,*” dedi sinirle. “Ve doğum yılımdan kalma şampanya, havyar, tüm bu çile, gerçekten... Çok abartılı, Ravage.”

Eski lakabımı kullanması içimde bir heyecan yarattı. Ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirirken topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. “Bu kadar abartılı olmasına şaşırdın mı gerçekten? Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımı biliyorsun, Parker.”

Özellikle de söz konusu o olduğunda.

Bu yüzden mi kızgındı?

Çok ileri gittiğim için mi?

Gözleri kısıldı. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti, sesi hâlâ huysuz ve gergindi. “Artık senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Buna ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden bir sonraki en iyi seçeneği seçtim: Sinirlerini daha da bozmayı...

“Tamam, o zaman sanırım burada işimiz bitti,” diyerek kapıya doğru bir adım attım.

“Hayır,” diye homurdanırken dişlerini sıktı ve beni ceketimin önünden tutup geri çekti. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana tüm bunların ne kadar uygunsuz olduğunu söylemeden önce olmaz.”

Lanet olsun. Hatırladığım kadar cesurdu ama kontrol dürtüm galip geldi. Yapmak istediğim son şey, onunla bu ofiste kalmaktı. Bu kadar yakinken, ona dokunamamak... Özellikle de başka biriyle nişanlı olduğu için.

“Tüm saygımla, bağırmaya devam etmek istiyorsan, sanırım pas geçeceğim. Bana teşekkür etmeye hazır olduğunda, beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Tekrar geri adım attım ve yarım saniye içinde verdiğim yanıtın tamamen yanlış olduğunu fark ettim.

“*Sen,*” diye öfkелendi. “Hayatımın en mutlu gecelerinden biri olması gereken bir günde, hayatıma giremezsin. Geçmişimde kalman gerekiyordu,” dedi, sesi giderek yumuşamıştı.

“Hayatının en mutlu günlerinden biri mi?” Çenem kasıldı.

“O zaman söyle bana, Parker, neden lanet bir cenazeye gidiyor-muş gibi görünüyorsun?” Bakışlarım, vücudunu tamamen saran elbisesine kaydı. Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırırken, gözlerim onunkileri delip geçti. Ağzı tereddütle açılıp kapandı. Aramızda-ki mesafeyi kapattım. “Yoksa bunun neden hayatının en mutlu gecelerinden biri olması gerektiğini anlatmayı mı tercih edersin? Öyle olması gerekiyordu... Bunu ifade etme şeklin bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.”

Yumruklarını sıktı.

Tamam, belki de onu biraz haksız yere kışkırtıyordum. Duy-mak istediğim şeyi itiraf etmesi için onu teşvik ediyordum. Ama maddi yardımımın ve bu gece burada bulunmamın neden onu bu kadar delirttiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Her zaman olduğu gibi, tüm güzel kelimeleri söyleyene kadar onu zor-layıp kaprislerime göre şekillendirmek istiyordum ama aynı ne-denden dolayı, benden uzak durmasını sağlamak zorundaydım.

“Nedenini bilmek istiyorum,” dedi basitçe, şimdi daha teslim olmuş görünüyordu.

Omuz silktim. “O kadar param var ama harcayacak bir şeyim yok. En yakın arkadaşımın kız kardeşi için en azından bunu ya-pabilirim.”

Yan tarafa bakarken altdudağını dişlerinin arasına aldı. Ellerini açtı ve kollarını kavuşturdu.

“Bütün bunları yapmana gerek yoktu,” dedi sertçe. Tekrar bana baktığında kaşları çatılmıştı. “Sana geri ödemenin bir yolunu bulacağım. Ve düğünümün parasını ödemeyeceksin.”

Sessiz bir teslimiyetle ellerimi kaldırdım. “Tamam. Sen nasıl istersen, Parker.”

“Peki,” diye homurdandı.

İç çekerek çenemi ovuşturdum. “Seni mutlu ediyor mu?”

“Ne?” diye sordu, aniden tekrar sinirlenmişti.

“Declan.”

“İsmi *Dylan*,” diye tısladı.

“Soruma cevap vermedin,” dedim sertçe.

Ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.
“Evet. Beni mutlu ediyor.”

Ve biliyorum, *biliyorum*, ona bu soruyu sormamalıydım.

Bazı şeyler olduğu gibi kalmalı falan filan.

Ama bilmek zorundaydım. Küçük, çarpık bir parçamın bilmesi gerekiyordu.

“Sana tadına doyulmaz bir yemek gibi mi davranıyor, Parker?”

Ağırlığını değiştirdi ve başka tarafa baktı.

Yıllarımı beden dili üzerine çalışarak geçirmiştim. Ders dışı faaliyetlerimin doğası gereği, birlikte olduğum kadınların keyif aldıklarından emin olmam gerekiyordu. Kendime her nefes alış veriş, her kas titremesini, akla gelebilecek her ifadeyi okumayı öğretmiştim. İtaatkârlarım sözlü olarak konuşamayacak bir durumda olduklarında, beden dili aracılığıyla ne düşündüklerini anlayabiliyordum. Sözlü ve sözlü olmayan güvenli kelimeleri kullanmamızın bir nedeni vardı. Bu yararlı bir araçtı ve böyle zamanlarda kesinlikle işe yarardı.

Peki, ya Parker? Onu okumak çok kolaydı.

O bir nefes çekerken yüzümü kayıtsızlığa alıştırdım.

“Evet. Tadına doyulmaz bir yemek gibi,” dedi hemen.

Küçük yalancı.

Onu incelerken bir yandan da yüzüğümlle oynuyordum. Sekiz yıl boyunca, benimle neredeyse hiç konuşmadıktan sonra bu gece bana açılmayacaktı. Ama bir nedenden dolayı, onun bu saçmalığı kabul etmesini bekliyordum. Sadece yalana tahammülüm olmadığı için değildi. Juliet benim *itaatkârım* değildi. Ancak *haklı* olmak istiyordum.

Bu gece beni neden kenara çektiği ve neden bu kadar önemsemediği konusunda...

Bunun için kendimden nefret ediyordum ama onun da beni istemesini *istiyordum*.

Ve beni istiyorsa da tamamen mahvolacağımı biliyordum.

“Gerçekten mi?” diye yüzünü inceleyerek sordum.

Ayakkabılarına baktı. “Evet.”

Çenemi sıktım. “Pekâlâ, Parker. Yalan söylememeyi seçtiğinde bu konuşmaya devam edebiliriz,” dedim hızla ve arkamı dönüp kapı koluna uzandım.

“Bekle. Haklısın, daha önce yalan söyledim.”

Elim hâlâ kapı kulpunun birkaç santim uzağındaydı.

Yalanını çok kolay kabul etti. Aynı kolaylıkla teslim olur muydu?

Birden içsel bir savaşa girdim; ya onun sandığı gibi saygılı bir adam olacaktım ya da onu bu masanın üzerine yatırıp tadına do-
yulmaz bir yemek gibi davranacaktım. Bir yanım onu kendimden, çocukluğumdan beri tanıdığım Parker’ı o yönünden korumak is-
tiyordu. Ama diğer yanım nasıl tepki vereceğini *çok* merak edi-
yordu.

Arkamı dönüp ona ters ters bakmadan önce, hafifçe gülüm-
sedim.

“Neden yalan söyledin, Parker?”

Ayakkabısının burnunu ahşap zemine gömerken yanakları kı-
zardı. “Sana söylemeden önce, bir soruya cevap vermeni istiyor-
rum.”

Dikleştim ve kollarımı kavuşturdum. “Tamam.”

“Neden hâlâ benimle ilgilenmeye çalışıyorsun?”

“Parker-”

“Daha bitirmedim,” diye araya girdi, gözleri öfke ve... Başka
bir şeyle parlıyordu. Savunmasız bir şey. Dürüstlüğü beni her za-
man şaşırtıyordu. “Beni kurtarmana ihtiyacım yok, Ravage. Ne bu
gece, ne de başka bir zaman. Senden bir kez benimle ilgilenmeni
istedim ve sen beni reddettin.”

Sikeyim.

Bitirdiğinden emin olana kadar konuşmamam gerektiğini bili-
yordum. Bakışları bir anlığına farklı geldi, sonra ellerini iki yanına
düşürdü ve uzun, sakinleştirici bir nefes verdi. O zaman gözyaşla-
rını tutmaya çalıştığını fark ettim.

“Dylan’la... Şey, biz...” diye devam ederken, duraksayıp yut-
kundu. “Birkaç ay içinde İnsan Cinselliği alanında doktora ya-
pacağım ve kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum çünkü cinselliğin

gerçekte ne *anlama geldiği* hakkında hiçbir fikrim yok,” diye bitirdi. Ben onun itirafını dinlerken gözleri dolmuştu. Bunu bana neden anlatıyordu? Neden bana karşı hep bu kadar *açık sözlüydü*? Keşke ben de onun kadar kolay yapabilseydim. Bu konuda, ona ne kadar hayran olduğumu biliyor muydu?

Çenemi ovuşturarak, “Tanrım, Parker,” diye iç geçirdim. “Keşke bunu bana söylemeseydin.”

Burnunu çekerken gözleri büyüdü. “O gece senle olmalıydı,” dedi çabucak. “O kişinin sen olmasını istemiştım.” Boynu kızarmıştı ve yere bakıyordu. Gözlerimin içine bakamıyordu. *Hımm*. “Dylan’la yapmaya çalıştım ama o yapamadı ve sorun değil çünkü diğer her yönden çok uyumluyuz,” diye ekledi, konuşurken dili dolanıyordu.

Kahretsin, ne kadar içmişti?

Söylediklerine karşı çıkmak istiyordum ama onun, duymam gereken her şeyi bana itiraf edecek kadar şampanya içtiğini biliyordum.

Bunu duymak istememeliydim.

Juliet’e istediğini veremezdim.

Ve daha fazla ilerlemeden bunu durdurmam gerekiyordu.

Bunun beni ne kadar incittiğini anlatabilmeyi umarak ellerimi kollarına koydum.

“Nişanlının yanına dönmelisin, Juliet.”

Belki ilk ismini kullanma şeklimden ya da ona dokunma tarzımdan gözbebekleri hafifçe büyüdü.

“Soruma cevap vermedin,” diye karşı çıktı.

Neden hâlâ benimle ilgilenmeye çalışıyorsun?

Ellerimi onun kollarından çektim. Normal şartlar altında kontrolü sağlayabiliyordum. Hiçbir şey *ama hiçbir şey* kendim için yarattığım sert kabuğu delip geçemezdi.

Parker hariç.

Her ne sebeple olursa olsun, kendim için uyguladığım her ku-

raldan sıyrılıyordu. Onunla her etkileşime girdiğimde, şimdiye kadar diktiğim tüm duvarları yavaşça, *verimli bir şekilde* yıkıyordu. Onları tekrar inşa etmek de her zaman asırlarımı alıyordu.

“En yakın arkadaşımın kız kardeşine yardım etmek istediğimi söylediğimde, yalan söylemiyordum,” diye homurdandım.

“Saçmalık.”

Şu anda beni bilerek kıskırtıyordu.

“Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?” derken sesim soğuktu.

“Tabii ki hayır,” diye karşılık verdi. “Senin *kim* olduğunu bilecek kadar etrafında olmadığımdan emin oldun, Ravage. Ama bana her şeyi anlatmadığını biliyorum.”

Çenemi sıktım. “Nedenini bilmek ister misin?” Tanıdık bir öfke dalgası tenimin altına kadar ulaştı, her şey *fazla* gelmeye başladı. “Çünkü paranın satın alabileceği en iyi nişan partisini yapmanı istedim. Çünkü *mutlu* olmanı istiyorum.”

“Neden?” diye sordu usulca. “Sanki bundan bir çıkarın varmış gibi geliyor. *Wolverine* buz heykellerinden bahsetmeme gerek var mı?”

Dudaklarım hafifçe yana kıvrıldı. Tabii ki *Wolverine* rolündeki Hugh Jackman’a takıntılı olduğunu biliyordum. Okumayı sevdiğini biliyordum. Annesini hatırlattığı için siyah gülleri ve ortam aydınlatmasını sevdiğini de. Bu lanet partiyle ilgili her şey *onun içindi*. Neredeyse on yıl boyunca, her gün onun yanındaydım. Gençliğinden beri değiştiğini sanıyordu ama değişmemişti. Onu hâlâ bir kitap gibi okuyabiliyordum.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. “Fark etmez, Parker,” dedim, daha fazlasını söylememek için dişlerimi sıkarken. “Sen nişanlısın.”

“İtiraf et o zaman. Beni istedin. Bekâretimi almanı istediğim gece.”

İç çekerek gözlerinin içine baktım, başka bir adamla nişanlı olan bir kadının gözlerine. Başka bir adamın yatağında uyuyan. *Başkasının* ona dokunmasına izin veren... O yüzden siktir et. Bu

geceden sonra, onu tekrar görmem için yedi ay daha geçmesi gerekebilirdi. Ya da daha uzun.

“Beni yakaladın. Şimdi mutlu musun?” derken sesim alçak ve tehditkâr bir şekilde çıkmıştı.

Küçük bir nefes verdi. “O zaman neden *hayır* dedin?”

Hay sikeyim. Demek bunu şimdi konuşacaktık.

“Tanrım. Sen gerçekten insafsızsın.”

Sırıttı ve bana ukala bir gülümsemeyle baktı. “Bu yüzden mi nişan için para ödedin?”

“Hayır. Bunu Jackson için yaptım.”

Şimdi yalancı olan bendim.

Onun hevesli ve umutlu ifadesi beni rahatsız ediyordu. Ve kötü anlamda değildi. Çünkü içimde bir şey, onun da beni isteme ihtimaline karşı şarkı söylüyordu âdeta.

Hayır.

Bunu hemen şimdi bitirmeliydim.

“Beni iyi dinle,” dedim. Dikkat kesilirken omurgası dikleşti ama bunun hiçbir faydası olmado.

Bana boyun eğer miydin, Parker?

“Sen benim için uygun değildin. Yapmaktan hoşlandığım şeyler var...” derken bir korkak gibi gözlerimi kaçırdım.

Nasıl oluyor da beni bu şekilde tamamen çözebiliyordu?

“Bununla başa çıkamazsın. Sen benim için fazla iyisin.”

Gözleri parladı.

Hay sikeyim.

Bu bakışı biliyordum. Juliet’in aklına bir fikir geldiğinde, onu bundan vazgeçirmek mümkün değildi.

“*Uygun değil miydim?* Bunu ifade ediş şeklin bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor,” diyerek az önceki sözlerimi bana karşı kullandı.

Ve lanet olsun... Yüzü beklenti doluydu, sanki benden doğru şeyi yapmamı bekliyordu. Ama ben iyi bir insan değildim, o yüzden tabii ki yapmayacaktım.

Hayır.

Bunu burada bitirmeliydim.

Onu masaya doğru itip, ellerim kalçalarının iki yanında sabitledim. Kendimi ona doğru bastırduğım da keskin bir şekilde nefes aldı.

“Benim için uygun değilsin, Parker. Şimdi bile. Benimle başa çıkamazsın.”

Çenesini kaldırarak açık yeşil gözlerini benimkilere dikti. “Çıkabilirim.”

“Parker,” diye homurdandım, teninin kokusunu aldığım da gözlerim hafifçe dalgalandı.

“O zaman da şimdi de uzak durmamı isteyecek kadar kötü ne olabilir ki?”

“Üstesinden gelebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?” diye yumuşakça sordum.

“Dene beni,” dedi, sesi alçaktı.

Bu şimdiye kadar en yakın olduğumuz andı. Yüzüm ondan birkaç santim uzaktaydı. Aradaki sınırı iyice belirsizleştirmek için dizimi bacaklarının arasına kaydırduğım da, inledi.

Tanrı-

Sikeyim.

“Dene beni,” diye tekrarladı.

Ve sonra öyle bir şey yaptı ki tüm kararlılığımı yerle bir etti. Bu şekilde sikişmeyi öğrendiğim den beri tuğla tuğla ördüğüm her bir duvarı... Bana doğru süründü. Sadece bir kez ve ben tökezlerken o yine lanet dudağını ısırıldı.

O kadar sertleşmişim ki sikim pantolonumu zorluyordu. Başımı sallayarak boynumun arkasını ovdum.

Bana hayatım boyunca arzuladığım şeyi altın tepside sunuyor.

“Bununla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun? İyi,” diye homurdandım, ona ters ters bakarak. “Bunu sen istedin, Parker.”

Kollarını kavuşturdu.

Siktir et. Nasıl olsa gelmezdi.

“Benim dairemde. İki hafta sonra bugün. Akşam dokuzda.”

Gözlerini kocaman açtığında, gülmek istedim. Emin görün-

müyordu. Korkmuş ve endişeliydi. Bana meydan okuduğuna pişman olmuş gibiydi.

Juliet Parker, iyi bir kızdı. Başarılı, zeki, asil ve düzgündü.

Gerçekten gelmeyecekti. Ama en azından onu sırtımdan atmış olurdum.

“Bu da senin aptal partilerinden biri mi?” diye sordu gözlerini devirerek. “Sağ ol ama almayayım.”

Hafifçe gülümsedim. “Ben de onu diyorum,” diyerek kapıya baktım. “Şimdi dışarıya, sevgi dolu nişanlının yanına döneceksin. Hayallerindeki düğünü planlayacaksın. Ve sonsuza dek mutlu yaşayacaksın, tamam mı?”

Başını salladı. “Tabii ki.”

Bir adım geri çekildim. “Ve bu *abartılı* parti için beni affediyor musun?”

Omuz silkti. Şu anda onu okuyamıyordum ama sanırım gözlerinde saygı görüyordum. “Affımı o kadar kolay satın alabileceğini sanma, Ravage,” diye takıldı.

Güzel. Birbirimize soyadlarımızla hitap etmeye geri döndük.

Nadir bir gülümseme daha belirdi yüzümde. “Hak edeceğim o zaman.”

Başını salladı. “*Partinizde* iyi eğlenceler,” dedi hızla, yanakları kızarıırken. “Ve teşekkür ederim. Sanırım haklısın. Çok fazla içtim.”

Aferin kızıma.

“Artık sağlıklı düşünebildiğine sevindim. Öyle bir şeye ölsen katılmazdın zaten.”

Doğruldu ve yanımdan geçerken omzuma dokundu. “Parti için teşekkürler, Chase. Ama parandan bir kuruş daha almayacağım. Şimdi izinle *nişanlının* yanına dönüyorum.”

5

Hesaplaşma

JULIET

Canavar olarak doğulmaz, insanlar tarafından yaratılır derlerdi.

Chase Ravage ikisiydi de.

Ve sözleri bir sonraki hafta boyunca, zihnimin en karanlık köşelerine pençelerini batırmanın bir yolunu bulmuştu.

Küçük görüşmemizden sonra, partinin geri kalanında soğukkanlılığımı korumayı başarmıştım. Onu bir daha görmesem de gecenin geri kalanında gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Tüylerimi diken diken eden o karıncalanma hissi, Dylan'la birlikte oradan ayrılana kadar peşimi bırakmamıştı ve tüm gece Ravage'a ne kadar *mutlu* olduğumu göstermek için elimden geleni yapmıştım. Neden bilmiyorum ama kanıtlamam gereken bir nokta varmış gibi hissediyordum. Belki de seks abartılıyordu. Gerçek dünyada bu tür şeyler ne kadar sürerdi? Çocuklar, işler, yaşlılık... Önemli olan *bağdı*. Uyumluluk ve istikrardı. Yedi katlı pastayı kestiğinizde, sizi yanağınızdan iffetli bir şekilde öperek gülümseyen bir nişanlı...

Ve o gece, Dylan boşalana kadar ona bindim ve birkaç dakika sonra *Wolverine*'i kullanarak boşaldım. Chase'in dokunuşuyla ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkardım.

O gece ve sonraki altı gece huzursuzca uyudum.

Sana tadına doyulmaz bir yemek gibi mi davranıyor, Parker?

Bu soru aklımdan çıkmıyordu.

Bazı geceler Dylan'a bakıp sanki cevaplar ondaymış gibi yüzünü incelemiştim. Onu *seviyordum*. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. İlişkimizin üzerinden altı yıl geçmişti. O yakınımıdayken artık heyecanlanmamam normaldi.

Hiç hissetmiş miydim ki? Onca yıl önce bile?

Hatırlayamıyordum... Bu da bana muhtemelen hiç o şekilde hissetmediğimi düşündürüyordu.

Yine de Chase'e söylediğim gibi, en önemli şey bu değildi. Chase'in yakınlığı ayaklarımı yerden kesip kelimelerimin üzerinde tökezlememe neden olmuş olabilirdi ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Biz tartışırken bacaklarımı sıkmak zorunda kalmamın da bir anlamı yoktu. Dizini bacaklarımın arasına *ustalıkla* yerleştirmesi, beni nasıl etkilediğini çok iyi bildiğini gösteriyordu... Günün sonunda bunların hiçbir anlamı yoktu. *Peki, ya inlediysem?*

Elbette bunu yapmam cesurcaydı ama yine de bir şeyi kanıtlamak istiyordum. Beni hafife alıyordu ve bu beni kızdırıyordu.

Beni aptalmışım gibi hissettirebilen *tek* kişi oydu ve hâlâ da öyleydi. Ben kendine güvenen, başarılı bir kadındım. Hafta içi çoğu gün konferans verirdim. Geçen yıl tam bir maratону tamamlamıştım. İşimi iyi yaparsam ve bu sonbaharda doğru işi kabul edersem, birkaç yıl içinde kadrolu bir profesör olacaktım. Yakışıklı ve sevecen bir nişanlım vardı. Her şey yolundaydı. İşleri karıştırmaya gerek yoktu.

Yatakta dönüp durduğum altıncı gecede, yorganı üzerimden atıp şifoniyerime doğru yürüdüm. Düzgün düşünemiyordum. Aklımda iş, Dylan, Chase ve yaklaşan düğün vardı.

Dün akşam, çalışma saatlerinde, öğrencilerimden birinin bana yaptığı bir iltifata çok garip bir tepki vermiştim.

"Bayan Parker, bir gün ünlü olacaksınız."

Arkama yaslanıp en sevdiğim öğrencim olan Cara'yı incelemiştim. "Öyle mi? Peki, ben neyimle ünlü olacağmışım bakalım?"

Toparlanırken, gözlerini kısıp ayağa kalkmış, bilgisayarını göğsüne bastırarak ciddi bir ifadeyle konuşmuştu: "Akademik çalışmalarınızla elbette. İnsanlar yüzlerce yıl boyunca sizden alıntı yapacaklar."

İyi niyetliydi.

Gülümseyip onu uğurlamış, sonra da sandalyeme yığılıp kalmıştım.

Kendimi huzursuz, kafası karışmış ve tatminsiz hissetmiştim.

Akademik çalışmalarım mı? *Bu kadar mıydı?*

Geriye dönüp baktığımda aptalca bir soru olduğunu görüyordum. Akademiye girmek *istiyordum*. Tabii ki bu şekilde hatırlanmam bir iltifat olmalıydı. Göğsüm sıkışmaya başladı ve yaklaşan panik ataktan sıyrılarak ayağa kalktım.

Nefes al, nefes ver.

Akademik çalışmalarım...

Peki ya ben sadece bunlarla hatırlanmak istemiyorsam? Ya dolu dolu bir özel hayat da istiyorsam?

Koşu şortumu giydikten sonra spor sütyenimi ve tişörtümü de üzerime geçirdim, ardından uzun saçlarımı atkuyruğu yaptım.

Bir de Dylan vardı. O bile büyük bir planın parçasıymış gibi görünüyordu. Her şey fazlasıyla sorunsuz ilerlemişti: İlk buluşma, üçüncü buluşma, sadece birbirimizle görüşmemiz, birlikte yaşamaya başlama ve nişanlanma. Ne bir anlaşmazlık ne de bir kavga yaşamıştık. Her zaman harika bir şekilde anlaşmıştık.

Göğsümü ovuşturup yere oturdum, boğazımın hemen altına yerleşen o donuk sızıyı bastırmaya çalıştım. Titreyen ellerimle koşu ayakkabılarımı giydim, sonra saate baktım. Sabahın dört buçuğuydu.

Pekâlâ, erken sayılırdı. Ama kimin umurundaydı?

Gözlerimi kapattım.

Her şey dağılıyormuş gibi hissediyordum. Hayatım söz konusu olduğunda tutunduğum kontrol, yavaşça kayboluyordu.

Uğruna çok çalıştığım şey, buydu.

Bu hayatın yıllardır hayalini kuruyordum.

O zaman neden kendimi bu kadar huzursuz hissediyordum?

Son bir hafta içinde, hayatımda hiç yapmadığım kadar çok liste yapmıştım. Ders aralarında telaşla not alıyor, arabayı kenara çekip sesli mesajlar bırakıyordum kendime. Sanki var olmayan bir

veriyi çözmeye çalışıyor, gerçekte var olmayan bir hipotezi kanıtlamaya uğraşıyordum.

Çünkü o lanet listeyi kaç kez yazıp silersem sileyim, hep aynı sonuca varmıştım.

Dylan kâğıt üzerinde tamamen mantıklıydı. *Hayatım* tamamen olması gerektiği gibiydi.

Ama neden hep yanlış bir sonuca varmış gibi hissettiğimi bir türlü anlayamıyordum.

Dylan yatakta kıpırdandı.

“Jules? *Şimdi de* koşmaya mı gidiyorsun?” diye sordu kısık bir sesle.

Altdudağımı ısırdım. “Seks yapmak ister misin?”

Benim neyim vardı böyle?

Kıpırdanarak, “Tamam, olur,” dedi ve yorganı üzerinden çekip sabah sertliğini gösterdi. “Gel buraya.”

Bana uygun değildin. Yapmaktan hoşlandığım şeyler var... Bununla başa çıkamazdın.

“Beni domaltıp sikebilir misin?” diye sorarken sesim tiz çıktı. Tanrım, bu neden bu kadar garipti?

Dylan burnundan kahkaha attı. “Tabii. Ne kadar da saygılı bir teklif,” dedi alayla.

Dudaklarımı birbirine bastırarak öfkeli bir of çektim. “Belki de saygılı olmanı istemiyorumdur,” dedim meydan okurcasına.

Oturdu. “Jules, yatağa gel.”

Başımı sallayarak direttim. “Hayır. Beni *becermen*i istiyorum, Dylan. Belki de beni biraz boğmanı. Tanrım, bir şey yap işte,” dedim gözlerimi kapatırken.

Yataktan kalkıp bana doğru yürüdüğünü duydum.

Ellerini yüzüme koydu. “Jules, sorun ne?”

Sana tadına doyulmaz bir yemek gibi mi davranıyor, Parker?

“Bilmiyorum,” dedim ona dürüstçe.

“Bana oral seks yapmak ister misin?” diye sordu dudaklarında hafif bir sırıtışla.

Şimdi, sevecen nişanlının yanına geri döneceksin. Hayallerindeki

düğünü planlayacaksın. Ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaksın, tamam mı?

Evet.

Sonsuza kadar mutlu bir şekilde...

Gözlerimden akmak üzere olan yaşları tutarak dizlerimin üzerine çöktüm. Birkaç dakika sonra Dylan boşalmıştı. Ben de odayı terk edip ön kapıdan dışarı fırlamıştım, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. Üç blok kadar koştuktan sonra durmak zorunda kaldım. Ağlıyor ve zor nefes alıyordum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak, etrafıma bakarken birkaç sakın nefes aldım. Hava karanlıktı ama sokak lambaları kendimi güvende hissetmem için yeterli ışığı sağlıyordu. Gökyüzü lacivertti ve güneş doğmak üzereydi. Neyim olduğunu merak ederek, ağlarken bir elimi boğazıma koydum.

Nerede yanlış yapmıştım?

Neden mutluluktan havalara uçmuyordum?

Liste mantıklıydı. *Her şey* mantıklıydı.

Yavaşça koşarak evime döndüm, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ön kapıyı açık bıraktım. Yatak odasına geldiğimde, Dylan banyodan çıkıyordu.

“Nereye gittin, bebeğim? Ben de tam-”

“Mutlu musun?” diye sordum nefes nefese.

Omuz silkti. “Evet. Neden?” Yüzümü inceliyor, şişmiş gözlerime, gözyaşı lekeli yanaklarıma bakıyordu. “Siktir, Jules. Bu oral seksle mi ilgili?”

Bir kahkaha attım. “Hayır, Dylan. Herkesin sürekli bahsettiği o kimyaya sahip olup olmadığımızı anlamaya çalışıyorum.”

Dylan ağzını açıp kapattı. “Bunun gerçek olduğunu sanmıyorum. Bu senin tezinle mi ilgili?” diye umutla sordu.

Başımı salladım.

Bana doğru bir adım attı. “Bu soruyu soruş şeklinden anladığım kadarıyla, herkesin bahsettiği o kimyayı hiç hissetmedin sanırım?” derken sesi alçaktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bilmiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Ne demek istiyorsun, Jules?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bilmiyorum. Mutlu olmam gerekiyordu.”

“Olman gerekiyordu,” dedi asık suratla.

“Bana *âşık* mısın?” diye sordum. “Kalbini küt küt attıran türden bir aşk mı? Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalmana neden olan türden bir aşk mı?”

“Garip davranıyorsun. Tabii ki seni seviyorum,” dedi alayla.

“Beni sevip sevmediğini sormadım. Bana âşık olup olmadığını sordum.”

“Jules, neden böyle yapıyorsun anlamıy-”

“*Soruya cevap ver,*” diye tısladım, kalbim göğsümde dakikada bir milyon mil hızla atıyordu.

Yüzü düştü ama cevabını biliyordum.

Çünkü benimkiyle aynıydı.

Sol elimle ağzımı kapatarak sessizce hıçkırdım. Ve bu, bana bir şeyi hatırlattı.

Uzanıp nişan yüzüğünü çıkardım. O da benim kadar şaşırmış görünüyordu.

“İşte yüzüğün, Dylan.” Parmaklarını açtım ve yüzüğü eline yerleştirdim.

“Ne? Benden ayrılıyor musun?”

Öyle mi yapıyordum?

Bugün böyle bir karar vereceğimi ben de bilmiyordum. Ama bunu dile getirdiği anda, tek hissedebildiğim rahatlama olmuştu.

İki tarafın da birbirine âşık olmadığı bir evlilikte sıkışıp kalmayacağım için rahatlamıştım.

“Sanırım evet,” dedim sessizce.

Bir kez başını salladı, hâlâ şokta görünüyordu. Ama karşı koymuyor ya da inkâr etmiyordu. Aslında, sanırım yüzünde bir gülümseme bile görmüştüm.

“Bunu hiç beklemiyordum,” dedi yavaşça, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. “Ama kararına saygı duyuyorum.”

“Öyle mi?”

Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki de benim için savaşmasını? Emin değildim.

“Evet,” dedi sessizce. Etrafına bakınarak iç geçirdi. “Sanırım taşınmalıyım.”

Gözlerimi kısıtım. Bu neredeyse çok kolay görünüyordu. Ama yine de Dylan’la ilgili her şey zaten çok kolaydı. O *iyi* biriydi. Bu onun ölümcül kusuruydu. Ben *iyi olmasını* istemiyordum. Benim için savaşmasını, fikrimi değiştirmem için yalvarmasını istiyordum. Çünkü bu gerçekten önemseddiği anlamına gelirdi.

“Koşumu bitirmeye gidiyorum,” dedim burnumu çekerek. “Kafamı boşaltmam lazım. Döndüğümde konuşabiliriz.”

Bana baktığında, üzgün görünmediğini fark ettim. “Benim de biraz zamana ihtiyacım var, Jules. Sen eve gelene kadar toparlanmış olurum.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

Biz... Ne *yapıyorduk*? Az önce nişanı mı atmıştık? Bu kadar kolay olabilir miydi?

“Ve Jules,” dedi ben yatak odasının kapısına doğru giderken. Onunla yüzleşmek için döndüm. “Belki de haklısın.”

“Ne hakkında?” diye sordum.

“*Âşık* olmamakla ilgili.” Omuz silkti ve içimdeki -haftalardır taşıdığım- o his tamamen dağıldı. “Umarım hâlâ arkadaş kalabiliriz. Seni kaybetmek istemiyorum.”

Başımı salladım, tamamen şaşkına dönmüş bir haldeydim. “Tabii ki.”

Merdivenlerden indim ve zaten kuru olan yanaklarımı kuruldum. Bu şimdiye kadarki en kolay ayrılıktı.

Bir şeyler hissetmeliydim, değil mi? Üzgün olmalı ve ağlamalıydım. Bunun yerine tek hissedebildiğim rahatlamaydı. Daha birkaç dakika önce, açık bıraktığım ön kapıdan hızla çıktım ve aylardır hissetmediğim bir hafiflikle sokağı koşarak indim.

Bugün izin almalıydım ama aniden kendimi işime verme dürtüsüne kapılmıştım. On mil koşuktan sonra eve geldiğimde Dylan gitmişti. Normalde o kadar uzağa koşmazdım ama ona eşyalarını toplaması için zaman vermek istemiştim. Zaten fazla eşyası yoktu. Taşınırken bir bavulla gelmişti sanki bu ev, arkadaşlarıyla paylaştığı daire ile gelecekte birlikte yaşayacağımız ev arasında geçici bir duraktı. Diğer eşyaları depodaydı.

Tam bir aptalım.

Tüm işaretler oradaydı. Yıllardır oradaydılar. Hayatımın her açıdan mükemmel olduğuna o kadar inanmıştım ki... Önemli olanı kaçırmıştım.

Duş alıp giyinirken kendimi aylardır hiç olmadığım kadar akli başında hissediyordum. O bana hiç âşık *olmamıştı*. Ben de ona hiç âşık olmamıştım. Belki bir zamanlar öyleydik ama o zamanı hatırlayamıyordum. Her zaman çok kolaydı. Zahmetsiz. Ama şimdi aşkın böyle olması gerekip gerekmediğini merak ediyordum, en azından benim istediğim aşkın. Çünkü Chase'in bana hissettirdiklerini inkâr edemezdim. O bana yakın olduğunda tüm vücudumun verdiği tepki... Sinir uçlarım bile şarkı söylüyordu sanki.

Alabama atlayıp, üniversiteye giderken tüm zaman boyunca sessizce oturdum. Yirmi dakika sonra öğrenci ofisime girmiştim. Bugün yine ofis saatlerim vardı, bu yüzden çoğunlukla lisans öğrencilerine derslerinde rehberlik edeceğim kolay bir gün olacaktı. İş bilgisayarımı açtım ve onu araştırıp araştırmamayı düşündüm ama bugün zaten berbat başlamıştı.

“İnternet senin hakkında ne diyor, Chase Ravage?”

Onu daha önce de Google'da aratmıştım ama hiç bu kadar derine inmemiştim. Binlerce makale çıkmıştı. Magazin başlıklarına baktım.

Gizli Kaynak, Ravage Vârisinin Hükmetmeyi Sevdiğini Söylüyor Kaliforniya'nın En Ateşli Bekârı Chase Ravage, Yeniden Arayışta “Bana Kendimi Özel Hissettirdi ve Sonra Beni Kovdu”: Chase Ravage bir Playboy mu? Yoksa Kalbini mi Koruyor?

İlkin tıkladım ama *birisinin* onun itaatkârı gibi davrandığını

iddia ettiği bir saçmalıktı. Gizlilik sözleşmesi imzaladığı için kimse iddialarını doğrulayamamış ya da yalanlayamamıştı.

“Bunların hepsi varsayım,” dedim yüksek sesle.

Ayrıca artık BDSM* her yerdeydi, malum kitap sayesinde... Bir sürü insan buna ilgi duyuyordu. *Bunun* onun sırrı olmasına imkân yoktu. Farklı bir şey olmalıydı. Daha belirsiz bir şey...

Ravage Kardeşler Hakkında Yazdığımız İlk Tatlı Hikâye Bu Olabilir mi? Okumaya devam edin...

Çabucak tıkladım. Sonra şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ben büyürken Ravage Malikânesi’nin bir hayvanat bahçesi vardı. Ailemin Crestwood’da bir panterin dolaştığından bahsettiğini hatırlıyordum. Ama Çılgın Charles taşındığında, birkaçı hariç hepsine el konulmuştu. Söylentiye göre, her kardeş kendine bir hayvan almıştı.

Gülümsedim. Chase Ravage, o lüks çatı katında ne tür garip bir hayvan besliyordu acaba?

Telefonumu çıkarıp abime makaleyi mesaj attım ve doğru olup olmadığını sordum. Saniyeler içinde cevap verdi.

Jax: **horoz emoji Ama bunu benden duymadın ki o lanet şey ötmüyor bile.**

Ben: *Hah. Onun daha çok çita ya da bir tarantula adamı olduğunu düşünüyordum.*

Jax: *Sanki tarantulası olan bir eve taşınırdım da. Cidden, Jules...*

Güldüm.

Ben: *Öyle yemeği için boş musun? Seninle konuşmak istiyorum.*

Ona Dylan’dan er ya da geç bahsetmem gerekecekti. Belki Jax benim yanıma taşınabileceğini öğrenince çok sevinirdi.

* BDSM, İngilizce “Bondage and Discipline, Dominance and Submission, Sadism and Masochism” (Bağlama ve Disiplin, Üstünlük ve Teslimiyet, Sadizm ve Mazohizm) kelimelerinin kısaltmasıdır. Rızaya dayalı fiziksel, zihinsel ya da duygusal güç dinamiklerini içeren cinsel yönelim ve pratikleri kapsar. Tarafların güvenliği, onayı ve sınırları temel ilkeler olarak kabul edilir. (e.n.)

Jax: Tabii. 12:30 gibi burada olabilir misin?

Jackson'la görüşmek için sık sık seyahat ediyordum, çünkü küçük lordlarının oyun alanındaki kavgalarını yatıştırma görevleri arasında yaklaşık yirmi beş dakikalık bir molası oluyordu.

Ben: Olur gibi. Chipotle?

Jax: Yine mi?

Ben: Ne var yani? Pilavlarını seviyorum.

Jax: Tamam. Bana fark etmez. Bu arada horoz konusunda ciddiym. Chase'in bunu bildiğini asla öğrenmesine izin verme. Garip bir şekilde ona çok düşkün.

Ben: Bir adı var mıymış?

Jax: Yani, burada Chase'den bahsediyoruz. Tanıdığım en az babacan insan.

Gülümseyerek cevap vermek üzereydim ki ilk öğrencim kapıdan içeri girdi.

Chase'le ilgili tüm düşüncelerim, keyifli bir üç saat için aklımdan çıktı.

“Yani, öylece çekip gitti mi?” diye sordu Jackson, devasa bir ısı- rık aldığı dürümünün ağzını tıka basa doldurmasına aldırmadan.

Bunca yemeği nereye sığdırdığını hâlâ anlamıyordum. Benim metabolizmam onunki kadar cömert değildi maalesef.

Olabildiğince hızlı yerken başımı salladım. Öğle yemeklerimiz böyle geçiyordu, neredeyse her gün gördüğüm abimle yirmi dakika geçirmek için şehrin öbür ucuna koşturuyordum. Muhtemelen çoğu kardeşten daha yakındık ve kesinlikle birbirimize bağımlıydık.

“Evet. Ben döndüğümde gitmişti.”

“Ve gerçekten de sana âşık olmadığını mı söyledi?”

Pekâlâ, bu sabah olanları biraz abartmış olabilirdim.

“Belki dedi. Belki de bana âşık olmadığını söyledi. Ne onayladı ne de reddetti.”

“Siktir et,” diye mırıldandı Jackson. “Bu kadar barış yanlısı olmasaydım, dairesine gider ve kışını tekmelerdim.”

“Jax, bu karşılıklıydı.” Ona baktım. “Ve gerçekten mi? Sen ve birini dövmek mi? Öldürmek zorunda kalmamak için *karıncaları* dışarı taşıdığını görmüşlüğüm var.”

Kıkırdadı ve ağzından bir pilav tanesi masaya fırladı. “Küçük olmaları önemsiz oldukları anlamına gelmez.” Yutkunurken bana bir bakış attı. “Dürüst olabilir miyim?”

Ağzım kızarmış tavukla dolu olduğu için sadece başımı salladım.

“Neden birlikte olduğunuzu hiç anlamadım.”

Çiğnemeyi bıraktım. “Ne? Gerçekten mi?” diye sordum ağzım dolu bir şekilde. Lokmamı çabucak bitirdim. “Neden bir şey söylemedin?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki zamanı gelince bunu kendin fark edersin diye düşündüm.”

Burrito’sunu karıştıran abimi inceledim. Sanırım aynı şey onun için de söylenebilirdi.

“Bunun olması kaçınılmazdı. Zaten beni hiçbir zaman tatmin edemedi.”

Bir an yediği boğazına kaçtı ve tiksinti dolu bir ses çıkararak *burrito*’sunu geri bıraktı. “Tanrım, Jules. Çok fazla ayrıntı vermesen mi?” diye ekledi yüzünü buruştururken.

Sırıttım. “Ama bu doğru.”

Karton kâsedeki son lezzetli pilavı da sıyrarak ayağa kalktım. “Zil çalmadan önce yaklaşık otuz saniyen var,” diye uyardım onu, saate bakarken. “Benimle öğle yemeği yediğin için teşekkürler. Anlayışın için de.”

“Tabii ki. Tekrar taşınma teklifini düşüneceğim. Chase’in dairesinde yaşamayı seviyorum.”

Burnumu kırıştırdım. “Gerçekten mi?”

Jackson güldü. “Evet. Ama bunu düşüneceğim, tamam mı?”

“Tamam.”

“Bu akşam geç kalma. Gösteri beşte başlıyor.”

Kahretsin. Tamamen unutmuşum. “Evet, orada olacağım.”

“Dylan’a bir bilet almıştım ama o zamandan beri teklifimi geri çektim. Chase’i de davet ettim,” diye rahatça ekledi.

Donup kaldım ama söylediklerini tam olarak algılayamadan Jackson’ın öğle tatilinin bittiğini gösteren zil çaldı.

“Tamam. Akşama görüşürüz. Seni seviyorum.”

Saint Helena’dan şaşkınlık içinde çıktım. Davetini gelecek hafta için düşünmüştüm ama şimdi onu bu akşam tekrar görecektim ve bunun beni nasıl hissettireceğinden emin değildim. Bunun yerine kendimi işe verdim ve saat 16.45’te Saint Helena Akademisi’nin büyük, gösterişli salonuna girdiğimde, sinirlerim artık kontrolümden çıkmaya başlamıştı.

Nefes al, Juliet.

Elimdeki numaraya baktım ve yerimi bulana kadar sıra sıra dizilmiş koltukların arasından geçtim. Tabii ki hemen sağımdaki koltuk boştu ve oraya kimin oturacağını tahmin edebiliyordum. Gösteri başlayana kadar kıpırdandım, ışıklar karardığında vücudumun hayal kırıklığıyla gevşemesini görmezden geldim. Gelmesi muhtemelen daha iyiydi. Karanlıkta bir saat boyunca yanında oturmak başlı başına bir riskti zaten. Ayrıca, bir grup ilkokul çağındaki çocuğun klasik Shakespeare oyununu katletmesini izlemek yerine başka bir yerde olmayı tercih edeceğinden emindim. Tam arkama yaslanıp rahatladığım sırada, sıcak bir el omzuma dokundu.

Temasla irkildim ve başımı kaldırdığımda, Chase’in bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

“Sanırım benim yerimdesin, Parker.”

“Ah, pardon,” dedim ama ben ayağa kalkamadan beni durdurdu. Diğer omzuma da hafifçe dokunup, bacaklarımın önünden geçerek sağ tarafımdaki boş koltuğa oturdu. Vücudunu yavaşça benimkine doğru çevirdiğinde, koyu gri takım elbisesini, altın rengi kravatını ve altın kol düğmelerini süzdüm.

Yüzüm alev alev yanarken, önüme dönüp aklıma gelen ilk şeyi söyledim: “Geç kaldın.”

Göz ucuyla, onun altın saatine baktığını gördüm. “Öyle mi? Beşte başladığını sanıyordum.”

Yutkunarak ondan hafifçe uzaklaştım. Tam ağzımı açıp ona saatin aslında beşi iki dakika geçtiğini söyleyecekken müzik başladı. Çok yüksek sesle nefes almamaya odaklandım, sahnedeki tiz seslerin göğsüme çarpan kalbimin sesini bastırmasına minnettardım. Onun kokusunu alabiliyordum; her zaman sürdüğü kokuyu... Parfüm değildi, doğal misk kokusuydu. Sigara içmeyen bir tiryaki gibiydim. Her dakika ensemdeki tüyler diken diken oluyordu. Burası karanlık olduğu için minnettardım çünkü her seferinde yanaklarım yanıyordu.

Bana mı bakıyor?

Chase’in kolunun kol dayanağını işgal etmesi de pek yardımcı olmuyordu. Benim kolum yanımda güçsüzce sarkıyordu ve terli avuç içlerim kotuma nem bırakmıştı. Nemden kurtulmak için birkaç kez sildim avuçlarımı. Aynı anda, birkaç derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Müzikte bir duraklama olduğunda, Chase’in sağ kulağına doğru eğildiğini hem hissettim hem de duydum.

“Gergin misin, Parker?”

Neredeyse nefesim kesiliyordu. “Hayır. Neden sordun?”

Gözlerim hâlâ sahnedeydi ama olan biten hiçbir şeyi duymuyor ya da algılayamıyordum. Algılayabildiğim tek şey, boynumun kenarındaki nefesi ve omzunun neredeyse benimkine değmesi idi. Temas yüzünden tenim yanıyordu.

“Kıpırdanıyorsun.”

Sesindeki o derinlik, sağ kulağımdan bacaklarımın arasına doğru bir elektrik şoku gönderdi. Malum yerde başlayan zonklama hissini görmezden gelmeye çalışarak, oturduğum yerde kıpırdandım.

Aman Tanrım, Juliet.

Kendine.

Gel.

“Öyle mi?” diye sordum masumca.

Birkaç saniye geçmesine rağmen, bana cevap vermeyince gözlerimi sahneden ayırdım ve onun beni izlediğini gördüm. Bakışları yüzümden aşağıya, ellerimin kucağımda durduğu yere doğru indi ve ardından gözlerini tekrar benimkilere dikti.

Bir an cesaretlenerek, “Belki de bakmayı bırakmalısın,” dedim.

Karanlıkta bile, sözlerime gözlerinin nasıl hafifçe kısıldığını görüyordum. “Aynısı senin için de geçerli, Parker.”

Sözleri içimde kıvılcım gibi çakan bir sıcaklık bıraktı. Karşılık vermek için ağzımı açtım ama tiyatro salonunu yeniden müzik doldurdu. Ne kadar kızardığımı ya da sözleri karşısında nefes nefese kalmamak için ne kadar çabaladığımı görmemesini umarak sahneye döndüm.

Utanılacak kadar kötü bir monoloğun ortasında, yaşça büyük çocuklardan biri Chase’in gülmesine neden olacak bir şey söyledi.

“Senin kalbinde yaşayacağım, kucağında öleceğim ve gözlerine gömüleceğim.”

Tekrar ona bakarak, “Bu kadar komik olan ne?” diye fısıldadım.

“Gülmem yasak mı?”

Ona neden güldüğünü anlamadığımı söylemek için ağzımı açtım ama benden önce davrandı. Kulağıma doğru eğildiğinde, nefesi yine vücuduma kadar indi. Gözlerim kısa süreliğine kapanırken tenim karıncalandı.

“Elizabeth dönemi argosunda *ölmek* orgazm için kullanılan bir örtmeceydi,” diye mırıldandı Chase. Elini uyluğunun yan tarafına koydu. Koltuklarımız çok yakın olduğu için benimkinden bir santim uzaktaydı ve ondan yayılan ısı yüzünden neredeyse temas anında nefesim kesiliyordu. Yine de enerjimi hissetmiş olmalı çünkü yutkundugum anda elini çekti. “Benedick az önce sevgilisine onun kucağında *öleceğini* söyledi.”

“Ah,” diye fısıldadım, kendimi ateşler içindeymiş gibi hissediyordum.

“Oyunun adı da *-Hiçbir Şey Hakkında Çok Şey-* kötü bir kelime oyunu. *Hiçbir şey*, Elizabeth döneminde bir kadının...” derken

cümlesini yarım bıraktı ve gözlerimi onunkilere çevirdiğimde sırttı.

Burası neden bu kadar sıcak?

Oyun aynı şekilde devam ederken, Chase arada eğilip kulağıma oyunun kendisi ya da Shakespeare hakkında bir şeyler fısıldıyordu. Birden oyun bitti ve Chase, ona kayıtsızca el sallarken sahnede sırttan Jackson'ı gördüm.

Eşyalarımı topladım, iç çamaşırlarım daha fazla ıslanmadan salsından çıkmaya niyetliydim ama anlaşılan Chase'in farklı bir fikri vardı.

Tiyatrodan çıkarken beni takip etti, Jackson'ı beklerken bir centilmen gibi elini belime koydu. İnsanlar dağılıp arabalarına doğru yürüdü ama ben *kıpırdanmamaya* çalışırken Chase yanımdan ayrılmadı.

“İşler nasıl?” diye sordu, elleri ceplerindeydi.

Omuz silktim. “İyi.”

Bir kahkaha attı ve başka tarafa baktı. “Sadece iyi mi? Sorun ne? İnsan Cinselliğinin ilginçliğini çekeceğini düşünmüştüm.”

Mavi gözleri benimkileri delip geçerken ona baktım. “Yani aslında ilginç...”

Bir adım daha yaklaşırken, “Ama?” diye mırıldandı.

Boş okulun etrafına baktım ve Saint Helena Akademisi'nin önünde, Chase Ravage'la yalnız olduğumu fark ettim. Park yeri artık boşalmıştı ve tozlu, turuncu gökyüzü gözlerini maviden çok altın renginde gösteriyordu.

Hayır, gözlerine falan dikkat etmiyordum.

“Ama,” diye hayıflandım, kollarımı kavuşturarak. “Öğrencilerimden biri dün bana öyle bir şey söyledi ki aklımdan çıkmıyor.”

Kaşlarını çattı ve başını eğerek devam etmemi bekledi.

Bunu ona neden anlatıyorum ki?

“Bir gün akademik çalışmalarımınla ünlü olacağımı söyledi. Ama ben *sadece* bununla hatırlanmak istemiyorum,” diyerek yere baktım. “Yirmi altı yaşındayım ve aslında hiç yaşamadığımı şimdi fark ediyorum.”

Chase, tam bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki o sırada Jackson, okul binasının ön kapısından dışarı çıktı. Chase'in abime sarılırken ne kadar içten güldüğünü görünce dikkatim dağıldı. Onların ne kadar yakın olduklarını, birbirlerinin yanında ne kadar rahat olduklarını hep unutuyordum.

Jackson'a hızlıca sarıldım ve hep birlikte otoparka doğru yürüdük. Jackson arabasına binip uzaklaştı ve Ravage'la beni iki sıra ötedeki arabalarımızla baş başa bıraktı. Onunki benim kullanılmış VW Golf'umdan bin kat daha güzeldi. O kadar ki ne tür bir araba olduğunu çözemiyordum.

Hızlı bir veda bekleyerek yüzümü ona döndüm ama onun yerine arabasına yaslandı ve ben kapımın kilidini açmaya çalışırken beni izledi.

"Bazen sıkışıyor," diye mırıldandım, anahtarı çevirerek titreyen ellerimi bastırmaya çalışıyordum. "Hadi ama seni eski-"

"İzin ver."

Vücudu sırtıma değdiğinde, hafifçe irkildim ve derin bir nefes çektim. Eli benimkinin üzerine geldi, anahtarı biraz gevşetip tekrar çevirdi.

Kapı gürültüyle açıldı ama Chase geri adım atmadı. Hâlâ tam arkamdaydı. Nefesim kesik kesik çıkmaya başlayınca, gözlerimi kapayıp kendimi toparlamaya çalıştım. Elim sıkı ve anahtarı kilitten çıkardığını anlamam bir saniye sürdü. Yine de yerinden kıpırdamadı, yalnızca avucumun üstünde yumuşak bir dokunuş hissettim.

"Chase-"

Birden geri çekildi. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, yüz ifadesi biraz şaşkıncı ama sonra her zamanki, çelik gibi haline geri döndü. Sanki aramıza duygusal bir mesafe de bırakıyordu.

Boğazını temizleyerek arabasını işaret etti. "Gitmeliyim. İyi geceler, Parker. Duncan'a selamlarımı ilet," diye ekledi ve son cümleyi neredeyse hırslayarak söylemişti.

Arabayla uzaklaşmasını izlerken, biraz hava almak için gözden kaybolmasını bekledim. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Duncan... *Dylan*'i mı kastediyordu? Sanırım ayrıldığımız gerçeğini bilmiyordu. Bilseydi, daha uzun kalır mıydı? Akşam yemeği teklif eder miydi? Kendini bana daha çok bastırır mıydı?

Belki de uzaklaşırken yüzünde beliren o ifadenin nedeni buydu. O da benim gibi hissetmişti ama hâlâ *Dylan*'la nişanlı olduğumu sanıyordu.

Arabama bindiğimde, birkaç dakika direksiyona baktım.

Gelecek hafta, Chase'in partisine gitmeliydim.

Gidip keyfime bakmalıyım.

Mantıklı gelmiyordu. İstedikimi düşündüğüm ya da bildiğimi sandığım her şeye ters düşüyordu. Ama belki de mesele buydu.

Hiçbir şeyi sadece kendim için yapmamıştım ve bakın bu beni nereye getirmişti?

Hızlıca zihinsel bir artılar ve eksiler listesi yaptım. Bu liste son yüz kadar listeden farklıydı çünkü verileri *Dylan*'a karşı kullanmak yerine, Chase'e karşı kullanıyordum. Veriler asla zarar vermezdi, özellikle böyle bir durumda sadece yardımcı olurdu. Veriler beni hiç yarı yolda bırakmamıştı.

Her iki seçeneğin artılarını ve eksilerini tarttığımda, cevap netleşti ve zihnimdeki sis dağıldı.

Artıları: Chase'in ders dışı uğraşlarını merak ediyordum, dairesine biraz burnumu sokabilirdim. Yeni bekâr kalmıştım, akademisyen ya da yüksek lisans öğrencisi olmayan insanlarla tanışmaya ihtiyacım vardı. Chase orada olacaktı ve gitmek *istiyordum*, artık bana ait gibi hissettirmeyen bir hayatın içinde daha fazla zaman kaybedemezdim.

Eksileri: Gergindim, Ya dışkı fetişi gibi garip bir şeyler olur-sa? (Belki hoşuma giderdi? Ya da hiç sevmezdim?) Gelecek cuma en sevdiğim dondurmayla izlemek için *X-Men*'i kaydetmiştim ve oradayken yaralanabilir ya da öldürülebilirdim.

Bu ihtimalleri görmezden gelemezdim ama *çok* merak ediyordum. Bana öyle bir *dokunmuştu* ki sanki alevler içinde kalmıştım...

Belki buna araştırma olarak bakabilirdim. Aynı zamanda, Chase Ravage'a büyük bir *siktir git* mesajı olabilirdi. Beni küçümsediği için... Onunla başa çıkamayacağımı mı söylemişti?

Göreceğiz bakalım.

6

Liste

JULIET

Tamam, belki de bu aptalca bir fikirdi.

On dakika önce taksi beni Chase'in apartmanının önünde bırakmıştı ve ben de kesime giden bir domuz gibi gergin bir şekilde ileri geri volta atıyordum. Artılar ve eksiler listesinin üzerinden geçip duruyordum. Aslında bir şey kaybetmeyeceğimin farkındaydım. Buraya daha önce birçok kez gelmişim, yani bu yeni bir şey değildi. Ve Jackson'ın burada olmadığını biliyordum. Evimdeydi, muhtemelen *X-Men* kaydımı izliyor ve dondurmamı yiyordu. İş yemeği bahanesiyle apar topar evden çıkarken, bahanemi yedi mi emin olamamıştım ama hiçbir şey dememişti.

Crestwood şehir merkezindeki binanın kapalı ön kapısının yanında dolaşırken telefonumla oynuyormuş gibi yaptım. Birkaç kişi içeri girmişti. Normal görünüyorlardı. Şık elbiseler ve takımlar giymişlerdi. Birkaçı çanta taşıyordu ki bu ilginçti.

İçlerinde ne vardı? Dev dildolar mı, yoksa daha çılgınca bir şey mi?

Başımı sallayarak bu saçma düşünceleri kovmaya çalıştım, aynı anda telefonda birine mesaj atıyormuş gibi yapıyordum. O sırada genç kadınlardan oluşan kalabalık bir grup kahkahalar atarak kapıdan geçti. Resepsiyondaki güvenlik görevlisine isimlerini verdiler.

Hay sikeyim. Benim adım da listede olacak mıydı? Chase Ravage'in ne tür sapıkça şeylerle ilgilendiğini öğrenmeden geri mi

çevrilecektim? Hepsinin bir panoya bir şeyler imzalamasını izlerken kendimi dedektif gibi hissettim. *İlginç.*

Belki de sahte bir isim bulmalıyım?

Seçtiğim kıyafetime baktım. Koyu kırmızı kadife bir elbise giymiştim ve boyu yaklaşık beş santim kadar kısa geliyordu. Dışarıda bir gece için hoştu ama şık sayılmazdı ve bir an için yetersiz gelmişti. Siyah topuklu botlarım da kendimi gülünç ve fazla rahat hissettiriyordu.

Siktir et.

Ben fazla düşünmenin kraliçesiydim. Eğer bunu daha fazla düşünürsem, cayacaktım ve şehre gelmek için verdiğim yirmi dört dolarlık taksi parası boşa gitmiş olacaktı. Saçlarımı parmaklarımla tarayıp derin bir nefes aldım, ardından ön kapıya doğru yürüyüp açtım ve masanın arkasındaki adama kendinden emin adımlarla yaklaştım.

“Juliet Parker,” dedim görevliye. “Çatı katındaki parti için listede adım var.”

Gözleri listeyi taradı ve sonra başını salladı. “Üzgünüm. Listede yoksunuz.”

Sikeyim.

“Chase beni davet etti,” dedim. “Chase Ravage,” diye vurguladım, gözlerim arkasındaki asansörü taradı, sanki bir noktayı vurgulamak istercesine.

“Üzgünüm, hanımefendi. Eğer listede adınız yoksa sizi içeri alamam.”

İç çektim ve burnumun kenarını sıktım. “Peki, Chase’i aramısınız-”

“O benimle,” dedi arkamdan bir ses.

Arkamı döndüğümde takım elbiseli, tanımadığım bir adamla karşılaştım. Birkaç adım arkamda durmuş, durumumu alaycı bir ifadeyle izliyordu. Yakışıklıydı, biraz daha yaşını almıştı. Bronz tenli ve beyaz dişliydi. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı.

Görevliye bakıp, “Onunlayım,” dedim heyecanla.

Görevli omzumun üzerinden baktı ve arkamdaki adama yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Elbette, Bay Hearst.” Mermer masanın üzerinde iki form uzattı ve imzalamadan önce standart Gizlilik Sözleşmesi’ne göz attım. Arkamdaki adam da aynısını yaptı.

Güvenlik görevlisi, asansörlere geçmemiz için eliyle işaret etti. Açık durana doğru neredeyse seke seke yürüdüm, adam da arkamdan içeri girdi.

Kapılar kapanırken, “Teşekkür ederim,” dedim ve o da düğmeye bastı.

“Elbette,” dedi adam, birkaç kat yukarı süzülürken yanıma gelerek. “Senin gibi güzel bir kadını soğukta dışarıda bırakırsam nasıl bir beyefendi olurum?”

Şu an hava kesinlikle soğuk değildi, yine de gülümsedim.

Ona tekrar teşekkür edemediğim için eğildi ve doğrudan kulağıma konuştu. “Oyunu sevdiğini varsayıyorum?”

Tüylerim diken diken oldu. “Şey... Oyun mu?” diye sorarken yüzümdeki sahte gülümsemeyi korumaya çalıştım. O sırada, kapı tam zamanında açıldı.

İçeri girdiğimizde gözlerim açıldı. Jackson’ı ziyaret etmek için buraya daha önce de gelmişim ama sadece birkaç kez. Chase’le karşılaşmaktan hep çekinirdim, bu yüzden mesafemi korurdum. Girdiğimiz oda tanıdık olsa da, o kadar tanıdık olmayan ayrıntıları da fark ediyordum. Tüm sehpa ya da masaların üzerinde siyah güller vardı. Mumlar yanıyordu. Ortam ise Chase’in iki hafta önce üstü kapalı biçimde ima ettiği karanlık partiden çok, şatafatlı bir davet havasındaydı. Açıkçası zincirli kadınlar hatta belki ateş püskürten bir aslan terbiyecisi falan bekliyordum.

Bununla başa çıkamazsın.

Saçmalık... Şatafatlı bir partiyi gayet iyi idare edebilirdim.

Tanıdık ama bir yandan yabancı gelen odaya göz gezdirirken, adam kalabalığın arasından beni nazıkçe yönlendirdi. Daha önce hiç görmediğim geniş bir balkona çıktık. Burası benim evimin neredeyse üç katı büyüklüğündeydi. Duvarlar tamamen açıktı, tüm Crestwood ayaklarımın altında ısı ısı parlıyordu.

Yüksek bar masaları ve sandalyeler vardı. Müzik hafifçe çalıyor, görünmez hoparlörlerden yayılan tınlarla birkaç kişi ortada dans ediyordu. Tam bir film sahnesi gibiydi.

“Evet. Oyun,” dedi adam. “Chase Ravage’i tanıdığını söyledin, o yüzden onun *itaatkârlarından* biri olduğunu düşündüm.”

İtaatkârlar. Tabii ya.

“Bu gece sadece gözlemciyim.”

Gülümserken barı işaret etti. “Anlaşıldı. En azından sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

Omuz silkti. “Tabii. Neden olmasın?”

Beni kendi başıma keşfetmeye bırakarak uzaklaştı. Altın renkli el çantamı yanımda tutarak balkona yürüdüm, hafifçe eğilip manzarayı izledim. Hava kararmıştı ama şehir tüm ışıklarıyla parılıyordu. Bu bakış açısından, burası herhangi büyük bir şehre benziyordu ama ben Crestwood’un farklı olduğunu biliyordum. Daha küçüktü, samimiydi. Bağımsız dükkânlar, kafeler ve restoranlarla dolu bir sığınaktı. Şehirde sadece birkaç yüksek bina vardı, geri kalan yerlerde ise eski Viktorya dönemi evleri, yakın zamanda yaşanan depremlerden zarar görmemiş tuğla yapılar ve yeşillikler hâkimdi. Mükemmel olmasa da burası evimdi. Döndüğümde adam iki kokteyllerle yanıma gelmişti.

“Umarım votka martini seviyorsundur,” dedi bana kristal bir bardak uzatarak.

Yüzümü buruşturduğumu saklamaya çalıştım. “Teşekkürler.”

Tanışmak için elini uzattı. “Ben Hearst.”

Elini sıkıca sıkarken, “Juliet Parker,” dedim.

Akademide kadın olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da sağlam bir el sıkışmasıydı.

“Ee *Juliet*,” dedi martinisini yudumlarken. “Eğer sadece bir gözlemciysen, neden buradasın?”

Votkayı yudumluyormuş gibi yaptım. “Merak ettim,” diye cevapladım dürüstçe, cam korkuluklara yaslanırken.

“BDSM hakkında mı, yoksa ilkel oyunlar hakkında mı?”

“İkisi de,” dedim düşünmeden.

İlkel oyun da neyin nesi?

Sırıtarak içkisini çelik tırabzanın üzerine bıraktığında kalbim hızla çarptı. “Demek yenisin.”

Yanaklarım kızardı. “Evet,” dedim hızlıca, bir yudum alarak. “Beni aydınlatmak ister misin?”

Ben yine kıkırdadı. “Çok isterim.” İçkisinden bir yudum daha aldı. “İlkel oyun... Doğal dürtülere odaklanan bir BDSM türüdür,” dedi yavaşça. “Ham duygular, ham eylemler... Bu herkes için farklı bir şey ifade eder. Çok az ya da hiç kısıtlama olmadan seks diyebiliriz.”

Chase’in sakladığı şey bu muydu yani?

Düşüncesi bile tüm vücudumu ısıtmıştı.

Şehre bakarak, “Anlıyorum,” dedim.

“İlkel dürtüler ne kadar yoğun olursa, oyun da o kadar yoğun olur.”

“Peki, oynamak için ne yapmalıyım?”

Ben sııttı. “Sorduğuna çok sevindim, Juliet.”

O daha açıklama yapamadan, birkaç garson ellerinde siyah, kadife maskelerle kaplı tepsilerle dolaşmaya başladı. Tepsiyi insanlara sunuyorlardı ama bazılarının almadığını fark ettim. Kadınlardan bir tanesinin maskeyi yüzüne yerleştirmesini izledim. Normal bir balo maskesinden daha büyüktü. Neredeyse bir kedinin yüzüne benziyordu. Büyük, badem şeklinde göz delikleri, sivri kulakları vardı. Kedi gibi bir burun, ağzın üzerinde bitiyor ve yüzünün yanlarına doğru uzanıyordu. Maskeyle yüzünün hiçbir detayı görünmüyordu, sadece çenesi seçiliyordu. Garson yanımıza geldiğinde, Ben iki maske alıp birini bana uzattı.

Midem gergin bir şekilde kasılırken, “Bunlar ne için?” diye sordum.

Sırıttım. “Takmalısın. Takmazsan av olursun.”

“Av mı?”

O kendininkini taktı ama ben benimkini takmakta tereddüt ettim. Bu da neydi böyle? Neden sadece bazı insanlar takıyor da herkes takmıyordu?

“Ava hoş geldin, Juliet. Bu gece av mı yoksa avcı mı olmak istiyorsun?”

Tam bunu söylediği sırada, ışıklar karardı ve kırmızımsı bir renge dönüştü. Ve sonra, müziğin sesi yükseldikçe her şey kaosa sürüklendi. Birkaç kişi sevinçle bağırarak geniş balkon boyunca ve dairenin içine koşmaya başladı.

Jackson’ın bu partiler sırasında burada olmak istememesine şaşmamalı.

Bir saniye önce izlediğim kadın konuştuğu adamı kovalıyordu. Ben kolumu tutup, “Maskeyi tak ya da git,” diye diretti.

Ne oluyor?

“Bu...” diye başladıktan sonra maskeyi yüzüme takmak zorunda kaldım.

“Gizlilik Sözleşmesi,” diye açıkladı Ben, kulağıma mırıldanarak. “Okumadın, değil mi?”

Kanım buz kesti. Ama...

Yine de...

Damarlarımda heyecan dolu bir nabız attığını hissediyordum.

Bir İnsan Cinselliği öğrencisi olarak bu, beni büyülemişti. Böyle hayvanlara dönüşme, kovalama, avlanma fikri... Ama evrimsel olarak gerilemek yerine, insanlar bununla *eğleniyordu*. İşin içinde hiçbir utanç olmaması harikaydı. Gizlilik sözleşmesinin onay verdiğini varsayarsak, bu gerçekten de muazzam bir fikirdi. Bu insanlar Crestwood’un üst düzey, saygın vatandaşlarıydı ve sıradan hayatlarının tam zıttı olan bir şeye katılıyorlardı. Rekabetin, hırsın ve mantığın hüküm sürdüğü bir dünyada, sadece içgüdülerle ve ilkel dürtülerle hareket edebilecekleri bir şeye...

Bir insanın seks hayatında fark ettiğimden çok daha fazlası vardı.

Tezim için bu konuda daha fazla araştırma yapmayı ve belki de bu insanlardan birkaç şey öğrenmeyi aklıma not ettim. Belki de her şey ve herkes belli bir kalıba oturmak zorunda değildi.

“O kısmı gözden kaçırmış olmalıyım,” dedim dürüstçe. “Yine de bu büyüleyici.”

“Benimle oynayacak kadar büyüledin mi, Juliet?”

Yüzümü ona döndüm, o da uzanıp kolum boyunca elini gezdirdi. Başını yana eğip, maskesinin ardından bana sırtıttığında, yüzümdeki gülümseme silinip gitti.

Sikeyim.

“Ah, şey, aslında-”

Beni daha yakınına çekti. Onu uzaklaştırmak için avuçlarımı göğsüne koydum ama o tutuşunu sıkılaştırdı. Dudakları kulağımın yanında olacak şekilde eğildi.

“Sana öğretmeme izin ver.”

Dili hafifçe kulağımın kenarına dokunmuştu ki müzik durdu. O da kafasını kaldırıp şaşkınlıkla etrafına baktı. Omzumun üzerinden verandaya giren maskeli bir adam gördüm. Birkaç kişi donup kaldı. Ben’i ittim ancak o gitmeme izin vermedi. Adamın odanın öbür ucuna, doğrudan bize doğru gelişini izliyordu. Yüzünü göremiyordum ama o saçını nerede görsem tanırdım. Hareketlerindeki akışkanlığı...

Chase.

Ayakkabılarının taş zeminde çıkardığı ses çok yüksekti. Gereğinden fazla... Her adımında öfke ve kararlılık vardı. Mavi gözlerinin doğrudan bana odaklandığını hissedebiliyordum. Ense kökümdeki tüyler diken diken oldu.

Nasıl oluyordu da onun bakışlarını her zaman üzerimde hissedebiliyordum.

Yaklaşırken kimseye aldırmadı. Maskeli bir kadın ona uzandı ama o kadını hiç tereddüt etmeden kenara itti, kalabalığın arasından acımasız bir kararlılıkla ilerledi.

Nefes almayı bıraktım.

Siyah takımını her zamanki gibi vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu. Siyah bir çift klasik ayakkabı, beyaz gömlek ve gri kravat... Maskeyle bile ölümcül görünüyordu.

Yeterince yaklaştığında, uzanarak bileğimi tuttu ve beni adamın elinden çekip aldı. Bölgedeki tüm hava ve ses aniden emildi. Ölümcül bir sessizlik vardı, kimse konuşmuyordu.

“Burada olmamalısın, Parker,” diye hırladı maskesinin ardından ve artık Ben’den uzaklaşmış olduğum için bileğimi bıraktı. Sanki bana bir saniye bile dokunmaya tahammülü yokmuş gibiydi. Cevap vermek için ağzımı açtım ancak Ben’e baktı ve ben fırsat bulamadan konuştu. “Defol.”

Ben’in yüzü kızardı. “Ne dedin?”

Chase çenesini sıkarken gözleri kısıldı. “Parker’ın senden uzaklaşmaya çalışma şeklinden, onay almadan ona dokunduğunu varsayıyorum ve geçmişini bildiğim için, içeri girmene neden izin verildiğini araştıracağım.”

Ben, kibirli bir kahkaha attı. “Listedeyim çünkü senin şirketin benimkiyle bir anlaşma yaptı. Yerde olsam bir sonraki sözlerime dikkat ederdim.”

Maskenin arkasından Chase’in gözlerinin öfkeyle nasıl parladığını görebiliyordum. “Şimdiye kadar açıkça belli olmadıysa, anlaşma iptal oldu. Sen sadece bir yüksün. Bir hâkimsen, rızanın her şeyden önce geldiğini biliyor olmalıydın. Artık burada istenmiyorsun ve artık bizim müşterimiz de değilsin.”

Ben’in yüzü sertleşti, bakışlarını önce ona, sonra bana çevirdi. Ardından arkasını dönüp uzaklaştı. Bir güvenlik görevlisi ona avludan dışarıya kadar eşlik etti.

Birkaç kişi mırıldanmaya başladığında, Chase onlara oyunlarına devam etmelerini söylercesine elini salladı. Aniden müzik yeniden yükseldi.

Gerçekten de bütün bir iş anlaşmasını tek bir zararsız dokuşla mı bitirmişti? Tam Chase’e ne olduğunu sormak için arkamı döndüğümde, maskesini çıkardı ve beni vücuduna çekti. Öfkeli görünüyordu.

“Gelmemeliydin,” dedi, sesi karanlık bir fısıltıya dönüşmüştü.

“Peki, neden?” diye sordum kararlı bir tonla. “Neden burada olmamalıymışım, Ravage?”

Alçak bir hırıltı çıkardı. Bunu duymaktan çok hissetmiştim. Öne doğru bir adım atıp çenemi işaretparmağı ile başparmağı arasında kavradı. Ani temas karşısında dizlerim titredi. Gözleri bir

an için benimkileri taradığında, kalbim hızla kaburgalarımaya çarpmaya başladı. Ona bu kadar yakın olduğum için kalbimin nasıl düzensiz attığını hissediyor olmalıydı.

Cevap vermemesine sinirlenerek elini ittim. Hiçbir şey mantıklı değildi. O da öyle. Başka bir adamın bana dokunması yüzünden bütün bir iş anlaşmasını çöpe atabiliyor ama beni neden burada istemediğini itiraf edemiyor muydu?

Dönerek uzaklaştım ama daha fazla gidemeden elimi tuttu. Beni geri çekerek öyle bir döndürdü ki bedenimin onunkiyile çarpışmasını engellemek için bir elimi göğsüne koymam gerekti. Bana bakarken kalbi elimin altında çarpmaya başladı. Kararmış gözleriyle o da bana kızgınmış gibi bakıyordu ama bundan daha fazlası vardı.

Sanki içine şeytan girmişti ve kazanan şeytan olmuştu.

“Siktir,” diye fısıldadı ve maskemi tutup, kabaca çekerek çıkardı.

Ve sonra dudaklarını dudaklarıma çarptı.

İlk başta bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim. Maskemin ayaklarının dibinde yere düştüğünü duydum. Her zamanki kokusuna karışmış tatlı bir şey daha vardı. Karamelsi bir kokuydu. O sırada, tüm bedenim sanki alev aldı ve tüylerim diken diken olurken inledim.

Ne kadar yumuşak... dudakları ne kadar da yumuşaktı.

Elini çekti ve elbisemin önünü tuttu, dili ağzıma girerken beni vücuduna yaklaştırdı. Hızla çekilmeden önce inledi.

Yüzümü kavrayıp, “Seni aptal,” diye homurdandı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama beni cam korkuluklara doğru itti ve tekrar öptü. Önceki öpücük keşif amaçlı olabilirdi ama bu öpücük sert ve ateşliydi.

Bir sahiplenme...

Hiç vakit kaybetmedi. Bunun yerine, kalçalarımı kavrarken diliyle dudaklarımı birbirinden ayırdı. Kendini bana doğru bastır-
dığında, tırnaklarımı sırtına geçirdim.

“Benim dairemde olmaz,” diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

“Ne?” Birden başım döndü ve sıcak bastı.

“Sana dokundu. Benim dairemde sana dokunamaz, Parker.”

Sözleriyle midem kasıldı, o sırada şişmiş dudakları ve dengesiz ifadesiyle beni izlerken klitorisim nabız gibi atmaya başladı.

Elim ağzıma gitti. Hâlâ öpücüğünü ve takım elbisesinin altından kaslı vücudunun sertliğini hissedebiliyordum.

“Oynamak istiyorum,” dedim.

Gözlerinde tehlikeli bir bakış belirirken dudakları kıvrıldı. Kolumdan tutup, beni sürükleyerek uzaklaştırdı. “Bu gece olmaz.”

Asansörün yanındaki oturma odasına varana kadar beni balkondan çekerken içimde bir öfke belirdi. Burası daha sessizdi, ışıklar normal renkteydi ve koşuşturan ya da dans eden insanlarla dolmamıştı.

Tutuşundan kurtuldum. “Beni öpüp sonra da hâlâ beni korumak isteyemezsin.”

Bacaklarını açarak durdu, ağzını ovuşturdu ve beni süzdü. Hâlâ öfkeliydi.

“Gayet de yapabilirim. Bu sadece anlık bir karardı.”

Sözleri canımı acıttı, gözlerimi kaçırdım. Son birkaç dakikanın olup biteni üzerime çöküyordu.

“Buraya onunla mı geldin?” diye hırladı.

“Kiminle?”

Sanki oyun oynuyormuşum gibi iç geçirdi ve başka tarafa baktı. “Ben Hearst.”

Güldüm. “Ciddi misin sen?” Çenesini sıktı. *Ah*. Ciddiydi. Gülmsememi saklamaya çalıştım ama Chase Ravage’ın sahiplenici ve kıskanç davrandığı düşüncesiyle içimde dans eden kelebekleri bastırmak zordu. “Hayır. O sadece beni içeri aldı çünkü iki hafta önceki davetine rağmen özel listende yoktum, nedense.” Ona ters baktım. “Bu arada yaptığın çok kaba ve seni sözünden dönen biri gibi gösteriyor.”

Çenesi hâlâ gergindi ama çocukça karşılık vermemle biraz gevşemişti.

“Tabii ki listede yoktun, Parker. Gerçekten kapıma kadar ge-

leceğini düşünmemiştim.” Bir an için gözlerini kaçırdı. “Ben Herarst, bu toplumda sahte hâkim dediğimiz tiplerden. Bazı erkekler, hâkim olmanın zorbalık etmek ve rızayı hiçe saymak olduğunu düşünerek kendilerine bir itaatkâr arar. O senin yeniliğinden faydalandı. Güven, oyunun büyük bir parçasıdır. Ne yazık ki bunu herkes anlayamıyor.” Bana dönüp baktığında hâlâ kızgın görünüyordu. “Eve, nişanlının yanına gitmelisin.”

Botlarıma baktım. “Biz ayrıldık.”

Başımı kaldırdığımda, Chase artık ne olduğunu bildiğim o yırtıcı bakışla bana bakıyordu.

“Ve sen de özgürlüğünü *burada* mı değerlendirmeye karar verdin yani?” diye sordu.

Omuz silkerek kollarımı kendime doladım. *Seni görmek istedim.*

“Bilmiyorum. Tüm bunlar hakkında hiçbir fikrim yoktu,” dedim, yanaklarım alev alev yanarken.

“Ne hakkında, Parker?” Gözlerim onunkilere kaydı, beni test ediyordu. “Tüm bunlar da *neymiş?*” diye ekledi, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak. Şimdi öfkeli olmaktan çok eğlenmiş görünüyordu, sanırım bu iyiye işaretti.

“Av,” dedi usulca. “İlgimi çekti. Kalmak istiyorum.”

“Siktir et,” diye mırıldanarak elime uzandı ama ben elini ittim. Bana ters ters bakıyordu ama umurumda değildi.

“Bu gece buraya geldim çünkü meraklıydım. Ve belki biraz da çaresizdim. En son ne zaman kendim için bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Dylan ve ben, biz...” Yeni yaşlar gözlerimi yakarken duraksadım. “Uyuşmuştum. Ve yeniden bir şeyler *hissetmeye* çalışıyorum. Herhangi bir şey. Bunu benden almana izin veremeyeceğim.”

Sözlerimi düşünürken çenesini bir an sıktı. Ve sonra güldü.

“Üzgünüm ama hayır. Burası kendini keşfetmen için uygun bir yer değil. Birincisi, senin için güvenli değil. İkincisi, böyle bir şeye kalkışmadan önce bilmen gereken şeyler var. Seni bu lanet binadan hemen şimdi kendim çıkaracağım, yoksa güvenliği çağırmakta tereddüt etmem.”

7

Kurallar

CHASE

Ben Hearst'ün Parker'a *dokunma* fikrine duyduğum saf öfkeyi zar zor bastırabildim. En başta neden listede olduğundan emin değildim ve güvenlik ekibimle kontrol etmek için bir not aldım. Onu aylar önce, iş anlaşmamızı yaptığımızda eklemiş olabilirdim. Kötü huylarıyla ünlüydü zaten. Ve şimdi de Juliet, bana artık nişanlı olmadığını mı söylüyordu? Tüm bunlarla ilgilenmesi bir yana, ortaya çıkmasını bile beklemiyordum. Aynı anda pek çok şey hissetmeme neden oluyordu. Gurur mu duymalıyım, öfkeli mi, korumacı mı yoksa rahatlamış mı bilemiyordum.

Koruyucu ve öfkeli tarafa daha yakındım.

İlkel oyunlar ve BDSM ciddiye alması gereken şeylerdi. O iyi bir kızdı. Tanıdığım herkesten daha zeki bir akademisyendi. Eminim tüm bunları o analitik beyniyle inceliyor, neler olup bittiğini anlamaya ve hesaplamaya çalışıyordu. Belki de sadece ayrılık sonrası bir sekse ihtiyacı vardı. Ben onun için başka bir deney faresiydim. Meraklı biriydi. Ne yazık ki ben onun öğretmeni değildim. Bu, bir günde araştırabileceği bir şey değildi. İçgüdüsel ve ilkel bir ihtiyaçtı. Alışık olduğu şeyin tam tersiydi. Eğer gerçekten bilmek istiyorsa, doktora derecesini iyi bir şekilde kullanabilirdi. Ancak bir parçam, bu yönünü tamamen kapatabilecek mi diye merak ediyordu. Eğer bu dünyayı keşfetmek istiyorsa, nasıl öğreneceğini kendi bulmalıydı.

Asansör gelmeden önce gözlerim kısa bir süre onun dudaklarına kaydı, ardından içeri girdik.

O öpücük... *Hay sikeyim.*

Hayatımın geri kalanında o öpücüğü düşünecektim ve onun dilini tekrar ağzıma almamak için tüm gücümü harcıyordum. Kapılar kapanırken, dudaklarıma karşı çıkardığı küçük, nefes nefese inlemeleri düşünüyordum. Kalbinin nasıl çarptığını hissedebiliyordum, onu böyle etkilediğimi bilmek... Ki bu sadece bir öpücüktü, daha fazlasını sunma şansım olsaydı ona çılgılık attırabileceğimi biliyordum.

Tüm asansör yolculuğu boyunca, dikkatim dağınıktı ve kapılar açıldığında bir elimi onun beline koyarak binanın ön kapısına kadar ona eşlik ettim. Parker'a kaşlarını çatan güvenlik görevlisine başımla selam verdim. Onu hemen dışarıda park etmiş olan şoförümün yanına götürürken, elimden kurtuldu ve sıkılmış bir ifadeyle bana baktı. Gözlerimi tekrar ona çevirmeden önce, Crestwood şehir merkezinin sokaklarını kısa bir süre inceledim. Bu gece sakindi. Ne kamera ne izleyen bir çift göz vardı ki bu iyiydi. İhtiyacım olan son şey, insanların konuşmamıza kulak misafiri olmasıydı.

Ya da *abisinin* bu gece birlikte olduğumuzu öğrenmesi.

"Neden beni burada istemiyorsun?" diye sordu. Duraksadım ve ona baktım. *Buna ne diyebilirdim ki? Tabii ki onu burada istiyordum. Ama asıl sorun da buydu zaten. Onu çok fazla istiyordum.* Neyse ki beni utançtan kurtardı ve konuşmaya devam etti. "Hayatımın bu noktasına nasıl geldiğimi bilmiyorum," dedi, sesi savunmasızdı. Kollarını kavuşturup arabaya yaslandı. "Seks bazen çok karmaşık oluyor." Gerildim. Nereye varmaya çalışıyordu? "Dylan'ın beni hiç boşaltmadığını biliyor muydun?"

Gözümü bile kırpmadan ona baktım. "Hiç mi?"

"Hiç," diye onayladı, gözlerini kaçırarak. "Bir kere bile. Peki, ondan önceki adam? O da. Ondan da önceki? Yaklaşamadım bile. Ve-

"Tanrım, Parker," diye mırıldandım başımı sallarken. "Tüm

cinsel kaçamaklarını duymama gerek yok.” Bana bakıp sırtıttığında... *lanet olsun*. Onu öptüğüm için hiçbir pişmanlık duymamıştım. Ama bu kadar geç kaldığım için pişmandım. “İçlerinden herhangi biri seni boşaltabildi mi?” diye sordum çekinerek.

Başını *hayır* dercesine salladı ve sikim anında sertleşti.

Bir tanesi bile başaramamıştı.

İlki ben olabilirim.

Bu düşünceyle içimde karanlık ve sahiplenici bir şey kıpırdanmıştı. Başımın, titreyen bacaklarının arasında olduğunu... Bedenin altımda titreyişini... O dar ıslaklığın beni nasıl kavrayacağını... Hayal etmek bile yetmişti.

Yumruklarımı sıkmam dışında, ona bu hissettiklerimi belli edecek başka hiçbir hareketim olmamıştı.

Ayrıca, bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Parker... O çok çarpıcıydı.

Demek ki sadece erkeklerle oynamış ve bir adama denk gelmemişti. Ona ters ters baktım. “Sana yıllar önce tek bir tavsiye verdim ve sen onu bile dinlemedin mi?” diye sordum alayla.

Sırtıttı. *İşte o an gelmişti*. Normal maskaralığımıza geri döndüğümüzde anında rahatlıyordum.

Altdudağını ısırarak, “Dylan’ın bana âşık olduğunu hiç sanmıyorum,” diye ekledi. “Dürüst olmak gerekirse, benim de ona âşık olduğumu sanmıyorum-”

“Bir saniye,” diye homurdandım. “Sana âşık olup olmadığından emin değil mi? Parker... Hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi seçtiğin adam aşkını çatılardan haykırıyor olmalı.” Çenemi ovuştururken iç çektim. “Seni sevdiğinden emin değilmiş... Sikerler. Beni dinle,” dedim, aniden ona nasıl olması gerektiğini *gösterme* arzusuyla dolmuştum, bunu ona verecek olan ben olamasam bile. “Bir erkeğin kalbinin sende olduğunu, her zerresiyle bilmeni sağlayacak birini hak ediyorsun. Seni vücudundaki her hücreyle sevecek birini. Hiçbir şüphen olmamalı. *Asla*.”

Beni değerlendirirken başını eğdi. “Hiç kendi tavsiyeni dinler misin, Ravage?”

Karanlık bir kahkaha attım. “Ben aşk aramıyorum, Parker. İyi bir sikiş arıyorum.”

Bu doğrudu. Onun için o adam olmak istesem bile, bunu yapamazdım.

Ve kesinlikle onu hak etmiyordum.

Sözlerim üzerine bakışları karardı. “Bütün bunlar senin için bu mu? Sadece iyi bir sikiş mi?”

“Evet. Genellikle.”

O lanet dudağını ısırmaya devam ederken sözlerimi düşündü. “Neden bana hâlâ *Parker* diyorsun?”

Birdenbire sorduğu bu soruyla, uzun zamandır ilk kez afalladım. Diego’nun onu eve götürebilmesi için arabaya bindirmem gerektiğini biliyordum ama onu kendi haline bırakmakla bu işin nereye varacağını görmek arasında gidip geliyordum. Elimizi uzatıp yüzüne dokunmak istedim ama sonra elimi yanımda serbest bıraktım.

“Çünkü bana senin kim olduğunu hatırlatıyor. Çünkü bana abinin en iyi arkadaşı olduğunu hatırlatıyor. Senin onun için ne ifade ettiğini unutmamı engelliyor. Ve onu kaybedemem çünkü beni doğduğum soydan alakasız olduğum kişi olarak gören tek kişi o. Sana *Parker* demek beni ayakta tutuyor. Tamamen aptalca bir şey yapmamı engelliyor.”

“Ne gibi?” diye sordu, sesi gergin ve nefes nefeseydi.

Onu nasıl etkilediğimi görmeyi ne kadar sevsem de bunu devam ettirmemeliydim. “Sana yapmak istediğim o kadar çok aptalca şey var ki, Parker,” diye hırladım.

Bana bakarken dudakları aralandı. “O zaman yap.”

Sikeyim.

Bu kadın, benim ölümüm olacaktı.

“Gitme vaktin geldi,” dedim. Sesim nazikti ama taviz vermiyordu.

Kollarını kavuşturdu. “Tamam. Gideceğim. Ama bir sorum daha var.”

Başımı eğdim. “Pekâlâ.”

“Diyelim ki ben burada sıradan bir misafir olarak bulunuyorum. Tüm bu olanları nasıl açıkladın?”

Ağırlığımı bir ayağıma verdim. Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordum ama... Eğer gerçekten merak ediyorsa, ona en azından evine dönüp araştırmaya başlayabileceği kadar bir başlangıç verebilirdim. Küçük bir kıvılcım...

“Daha fazlasını öğrenmek istemene sevindim.”

Şaşırarak, “Öyle mi?” diye sordu.

Bir kahkaha attım. “Tahmin bile edemezsin, Parker.” Yanakları kızardı ve ben devam ettim. “Eğer düzenli bir misafir olsaydın ve seni isteseydim, sana bir içki ısmarlardım. Sınırlarının ne olduğunu ve güvenli kelimenin ne olduğunu açıkça *sorardım*. Hevesli bir rıza alırdım. Saati gördün mü?” diye sordum cevabı zaten bildiğim için.

Başını salladı ve ben de dilimi damağıma vurup onaylamaz bir ses çıkardım.

“Bu bir geri sayım.”

“Ne için?”

“Av için.”

Yanakları daha da kızardı. “Peki, bu ne anlama geliyor?”

“Maskeli insanlar oyunu oynamak isteyenler. Avcı ve av. Av ve yakalama... Genelde herkes için serbest değildir ancak sözleşmeyi imzalayıp maskeyi taktıysan, insanlar oynamaya istekli olduğunuzu varsayarlar. Yine de tanıdıklarımın çoğu yoğun bir iş haftasının sonunda biraz eğlenmek isteyen hâkimler veya itaatkârlar. Normalde birine güvenene kadar onunla oynamazsın. Onay alman gerekir. Sınırlarını ve güvenli kelimeni bilmesi gerekir. Ben’in neden bu kadar tehlikeli olduğunu şimdi anlıyor musun?”

Başını salladı.

“Güzel. Onun gibi insanlardan uzak dur.”

“Eğer keşfetmek isteseydim...” dedi. “Ne yapmam gerektirdi?”

Gözlerim onunkileri delip geçti. *Sakin ol, Ravage. Sadece merak ediyor.*

“Çok fazla araştırma yapmalısın. Sınırlarını bilmen gerek. Bu

da cinsel olarak nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmen anlamına geliyor. Ve güvendiğin birini bulmalısın.”

Gözleri benimkilere bakarken parıldadı.

“Güvendiğin birine ihtiyacın var çünkü bu gerçek bir avcıdan kaçmaya benzeyecek. Yakalanmak *istemen* dışında. Daha büyük bir özgürlük ya da güven yoktur.” Birkaç santim öne eğildim. Juliet küçük bir nefes verdiğinde, gülümsememi bastırdım. *Onun üzerinde hâkimiyet kurmak çok kolay çünkü doğal olarak bana boyun eğiyor.* Bunu nişan partisinde de fark etmiştim. “Birçok insan yatakta içgüdüleriyle hareket etmekte zorlanır. Kurallar, tabular, ayıp sayılan şeyler arasında sıkışırlar. Sonra da düşünmekten kendilerini veremezler. Gevşeyemez, zevk alamaz ve boşalamazlar,” diye mırıldandım. Gözle görülür şekilde ürperdi. “İlkel oyunlarda, fiziksel arzu ve ham duygularla hareket ederiz. Dağınıktır. Cesur ve serttir. Kalbi hassas olanlara uygun değil. Ve” diye ekledim, ellerimi omuzlarına koyarak. “Yeni başlayanlar için de değildir. Bu yoğun bir deneyim ve her şeyden önce bir güven temeli olması gerekiyor.”

O cevap vermeden önce pencereye vurdum. Diego camı indirdi ve ben Parker’dan bir adım uzaklaştım.

“Lütfen Bayan Parker’a evine kadar eşlik edin.”

Juliet’e baktım, çözemediğim bir şeyle beni izliyordu. “Bir soru daha,” dedi sessizce.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Çabuk ol.”

“Bu tür bir senaryoda bana neler yapabileceğini örneklerle anlat. Ne beklemem gerekir?”

Hafifçe gülümsedim. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Heyecanla başını salladı. Belki de ona bu tür oyunlar sırasında neler olduğunu açıkça söylemek onu uzaklaştırırdı. Çünkü bunu onunla birlikte keşfetmek istesem de, bunu *gerçekten* istemesi gerektiğini de biliyordum. Bu ciddi ve tehlikeli olabilirdi. Birinin ona zarar verme düşüncesi dünyayı yakıp kül etme isteği uyandırıyor bende. Ayrıca, nişan partisinde de söylediğim gibi, bunu kaldırabileceğinden emin değildim. Muhtemelen cesurdu. Ama

benim gibi erkekler, avını bekleyen sabırlı avcılardı. Juliet, bunun ne kadar yoğun olabileceğini anlamıyordu, dünyanın nasıl yıkılacağını, nasıl saf içgüdülerle hareket ettiğimi, nasıl onun tanıdığı adam değil de kılık değiştirmiş bir canavar olduğumu...

Ve onunla... Onu o kadar çok *istiyordum* ki endişeleniyordum.

“Rızaya dayalı zorla boyun eğdirme. Rızaya dayalı rızasızlık... Tırmalama, ısırma, saç çekme, şaplak atma ve bu gece gördüğünüz gibi kovalama,” diye ekledim. “Yani diğer şeylerin yanı sıra.”

Yutkundum. Başını salladığında, kapısını açmak için arkasına uzandım. Eli omzuma geldi ve irkilerek bir adım geri çekildim.

“Teşekkür ederim,” dedi bana küçük bir gülümsemeyle. “Açıkladığın için.”

Başımı salladım. “İyi geceler, Parker.”

Fikrimi değiştiremeden geri döndüm. Çünkü sahip olduğum tüm ahlaki kurallara aykırı olsa da onu partime geri götürmek istiyordum.

Ona göstermek *istiyordum*.

Ama yapamazdım. Çünkü o Jackson’ın kız kardeşiydi ve benim gibi eğilimleri olmayan birini hak ediyordu. Benim gibi geçmiş olmayan birini... Bunu hayatım boyunca biliyordum ve bu gece onu ikinci kez ikna etmek zorunda kalmıştım.

Araba uzaklaştıkça, kontrolüm zayıflıyordu. Geliştirmek için çok çalıştığım o kontrol... Elini göğsümde bir kez daha hissedersen, gözlerimin içine bir kez daha baş döndürücü bir şekilde bakarsa, mahvolabilirdim. Onun etrafında şekil alırdım, tıpkı yıllar önce o gece bana geldiğinde yapmak istediğim gibi.

Yıllar önce onu incittiğimi düşünebilirdi. Hatta bu gece onu tekrar reddederek incittiğimi bile düşünebilirdi.

Sanırım hâlâ beni *mahvetme* gücüne sahip olduğunu anlamıyordu.

Belki de bunu çoktan yaptığını.

8

Araştırma

JULIET

Sonraki iki hafta ağır bir tempoda geçti. Her gün aynı rutini uyguladım hatta kendimi meşgul tutmak için hafta sonu çalışacak kadar abarttım. İyi haber şu ki dikkatimi yeterince dağıtmayı başarmıştım ve Chase'i, partiyi ya da bana söylediği şeyleri neredeyse hiç düşünmemiştim. Profesör Landon'la kütüphanede yaşadığım o tek karşılaşma dışında -ki Dylan'la ayrıldığımızı duyduğuna gerçekten *üzülmüştü*- günler bir şekilde su gibi akıp geçti. Ortak yazdığımız makaleyi konuşmak için Dylan'la buluştum. Akran ve arkadaş olarak ne kadar iyi çalıştığımızı görmek beni şaşırttı. Belki de romantik bir ilişkiyi sürdürmeye uğraşırken kendimizi biraz zorlamıştık. Her gece eve döndüğümde, en sevdiğim dondurmamı, bilgisayarımı alıp araştırma yapmaya başladım.

İlk işim, birlikte olduğum hiçbir partnerin beni yatağın içinde orgazma ulaştıramamış olmasının nedenlerini *analiz* etmek oldu.

Sorun onların nasıl yapılacağını bilmemeleri değildi.

Ama partnerle orgazm üzerine yazılmış makalelere göz attıkça fark ettim ki mesele bambaşkaydı. Hepsi güvene bağlıydı.

Dylan'a ya da yattığım diğer birkaç erkeğe hiç güvenmemiş miydim? O zamanlar güvendiğimi sanıyordum ancak daha derine indikçe, insanların bahsettiği şeyin içsel güven olmadığını, daha ziyade arzularınızı başka bir kişiye teslim etmekle ilgili bir güven olduğunu fark ettim. Görünüşe göre, bu herkesin doğuştan sahip olmadığı bir beceriydi.

Elbette *bu* farkındalık beni, bir insanın partnerine zevkini emanet edecek kadar nasıl güvenmeye başladığı üzerine araştırma yapmaya götürdü.

Ve bu da doğal olarak beni baskınlık ve itaat kavramlarına yönlendirdi.

Daha doğrusu, ben o kısımlara odaklandım.

Nesnel bir bakış açısıyla, tamamen mantıklıydı. BDSM'in altında yatan tüm akım, gücünüzü bir başkasına vermektir. Onlara *boyun eğmek*. Size zevk verirken sizi güvende tutacaklarına *güvenmek*... Bazen acı çekerek bile olsa.

Her gece deneyimli itaatkârların YouTube videolarını izledim. Notlar aldım. Üniversite kütüphanemden makaleler aldım. Hatta tezimde kullanmak üzere bazı çalışmaları yer imlerine ekleyecek kadar ileri gittim. İlkel oyunun arkasındaki psikoloji de mantıklıydı. İnsanlar ilkel benliklerine hitap etmek için her şeyi bir kenara bırakırlardı. Ne *de* olsa biyolojik olarak hayvandık. Diğer memeliler de saf içgüdüleriyle hareket ederek benzer şekillerde üremişlerdi. İnsanların da hayvanlar gibi davranarak tahrik olması mantıklıydı. Bu tamamen doğaldı.

Doğrusu, bulduğum araştırmayla aynı fikirde olmayı beklemiyordum. İlk başta, Chase'in BDSM'e ilgi duyduğu düşüncesi beni korkutmuştu. Zincirler, kırbaçlar, esaret... Bunlarla ilgilenir miydim? Emin değildim. Ama içimdeki araştırmacı vazgeçmek istemedi. *Doktora* öğrencisi olan tarafım bunu sonuna kadar analiz etmek, tüm verileri toplayıp öyle karar vermek istiyordu.

Ve sadece ilkel dürtülerimi kullanmanın ve içgüdülerime güvenmenin çekiciliğini inkâr edemezdim. Ve *bu*, beni sürekli geri döndüğüm tek sonuca götürdü.

Denemeye değerdi.

Ama sadece Chase benim hâkimim olursa.

Bu da onu ikna etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bunun için nedenlerim üç temel sebebe dayanıyordu ve bekâretimi almasını isterken yaptığım listeye ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Artıları: Ona güveniyordum. Jackson'ın en iyi arkadaşıydı. Nazik, şefkatli ve anlayışlı olacaktı. İhtiyaç duyulan güven seviyelerini öğrendikten sonra, yanlış kişiyi seçmekten ve bu güvenin suiistimal edilmesinden korkuyordum. Ayrıca Chase'i çekici buluyordum ve bunun ilkel oyunlarda çok önemli olduğunu okumuştum. Oyun partnerinizin kokusu, tadı, görünüşü sezgilerinizi dinleme yeteneğiniz üzerinde büyük bir etkiye sahipti. *Ve* sekiz yıl önce bu durum eksi hanesine yazılmış olsa da, artık onun da bana çekildiğini biliyordum. Yoksa neden beni öpsün ki? Ve bunu bir deney olarak gördüğüm için ailesiyle ilgili sorunları da düşünmem gerek yoktu.

Eksileri: Chase itaatkâr olarak daha deneyimli birini isteyebilirdi.

Sonuç olarak, kısa bir eksiler listem vardı ki bu harika bir şeydi. Ve bunu araştırma yaparak düzeltebilirdim. Tam olarak iki gün boyunca yaptığım şey de buydu ancak kırk sekiz saattir evden çıkmadığımı fark edince doğruldum.

Saate bakarken Jackson'a bir mesaj attım. Günlerden perşembeydi ve saat henüz akşam altıyı geçmemişti, yani muhtemelen yemek yememişti.

Ben: *Akşam yemeği için burrito'ya ne dersin?*

Jax: *Sanki aklımı okuyabiliyorsun...*

Chase'in dairesine gitmeyi önermek üzere olduğumu fark ettiğimde, altdudağımı ısırdım.

Ben: *Tamam. Yarım saate orada olurum.*

Jax: *Fazladan bir burrito daha alabilir misin?*

Muhtemelen Chase içindi.

Ben: *Tabii ki.*

Hızlı bir duş aldım ve işim bittiğinde kot pantolon ve kapüşonlu bir üst giydim. Sandaletlerimi de ayağıma geçirip dışarı çıktım. Chase için süslenmemiş olmamla gurur duyuyordum. Aşırı meşgul bir yüksek lisans öğrencisi olarak neredeyse her zaman rahat kıyafetler giyiyordum, bu yönümü değiştirmek için bir neden yoktu. Ayrıca, onun evde olduğundan bile emin değildim.

Oraya gittiğim diğer tüm zamanlarda orada olmamıştı. Üç *burrito*'yu alıp süslü garaja girdim ve Jackson'ın arabasının yanına park ettim. Gözlerim dalgın dalgın parlak arabaların sırasına baktı, hepsinin Chase'in olup olmadığını merak ediyordum.

Bir adam gerçekten bu kadar çok arabaya sahip olabilir miydi?

Kaşlarımı çatarak güvenliğe doğru yürüdüm ve kimliğimi gösterdim. İki hafta önce acı şekilde öğrendiğim gibi, bina özel bir binaydı ama Jackson taşındığında beni onaylı ziyaretçi listesine aldırılmıştı.

Belli ki Chase'in meşhur partileri için tamamen *farklı* bir liste kullanıyorlardı.

Giriş izni aldıktan sonra asansöre binip on altıncı kata çıktım. İki hafta önce o mermer zeminde yankılanan adım seslerini, o gözlerin dudaklarıma, boynuma kayarken parlayan bakışlarını düşünmemeye çalıştım.

Kapılar kayarak açıldı. Sakinleştirici bir nefes aldım ve mermer girişe doğru yürüdüm.

"Jax?" diye seslendim.

Mutfaktan sesler geliyordu, doğruldum ve onlara doğru yürürken daha dik durdum. Gözlerim lüks mobilyalar, soyut sanat eserleri... Ve oturma odasının kitaplığındaki siyah güller üzerinde gezindi.

Duraksadım. Onları iki hafta önce partide görmüştüm ama bunun bir tesadüf ve partiye daha karamsar bir hava katmak için bir yol olduğunu düşünmüştüm. Ama işte yine buradaydılar. Üstelik yaprakları hâlâ pürüzsüz ve canlıydı. Tazeydi. *İlginç*.

Köşeyi döndüğümde, Jax'ın mutfak adasında oturup birasını yudumladığını gördüm.

"Selam, Juliet."

Miles Ravage, telefonuna bakmaya devam etmeden önce bana el salladı.

Bir anlığına kalbim sızladı. Başka bir Ravage'ı görmeyi umduğumdan *değil* tabii ki.

“Merhaba!” diye cıvildarken çantamı yere bıraktım. Jackson’a döndüm. “Ekstra *burrito*?” diye sordum Miles’ı işaret ederek.

Jackson başını salladı.

Sakin ol, dedim içimden. *Chase’in burada olmaması daha iyi.*

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Miles, poşetlerden birini kaptı ve kanepeye doğru yürüdü. “Sana ne kadar borcum var?” diye sordu, *burrito*’yu iki elinin arasına alıp uzaklaşırken.

“Gerek yok.”

Doğruyu söylemek gerekirse, Chase’in diğer kardeşlerini pek tanıımıyordum. Jackson onları okuldan ve Chase’le arkadaş olduğu için tanıyordu. Ama ben, Miles’la sadece birkaç kez karşılaşmıştım.

“Bir Ravage, her zaman borcunu öder.”* Hep *bu kadar* ciddi miydi?

Jackson ve ben, onu mutfağın dışındaki rahat oturma alanındaki geniş, U şeklindeki kanepeye kadar takip ettik. Yerdeki halı sahte hayvan kürkünden yapılmıştı ve televizyon devasaydı. Kanepe zengin, kestane rengi bir deriydi. Chase hakkında öğrendiğim her şeyi düşündüğümde, bu kürk teması da mantıklı geliyordu. Ama daha önce hiç fark etmemişim. Zaten iki hafta önce evin bu kısmına gelmemiştim.

“Az önce aileni Lannisterlarla mı kıyasladın?” sordum Miles’a.

Burrito’sunu açarken, “Temelde aynısınız, sarı saçlar hariç... Herkes bizden nefret ediyor.”

“Herkes değil,” diye araya girdi Jackson, ağzı doluyken. “Sadece bazı insanlar.” Biramdan bir yudum alırken hafifçe kıkırdadım. Abim sosyal durumlara karşı kör olabiliyordu. Muhtemelen çocuklarla çalıştığı içindi. Fazla dürüsttü.

Jackson bana döndü. “Hafta sonun nasıldı, Jules?”

Omuz silktilim.

Bağlamayı ve kırbaçlamayı araştırarak geçirdim.

Varoluşsal krizimle başa çıkmaya çalışıyorum.

* *Game Of Thrones* evrenindeki, “Bir Lannister her zaman borcunu öder,” sözüne gönderme. (e.n.)

Milyonlarca artı ve eksi listesi yaptım.

Bekârlığı ciddi ciddi düşündüm.

“İyiydi. Sadece tezimle meşgulüm.”

Yemeye devam ederken başını salladı.

Akademik çalışmalarımın günah keçisi olarak kullanılmasına bayılıyordum. Akademide olmanın artılarından biri de buydu. Akademide olmayan kimse bunu gerçekten anlamıyordu ve eğer doğru şekilde kullanırsam neredeyse her şeyden sıyrılabilirdim. Ama tabii ki bundan hiç faydalanmamıştım çünkü kurallara uymaktan hoşlanıyordum.

“Nasılsın, Miles?” diye kibarca sordum.

“Çok meşgulüm,” dedi birasıyla arkasına yaslanarak. “Yine de şirket iyi gidiyor.”

Ravage Danışmanlık Şirketi hakkında pek bir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, şehir merkezindeki en havalı binada yer aldığı ve her yerde logolarının bulunduğu tabelalarının olduğuydu. Tepesinde üç uçlu bir taç olan basit bir ‘R’ harfi vardı. Hem Chase hem de Miles orada sırasıyla başkan ve CEO olarak çalışıyorlardı. Hatırladığım kadarıyla bir yatırım şirketi idi.

Boğazını temizleyip öne doğru eğildi. Onu tanıdığımdan beri ilk kez, boynunun sol tarafında uzanan ve çene çizgisinin hemen altında biten kalın, sivri bir yara izinin kenarını fark ettim. Şu anda bile, bir pazar akşamı, gümüşü bir gömlek ve koyu gri kumaş pantolon giymişti. Adamın hiç gündelik kıyafeti var mıydı?

“Sen doktorsun, değil mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Hayır. Yani, evet. *Teknik olarak.* Doktoram olacak ama tıp doktoru olmayacağım. Yakın zamanda beni bir hastanede doktor olarak görmek istemezsin inan bana,” diye ekledim ve ondan önce yüzlerce insana söylediğim şeyi ona söylerken gülümsedim.

“Çok yazık,” diye mırıldandı. Ardından ayağa kalktı ve birasını bitirdi.

Şaşırmış bir kahkaha attım. “Neden?”

Jackson ısırtıklarının arasından, “Sahte bir eş arıyor,” dedi.

Kaşlarımı kurnazca kaldırdım. “Anlat bakalım.”

Miles mutfağa geri döndü ve *burrito*’sunun kâğıdını çöpe attı. “Anlatacak bir şey yok. Abin zaten yeterince konuştu,” diye hor-murdanarak Jax’e baktı. “Halkla ilişkiler ekibimiz, Ravage ailesine taze kan getirmenin imajımıza yardımcı olabileceğini düşünüyor. Dolayısıyla sahte bir eş lazım. Ama normal olmak zorunda.”

Ağzımı açıp kapatarak Jackson’a baktım. “Normal mi?”

“Sempatik yani... Ravage ismine yeni bir itibar kazandıracak biri. Potansiyel müşteriler soyadından dolayı ilgilenmiyor. Masaya bir eş getirebilirse bunun imajına yardımcı olabileceğini düşünüyor,” diye açıkladı Jackson.

Gözlerimi kıstım. “Ah. Anlıyorum. Yardımcı olamadığım için üzgünüm?”

Miles ellerini yıkadı ve kurularken başını salladı. “Seni kas-tetmemiştim. Alınmak yok.” Kaşlarımı çattım. “Chase, sana bir metre yaklaşmama bile izin vermez zaten,” diye ekledi.

Bunu söylediği anda, oda sessizleşti. Jackson kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Tanrım, yanaklarım kızarıyor muydu? Muhtemelen.

Neyse ki Miles’in telefonu çaldı ve diğer odaya girdi. Diğer taraftaki kişiyle konuşurken sesi, karşısındakine ne kadar önemli biriyle konuştuklarını hatırlatacak kadar ciddi çıkıyordu.

“*Burrito*’lar lezzetliymiş,” dedim çabucak, abimin Miles’in söylediklerini unutmasını umuyordum.

Jackson başını salladı, tamamen habersizdi. “En iyisi.” Gözleri kısa bir süre yüzümde gezindi. “Uzaklaştın biraz,” dedi ağzındaki lokmayı yutup, bana bakarken. “Her şey yolunda mı?”

Tortillamı yerken başımı salladım. “Sadece ayrılık sonrası sendromu işte.”

Çiğnemeyi bitirirken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bi-ramdan iki büyük yudum aldım çünkü tüm boş zamanımda ne yaptığımı itiraf edecek kadar cesur olduğumdan emin değildim.

Jackson ve ben yakındık ama Chase'in dahil olması işleri zorlaştırıyordu. Bu yüzden şimdilik bu konuda sessiz kalmaya karar vermiştim. Miles sağ olsun, yeterince pot kırmıştı zaten.

"İşler nasıl?" diye sordum.

"İyi. Gerçi bugün, ayakkabının içindeki kusuğu temizlemek zorunda kaldım," dedi sırtarak.

Burnumu kırıttım. "İğrenç."

Güldü. "Benim için sorun değil. Bu yılki çocuklarımı seviyorum. Gelecek ay gitmelerine üzüleceğim."

Homurdandım. "Ve eminim o meşhur veda pastanı yapacaksın?"

"Tabii ki."

"Sana sahip oldukları için şanslılar." Hafifçe gülümsedi. Sonra fırsatını bulmuşken biraz daha sıkıştırmak istedim. "Kütüphane kartımla ne aldın bu arada?" diye sordum.

Burrito'sunu bırakmadan önce bir an durdu. Bu haftanın başlarında Jackson, nişan partimdeki barmen Mark'ın tavsiye ettiği bir kitaba bakmak için kütüphane kartımı ödünç almak istemişti.

"Ah, Amerika'daki öğretmenler hakkında kurgusal olmayan bir kitap. Oldukça aydınlatıcıydı."

Bir kez başımı salladım. "Bu harika. Yeni bir arkadaş edinmene de sevindim," dedim nazikçe ve *burrito*'mu paketledim.

"Evet, yani onunla sadece birkaç kez takıldım," dedi hızlıca.

Kelimelerimi akıllıca seçerek, "İyi birine benziyor. Partide tanıştığımızda ondan gerçekten hoşlanmıştım," diye ekledim.

Jackson bana baktı. "Kitap ve kahve zevki iyi." Arkasına yaslanıp şişesine odaklandı. Ben de yemeğimi yemeye ve göz ucuyla onu izlemeye devam ettim. İyi kitaplar ve iyi kahve... Abimin kalbine giden yol bunlardı. Şişenin etiketini soymaya başladı, gergin olduğunda yaptığı alışkanlıklardan biriydi.

"Sana işinle ilgili bir kitap tavsiye etmesi çok hoştu," dedim temkinli bir tonla. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu anlamış olmalı."

Jackson dönüp bana baktı. "Evet, aynı zamanda iyi bir gözlemci."

Biramı yavaşça siyah taş sehpanın üzerine bıraktım. Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki Miles mutfağa geri döndü.

“Pardon, Chase’ti.”

Sorma, Juliet. Sorma-

“Chase nerede bu arada?” Açık sözlülüğüm karşısında dehşete kapılmadan önce kelimeler ağzımdan dökülmüştü bile.

Miles beni incelerken gözleri kısıldı. “Uzun bir hafta sonu için uzakta.”

Eski kotuma bakıp deliklerden biriyle oynarken başımı salladım. “İş gezisi mi?”

Aman Tanrım, Juliet. Kapa çeneni. Kapa çeneni.

Miles kıkırdayınca başımı kaldırdım. Belki de onu ilk kez gülümserken görüyordum. Gözleri bana dönmeden önce kısa bir süreliğine abime kaydı.

“Hayır. İş değil. Malikânede avlanıyor.”

Bu sözleri duyunca tüylerim diken diken oldu çünkü normal bir insanın aklıma gelebilecek türden bir avdan bahsetmediğini biliyordum. Bu hafta yaptığım araştırma oldukça kapsamlıydı ve artık insanların ilkel topluluklarda oynadığı av/avcı oyunları konusunda oldukça bilgiliydim.

Ağzımı kapalı tutmam gerektiğinin farkındaydım ancak iki hafta süren ve boynumun tutulmasına neden olabilecek kadar araştırmadan sonra, Chase’in avda olması fikri beni hem meraklandırmış hem de muhtemelen tahrik etmişti.

Beni olduğum yere çivileyen o mavi bakışları...

Çıplak bedenimde dolaşan büyük elleri...

O gergin kasları... Beni yere bastıran...

Düşüncelerimi dağıtmak için başımı salladım.

“Malikânede mi?”

Miles başıyla onayladı. “Malikânenin arkasındaki ormanda.” Ciddi ifadesi bir an için değişti ve sonra arkasını döndü.

“Chase’i *avlanırken* hayal bile edemiyorum,” dedi Jackson alayla. “Ama birkaç ayda bir gidiyor, sanırım her şey mümkün.”

Evet, öyle.

Miles'a baktığımda, onun da beni ilgiyle izlediğini gördüm. İçimden bir ses Miles'ın kardeşiyle olan geçmişimi bildiğini söylüyordu. Bilmiyorsa bile, gözlemci bir tipe benziyordu.

"Bir süreliğine ofise dönmem gerekiyor," dedi hızlıca, cüzdanını çıkarıp çantamın üstüne para bıraktı. "Yemek için teşekkürler, Juliet. Seni görmek çok güzeldi. Sonra görüşürüz, Jackson."

Döndü ve asansöre doğru yürüdü.

Yemeğimin kalanını kaldırırken başım döndü. Birdenbire, artık aç değildim.

Jackson arkasına yaslandı ve iç çekti. "Benimle izlemek istersen *X-men: Son Direniş*'i kaydettim."

"Olur. Ama önce lavaboyu kullanmam lazım. Neredeydi?"

"Koridorun sonunda," dedi Jackson telefonuyla mesajlaşırken. "Bekliyorum o zaman."

Koridorda aceleyle ilerleyip sanat eserlerini ve evin tasarımını yeni gözlerle inceledim. Chase'in kesinlikle çok erkeksi bir tarzı vardı. Bolca toprak tonları, siyahlar, gümüş dokunuşlar...

Banyo kapısını kapatıp arkamdan kilitledim.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp Google'da, *av, ilkel oyun, Ravage Malikânesi* kelimelerini arattım ve bir şeyler çıkması için dua ettim.

"Aha!" dedim neşeyle, en üstteki arama sonucuna bakarken. Bu, Domme Grubu adlı bir profil tarafından bugün erken saatlerde paylaşılan bir Instagram hikâyesiydi. Üzerine tıklayıp izlerken kalbim hızla çarptı ve bunun özel bir davetiyenin açılımı olduğunu fark ettim. Altın mühürle kapatılmış siyah, şık bir zarf açıldı. Ardından, videodaki kişi altın mürekkeple yazılmış süslü bir davetiyeyi parşömen kâğıdın içinden çıkardı. Metni tam olarak görebilmek için videoyu durdurdum.

Av'a Hoş Geldiniz: İlkel benliklerimizle bağ kuracağımız üç günlük bir keşfe davetlisiniz. Isırmak, tırmalamak ve ulumak size göreyse, bir gece veya tüm hafta sonu için bize katılın. Ha-

reket, ses, dokunuş ve oyun aracılığıyla yalnızca bedensel dile odaklanmayı güvenli bir şekilde öğrenin. İlkel oyunlar beklentimiz dahilinde.

Nerede: Ravage Malikânesi

Domme Grubu tarafından düzenlenmiştir.

Bu etkinlik 18 yaşından büyükler içindir. Sadece davetliler katılabilir.

RACK ilkeleriyle oynuyoruz, güvenli kelimeler kullanılacak ve giriş için form doldurulması zorunludur.

Videoyu dört kez daha izlerken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Profillerine tıkladım ve biyografilerini okudum.

Domme Grubu, merkezi Güney Kaliforniya'da bulunan ve kendilerini BDSM yaşam tarzına ve topluluğuna adanmış, güçlü kadın kimliğine sahip sahibelerden oluşan bir kolektiftir.

Profillerinde Av hakkında başka bir şey yoktu. Ancak fazla düşünmeden, tek başıma katılmak için bir mesaj yolladım.

Ne yapıyorum ben?!

Tuvaleti kullandıktan sonra oturma odasına geri döndüm, filmi izlerken Jackson'ın yanına oturdum ve telefonumda gezindim. Bir saat sonra bir yanıt aldım.

Özür dileriz ancak aslında davetiyeleri biz düzenlemiyoruz ve etkinlik ne yazık ki yalnızca davetlilere açık.

Altdudağımı ısırırken düşündüm.

Chase hakkında. Av hakkında. Son dakikada nasıl davetiye alabileceğim hakkında...

Yarın başlıyordu, yani bunu yapacaksam bir yolunu bulmam gerekecekti.

Film bittiğinde sersemlemiş gibiydim. Jackson uyuyordu, üzerine bir battaniye çektim ve çıkmadan önce ışıkları kapattım.

Binanın önünden çıkıp, Crestwood şehir merkezine doğru ilerlerken ve Ravage Danışmanlık Şirketi'ne doğru yürürken kal-

* RACK (Risk-Aware Consensual Kink): Tarafların riskleri bilerek ve karşılıklı rıza ile katıldığı BDSM uygulamalarını ifade eden bir güvenlik ilkesi.

bim hızla çarpıyordu. *Miles hâlâ orada mıydı?* Bu noktada, o benim tek umudumdü. Oraya giderek çoğu şeyi riske atıyordum. Muhtemelen kendi kardeşini ifşa etmiş olacaktım. Chase'i ve boş zamanlarında ne yaptığını *gerçekten* biliyor muydu?

Parlak kapının önünde duraksadım, binanın içine bakınca resepsiyonda bir güvenlik görevlisi gördüm. Yumruklarımı sıkıp açtım. Eğer bunu yaparsam, yani eğer itaatkâr tarafımı keşfe-deceksem, bu Chase'le birlikte olmalıydı. Bana kendimi eğitmemi söylemişti. Araştırmamı yapmamı. Sınırlarımı bilmemi. Ciddi olmadığımı düşünüyordu. Ama ona ciddi olduğumu göstermek için bu etkinliğe katılmaktan daha iyi bir yol var mıydı?

Birçok insan yatakta içgüdüleriyle hareket etmekte zorlanır. Kurallar, tabular, ayıp sayılan şeyler arasında sıkışırlar. Sonra da düşünmekten kendilerini veremezler. Gevşeyemez, zevk alamaz ve boşalamazlar...

Tenim karıncalanırken uyluklarım birbirine yapışmıştı.

Bunu istiyordum. Ve belki de buna *ihtiyacım vardı*.

Masaya doğru ilerledim ve varlığımla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünen güvenlik görevlisine hızla gülümsedim.

"Bay Ravage'ı görmeye geldim," diye mırıldandım. "Beni bekliyordu."

Görevli bana yapmacık bir şekilde gülümsedi ve asansöre doğru işaret etti. "Yukarı çık."

Hımm.

Ona teşekkür ettim ve logolarının bulunduğu düğmeye basıp asansörle beş kat yukarı çıktım. Kapılar açıldığında, daha önce hiç içeri girmemiş olmama rağmen doğruca ofise yürüdüm. Modernlik ve sıcaklık dikkatimi çekmişti; gözlerim ortama alışırken bir dakika kadar sonra Miles'ı geniş ofislerden birinde, ayaklarını masasının üzerine uzatmış şekilde bilgisayarında yazarken buldum.

"Bayan Parker," diyerek bana sert bir bakış attı. "Bu gece ikinci kez bana bu zevki tattırmanızı neye borçluyum?"

Bunu yapabilirsin, Juliet. Sadece sor.

Boğazımı temizledim. "Ben, şey, merak ediyordum da, eğer

avlanma-” Sözcüklerimin arasında bocalıyordum, bir an durup derin bir nefes aldım. “Bu hafta sonu, Ravage Malikânesi’ndeki ava katılmak istiyorum, lisans almak için ne yapmam gerekiyor?”

İşte. Yeterince masumdu; eğer hiçbir şey bilmiyorsa, konuyu geçiştirebilirdim.

Miles ayaklarını kaldırıp, öne doğru eğilirken ve masasındaki çekmecelerden birine uzanırken gözleri parıldıyordu. Siyah bir zarfı bana doğru kaydırды ve ona baktığımda tek kaşını kaldırarak omuz silkti.

“Bunu benden almadın. Anladın mı?”

Hızlıca başımı salladım ve davetiyeyi alıp, arkamı dönerek ofisinden çıktım.

Arabama döndüğümde, artılar ve eksiler listesini beş kez gözden geçirmiş ve kendimi zihinsel olarak Ravage Malikânesi’nde uzun bir hafta sonuna hazırlamıştım.

9

Sözleşme

JULIET

Bu ay ikinci kez, kendimi neyin içine soktuğumu merak ettim. Ancak bu sefer, meşhur Ravage Malikânesi'nin önünde bir taksi tarafından bırakılmış halde dikiliyordum. Zengin malikâne çocukluğumdan hatırladığımdan daha büyüktü. Gerçi o zamanlar içine hiç girmemiştim. Özel bir konut olarak kabul edildiğinden kimsenin içeri girmesine izin verilmezdi ama Crestwood'da ya da çevresinde büyümüş olan herkes bu malikânedен haberdardı. Okulda bununla ilgili bir modül yaptığımız için genel tarihini biliyordum. Birinci Dünya Savaşı sırasında inşa edilmiş, nesilden nesile aktarılmıştı ve şu anki sakini Miles Ravage'dı.

Kapının ardından görülebilen bu süslü, devasa yapıya ağzım açık bakakaldım. Büyüleyiciydi. Gotik Avrupa mimarisini andıran taş freskler, iki kule... Doğrudan Crestwood'a bakan bir tepeye inşa edilmişti. Yanılmıyorsa kırktan fazla odası ve binayı çevreleyen yüzlerce dönüm arazisi vardı, kulenin arkasındaki dağlar ve ormanlar da buna dahildi.

Güney Kaliforniya'da öylesine yabancı duruyordu ki... Ama sanırım amaç da tam olarak buydu.

Küçük güvenlik kulübesine doğru yürüdüm. "Merhaba," dedim, yaşlı güvenlik görevlisine davetiyeyi gösterirken sesim aşırı dostça çıkmıştı. "Hafta sonu için buradayım."

Elimdeki siyah zarfa göz gezdirdim. Arka yüzünde birkaç ek not vardı; esnek tutulmuş kıyafet kuralı ve davranış politikası gibi.

Hepsi oldukça netti. Her katılımcı için girişte tahsis edilecek odalar, hafta sonu boyunca ücretsizdi. Katılım limiti on çiftti. Samimi bir deneyim amaçlanmıştı.

Bekâr itaatkârlar da kabul ediliyordu ama onların sayısı üçle sınırlandırılmıştı.

Bunun beni nereye götüreceğini ve Chase'in hafta sonu için çoktan bir itaatkâr seçip seçmediğini düşünürken kalbim hızlandı.

Ayrıca her gece farklı bir kızla birlikte olabilmek için mi sadece üç kişiye izin veriyor diye merak ettim. Ama şu anda bunu düşünemezdim, yoksa bu kapıdan geçecek cesareti asla bulamazdım.

"Tek misin?" diye sordu ve önündeki listeyi kontrol etti.

"Evet," diye cevap verdim gergin bir şekilde.

Lütfen, lütfen, lütfen-

"İsim?"

Yutkundum. "Juliet Parker." Bir an için takma bir isim kullanmalı mıydım diye düşündüm.

"Tamam." Bana altın bir iskelet anahtar uzattı. "Bu, sana hafta sonu boyunca malikânenin büyük bölümüne giriş izni verecek. Anahtar elektronik olarak programlandı, yani tek yapman gereken herhangi bir kapı kolunun üzerinden geçirmek. Doğu kanadı yasak bölge ancak diğer tüm alanlar hafta sonu için konuklara açık olacak. Misafir ilişkileri sorumlumuz Luna, içeri girdiğinizde sizi karşılayacak." Anahtarı ondan alırken gülümsedi. "İyi bir hafta sonu geçirmenizi dilerim, Bayan Parker."

Demir kapı gıcırdayarak açılmaya başladığında, dönüp geri gitmeyi düşündüm. Burada hiç bulunmamışım gibi davranmayı. Orgazmsız bir hayata geri dönmeyi.

Ben burada ne yapıyordum ki zaten? İki haftalık bir araştırma neye yeterdi? Chase burada olduğumu bilmiyordu ve beni *yine* reddederse ne yapacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Eve dönemeyecek kadar meraklıydım ama her şey onun beni geri çevirmemesine bağlıydı. Chase'in güçlü elleriyle beni yere bastıracağı görüntü zihnimde canlanıp duruyordu. İhtiyaçlarımı karşıladığı... Bana ne isterse yapmasına izin verdiğim anlar...

Bunu istiyordum.

Onu istiyordum.

Hayatım boyunca ondan etkilenmiştim ve onu eskisi kadar iyi tanımasam da abimin en iyi arkadaşıydı.

Sonuçta bir yabancı değildi. *Chase'ti.*

Ve iki hafta önceki o öpücük... Eğer *oyinarsam* neler olacağını anlatış şekli...

Birden şehvetle dolup taşan beynim, beni ağır bavulumu arkamdan çekip Ravage Malikânesi'nin ön kapısına götürmeye ikna etti. Üç gün için çok fazla kıyafet hazırlamıştım ama ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Davetiye belirsizdi ve tam olarak ne giymem beklendiğinden emin değildim. Tabii kalmama izin verilirse.

Pazartesi günü çalışma saatlerimi iptal etmiş ve Jackson'a bu hafta sonu katılmam gereken bir cinsellik kongresi olduğunu söylemiştim ki bu *teknik olarak* yalan sayılmazdı. Derin bir nefes alarak altın anahtarı büyük, kemerli ön kapının kolunun önünde kaydardım. Tıkırdayarak açıldı ve içeri girdim.

Birden gözüm korktu. Chase'in çocukluk evinin içindeydim. Jackson'ın buraya birkaç kez geldiğini biliyordum ama Chase zamanının yüzde doksan dokuzunu bizim evde geçirirdi. Her zaman bizim evimizi kendi evine tercih ettiğini söylerdi ki... Şimdi nedeni merak ediyordum çünkü burası şimdiye kadar gördüğüm en güzel giriş olabilirdi. Mozaik döşemeli uzun, kemerli bir tavandan oluşuyordu. Zemin tamamen beyaz mermerdi. Gözlerim, içerideki ışıltılı zenginliğe alışmaya çalışırken adımlarımı sürdürdüm; bir tiyatro salonu, birkaç oturma alanı, bir çalışma odası, bir kütüphane...

Sonra mutlaka gizlice keşfe çıkmalıydım.

Ravage ailesinin favori kitaplarımın ilk baskılarına sahip olduğuna neredeyse emindim.

"Sen Juliet olmalısın?" Arkamı dönünce kalem etek, bluz ve topuklu ayakkabı giymiş bir kadınla göz göze geldim.

Ufak tefekti, uzun siyah saçları vardı. Kahverengi gözleri en-

dişeyle beni inceliyordu. “Ben Luna, misafir ilişkileri sorumlusuyum,” dedi sıcak bir şekilde. “Lütfen beni Blanca çalışma odasına kadar takip eder misiniz? İsterseniz odanızı şimdi ayarlayabiliriz.”

“Elbette. Teşekkür ederim,” dedim. “Burada tek başımayım,” diye geveledim, bu bilgiye gerçekten ihtiyacı olup olmadığından emin değildim.

Sırıtırken kırmızı dudakları yukarı kıvrıldı. “Uzun sürmez. Eminim birileri seni anında kapacaktır. Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda.”

Yutkundum. “Bu nasıl işliyor... Kuralları çok bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Malikânenin arka tarafındaki bir odaya doğru yürürken hafif bir kahkaha attı. Sanırım bu büyüklükte bir sarayın iki çalışma odasına ihtiyacı vardı.

“Ah, tabii. Kusura bakmayın, kabalık ettim. Şimdi... Yalnız bir itaatkâr olarak katıldığınıza göre, öncelikle sizi tanımaya yönelik bir formu ve sınırlarınızı gözden geçirmemiz gerek. Ardından da hafta sonu için bir eşleşme yapabiliriz.”

Karnımda gergin kelebekler dans ediyordu ve avuçlarım o kadar çok terlemişti ki çantamı düşürmekten korkuyordum.

“Pekâlâ, kulağa iyi geliyor.”

Tam isimsiz bir kapının önüne gelmiştik ki Luna bana döndü. “Burada güvende olacağına söz veriyorum. RACK ilkelerine tamamen uygun-” O an, gözleri arkamdan bir yere odaklandı ve birden büyüyerek açıldı.

Ben de refleksle dönüp baktım.

Chase bize doğru geliyordu.

Ve bu sefer sadece kızgın görünmüyordu. Düpedüz *öfkeliydi*.

Yaklaştıkça nabzım hızlandı. Beyaz düğmeli bir gömlek ve lacivert pantolon giymişti. Keşke eski taytım ve gri kazağımdan başka bir şey giymeyi akıl etseydim. İçgüdüsel olarak yere bakrım ve sonra tam önümde durdu, ağır ağır nefes alıyordu.

“Merhaba,” dedim sessizce.

Açık mavi gözleri şimdi koyu, fırtınalı bir lacivertti. Luna’ya kısa bir bakış atarken burnundan soluyordu.

“Bay Ravage’ı tanıyor musunuz?” diye sordu Luna ama ben onu zor duyuyordum. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu.

“Evet, ağabeyimin en iyi arkadaşı,” diye açıkladım.

“Ne hoş,” diye cıvıladı. “Davetiye’nin sebebi belli oldu.” Bana göz kırparak Chase’e baktı. “Ben de Bayan Parker’ı yerleştirmek üzereydim.”

Chase’in çenesi seğirdi ve Luna’yla konuşurken fırtınalı gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Bize bir dakika izin ver lütfen, Luna.”

Luna başını eğerek uzaklaşıyor, topuk sesleri mermerde yankılandı.

Öfkeli Chase’e döndüm. “Az önce kaydımı yapıyordum-”

“Yok artık,” diye hırladı.

İç çektim. “Bak, beni korumaya çalıştığını biliyorum. Ama partin bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Son iki haftamı kendimi araştırarak ve eğiterek geçirdim.” Gözlerinin içine baktım. “Bunu istiyorum, Chase.”

Tam ağzını açtığı anda, bir grup insan lobiye girdi. Gözlerim kısa bir süreliğine onun arkasındaki insanlara kaydı. Hepsi şık giyinmişti ve Luna’nın onları Chase ve benim aksi yönüme doğru yönlendirdiğini gördüm. İki adam ve iki kadın vardı. Adamlardan biri telefonunun sesi yükselirken elini cebine attı. Zil sesinin öten bir horoz olduğunu fark etmem sadece saniyelerimi aldı. Bir kahkaha patlatırken ağzımı kapattım.

Bana ters ters bakarken, “Bu durumun nesinin bu kadar komik olduğu konusunda beni aydınlatmak ister misin?” diye çıkıştı Chase.

“Aman Tanrım,” dedim yutkunmalarım arasında. “Adamın zil sesi... Horoz sesi...”

Chase yavaşça arkasına dönüp adamın telefonuna bir kez daha kulak kesildi. Horoz sesi tüm malikânede yankılanırken bana döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Hiçbir şey anlamadım.”

Kendimi toparlayıp daha dik durdum. “Yani horoz.”

“Ne olmuş?” diye homurdandı.

“Bir *horoz*.”

Dilini yanağının içinde gezdirirken bana zehirli bir bakış attı. Bir an için bana çıkışacağını düşündüm ama sonra gözlerindeki karanlık dağıldı. Ağzını ovuştururken içten bir kahkaha attı.

“Tabii ki Jackson sana söylemiştir.”

Tanrı’ya şükür ki Bay Horoz, farkında olmadan gerilimi tamamen düşürmüştü çünkü Chase’in gözleri birkaç saniye içinde tehlikeliden neşeliye dönüşmüştü. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı ve derin bir iç çekti.

“Bunu gerçekten yapmak istiyor musun, Parker?”

Kollarımı kavuşturup gözlerinin içine baktım. “Evet. Bak, eğer benim hâkimim olmak istemiyorsan, sorun değil. Ama en azından güvenli birini seçmeme yardım edebilir misin? Ben hakkında söylediğin her şey beni biraz korkuttu. Ama bunu yapmak istiyorum. Kendimi buna adadım ve bir yere gitmiyorum. Bunu *benimle* yapman için seni zorlamayacağım tabii ki. Sonuçta rıza her şeydir. Luna, bana başka bir hâkim ayarlayabileceğini söyledi, yani her zaman başka birini bulabilirim.” Kahkaha atıp gözlerini kaçırdığında, içimde bir öfke kabardı. Ben kendimi bu şekilde ortaya koymuştum ve o *gülüyor muydu?*

“Ne?” diye çıkıştım, alaycı cevabı karşısında.

“Hayır, öyle bir şey olmayacak.”

“Neden-”

“Sana başka birini mi *bulayım?* Gerçekten benim dışımda başka bir *hâkim* bulmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?” Sözleri tüylerimi diken diken etti ve öne doğru bir adım atarken kararan mavi gözleri benimkileri delip geçti. Bakışları karanlıktı, ifadesi belirgin bir şekilde sertleşmişti. Yüzünü benimkine bir santim yaklaştırdığında, burun delikleri genişledi. Gözleri kısa bir süre-

liğine dudaklarıma kaydı. “Bu, senin hâkimin olmak *isteyip istemediğimle* ilgili bir mesele değildi Parker, daha çok bunu kaldırıp kaldıramayacağınla ilgiliydi.”

Sözleri tüm bedenimi ısıtırken yutkundum. “Yani, olacak mısın?”

Burun delikleri genişledi. “Evet, madem bu kadar nazikçe sordun,” diye mırıldandı.

“Emin misin? Başka birini bulmamın sakıncası yok-”

“Sen *benimsin*,” diye hırladı.

Ağzımı kapattım. Düşüncelerim birbirine girmişti.

Sen benimsin.

Bir adım daha yaklaşarak, “Bunu yapacaksak, doğru şekilde yapacağız,” diye ekledi. Gömleğinin önü üstüme değdi. “Her şeyden önce, av süresince benim odamda olacaksın.” Ağzımı kapalı tuttum ve içimdeki heyecan artarken bir kez başımı salladım.

Karşılık verme.

“Standart sözleşmemi imzalayacaksın ve sınırlarını açıklayacaksın. Bir de güvenli bir kelime seçmen gerekecek.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Yeni olduğun için trafik ışığı sistemine uymamızı öneririm. Kırmızı dur, sarı yavaşla, yeşil devam et demek,” diye mırıldandı.

“Tamam,” diye cevap verdim. Zihnim dönüyordu ama içimde oluşan heyecanı görmezden gelemiyordum. Bir elini belime koyarak bavulumu aldı ve bizi lobiden uzaklaştırdı. Bir çift parlak altın asansöre doğru yürürken, “Luna’ya kaydımı yaptırmam gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Luna’ya durumumuzu bildireceğim,” diye homurdandı.

Durumumuz. İstemedenden de olsa onun başına bela olacağımı hissediyordum.

Gözlerim birinci katın geri kalanına takıldı. Rahat ama göz alıcıydı. Kahverengi deriler, doğal renkler, bolca altın ve kristal... Lüks görünüyordu.

“Av’ı kim yönetiyor?” diye sordum.

“Ben,” dedi ve yukarı çıkmak için düğmeye bastı.

“Peki, Domme Grubu?”

“Onlar iş ortaklarım. Etkinliklerimde bana yardımcı oluyorlar ve her şeyin uyumlu olmasını sağlıyorlar.” Yüzünü bana dönerek başını eğdi ve beni kısa bir süre inceledi. “Araştırmanı yapmışsın.”

Başımı salladım. “Evet. Son iki haftadır araştırma yapmaktan başka bir şey yapmadım.”

Dudaklarını büzdü ve başka tarafa baktı. Tekrar bana baktığında, aynı rahat, neşeli ifadesine geri dönmüştü. Kaşını hafifçe kaldırıp şaşkınlıkla yüzümü tekrar süzdü.

“Ve biraz araştırma yaptın diye itaatkârlıkla ilgili uzmanlaştığını mı sanıyorsun?”

Omuz silktim. “Sanırım göreceğiz, değil mi?” dedim gözlerine bakarken. O anda, yüz ifadesinden karanlık bir şey geçti.

Siketim.

Burası sıcak mıydı, yoksa bana mı öyle geliyordu?

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. İçeri geçtiğimizde, Chase üç numarasına bastı.

“Daha fazlasını öğrenmeye istekliyim. Ve artık sınırlarımı biliyorum. Bu hafta sonu ortaya çıkabilecek her şeyi gözden geçirdim ve nerede durduğumu biliyorum,” diye açıkladım. Gözlerim büyük bavula kaydı. “Çok fazla kıyafet getirdim,” diye geveledim. Gergin bir şekilde gevezelik ederken kelimeler dudaklarımdan istemsizce dökülmeye devam etti. “Ne giymem gerektiğinden emin değildim... Ya da bir şey giyip giymeyeceğimden. Bazı hâkimlerin itaatkârlarını çıplak olmasını tercih ettiğini biliyorum, sanırım bunu tartışabiliriz-”

“Parker.”

Gözlerimi onunkilere diktim ve sonra neredeyse nefesim ke-sildi. Gözleri bazen yaptığı o karanlık, kasvetli halindeydi. En son bana böyle baktığında...

Kapılar kayarak kapandı. Bir sonraki an Chase’in eli boynum-daydı ve beni asansörün duvarına doğru bastırıyordu.

“Aptal...” diye mırıldandı, bana bakarak. “Sen tam bir aptal-sın, Parker.” Ve sonra dudaklarını kabaca dudaklarıma bastırdı.

Dili ağzımı açarken inledim, gömleğini sıktım ve onu daha da yakına çektim. İçimdeki her sakın şey, öpücüğünün açlığıyla paramparça oldu ve yoğun, tehlikeli bir çalkantı hissi merkezime, doğrudan klitorisime indi. Ağzımın içine doğru hırladı.

“Bunu bu kadar istememem gerekirdi,” diye iç çekti, nefesi dudaklarımda sıcak sıcak dolaşırken.

Altdudağını dişlerimle ısıtarak, “Neden?” diye sordum. “İlkel oyunun içgüdülerini dinlemekle ilgili olduğunu sanıyordum.”

Geri çekilip ilginç bir ifadeyle bana baktı. Sırıtarak başımın arkasını tuttu ve vücudunu benimkine bastırırken, tekrar öpmek için eğildi.

“Siktir,” dedi sesi titreyerek. Sözleriyle birlikte dudakları dudaklarıma değdi ve içime bir ürperti daha gönderdi.

Saçımı sımsıkı kavradığında yeniden inledim; ağzı boynuma kayarken nefesini duydum, beni kokluyordu. Dizlerim titredi, saçımı daha sert çekti ve farkında olmadan kendini bana doğru bastırdı.

Asansör zili çaldı ve aniden birbirimizden ayrıldık. Ona bakarken dudaklarıma dokundum. Nefes nefese kalmış ve gözlerinde parlayan bir eğlenceyle beni izliyordu.

“Fazla ileri gitmeden çıkalım buradan.”

Sonra döndü ve kocaman bavulumu da arkasından sürükleyerek asansörden çıktı.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken onu karanlık bir koridorda takip ettim. Gerçek mumlarla aydınlatılan aplikler duvarlarda yanıyordu. Koyu yeşil desenli duvar kâğıtları boyunca yürüdük ve sonunda iki büyük kapının önünde durduk. Kapının dışındaki tabelaya baktım.

Doğu Kraliyet Süiti.

Tabii ki.

Zihnim güvenlik görevlisiyle yaptığım konuşmaya geri döndü.

Doğu kanadı yasak bölge ancak diğer tüm alanlar hafta sonu için konuklara açık olacak.

Burası Chase'in yaşadığı yer olduğu için mi yasaktı? Peki, ya Miles nerede kalıyordu, o da burada mıydı? Muhtemelen değildi.

Yine de, malikânenin diğer konuklara yasak olan bir bölümüne girdiğimi fark ettiğimde omurgamdan aşağı ürkütücü bir heyecan hissettim.

Odaya girer girmez adımlarımı durdurdum ve etrafı inceledim. Burası... Orman temalıydı.

İlk gözüme çarpanlar: iki sandalyeli bir oturma alanı, büyük bir pencerenin yanına yerleştirilmiş resmi bir yemek masası ve devasa televizyona dönük bir kanepeydi. Leopar desenleri, zebra desenleri... Birkaç palmiye ağacı ve bir köşede yerini almış büyük bir cennet kuşu bitkisi vardı. Mobilyaların tamamı bambudan yapılmıştı, kumaşlar ise capcanlı ve göz alıcıydı. Daha ileride, mutfak geçince bir banyo ve kapalı bir kapı vardı. *Yatak odası.*

Her detayı içime çekerken etrafımda döndüm. *Yatak odası bile evimden daha büyük...*

“Hafta sonu için çoktan bir itaatkâr seçmiş miydin?” diye mırıldandım, parmaklarım büyük şöminenin taş pervazında gezinirken. Üzerinde bir çitanın oturduğu büyük, çerçeveli bir tablo asılıydı.

“Hayır,” dedi, yatak odasını açıp bavulumu içeri bırakırken.

Her şeyden önce, av süresince benim odamda kalacaksın.

“Henüz birini seçmemiştim.”

Çantamı koltuğa bıraktım ve onu incelerken kollarımı kavuşturdum.

“Bu etkinliklerde genelde oynar mısın?”

Beni taklit ederek yatak odasının kapı çerçevesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Normalde burada oynamam. Ama genellikle bir itaatkârım olur.”

Chase’in başka kadınlarla birlikte olduğunu düşünmek, içimde öldüresiye bir kıskançlık uyandırsa da görmezden gelerek başımı eğdim.

“Burada neden oynamıyorsun?”

“Ben daha çok... Kentsel bir ortamı tercih ederim.”

“Lüks çatı katın gibi.”

Dudakları seğirdi. “Evet.”

İçimde uçuşan gergin kelebekleri bastırmaya çalışırken gözlerim etrafı tekrar taradı. Terli avuçlarımı taytımın silerek Chase'e baktım.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Yemek masasına başıyla işaret etti. "Otur."

Onun emriyle içimde sıcak bir şeyler kıvılcımlandı ve ahşap masaya doğru yürüyüp sandalyelerden birine oturdum. Odanın diğer ucundaki büyük kasaya doğru ilerledi. Bir kod girerek kapıyı açtı. İçeride ne olduğunu görmek için boynumu uzattım ama onun lanet iri cüssesi önüme çıkıyordu. Ben daha iyi göremeden kasanın kapısını kapattı. Elinde siyah, deri bir dosya ile bana doğru yürürken, yürüyüşüne hayran kaldım. Yavaş, kasıtlı, pürüzsüzdü. Sanki beni tedirgin etmeye çalışıyordu.

"Sınırları konuşmamız gerekiyor," dedi, sesi alçak ve iş tonundaydı.

Gülmemek için kendimi tuttum. "Tamam."

Dosyayı açıp birkaç parça kâğıt çıkardı.

"Bunlar benimkiler. Merak ediyorsan bakabilirsin."

Hâkimlerin sınırları mı vardı? Bu düşünce karşısında neredeyse başımı iki yana sallayacaktım ama elbette vardı.

Formu merakla okumaya başladım, gayet temel bir formdu. En üstte hâkim/efendi/üst ya da itaatkâr/köle/alt seçeneklerinden birini işaretlemek için bir boşluk vardı. Chase tahmin ettiğim gibi ilkini seçmişti. Bunun altında deneyim kısmı bulunuyordu. Başlangıç, orta veya tecrübeli. Tecrübeliyi seçmişti. Cinsel yönelim kısmını da heteroseksüel olarak işaretlemişti. Ve ilişki tercihi tek eşli görünüyordu. *Bu*, beni şaşırttı ama daha sonra sormak üzere aklıma not ettim.

"Anlamadığın herhangi bir sınır varsa, bana sor."

Kafamı kaldırıp başımı salladım ve tercihlerini incelemeye devam ettim. *Takım elbise giymeyi tercih eder*, seçeneğini işaretlemişti. *Hımm*. Ona kısa bir süre baktım ve gözleri yoğunluğuyla beni delip geçti. Forma tekrar baktığımda, bir sonraki bölümün bir etkinlik listesi olduğunu gördüm. Katılıp katılmadığımızı soran,

evet-hayır seçenekli bir kısımdı. Ve bunun yanında, katılmak istediğiniz seçenekler bulunuyordu. Sayfaları çevirdiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Chase, neredeyse her etkinliğe katılmıştı. Ve ilgi alanları listesi... Çoğu, *evet* olarak işaretlenmişti. Birkaç tanesini *belki* olarak belirtmişti, sadece bir tane kesin sınırı vardı.

Başka biriyle paylaşmak.

Ona baktığımda tüylerim diken diken oldu. Bir bacağına diğerinin üzerine koymuş, kaleminin ucunu çiğniyordu.

Kalemi masaya bıraktı. “Herhangi bir sorun var mı?”

“Hayır. Seninki oldukça açık.”

Başını salladı ve benim de doldurmam için masanın üzerinden bana doğru bir form uzattı. Az önce çiğnediği kalemi elime aldım ve kâğıtları kendime doğru çekerken göz temasını hiç kesmedim.

Yere bakıp cevaplarımı işaretledim. İtaatkâr. Acemi. Heteroseksüel. Tek eşli. Giyim tercihi bölümüne gelince, Chase’e baktım.

“İtaatkârların normalde ne giyer?”

Chase arkasına yaslandı. “Normalde ne giyerler? Ya da ben ne giymeni tercih ederim mi?”

“Şey, sen. Hâkimim olacağın için.”

“Rahat olmanı istiyorum. Bu yüzden dürüstçe cevap ver. İlerlerken diğer şeylerin yanı sıra ne giymeni beklediğimi de tartışabiliriz.”

İçimde tekrar bir heyecan dalgası yükseldi ve ‘*Herhangi bir şey*’ yazdım.

Sırada liste vardı ve neredeyse her şey için *hayır*’ı işaretlerken yanaklarım yandı. Sadece beş şey için *evet*’i işaretlemiştim.

“Çok fazla şeyim yok-”

“Sorun değil,” diye araya girdi Chase, yere bakarak. “Benim için fark etmez, Parker.”

Başımı salladım. Ardından listeyi dikkatlice inceledim ve önce kesinlikle sınırlım dediğim şeyleri buldum. Mesela altın ya da kah-

verengi duşu, kateterizasyon, lavman ve infantilizmi *asla* yapmam olarak işaretledim.*

Chase'e baktım. "Sen paylaşmazsan, ben de paylaşmam," dedim ve bunu son kesin sınıırım olarak işaretledim.

Gözlerim tekrar onunkileri bulduğunda gözbebekleri karardı. "Yeterince makul," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak.

Çoğu şey için bir cevabım olana kadar kontrol listesinde ilerledim ve ona soracağım soruları en sona sakladım. Neyse ki araştırmam çok kapsamlıydı ve maddelerin çoğunun ne olduğunu biliyordum. Ayrıca, kâğıt üzerinde bazı şeylerden hoşlanmayacağımı düşünsem de, katı sınırlarım dışında her şeyi denemeye istekli olduğumu bilecek kadar kendimin farkındaydım.

Kaşlarımı kaldırarak, "Sike tapma mı?" diye sordum.

Sırıttı. "Tam olarak kulağa geldiği gibi. Bir itaatkârın coşkuyla hâkimine oral seks yapmasıdır."

Belki olarak işaretledim.

"Orgazm engelleme?" diye çekinerek sordum, sonra açıklık getirdim. "Yani, ne olduğunu biliyorum da." Boğazımı temizleyerek kalemimi *evet* kutucuğunun üzerinde gezdirdim. "Bunu işaretlersem beni çok uzun süre orgazmdan mahrum bırakmayacağından emin olmak istiyorum? Çünkü bir tür işkence gibi. Dürüst olmak gerekirse, bu kulağa korkunç geliyor."

Sanki hayatım boyunca sevgililerimle bunu yaşamamışım gibi...

Başını eğdi. "Evet ya da belki diye işaretlersen seni istediğim kadar engellerim, Parker."

Verdiği cevaptan tahrik olmamam gerekirdi ama olmuştum.

Yutkunup *evet*'i işaretledim.

"Sonuncusu. Yirmi dört-yedi ne oluyor?"

Chase'in gözleri parladı, hafifçe gülümsedi. "Protokollerin 7/24 uygulandığı bir ilişki."

Karar verirken gözlerimi kısıtım. Yani... Eğer Chase'se... Muh-

* Altın ve kahverengi duş gibi uygulamalar idrar ve dışkıyla ilgili cinsel fetişlerdir. Kateterizasyon ve lavman tıbbi sıvı uygulamaları, infantilizm ise bir yetişkinin bebek gibi davranmasıdır. (e.n.)

temelen bütün hafta sonu beni kontrol etmesine izin verirdim. Yüzünü incelerken, olmam gerekenden çok daha az gergin olduğumu fark ettim. Çünkü o *Chase'ti*. Jackson'ın en iyi arkadaşı ve ev arkadaşıydı. Onu çocukluğumdan beri tanıyordum. Başka biri olsaydı, bunu tamamen farklı bir şekilde yaşıyor olurum.

“*Belki*”yi işaretledim.

Formu ona geri verirken cevaplarımı incelemesini izledim.

“Daha önce trafik ışığı sistemini güvenli bir kelime olarak kullanabileceğimizden kısaca bahsetmiştim. Kırmızı dur anlamına gelir. Sarıyı, bir sınıra yaklaştığında veya daha fazla dayanamadığında ancak sahnenin bitmesini istemezsen kullanırsın. Mesele kırbaça dayanamıyorsan benzer ama daha hafif kalacak başka bir şeye geçeriz. Pozisyon veya kısıtlama gibi bir şeyin değişmesi gerektiğini belirtmek için de kullanabilirsin. Yeşil de devam et anlamında. Çok yeni olduğun için kırmızı, sarı ve yeşili hatırlamak kolay olur. Ancak başka bir kelime kullanmak istersen, lütfen bana bildir.”

Omuz silktim. “Peki, ya horoz?”

Sınırlarımı zorlayarak bana ters ters baktı. “Ciddi misin yoksa alay mı ediyorsun, anlayamıyorum. Eğer ikincisiyse, saygısız davranışlara müsamaha göstermediğimi artık biliyor olmalısın.”

Disiplinci ses tonuyla içimde bir sıcaklık hissettim.

“Trafik ışığı sistemi benim için uygun,” diye kabul ettim.

Başıyla onayladı. “Ben de kendim için aynısını kullanacağım. Ayrıca ellerin bağlıyken ve ağzın başka şekilde meşgulken yapabileceğin bir şey düşünmelisin.”

Arkama yaslanıp aşırı ısınan bedenimi serinletmeye çalıştım. Neden böyle bir tepki veriyordum? Otoriter davrandığı için miydi? Tüm bunları onunla yapmayı düşündüğüm için miydi? Yoksa aptalca bir listeye azacak *kadar* orgazm yoksunu muydum? Neyse ki, araştırmam sayesinde onun için zaten bir cevabım vardı.

“*Wolverine*’in şarkısını mırıldansam?” diye önerdim.

Bakışları benimkiyle kesişti ve delici bakışı karşısında içimde milyonlarca kelebek dans etmeye başladı.

“Tamam,” dedi, dudaklarında karşı koymaya çalıştığı hafif bir gülümsemeyle not aldı. Sonra birkaç kâğıt daha çıkardı. “Senin ya da benim güvenliğim de dahil olmak üzere herhangi bir nedenle oyunu durdurmam gerekirse güvenli sözcüğünü kullanacağım. Araştırmanı yaptığını biliyorum ama lütfen sözlü ya da sözsüz güvenli kelimeyi kullanmaktan *asla* çekinme. Bu ikimizi de güvende tutmak için var.” O konuşurken sesi sanki bedenimde yankılanıyordu.

“Anladım.”

Devam ederken gözleri diğer kâğıt parçasına kayd. “Bu benim sözleşmem. Bir gizlilik sözleşmesi ve taleplerimi içeriyor. Bunu doldurup imzaladıktan sonra başlamaya hazır olacağız.” Kâğıtları yana kayd. ve ben de sözleşmenin üst kısmına baktım.

Chase Charles Ravage ve (itaatkârın adı), şu maddeleri (tarih) ile (tarih) arasında geçerli olmak üzere kabul ederler. Bu tarihten sonra kontrat sona erecek ya da yeniden müzakere edilecektir. Taraflardan herhangi biri, herhangi bir nedenle, bu kontratı önceden de sonlandırabilir...

Yavaşça doldurdum. Çok kapsamlı, tıbbi geçmişimin yanı sıra ruh sağlığı geçmişimi de içeriyordu. Güvenli kelimelerimle birlikte, sınırlarımı listeledim. Doğum kontrol yöntemim sorusuna spiralim olduğunu belirttim. Ekipman kısmında duraksadım. *Ekipman getirmem mi gerekiyordu?*

“Hımm,” diye mırıldandım ve Chase kalemimin üzerinde gezindiği kelimelere baktı.

“İhtiyacımız olan her şey bende var,” dedi soğukkanlılıkla ve gözlerini kaçırdı.

Sormak için *çok* istekliydim ama bunun başka bir günün sorusu olduğuna karar verdim.

Davranışlarım ve sorumluluklarımla ilgili bir bölüm vardı ve onu Chase’e uzattım. Yazarken konuşarak doldurmaya başladı. Bu bölümü benim için doldurması benimde hafif bir ürpertiye neden oldu.

“Yemek saatleri her sabah konuşulacak. Genellikle itaatkârlarımın iyi beslendiklerinden emin olmak için benimle birlikte yemek yemelerini beklerim. Nasıl rahat ediyorsan onu giyebilirsin.

Eğer bu değişirse ya da özel bir şey giymeni istersem, bunu seninle önceden konuşurum. Dış görünüşün ve kişisel bakımın gayet yerinde,” diye mırıldandı. “Yakın zamanda negatif bir test yaptırdım ve senin de düzenli kontroller yaptırdığını varsayıyorum?”

Başımı salladım ama sonra her şeyi sözlü olarak da onaylamam gerektiğini hatırladım. “Evet.”

“Güzel. Ve çıplaklığı tercih ederim.”

Sözleriyle göğsüm kızardı. *Çıplak*. Sözlerinin neden yüksek ateşim varmış gibi hissetmeme neden olduğunu düşünemedim devam etti. Bir sonraki cümlesini söylerken gözleri hafifçe karardı.

“Normalde mastürbasyonu teşvik etsem de, bu hafta sonu için bundan kaçınmanı istiyorum.”

Ne?

Yanaklarım alev aldı. “Tamam.”

“İnsanların yanında nasıl davranacağımıza gelirse, seni Juliet olarak tanıtmamı tercih etmezsen, hafta sonu için burada olanlara seni itaatkârım olarak tanıtacağım.” Başımı salladım ve o da devam etti. “Oyun sırasında bana *efendim* diyeceksin ama diğer tüm zamanlarda Chase diyebilirsin. Dediğim gibi, normalde malikânede oyun oynamam ama madem buradasın ve öğrenmeye isteklisin, yavaş başlamanın en iyisi olacağını düşünüyorum. Etkinlik doğası gereği ilkel oyun temalı, bu yüzden bunu başlatacak bir işaret belirlememiz gerekiyor.”

Masaya baktım. Keşke Miles’a tüm bunların ne hakkında olduğunu sorsaydım çünkü Chase’in iki hafta önce bana söyledikleri ve kendi araştırmalarım dışında, tamamen hazırlıksızdım.

“Nerede olduğumuza bağlı sanırım,” diyerek omuz silktim. Cevabımın ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını anlaması için yeterince belirsiz olduğunu umdum.

“Geçmişte kullandığım bir gösterge gömleğimin kollarını sıvamaktı. Peki, eğer dışarıdaysak ve ben onları kıvırırsam, bu senin için ne anlama gelir, Parker?”

Yutkundum. *Düşün, Juliet. Sen akıllı bir kızsın.*

Güvendiğin birine ihtiyacın var çünkü bu gerçek bir avcıdan kaçmaya benzeyecek. Yakalanmak istemen dışında.

“Kaçacağım...”

Bakışları kararırken gözleri hafifçe kısıldı. “Aferin kızıma.”

Aman Tanrım.

Kendimi yelpazeleme isteğine direnip, yerine birkaç derin nefes almayı tercih ettim.

Sözleşmenin geri kalanını hızlıca gözden geçirdik. Chase’in gömleğini geri giymesi veya kollarını aşağı sıyırması oyunun bittiği anlamına geliyordu. Sonra cezadan bahsetti. Başlangıçta eliyle yapılacak şaplakta anlaştım. Önce ondan başlayıp yavaş yavaş ilerleyeceğimizi söyledim. Bu bana gerçek bir gülümseme kazandırdı. Son olarak, imzalar kalmıştı. Chase gözlerimin içine bakarken kalemim benden uzak tuttu.

“Neyi kabul ettiğini anlamanı istiyorum, Parker,” diye mırıldandı.

“Anlıyorum,” dedim kaleme uzanırken.

Onu ulaşamayacağım bir yerde tuttu. “Bu, üç gün sürecek bir av. Seni kovalayacağım. Rızaya dayalı rıza dışı bir oyun... Karmaşık, yoğun, kirli ve muhtemelen senin için kafa karıştırıcı olacak. Anlıyor musun?”

Başımı salladım.

“Söylediğini duymam gerek.”

“Anlıyorum,” diye cevap verdim.

“Güzel. Bu olayın amaçları doğrultusunda senin av, benim de avcı olduğumun farkındasın değil mi?”

Tüm vücudum ürperdi.

“Evet.”

“Hafta sonu benimle kalacaksın. Yani üç gün boyunca benimsin. Bu, her şeyi değiştirebilir. Bunu anlamanı istiyorum, Parker.”

Sesi daha yumuşaktı ve sözlerini düşünürken altdudağımı ısır-

dım. Her şeyi değiştirebilir dediğinde, bizim ilişkimizi mi yoksa Jackson'la olan ilişkisini mi kastettiğinden emin değildim. Gözleri, ısırđığım dudağıma kaydı.

“Anlıyorum,” diye fısıldadım.

“Bunu imzaladıktan sonra benim için geri dönüş yok.”

Kirpiklerimin arasından ona bakarak, “Kendini tutmanı istemiyorum,” dedim.

Başını salladı ve küçük bir kahkaha atarken başka tarafa baktı. “Kahretsin, Parker. Senden uzak durmamı gerçekten zorlaştırdığını biliyor musun?” Gülümsedim ve o da bana kalemi uzattı. “Son şansın.”

“Senden korkmuyorum,” dedim meydan okurcasına.

Güldü ve öne doğru eğilerek bana büyük, kötü kurdu hatırlatan bir bakış fırlattı. “Korkmalısın.”

“Neden? Seni tanıyorum, Chase. Bunların hiçbirini beni korkutmuyor. Beni kendinden uzaklaştırmayı bırak.”

Arkasına yaslanırken çenesi kasıldı. “Düzelteyorum: Beni eskiden tanıyordun.”

Kalemin ucunu imza satırına yerleştirdim. “Neden bu kadar korkuyorsun?” diye sordum.

Başka tarafa baktı. “Seni kırmaktan korkuyorum. Ve bunun için benden nefret edeceğinden korkuyorum.”

Sözlerini dinlerken kalbim göğsümün içinde çarptı. Yıllar önce beni bu yüzden mi reddetmişti? Kendini bana açmaktan korktuğu için miydi? Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Uzak durmam için yapılan uyarılar... Reddedilmeler...

Beni istiyor ama beni çok fazla istemekten korkuyordu.

Sonunda her zaman istediğı şeyi *alacağı* düşüncesi klitorisimi sızlattı.

“Eh, bu da senin şansızlığın. Çünkü bir yetişkinim, bunu istiyorum ve rızam var. Ne zaman ayrılacağıma ben karar veririm. Ayrıca, senden asla nefret edemem, Ravage.”

“Şüpheli,” diye mırıldandı.

Sözleşmeyi imzaladım ve ona verdim. O da imzaladı.

“Luna’ya sana bir kopyasını e-postayla göndermesini söylerim.”
Gözleri benimkilere kaydı. “Muhtemelen yoğun bir sabah geçirmişsindir. Neden gidip yatak odasında bir saat dinlenmiyorsun?”

Düşünmeden, “Normalde yatak odanı itaatkârlarınla paylaşırmısın?” diye sordum.

Çenesi gerildi. “Normalde paylaşmam, hayır.”

Normalde burada oynamam.

Ayağa kalktı ve kasaya doğru yürüdü, aslında beni reddetmişti. Davetsiz gelmiştim. Yatak odasını işgal edip onu oynamaya zorluyordum. Belki de gerçekten onun için bir belaydım.

10

Yürüyüş

CHASE

Miles: İyi avlar, küçük kardeşim. Umarım değerli bir şeyler yakalarsın. ;)

Telefonuma bakıp kardeşimin dün geceki mesajını tekrar okurken kadehimdeki viskiyi yudumladım. Mesajı gönderdiğinde fark etmeliydim. Miles her zaman bir işgüzar olmuştu, hep entrikalar çevirir ve planlar yapardı. Sessiz biri olmasma rağmen ortalığı karıştırmayı severdi ama bu, tabii ki kendisiyle ilgili bir şey değilse... O, internette fenomen olan şu arkasındaki alan yanarken sırttan küçük kız fotoğrafının vücut bulmuş haliydi. Onu Ravage Danışmanlık Şirketi'nin muhteşem CEO'su yapan da buydu. Her zaman gözlemliyor, her zaman dünyayı ondan ayrı tutacak şekilde sindiriyordu. Yatırımlarla uğraştığımız için pazarlama beyni her zaman adımızı duyurmanın yollarını düşünürdü. İnsanların bizi nasıl gördüğüyle ilgili sürekli fikir üretir, iş stratejimizi de dünyayı gözlemleyip analiz ettiklerine göre yeniden şekillendirirdi.

Ne yazık ki, Parker'la nişan partisinde birlikte ortadan kaybolduğumuzu görmüştü ve ikiyle ikiyi birleştirmişti. Bu konuyu bana en az on kez sordu.

Onun ilgi alanı başka olsa da benim oynamayı sevdiğimi biliyordu. Çok yakındık. Ve ofiste fazlasıyla zaman geçirdiğimizden gözünden kaçması da pek mümkün değildi. Güvenlik kayıtlarım-

dan ve ön kapıdaki ziyaretçi bildiriminden, Juliet'in dün gece benim dairemde olduğunu biliyordum.

Ona bir şey söylediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Siktiğimin Miles'i. Lady Whistledown'ın ciddi ve huysuz versiyonu gibiydi.

Viskimi bitirdim.

Normalde günün bu kadar erken saatlerinde içmezdim ama tüm vücudum ihtiyaçla dolup taşıyordu. Kendimi kafese kapatılmış, saldırmaya hazır bir hayvan gibi hissediyordum. Parker imzayı attığı an, mahvolduğumu biliyordum.

Üç gün.

Üç gün boyunca kendimi tutabilirdim, değil mi? Sorun şu ki, normalde itaatkârlarım yabancılar oluyordu. Kişisel olarak tanıdığım insanlarla takılmazdım. Birkaç farklı kişiyi deneyeceğimi varsaydığım için belirlenen itaatkârların listesini gözden bile geçirmemiştım. Parker'la olan bu durumla ilgili her şey kendi kurallarına aykırıydı. Üç gün... Bu da üç gece demekti. Aynı kadınla hiç bir geceden fazla yatmazdım. O zaman işler karışıyordu. Ama Parker'a karşı koyamamıştım. Hayatıma tekrar girmesine karşı koyamamıştım.

İstekliydi.

İlginçti.

Belki de bu en kötü şey değildi. Ona rehberlik edebilir, bilmesi gerekenleri öğretebilirdim.

Kanepede arkama yaslanıp gözlerimi ovuştururken kendime biraz daha viski doldurdum.

Ona gösterip eğitebilirdim. Pazartesi günü de yollarımızı ayırdık. Bu topluluğun bir parçası olmak mı istiyordu? Pekâlâ. Elimden geldiğince ona rehberlik edecektim. Belki bunun sonunda, ona ihtiyacı olan zevki verebilecek bir erkeği nasıl seçeceğini bilirdi.

Yüzümü buruşturarak bir yudum daha aldım.

Benim ona dokunmak istediğim gibi başka bir adamın ona dokunmasını düşünmek-

Sikeyim.

Resmen bitmiştim.

Ve Juliet, çok iyiydi. Açık ve yaklaşılabilirdi. *Savunmasız.*

Neden? Seni tanıyorum, Chase. Bunların hiçbirini beni korkutmuyor. Beni uzaklaştırmayı bırak.

Az önceki sözleri beni ürkütmüştü. Tüm yetişkin hayatımı insanları uzaklaştırarak geçirmiştim. Çoğunlukla kadınları. Asla çok yaklaşmazdım. Bu daha kolaydı. İlişkiler kontrol edilemezdi. Özellikle âşık olmak insana aptalca şeyler yaptırıyordu. Kontrole ihtiyacım vardı. Jackson ve kardeşlerim dışında güvenebileceğim tek şey buydu. Ben ya hep ya hiç adamıyım. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadan kontrolü garanti altına alabilmemin tek yolu buydu.

Bu yüzden bu yaşam tarzına girmiştim. Ailemin başına gelenleri görmüştüm ve genç yaşta durumu kontrol altına almak için elimden gelen *her şeyi* yapmaya karar vermiştim. Özellikle de biz çocukken Miles'in başına gelenlerden sonra... Bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Ama Juliet? Kendini bu işin içine atmaktan korkmuyordu. Hisleri konusunda tamamen açık sözlüydü. Her zaman öyleydi. Elinde hep sağlam listeler ve argümanlar olurdu ve size neden yanıldığınızı söylemekten çekinmezdi. Sınırlarını ne kadar ayrıntılı bir şekilde gözden geçirdiğini düşündüğümde, gülümsedim. Kapsamlı bir şekilde araştırdığından emindim.

Peki ya bana karşı olan hisleri? Onları itiraf etmekten korkmuyordu. Peşime düşmekten ve beni hâkimi olarak istediğini söylemekten de. Bu bana tamamen yabancıydı.

Aslında ileri gitmiyordu sadece *dürüsttü*.

Hiçbir şeyi saklamıyordu.

Tüm kontrolümden, kendime koyduğum tüm kurallardan vazgeçmek istememe neden oluyordu.

Juliet, benim için her zaman özel biriydi. Diğer kadınlarla duygusal bir bağ kurma arzum yoktu. Onlarla arama mesafe koymak daha kolaydı. Ama ben ona her şeyimi vermek *istiyordum*. Onunla

zaman geçirmek istiyordum. Beni mahvedebilecek gücü olduğunu söylerken şaka yapmıyordum.

Göğsümü ovuşturdum ve sözleşmedeki imzasına baktım. İçimdeki her şeyin alev alev yanmasına neden olan büyük, kıvrımlı harfler... Bugünün sonunda imzaladığına pişman olacak mıydı? Pazartesi geldiğinde?

Kontrol bendeydi.

Duygularımı kontrol altında tutabilirdim. O yanımin ortaya çıkmasına hiç izin vermemiştim. Çocukluğumdan beri böyleydim.

Sınırlarımı anladığı sürece, iyi olacaktık.

Yatak odamın kapısı tıkırdayarak açıldı ve başımı kaldırıp onun kapı aralığından beni izlediğini gördüm.

“Bugün ne giysem?”

“Yürüyüş yapacağız,” dedim huysuzca. “Rahat bir şeyler giy.”

Gözleri büyüdü, başını sallayarak kapıyı kapattı.

Bir dakika sonra banyomdaki duşun açıldığını duydum.

Ellerimi saçlarımda ve yüzümde gezdirerek, Parker’ın banyomda *çıplak* olduğu fikriyle sikimin zonklamasını yatıştırmaya çalıştım. Gerçi bu avlar dışında artık buraya pek gelmiyordum. Her birimizin kendi yaşam alanı vardı ve bu benimkiydi. Miles malikânenin diğer tarafındaydı ve onu hafta sonu için evinden kovmamış olsaydım o da burada olacaktı. Onun yerine, şehirdeki evimdeydi.

Duş sesi kesildi.

Onu uzak tutmak konusunda çok kararlıydım ama gardımı çoktan düşürmüştüm. Çünkü Parker’a olan ilgim bildiğim her şeyden önce geliyordu. On yıl öncesine, çocukluğuma kadar uzanıyordu. Aslında duvarlarımdan hiçbirini yıkmamıştı.

O zaten içerideydi.

Elimi yüzümde gezdirdim.

Siktir et.

O burada, yani daha önce de söylediğim gibi, sanırım bunu yapıyorduk. Yine de damarlarımda dolaşan heyecanı inkâr edemezdim.

Sanırım her zaman istediğim şey, bu değilmiş gibi davranmaya başlamalıydım.

Birkaç dakika sonra, Parker koyu kırmızı taytı ve kot ceketinin altında uyumlu bir spor sutyeniyle oturma alanına girdiğinde, telefonumda geziniyordum.

Bir günahkâr gibi görünüyor.

Ayrıca, hayatımı sikeyim.

Eline spor ayakkabılarını almıştı. “Sadece ayakkabılarımı giymem gerekiyor.”

“Üstümü değiştireyim,” dedim, yatak odasına doğru yürürken.

Gözlerim yatağımı taradı, eşyaları yorganımın üzerine dağılmıştı. Bavulu açtı ve kıyafetleri içinden yere taşmıştı. Banyo tezgâhımın üzerinde duran çeşitli banyo malzemelerini gördüğümde, hafifçe gülümsedim. Hem o hem de Jackson oldukça pasaklıydı. Unutmuştum.

Hızlıca tişörtümü, kot pantolonumu ve bağcıklı botlarımı giydim. Üzerime bir oduncu gömleği geçirip oturma odasına döndüm.

Gözleri üzerimde şöyle bir gezindi, ardından kaşını kaldırıp onaylarcasına gülümsedi.

Sanki karar veren oymuş, sanki söz hakkı bende değilmiş gibi.

Odanın karşısındaki buzdolabından iki su şişesi aldım. “Telefonunu burada bırak,” diyerek şişelerden birini ona uzattım.

Bana bakarken ağzı bir karış açtı. “Neden?”

Başımı eğdim. “Çünkü ben öyle söyledim. Bugüne içgüdülerimizi dinleme alıştırmasıyla başlıyoruz ve dikkatimizin dağılmasını istemiyorum.”

Karşılık vermesini bekledim ama hoşnutsuzsa bile belli etmedi. Telefonunu ve cüzdanını sehpanın üzerine koydu.

“Hadi gidelim.”

Kapıyı onun için açık tuttum ve yanımdan geçerken kokusu-

nu içime çektim. Taze kesilmiş çiçekler ve cennet gibi kokuyordu. *Gerçekten mahvolmuştum.*

Asansörün düğmesine bastı. Saçları gevşek bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Kapılar kayarak açıldığında içeri girdi. Ben de onunla birlikte asansöre girerken arkasını dönüp bana baktı. Kapılar kapanırken yavaşça birkaç adım attım, böylece tam önünde durdum. Elimini gevşek bir saç tutamına götürüp kulağının arkasına sıkıştırdım.

“Bugün cinsel bir şey yapmayacağım, Parker. Vücudunu nasıl dinleyeceğini öğrenmeni istiyorum.” Parmağımı çenesinde gezdirdim. Dokunuşum altında gözle görülür bir şekilde irkildiğinde, sııttım. “İlkel oyunun büyük bir kısmı hayvani tarafını dinlemektir. Ve artık seni tanımadığımı iddia etsen de, mantığından vazgeçmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Bunun işe yaraması için bildiğini sandığın her şeyi bırakman gerekecek.”

Yutkunduğunda, bakışlarım narin tenine takıldı. Gözlerimi tekrar onunkilere dikerek bir adım uzaklaştım.

“Haklısın,” dedi sessizce. “Yani, nasıl olduğumu bilirsin. Her şeyi araştırmak zorundayım. Sanırım sezgilerimi korkutup kaçırdım.”

Gülümsedim. “Mümkün değil. Sana göstereceğim, merak etme.”

“Ben ciddiym, Chase. *Her şeyi* fazla düşünürüm. Kahvaltıda ne yiyeceğimi bile.”

Başımı eğip geriye doğru bir adım daha attım. “Bana güvenmek zorundasın. Tamam mı?”

Asansör kapısı kayarak, açılırken cınladı. Başını sallamadan önce bir saniye yüzümü inceledi.

Birkaç profesyonel şefin öğle yemeğini hazırladığı mutfaktan geçtik. Kütüphanenin önünden geçerken başı neredeyse tamamen dönerek içeriye göz attı. Sonra çalışma odasının, resmi oturma salonunun ve nihayet arka bahçeye açılan verandanın önünden yürüdük. Bu avları özel ve küçük tutmayı sevdiğimden, Parker ve bana birkaç çift, bekâr itaatkârlar ve önceden onayladığım birkaç

hâkim daha katılacaktı. Domme Grubu'nu oluşturan üç kadın da buna dahildi.

Hafta sonu planının sıradan bir eğlence olması gerekiyordu. Ama Louis bana kapıda, Bayan Parker, diye biri olduğunu mesaj attığı anda, işin renginin değişeceğini biliyordum.

Erkinliğe ev sahipliği yapmama rağmen müdahale etmiyordum. İnsanlar, ihtiyaç duyabilecekleri her şeyle birlikte hazırladığımız çeşitli yatak odalarında kalıyorlardı. Parker dışında her biri, bizzat benim tarafımdan davet edilmişti. İstedikleri gibi oynamakta özgürlerdi. Miles'a gönderdiğim davet her zaman bir şakaydı, bunu kullanabileceğini düşünmem gerekirdi. Ama Juliet artık buradaydı ve Miles'ı tekrar gördüğümde bunun hesabını soracaktım.

Dışarı çıktığımızda, olimpik havuzun aksi yönüne döndüm. Taş yoldan yürüyerek evin arkasına, ormanlık alana yöneldik. Bahar olmasına rağmen bugün hava sisliydi ve bu her şeyi ürkütücü kılıyordu. Çocukken olanlardan beri buraya gelmemiştim. Ama Parker kendini bırakmayı öğrenmeliydi ve benim de ona tam bir deneyim yaşatmam gerekiyordu. Ormanda geçirilen bir saatten zarar gelmezdi.

Malikânenin arkasındaki ağaçlar kilometrelerce uzanıyordu. Büyük büyükbabam gerektiğinde yüzlerce malikâne daha inşa edebileceğimizden emin olmak istemiş, bu yüzden büyüdüğüm evin arkasındaki araziye kapmıştı. Taş yol, evin yanından dola-
narak büyük bir çeşmenin yanından geçiyor, ardından demir bir kapıdan ormana ulaşılıyordu. Kapıyı açmak için anahtarımı kullanmam gerekiyordu.

Oradan itibaren patika, ağaçların arasına kıvrılarak ilerliyordu.

Parker, yanımda sessizce yürüyordu. Çeşmenin sesi birkaç dakika içinde geride kaldı ve çok geçmeden patika tamamen kayboldu. Artık düzensiz toprak zeminde yürüyorduk. Güneş, serin toprağın üzerine vuruyor, yerde ince bir sis tabakası oluşuyordu.

Parker, yüzünü bana dönüp durdu. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Hayır. Hiçbir fikrim yok.

Elbette kazaya kadar çocukken hep burada oynardım. Ta ki ormana geri dönme düşüncesi bile beni darmadağın edene kadar... Ama bugün amacım Juliet'i malikânedен, insanlardan, dikkatini dağıtacak her şeyden uzaklaştırmaktı. Onu biraz tedirgin edip konfor alanından çıkarmak istiyordum. Ona vücudunu, nefes alışını nasıl dinleyeceğini, aşırı düşünmekten kaçınmak için düşüncelerini nasıl susturacağını *gösterecektim*.

Sorusuna kasıtlı olarak cevap vermeyerek, "Geri mi dönmek istiyorsun?" dedim.

Bu onun için olduğu kadar benim için de bir meydan okumaydı.

Ona yardım etmek için tüm tedbirimi bir kenara bırakma fırsatı.

Ayrıca, buradan on beş mil ileride ormanı tamamen kesen bir yol olduğunu biliyordum.

Bir daha kaybolmayacaktım.

Olaydan sonra haritaları incelemek için *yıllarımı* harcamıştım. Aynı hatayı asla ikinci kez yapmazdım ve şimdi de yapmaya niyetim yoktu.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve malikâneye doğru baktı. "İnsanların ormanda kaybolduğu ve zehirli meyveler yedikleri için öldükleri filmleri hiç izlemedin mi?"

Dudaklarım seğirdi ama gülümsememi bastırdım. Bu geçerli bir korkuydu. "İzledim. Kaybolacağımızdan mı korkuyorsun?"

Umarım öyle bir şey olmaz.

Başını salladı. "Ya da suyumuz biter. Ya da yemek. Ya da-"

"Parker," diye homurdandım, ona yaklaşarak. "Beş dakikadır yürüyoruz. O filmleri unut. İzleyicileri çekmek için korkutma taktikleri kullanıyorlar. Bu tür şeyler uyuşturucu ya da şeker gibi işe yarar. Seni içine çeker ve adrenalin patlaması yaşatır. Böylece daha fazlasını istersin. Günümüzde insanlar yaşamamız gereken adrenalinin yaklaşık yüz katına alışmış durumda," diye mırıldandım. "Tıklama tuzağı haberler, yüzümüze korkunç hikâyeler çarpan sosyal medya ve insanların rahatlamalarına asla izin vermemeleri arasında hâlâ işlevimizi yerine getirebiliyor olmamız bir mucize."

Ağzını açıp kapattıktan sonra etrafına bakındı.

“Benim için bir şey yapabilir misin?” diye sordum.

“Ne?”

“Uzan.”

“Toprağın üstüne mi?”

Başımı salladım. “Evet. Sırtüstü uzan ve gözlerini kapat.” Yere baktığında, “Bu sadece toprak, Parker,” diye ekledim.

Bana temkinli bir bakış attı, sonra yere çöküp rahat bir pozisyon buldu ve düz şekilde uzanarak gözlerini kapattı. Yanına uzanmadan önce gözlerimin vücudunda birkaç saniye gezinmesine izin verdim ve keskin nefesini duydum.

“Sırada ne var?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim sakince, parmaklarımı göğsümün üzerinde birleştirirken gözlerimi kapattım. “Sadece... Dinle.”

“Neyi?”

Bir kahkaha attım. “Sesleri. Nabzını. Nefes alışını. Vücuduna neler olduğunu dinlemenı istiyorum. İşini, Jackson’ı ya da beni düşünme. Sadece görebildiğin, hissedebildiğin, duyabildiğin, tadabildiğin ve dokunabildiğin şeylere dikkat et.”

“Tadabildiğin mi?” diye sordu.

“Sakın ukalalık yapma.”

“Tamam. Deneyeceğim.”

Sırıttım. “Aferin.”

“Telefon olmadan bir saatin geçtiğini nasıl anlayacağız?”

“Belki kırk dakika sürer. Belki de bir buçuk saat. Zaman kavramını bir kenara bırak.”

Yanımda kıvranışını duyabiliyordum ama gözlerimi dinlendirirken sakinleşmesine izin verdim.

Doğruyu söylemek gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elbette, oyun sırasında ilkel davranabilirdim ama gerçek hayatta? Benim için de yeni bir şeydi. Ravage Danışmanlık Şirketi’nin başkanıydım. Her gün meditasyon grupları yönetmiyorduk... Ama Parker’ın nasıl *rahatlayacağını* öğrenmesi gerekiyordu. Eğer bunu yapacaksak, listelerini ve rasyonel düşüncelerini

görmezden gelmesi gerekecekti. Çoğu ilkel oyun onun gibi insanlar için *mantıksızdır*. Ancak bir kez kendini bıraktığında, tıpkı yıllar önce bana olduğu gibi tamamen doğal hissetmeye başlayacaktı.

Yanımda uzanan Parker, birkaç kısa nefes vererek iç geçirdi. Sonra kıpırdanmaya başladı.

Rahatlığın tam tersi olduğunu söyleyebilirdim.

Teslim olmuş bir şekilde, “Üzerimde karıncalar geziniyormuş gibi hissediyorum” dedi.

Gülümsedim. “Olabilir. Onları görmezden gel.”

“*Karıncaları?*”

“Beni duydun,” diye karşılık verdim.

“Vajinanda sürünen karıncaları görmezden geldiğini görmek isterdim-”

“Pekâlâ. Ayağa kalk, Parker.”

Kalktım ve ona elimi uzattım. Bakışlarını üzerime dikerek elimi tuttu, ayağa kalktı ve üstünü silkeledi.

“Özür dilerim. Denedim. Aklım bu şekilde çalışmıyor.”

Yüzünü inceledim. “Farklı bir taktik deneyelim.”

Kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. “Dürüst olmak gerekirse, *doğa* hakkında bir şeyler öğrenmeyi beklemiyordum. Ben aslında-” Ağzını kapattı ve başka tarafa baktı.

“Buraya gelirken ne bekliyordun?”

“Bilmiyorum.”

Yanakları kızardı, ben de bir adım yaklaştım. Ellerimi omuzlarına koyduğumda, gözleri benimkileri buldu.

“Gözlerini kapat,” diye mırıldandım.

Gözbebekleri hafifçe büyüdü, ardından gözlerini kapattı. Başlamadan önce bir dakika bekledim.

“Ne duyuyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Senin nefesin. Benim nefesim. Uzaktan gelen garip bir kuş sesi.”

“Güzel. Peki, ne kokusu alıyorsun?”

“Parfümün.”

Güldüm. “Parfüm kullanmıyorum.”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ama gözlerini kapalı tuttu. “Tabii ki kullanmıyorsun.”

“Başka ne var?”

“Toprak. Ağaçlar.” Nefes aldı. “Su mu? Ya da mineralli bir şey.”

“Peki, sen ne hissediyorsun?” diye sordum.

“Ellerin,” derken sesi alçaktı.

“Başka?”

“Giysilerim. Tenime değen esinti.” Ellerimi indirip onunkilerle birleştirdim. Sonra başparmağımla bileğinin alt tarafını okşadım. “Başparmağın.” Sesi boğuk çıkıyordu.

“Başparmağım geri kalanını nasıl hissettiriyor?”

“Ben... Ne?” diye sordu.

Kolumdaki elektrik akımını görmezden gelerek tekrar yaptım.

“Kalbim,” diye fısıldadı. “Çok hızlı atıyor.”

“Güzel. Devam et.”

“Cildim... Tüylerim diken diken oldu.”

Hiçbir şey söylemeden elimi saç derisine götürdüm, tokasını çıkarırken parmaklarımı arasından geçirdim. Açık kahverengi saçlarını bir yana doğru ittiğimde, boynundaki nabzın nasıl attığını görebiliyordum. Diğer elim hâlâ bileğindeydi ve nabzını oradan da hissedebiliyordum. Onu izledim. İnceledim. Her detayını içime çektim. Bu kadar uzun süre ona bu kadar yakın olduğum başka bir an olmuş muydu, emin değildim.

Bu anı saklamak istedim.

Dudaklarımı boynunda gezdirmek için neler vermezdim. Onu *tatmak* için...

Yakında.

Parmaklarımdan biri boynunun narin teninde hafifçe gezindi ve bir titremenin tüm vücuduna yayılmasını izledim.

Ona öğretmeye devam ederken alçak sesle güldüm, alçak kahkahamın onu ürpertmesinden zevk alıyordum.

Bir anlığına teslim olup, dudaklarımı kulağının hemen altındaki boşluğa yaklaştırdığımda, yüzü kızardı.

“Başka ne var, Juliet?” Artık nefes nefeseydi, teni, nefesimin

değdiği yerlerde kızarıyordu. Bir kez daha titredi. Küstahça sırtarak, “Nefesim seni titretti. Dilimin neler yapabileceğini bir düşünsene,” diye ekledim. “Başka bir tepki var mı?” Sesim derin bir mırıltıya dönüşmüştü.

“Evet ama bu cinsel olmayan bir gezi olduğu için sana söylemeli miyim, bilemiyorum.”

Sikim zonkladı. “Söyle bana.”

“Peki. Meme uçlarım sertleşti. Tenime karşı yaptığın her hareket omurgamdan aşağı klitorisime doğru bir zevk dalgası gönderiyor.”

Sikeyim.

Doğrudan kulağına fısıldayarak, “Başka ne hissediyorsun?” diye sordum.

“Kulağımın içine konuştuğunda... Bu benim...”

“Söyle bana,” diye yalvardım. “Amını nasıl hissettirdiğini söyle, Parker.”

Nefes nefeseydi. Teni tamamen kızarmıştı ve ellerimi sıkıca kavarken avuç içleri terliyordu.

“Kulağıma her fısıldadığında ya da bileğime her dokunduğunda, içimde hiçbir şey olmadığı halde kasılıyor.”

Burnumu boynunun kenarında gezdirip nefes aldım ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Bugünlük her şeyi dizginliyordum. Ama onunla burada olmak, bu şekilde koklamak...

Vücudum onun zayıf noktam olduğunu gayet iyi biliyordu ve bu, kendime hâkimiyetimin gerçek bir sınavıydı.

“Sana bir sonraki soruyu sormadan önce, fazla düşünmeni istemiyorum. Vücudunu dinlemen istiyorum. Yapman gerektiğini *düşündüğün* şeyi görmezden gel ve olmasına izin ver. Çok ileri gitmeden bizi durduracağıma güven çünkü bugün seni becermeyeceğim. Tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadı.

“Son soru. Ne tadı alıyorsun?” Bir elimi ensesine götürdüm ve yüzünü kendime yaklaştırdım. Aramızda sadece bir santim vardı. “Yala beni, Juliet.”

// Öpücük

JULIET

Gözlerimi açıp Chase'in bana nasıl baktığını görmek istiyordum. Mavi gözleri muhtemelen benimkileri arıyordu.

Yala beni, Juliet.

Fazla düşünme.

Yap işte.

Dilimi uzatıp boynunu buldum ve tıraşlı tenini yaladım. Teni tuzluydu ve iki dudağımı da nabzının attığı noktaya yerleştirirken misk kokusu beni inletti. Tamamen hareketsiz duruyordu ama dilim tekrar tenine değdiğinde, elleri benimkilere kenetlendi. Üç duyum birden harekete geçti. Tat, koku, dokunuş. Yavaşça emdim ve onun nefes alışını duydum. Dört duyum...

Hepsi beni delip geçti.

Nabızı dilimin altında hızla atıyordu ve bunun beni etkilediği kadar onu da etkilediğini bilmenin verdiği his... *Sarhoş ediciydi.*

Diğer tüm düşüncelerim erişilemez bir yere düştü. Aklımda tek bir düşünce vardı: *Chase, Chase, Chase.*

"Başka ne yapmak istiyorsun, Parker?" diye sordu, sesi alçak ve sertti.

Vücudunu dinlemenin istiyorum. Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi görmezden gel ve olmasına izin ver. Çok ileri gitmeden bizi durduracağıma güven çünkü bugün seni becermeyeceğim.

Gözlerim hâlâ kapalıyken yüzüne doğru uzandım ve onu öpmek için kendime çektim.

Dili dudaklarıma dokunduğu anda, gömleğini avuçlayıp onu sertçe bedenime çektim.

“Seni istiyorum,” diye mırıldandım, yumuşak dudaklarına karşı.

“Zaten seninim.”

Sonunda.

İçime bir sıcaklık yayıldı. Kontrolden çıkmıştım, dudaklarını ısırıyor, yalıyor, gömleğini tırnaklarımla çekiştiriyordum. Gömleğini çıkarıp, omuzlarından aşağı çekerken, dudaklarım hâlâ dudaklarındaydı. Tenini tenimde hissetmek istiyordum, bu yüzden kendi ceketimi de çıkardım. Beni durdurmadı.

“Devam et,” derken sesi düzensizdi.

Sıcak elleri sırtıma geldiğinde, inledim. Tişörtünü yukarı çekerek çıkardım, onu sadece bir an için bırakıp hemen tekrar dudaklarına yapıştım.

Hiç düşünmeden kucağına çıktım, o da kalçalarımın tutup bacaklarımı kendisine doladı.

Ellerim sırtında ve göğsünde geziniyordu... Pürüzsüz, kaslı teninde.

Tırnaklarımı sırtına sürttüğümde, ağzıma doğru inledi.

“Ne istiyorsun, Juliet?” diye sordu.

“Her şeyini,” dedim ona dürüstçe.

Yürüdüğünü hissetmemiştim ama bizi yakındaki bir ağaca taşımış olmalıydı çünkü sert bir şey sırtıma batıyordu. Kollarımı ona doladım, dudaklarımız birbirini ararken bacaklarım kalçasını sıkıca sardı. Onu *tüketmek* istiyordum. İçmek, tatmak...

Gözlerim hâlâ kapalıyken dudaklarımı ondan ayırdım; bu kez o boynumu buldu.

Ona sormama bile gerek kalmamıştı.

Köprücük kemiğimle boynum arasındaki hassas tenimi emdiğinde haykırdım. Alçak bir homurtuyla karşılık verdi. Dişlerini tenimde gezdirdi, neredeyse...

“Isır beni,” dedim.

Dişleri mükemmel noktaya kenetlendi ve ben sessiz bir çığlıkla ağzımı açarken amım birkaç kez kasıldı.

“Tekrar,” diye nefes aldım. Daha sert ısırıldı ve ben çığlık attım. “Lütfen, Tanrım, daha fazla-”

Ellerinden biri sutyenime geldi, başparmağı gergin göğüs ucumu okşadı.

“İşte böyle, Parker. Bana ne istediğini söyle.”

“Ağzını. Meme ucumda,” diye nefes nefese kaldım.

Sutyenimi aşağı çekip göğüslerimden birini ortaya çıkardı. Umurumda değildi. O kadar tahrik olmuşum ki başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece dudaklarının üzerimde olmasını istiyordum. Kalçalarımı onun sert ereksiyonuna doğru bastırdım ve o tekrar hırlayarak meme ucumu ağzına aldı.

Haykırdım. *Yüce Tanrım.*

Tüm vücudum gerilirken başımı geriye attım.

Bir saniye...

“Chase, boşalmak üzereyim.”

Kalçalarımı onun sertliğine sürterken, kotunun pürüzlü yüzeyi beni daha da teşvik ediyordu. Zihnim aynı anda hem hızlanıyor hem de yavaşlıyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı. *Başka* biri beni boşaltacak-

“Henüz değil, Juliet.”

Geri çekilip beni aşağı indirdi, dengemi sağladıktan sonra sutyenimi tekrar kapattı. Başım dönüyordu. Kafam karışmıştı ve soğuk hava tenimin üzerinde gezinerek beni titretti. Her küçük dokunuş tüylerimi diken diken ediyor ve içimin kasılmasına neden oluyordu. Kirli sakalından dolayı acıyan dudaklarıma dokundum ve ona baktım.

Benim hissettiğimden daha sakın görünmüyordu.

Saçları darmadağınktı, dudakları şişmişti ve kollarında, gövdesinde, boynunda tırnak izlerim vardı. Çıplak göğsü... Anın içindeyken onu bu kadar sert çizdiğimi fark etmemiştim. Bazıları

kanıyor gibi görünüyordu. Tökezleyerek geri çekilirken boynum kızardı. *Çok ileri gittim. Onun kokusundan etkilenmiştim. Niyetim-*

“Parker.” Gözlerim ona kaydı ve beni dikkatle izledi. Bir adım daha yaklaştı. “Bu iyiydi. Vücudunun ne istediğini dinledin.” Gözlerim göğsünü taradı ve uzanıp başparmağı ile işaretparmağı arasında çenemi tuttu. Sert değildi. Neredeyse... Şefkatliydi.

Bunu yapmasını neden seviyordum?

“İlk başta bunaltıcı olabilir,” diye mırıldandı, gözleri benimkileri arıyordu. “Ama olan her şeyin tamamen normal olduğunu bilmen gerekiyor.”

Çenemi bıraktı ve gömleğini kapıp tekrar giydi.

“Çizikler için üzgünüm.”

Güldü. “Ben değilim.”

“Ama seni incittim,” dedim kot ceketimi omuzlarıma çekerken.

Bana bakarak, “Güvenli sözümüz var, Parker,” diye mırıldandı. “Bir olay içinde olmadığımızı biliyorum ama eğer bir şey çok ileri gitmiş olsaydı, durdururdum.”

“Peki,” dedim düzensiz nefeslerimin arasında.

Sessizce malikâneye geri döndük. İlk testi geçip geçmediğimden emin değildim ki bu bir test miydi gerçekten? Yaptığım her şeyin normal olduğunu söylemişti ama sonra... Neden durduk?

Chase, boşalmak üzereyim.

Henüz değil, Juliet.

Aklımdan geçenleri okuyor olmalıydı çünkü biz yürürken boğazını temizledi.

“Eğer bunu gerçekten yapacaksak, bana güvenmek zorundasın,” dedi sertçe. “Buna ikimizden biri rahatsız olursa duracağıma güvenmek de dahil.”

Başımı salladım. “Sana güveniyorum. Sana söylemiştim.”

“Güzel. Sana ihtiyacın olanı vereceğime güvenmeni istiyorum. İhtiyacın olduğunu düşündüğün şey olmayabilir ama yine de bu dönüp dolaşıp güven meselesine geri geliyor.”

“O zaman ben devam etmek isterken sen neden durdun?”

Ellerini kot pantolonunun cebine soktu. Chase'i günlük kot pantolon giyerken görmek -mkemmek bir Şekilde oturmuş ve muhtemelen yüzlerce dolara mal olmuş olsalar bile- beynime gari- bir etki yapmıştı.

Sanki bunu algılayamıyordum. Onu kafamın içinde yıllarca bir kutuda tutmuştum. Soğuk ve ciddi olarak etiketlediğim bir kutuda. Şimdi beynimin tüm bu yeni bilgiler etrafında yeniden düzenlenmesi gerekiyordu.

“nk tam olarak hazır değilsin. Hemen birlikte oynamaya baŐlarsak bu ikimizin de yararına olmaz. İstediğin Şeyi sana ne zaman ve nasıl vereceğimi bilecek kadar bana güveniyor musun?” diye sordu.

Buna nasıl cevap vermemi bekliyorsun?

“Tabii ki.”

“Ama...” diye devam ederken bana bakıp sırtıttı.

Bir kahkaha attım. Bunca yıldan sonra bile beni çok iyi tanıyordu. *Tanrım, gerçekten bu kadar tahmin edilebilir miyim?*

“Ama... Sanırım senin çıkarının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bana öğretecek ve zevk almamı sağlayacaksın. İstediğim her Şeyi vereceğini söylüyorsun. Peki, ya sen? Tüm bunlardan senin çıkarın ne?”

Chase yürümeyi bıraktı ve ben bunu birkaç adım geç fark ettim. Arkamı döndüğümde, onun beni kuŐkulu bir ifadeyle izlediğini gördüm.

“Gerçekten anlamıyor musun?” diye sordu. Sorma Şekli kaba, acımasız ya da kmseyci değildi. Daha ok... İnanamıyormuŐ gibiydi. “ıkarım ne mi, Parker?” Bir adım daha yaklaştı. “Seni alıyorum.”

“Beni her zaman elde edebilirdin,” diye geveledim. “Ben hep buradaydım. Her zaman istekliydim.”

Bir adım daha yaklaşırken dudaklarını ısırđı. “Evet ama o çok ihtiyaç duyduğun kontrolü bırakmaya ne zaman istekli oldun? Bu haftaya kadar, bu sabah imzaladığın türden bir sözleşmeyi imzalar mıydın? Bana ne kazandığımı mı soruyorsun? Kontrol. Senin

o kontrolü bana verip rahatlanan, boyun eğmen... Beni tatmin eden bu. Senin zevkin, artık bana ait.”

Aman Tanrım.

Sikeyim.

Başını eğerek, “Bu yüzden burada değil misin?” diye sordu. “Kontrolünü bırakıp, sana başka hiçbir erkeğin veremeyeceği o zevki vermem için gelmedin mi?”

“Evet,” diye fısıldadım, aniden tekrar sıcak basmıştı.

Böyle konuştuğunda neden bu kadar seksi oluyordu? Bana ihtiyacım olanı veremeyeceğinden ya da başarısız olma fikrinden endişe etmiyordu. Sanki çoktan kazandığını, başaracağını *biliyordu*. Ve bunun güven mi yoksa daha karanlık, daha talepkâr bir şey mi olduğundan emin değildim ama bu onun içinde derin bir yerden geliyordu. Hiç tereddüt etmiyor ya da kontrolünü kaybetmiyordu. Beni ağaca doğru itmeden önce bile *beni* dinliyor, bana rehberlik ediyor, nasıl yapacağımı gösteriyordu. Onu böyle görmek, kendi üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunu görmek... Bu hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Ama aslında kontrolünü kaybetmişti.

Hem de iki kere.

Benimleyken.

Bir kez partisinde, bir kez de asansörde.

Ama hâlâ kendini tuttuğunu biliyordum. Gücün, hâkimiyetin dalgalar halinde ondan yayıldığını hissediyordum.

Ne zaman kendini bırakacaksın, Ravage?

“Tamam. O zaman bırak seninle ben ilgileneyim, Parker. Hâlâ Av’a devam etmek istiyor musun?”

“Evet.”

Bir kez başını salladı, ifadesi yine belirsizdi. “Güzel. Hadi geri dönelim.”

Sözlerini düşünürken yürüyüşün geri kalanı sessiz geçti. Yıllar önce kontrolü bırakmış olsaydım... Ona sahip olabilir miydim? Tüm o geceler boyunca, ya birlikte olsaydık diye düşünmüştüm... Ve tek yapmam gereken kontrolümü bırakmak mıydı? Ama hayır.

Dylan vardı. Dikkatim dağılmıştı. Kurallarına göre oynuyordum. Okuyor, çalışıyor, sadık bir sevgili ve iyi bir abla oluyordum. Ve o... Bunu yapıyordu.

Lobiye geri döndüğümüzde, Chase'e bir bakış attım. Çenesi gergin ama kızgın bir şekilde değildi. *Ravage Danışmanlık Şirketi Başkanı'nın* yüzünü takınmıştı. Ciddi, kararlı ve buyurgan. Tam bugün için başka bir planımız olup olmadığını soracaktım ki arka cebine uzanıp anahtarını çıkardı. Benimkinin aynısıydı ama yanında altın bir disk vardı. Üzerindeki yazılara baktım.

VIP

“Bu seni doğu kanadına götürecektir. Personelle benimle olduğunuzu bildirdim bile. Lütfen odana geri dön. Birkaç saat sonra orada buluşuruz.” Anahtarı ondan aldım ve itiraz etmek için ağzımı açtım ama ben cevap veremedim, omzumun üzerinden bakarak devam etti. “Biraz yemek sipariş et. Kapının yanındaki iPad'i kullanarak kişisel şefim de dahil olmak üzere herhangi bir personelle iletişime geçebilirsin. Şifresi 1124. İstediklerin her şeyi alabilirsin.” Gözleri sonunda benimkilere takıldı. “Anlaşıldı mı?”

Bana verdiği tüm bilgileri aklımda tutmaya çalıştım. VIP, şifreli iPad, kişisel şef ve sonra...

Kalbim durdu.

1124.

24 Kasım.

Benim doğum günüm.

Nefes alış verişim hızlandı. Hâlâ yaptığımız şeyin etkisindeydim ve bu... Neredeyse beynim kapanıyormuş gibiydi. O kadar uzun süre ulaşılmazdı ki. Elde edilemezdi. Ve şimdi, sanki hiçbir şeymiş gibi anahtarları, sözleşmeleri, özel erişimi ve şifreleri önüme atıyordu.

Ve onun odası... Bu oyunun bir parçası mıydı? Gidip onu beklemem mi gerekiyordu? Bu hafta benden beklediği bu muydu? Tam soracakken elini uzatıp yüzümün yan tarafına koydu. Garip bir şekilde nazikti. Hatta romantik.

“Sanırım tezinle ilgili yapman gereken bazı işler var. Benim de

yarıncı Av için bazı şeyleri tamamlamak üzere, Domme Grubu ile görüşmem gerekiyor.”

Ah.

Başımı salladım. “Evet, sorun değil.” Yanılmıyordu. Son iki haftadır boş zamanımın her zerresini tüm bunları araştırmakla geçirdiğim için tezimin ne yazık ki gerisindeydim. “Yani biz...”

Dudaklarının kenarları seğirdi ama gülümsemedi. “Bugün sevişmeyeceğimizi söyledim. Ve ben sözümün eri bir adamım. Ancak diğer her şey ihtimaller dahilinde.”

Dönüp uzaklaştı ve tekrar görüşene kadar beni, sözlerini düşünmeye bıraktı.

Ancak diğer her şey ihtimaller dahilinde.

12 Sahne

JULIET

Dušta saçımdaki kiri temizlemek için yaklaşık yirmi dakika harcadım. Yani evet, taze toprağın içinde yatmak tekrar duş almam gerektiği anlamına geliyordu. Duşunda gördüğüm lüks şampuan, saç kremi, pahalı cilt bakım ürünleri ve iki ayrı bornoz hakkında fazla düşünmemeye çalıştım. Chase henüz bir itaatkâr seçmediğini söylemişti ama tüm bu güzel şeylerin başka biri için olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Tonikleri, maskeleri ve losyonları uygulamayı bitirdikten sonra, gözlerim merkezi sinir sistemi ve bunun cinsel davranışı üzerindeki etkileri hakkında bir makaleyi tararken sonraki iki saati yemek yiyemeyecek kadar gergin geçirdim. Tezimde kullanmak üzere alıntılar yapmam çok uzun sürdü ve referansı biçimlendirmeyi bitirdiğimde, kayıtlı makalelerimin geri kalanını gözden geçirdim. Her ses ve gıcırta beni zıplatıyordu.

Yaklaşık üç saat sonra sabırsızlanmaya başlamıştım. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kütüphanede bulduğum en yeni kitaplardan birini çıkardım. Kampüsün kötü çocuğuyla anlaşma yapan bir kız hakkında, yetişkinlere yönelik bir üniversite romanıydı. Hobi olarak okumaya pek vaktim olmuyordu ama okuduğumda da genellikle zevkli ve müstehcen bir şeyler seçerdim. Duştan sonra üzerimdeki büyük bornozu hâlâ değiştirmemiştim ve belki de artık değiştirmem gerektiğini düşündüm.

Tam üstümü değiştirmek için ayağa kalkacakken, Chase'in

kapısının elektronik *bip* sesini ve ardından kilidin açılma sesini duydum. Chase oturma odasına girerken, ben de kitabıma bakıp okuyormuş gibi yaptım.

Kafanı kaldırma.

Belli etme.

Aynı paragrafı beş kez okudum, bacak bacak üstüne attım ve elbette kapağında, yarı çıplak bir adam olan ciltsiz kitaba kendimi kaptırmış gibi davrandım.

Numara yap.

Üzgün bir köpek yavrusu gibi üç saattir onu beklediğini düşünmesine izin verme.

Gözlerim aynı paragrafın üzerinde bir düzine kez daha gezindi. Kafamı kaldırmak istesem de aynı zamanda üç saattir ortalıkta olmamasını umursamadığımı, ne yaptığını merak etmediğimi düşünmesini istiyordum.

“Daha ne kadar okuyormuş gibi yapacaksın, Parker?”

Gözlerimi kitaptan kaldırdığımda, duvara yaslanmış beni izlediğini fark ettim.

“Numara yapmıyorum-”

Gömleğinin kolunu yavaşça yukarı sıyırdı. Dudakları ukala bir sırıtışa dönüşürken ağzım açık kaldı.

Geçmişte kullandığım bir gösterge gömleğimin kollarını sıvamaktı. Peki, eğer dışarıdaysak ve ben onları kıvrırırsam, bu senin için ne anlama gelir, Parker?

“Tekrar soracağım. Bu sefer yalan söylememeye çalış.” Diğer kolunu dirseğine kadar kıvrırdı ve yemin ederim ki onun bu bu-
yurgan duruşu karşısında ağzımın suyu aktı. “Ne zamandır okuyormuş gibi yapıyorsun?”

“Odaya girdiğinden beri,” dedim dürüstçe. “Efendim.”

Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz gözleri kısıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirtisi gördüğüme yemin edebilirdim.

Bu cevabı bekliyormuş gibi bir kez başını salladı. “Bir oyun oynamak istiyorum. Ben otuza kadar sayacağım, sen de saklanacaksın.”

“Bu odada mı?” diye sordum etrafıma bakarak.

Doğruldu ve ellerini ceplerine soktu. “Üçüncü katın tamamı bize ait.”

Gözlerim açıldı. “Tamamen mi?”

Omuz silkti. “Yıllardır sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Avlayacağım kişinin sen olacağını bilseydim, bütün malikâneyi oyun için ayırırdım.”

Sözleriyle vücudum karıncalandı ve ayağa kalkmadan önce kitabımı yan masaya fırlattım. Zihnim onun beklentilerini gözden geçiriyor, Chase ile oynama fikriyle çalkalanıyordu. Birlikte bir sahneye girecektik. *Sonunda* zihnim şarkı söylüyordu.

Yapmak üzere olduğumuz şeyi onaylamak için ağzımı açıyordum ki Chase odanın diğer tarafına yürüyüp kristal bir bardak aldı ve kendine biraz viski doldurdu.

“Güvenli kelimeyi hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu bana bakmadan.

“Evet, efendim.”

Karanlık bakışları benimkilere dikildi. Ürkütücüydü. Gözleri üzerimde gezinip beni değerlendirirken bedenim titriyordu.

Bir yırtıcı gibi.

“Yirmi dokuz,” dedi yavaşça, göz temasını kesmeden viskisinden bir yudum aldı. “Yirmi sekiz...”

Geri saymaya başladığını fark etmem bir saniye daha sürdü.

“Yirmi yedi...”

Bu, kaçmam gerektiği anlamına geliyordu.

Dönüp kapıya doğru yürüdüm, çekip açtım ve boş koridora baktım. Koyu ahşap. Yeşil duvar kâğıdı... Kalbim hızla çarptı ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. İçimden geriye doğru saymaya başladım, böylece beni bulmaya gelene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilecektim.

Koridorda hızla yürümeye devam ettim, gözlerim diğer kapıları tarıyordu. Bazıları açık olsa da çoğu kapalıydı. *Hımm.* Bunu önceden planlamış mıydı?

Kapılardan birini rasgele iterek açtım ve arkamdan sessizce ka-

pattım. Kafamdaki zamanlayıcıya göre, hâlâ on sekiz saniyem vardı ama onun bir şey duyması riskini almak istemiyordum. Arkamı döndüğümde, standart bir yatak odası manzarasıyla karşılaştım. Güzel ama küçüktü. Altdudağımı ısırdım ve avuçlarımı bornozuma silerken etrafıma baktım. Nereye saklanacaktım?

Ama daha da önemlisi... Beni bulduğunda bana ne yapacaktı?

Hafta sonu benimle kalacaksın. Yani üç gün boyunca benimsin. Bu, her şeyi değiştirebilir. Bunu anlamanı istiyorum, Parker.

Gözlerim diğer odaları tararken odadan çıktım. On iki saniye kalmıştı. Koridorun diğer ucunda başka bir süit vardı ama bu fazla bariz olabilirdi. Onun yerine, asansörlerin yanındaki *Merdiven Boşluğu* yazan kapıya döndüm.

Ravage Malikânesi'nin bu büyüklükte asansörle inşa edilmiş nadir malikânelerden biri olduğunu okumuştum. Ama tabii ki yine de ön tarafta büyük bir merdiven ve acil durumlar için küçük bir arka merdiven bulunuyordu.

Sırıtarak merdiven kapısını açtım ve içeri girdim. Teknik olarak bütün katın bana ait olduğunu söylemişti. Burası bir yatak odası değildi belki ama Chase'in beni bulmadan önce her yeri arayacak olması fikri beni heyecanlandırıyordu.

- Baş döndürücü ve... Tahrik ediciydi.

İç çamaşırı giymiyordum. Kalçalarımın arasındaki kayganlığa ve gergin meme uçlarımı sıyıran bornozun sert kumaşına odaklandım. Birkaç sakın nefes alıp, kapının arkasındaki duvara yaslanırken gözlerimi kapattım.

Bunu imzaladıktan sonra benim için geri dönüş yok.

Gözlerimi açtım ve tüm mantıklı düşünceleri zihnimin gerisine ittim. Bunun yerine nefesime odaklandım, gürültülü nefes alışverişlerime. Kalbimin nasıl bu kadar sert çarptığına ve tüm vücudumun nasıl nabız gibi attığına... Klitorisim çoktan hassaslaşmıştı. Adrenalin damarlarımda koşuyormuş gibiydi, kulaklarımda uğuldayan bir ses yaratıyordu.

Seni kırmaktan korkuyorum. Ve bunun için benden nefret edeceğinden korkuyorum.

Beni bulmasını istiyordum.
Kendini serbest bırakmasını.
Beni yakalamasını...

Üç.

İki...

Bir.

13 Ceza

CHASE

Ona fazladan beş saniye verdim.

İçimdeki canavar sadece ona tuzaklar kurmak, hızlıca yakalamak ve onu avlamak istiyordu. Ama ne kadar uzun süre beklersem, o kadar iyi tatmin olacağımı biliyordum. Ve Parker'ı bulmak... Benden kaçıp saklanırken onu yakalamak...

On yılın bastırılmış arzusu, ihtiyacı ve sabırsızlığı gözeneklerimden taşıyordu sanki. Onu yakalamaktan alacağım haz, içimdeki her şeyin patlamasına neden olabilirdi.

Hâlâ onu becermeyi planlamıyordum.

Bu bizim ilk küçük oyunumuzdu.

Boynumu ve parmaklarımı çıtlattım. Anahtarımı alıp arka cebime attım ve peşine düştüm. Halı kaplı koridorda ilerliyor ve kapılarda Parker'ın izini arıyordum. *Herhangi bir şeyi* avlamak doğru zihniyete sahip olmakla ilgiliydi. Parker, bu rasgele yatak odalarından birini seçmezdi. Hepsi aynıydı. Hepsi aynı tür saklanma yerleri sunuyordu. O bunun için fazla analitikti. Farklı bir yere saklanmıştı. Çünkü içten içe Juliet, onu bulmamı istiyordu.

Beni her zaman elde edebilirdin. Ben hep buradaydım. Her zaman istekliydim.

Onun çiçeksi kokusunu alabiliyordum. Gözlerim halıyı takip etti ve küçük ayak izleri gördüm. *Ah, Juliet. Ne kadar da kolaysın.*

Merdiven boşluğunun ahşap kapısına bakarken kanım damarlarımda yankılandı. Ona tüm kadın onun olduğunu söylemiştim.

Elbette, yalnızca bu kata ait *olmayan* tek yeri bulacaktı. Sınırları test ediyordu. Belki de bu ona bir ders verme şansımdı. İlk dersini. Vücudum onu eğip şaplak atma fikriyle heyecanlandı.

Kovalamacanın verdiği haz gibisi yoktur. Özellikle de avınıza yaklaştığınızda. Ben oyun oynarken... İnsanlıktan çıkıyordum. Kan kokusuna susamış gibiydim. Her şey arka plana çekiliyordu.

Peki ya, Parker? O nihai kovalamacaydı. Benim son oyunum. Hayatım boyunca beklediğim av buydu.

Kapıyı itip açtım ve Juliet'in kapının arkasındaki gölgelerden bana sırtıttığını gördüm. Konuşmadan beline uzandım ve onu tutup, kaldırarak omzuma aldım.

"Hey! Ravage! Kıçım açıl-"

Onu odamıza geri götürürken, uzanıp kalçasının üst kısmını tokatladım. "Belki de daha dayanıklı bir şey giymeliydin, Parker."

Bu onu susturdu.

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde süite geri dönmüştük. Anahtarımı sehpanın üzerine attıktan sonra, onu ayağa kaldırdım. Bana dik dik bakarken yüzü kıpkırmızı ve saçları dağınıktı. Bana öfkeyle bakarken burun delikleri genişliyordu, yumrukları sıkıydı. Kanepeye doğru giderken çenemi gıcırdattım. Oturduktan sonra uyluklarımın üstüne hafifçe vurdum.

"Buraya gel."

Yavaşça bana doğru yaklaştı. Bornozunun bağı gevşemişti. Bir çekişle-

Hayır.

Kendimi kontrol edecektim.

Oturmaya yeltendi ama gücümü kullanarak, onu karnının üzerine çevirip, dizlerimin üzerine yatırdım; böylece kıcı kucağımın üstüne geldi. Elim yumuşak ve zarif uyluğunda gezindiğinde küçük bir iç çekiş duyuldu.

"Ravage, ne yapıyor-"

Elimle kalçasının arkasına vurdum. "Bana ikinci kez *Ravage* diyorsun. Oyunumuzun bu kadar başında gerçekten bana itaatsizlik mi edeceksin?"

Üstümde titredi. Şaplak attığım yeri nazıkçe okşadım, dairesel hareketlerle ovuşturarak yatıştırdım.

“Özür dilerim, efendim. Lütfen devam edin.”

Bornozun eteğini kalçasının üst kısmına kadar kaldırdım. “Neden merdiven boşluğunda saklanmayı seçtin?” Kıcıyla bacağı arasındaki kıvrıma dokundum, tekrar soluduğunda bedenimde yankılandı.

“Farklı bir yer istedim-”

Arkasına bir kez daha, bu sefer daha sert bir şaplak indirdim. Bu defa inledi. “Yalan söylediğini her zaman anlayabileceğimi unuttun mu? Ne zaman yalan söyleyen sesin bir oktav düşüyor. Hatırladın mı? Şimdi bana neden merdiven boşluğunu seçtiğini söyle.”

“Bilmiyorum, ben-”

“Ne duymak istediğimi düşünmeyi bırak. Doğru ya da yanlış cevap yok. Neden merdiven boşluğunu seçtin?”

Üstümde titredi ve başparmağım her kıvrımına değdiğinde hafifçe sarsılıyordu. Saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve yüzünü kollarına dayamış, benden uzağa bakıyordu.

“Yakalanmak istedim.”

“Aferin kızıma.” Bornozunu tekrar uyluklarının üzerine indirdim, oysa onları ısırılmamak için kendimi zor tutuyordum. Başka bir şey yapmayınca, boynunu büküp bana baktı.

“Bu kadar mı efendim?”

Hımm. Normalde şımarıklıkları sevmezdim. Tahammül bile edemezdim. Ama Juliet söz konusu olduğunda, başka bir şey uyandırıyordu içimde. Onu cezalandırma isteği ve onun da cezalandırılmak istediğine dair bir his...

“Ayağa kalk ve bornozunu çıkar.”

Ayağa kalkmadan önce art arda iki kez nefes aldı. Yüzü bana dönüktü ve elleri bornozunun gevşek kuşağındaydı. Dikkatli baktığımda kızardığını fark ettim. Saçları birbirine karışmış ve dudakları sanki onları yalamış gibi ıslaktı. Ve gözleri... Koyu, zümrüt yeşiliydi. Normalde olduklarından üç ton daha koyu...

Juliet Parker bundan *hoşlanıyordu*.

İçimdeki canavar zinciri kopardı. Ayağa fırladım ve bornozunun kuşağını kullanarak onu bedenime çektim.

“Senden bir şey yapmanı istediğimde,” diye hırladım, yumuşak pamuklu kumaşı kaydırarak. “Onu yapmanı beklerim.”

“Evet, efendim,” derken sesi nefes nefeseydi ama sırtı arsızdı.

Bornoz hafifçe açıldığında, karnının bir kısmı ve bacaklarının arasındaki hafifçe tüylenmiş bölge açığa çıktı.

Siktir, siktir, siktir.

Bunu çok uzun zamandır hayal *ediyordum*. Bornozunu biraz daha açtım ve kalın pamuğun ağırlığı omuzlarından düşerken vücudunu tam olarak gördüm. Sonunda Juliet Parker, karşımda çıtır çıtır duruyordu ve bu, hayallerimden çok daha iyiydi. Açık kahverengi saçları dar omuzlarından aşağı dökülüyordu, aç gözlerle her bir parçasını süzdüm. İnce bir bel, yumuşak bir karın, geniş kalçalar, açık kahverengi ve özenle kısaltılmış tüylerin kapladığı küçük bir alan, kaslı uyluklar ve göğüsleri... Tanrım, tam anlamıyla kusursuzdu. Onunla ilgili her şey mükemmeldi. Mükemmelin de *ötesindeydi*. Gözlerim, sol kalçakemiğinin altındaki küçük bir dövmeyle takıldı. Başka birinde olsa, hoşuma gitmezdi. Çünkü dövmeler ilgimi çekmezdi ama onda? Çok seksiydi. Özellikle de anlamını bildiğim için.

Parmaklarım tek bir siyah gülün ve anne babasının isimlerinin baş harflerini oluşturan sapın üzerinde gezindi. Biraz fazla uzun süre oyalanmış olmalıydım, çünkü teninin dokunuşuyla gerildiğini hissettim.

Ne olduğunu biliyordum. Ben de oradaydım. Teselli için geldiği kişi bendim. O zamanlar sadece bir çocuktum ve ben de ona öyle davranmıştım. Paramparçaydı. Tam anlamıyla *dağılmıştı*. Siyah güller annesinin en sevdiği çiçektir. Halfeti gülleri. Nadir bulunan ve sadece orada yetişen bir çiçek olduğu için tohumlarını Türkiye’den getirtmişti. Tabii ki güller aslında siyah değildi, daha çok koyu mor renkteydiler ama çiçeklerin Parker için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Bu yüzden nişanı için bir servet harcayarak Halfeti gülleri getirtmiştim. Yıllardır Türkiye'den özel tohum siparişi vermemin nedeni de buydu. Onları hem malikânede hem de evimde yetiştiriyordum, böylece her zaman yanımda bulundurabiliyordum.

Gözlerim onunkilere kaydı ve o da beklenti dolu bir ifadeyle beni izliyordu. En az bir dakikadır gözlerimi sessizce vücudunda gezdirdiğimi fark ettim. Onu sinirlendirdiğime emindim.

“Güzelsin,” diye mırıldandım, elimin tersiyle boynunu okşayıp, ensesine kadar ilerlerken. Saçlarını nazikçe kavrayarak yüzünü yukarı kaldırdım. “Çok güzelsin, Juliet.”

Eli koluma uzandı, küçük parmakları çıplak kolumun etrafında kıvrıldı. Neredeyse hızlıca geri çekiliyordum ama onun yerine duraksayarak saçlarını bıraktım.

“Yemek masasına doğru yürü,” dedim, sesim boğuktu.

“Peki, efendim.”

Döndü ve ahşap masaya doğru yürüyor, sırtı bana dönüktü. Gözlerim, poposunun üstündeki küçük gamzeleri, kalçalarının hafifçe eğimini, pürüzsüzlüğünü, saçlarının beline kadar inişini ezberledi.

“Eğil,” diye homurdandım.

Sözlerim üzerine hemen eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu. O halini izledim, teslim olmuş, savunmasız bir şekilde bekliyordu.

Güveniyordu.

Bu işte çok yeniydi ama yine de bana tamamen güveniyordu. Öyle olmalıydı, yoksa güvenli kelimesini kullanırdı. Bu da bana şunu hatırlattı.

“Güvenli kelime?” diye sordum, pürüzsüz kalçasını okşarken.

“Durmak için kırmızı, yavaşlamak için sarı...”

“Güzel. Bu sana fazla gelirse onları kullan.”

“Tamam,” diye fısıldadı. Parmakları sıkı bir yumruk şeklinde kıvrılmıştı. “Ne yapacaksınız, efendim?”

Kafamı hafifçe yana eğip onu biraz daha inceledim. Onu avlamaya gitmeden önce sikim zaten sertleşmişti ve şimdi onu burada

bana boyun eğerken görünce... Kendimi tutarak yanağımın içini ısırdım. Onu tohumlarımla doldurmak için neler vermezdim. Onu tamamen doldurmak için... Menilerimin amından damlayışını izleyip tek parmağımla yavaşça içine geri bastırmak...

Onu bugün becermeyecektim. Yarınki Av'a kadar olmazdı. Ama başka pek çok şey yapabiliirdim.

"Buraya gelip cezalandırılmayacağını mı sandın, Parker?"

Minik bir nefes verdi. "*Özür dilerim* efendim ama sözleşmeyi imzaladık ve siz dediniz ki-"

"Haklısın. Ama bana başka seçenek bırakmadın."

"Gayet iyi bir şekilde başka bir hâkim de bulabilirdim. Efendim."

Çenemdeki bir kas öfkeyle titredi. "İkimiz de paylaşmadığımızı biliyoruz, Juliet."

Sırtının üst kısmı kızarmıştı. Gergindi. İçimde küçük bir heyecan oluştu.

Eğer aramızdaki ilişki yürüyecekse, tutarlı olmalı ve net sınırlar koymalıydım. Juliet'in şımarık bir tarafı vardı. Ona rehberlik etmeye hazırdım çünkü muhtemelen buna çok ihtiyacı olacaktı. Amacım, bir itaatkâr olarak rolünde kendine güvenmesine yardımcı olmak, dengeli ve rahat hissettirmektir. Sınırlarımı zorluyordu çünkü o doğuştan bir liderdi. Bu yönünü seviyordum. Yorulana kadar her şeye meydan okumasını seviyordum. Ama şimdi? Bir sahne sırasında?

İnsanların bana neden *efendim* dedikleri konusunda onu aydınlatmam gerekecekti.

14 Ödül

JULIET

Zor nefes alıyordum. Beklenti beni öldürüyordu. Her adımda botunun yankısı odaya yayılıyor ve her seferinde biraz daha yaklaşıyordu. Tüm vücudum yanıyordu, utançtan mı yoksa tahrik olmaktan mı, emin değildim. Muhtemelen ikisi de. Chase Ravage'ın önünde bir masanın üzerine eğilmiş, çıplak kıcımı ona gösteriyordum. *Neye bakıyor?* Tanrım, ya gördükleri hoşuna gitmezse? Şimdiden ne kadar ıslak olduğumu görebiliyor muydu? Ve daha sadece şaplak atmıştı.

Arkamda yer değiştirdiğini, kumaş hışırtılarını duydum. Her ses, omurgamda heyecan ve korku yaratıyordu ve aniden vücudumdaki tüm hislerin farkına vardım. Kendime yapacak bir şeyler vermek için ellerimi sıkıp esnettim. Masanın serin ahşabı ısınan yanaklarıma merhem oluyor ve göğüs uçlarım sert masaya bastırılmaktan yanıyor-

Soğuk parmakları omurgamda gezinirken nefesim kesildi. Bir tür övgü mırıldandı ama kulaklarımdaki uğultudan onu duyamıyordum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Masanın kendisi bile sanki kalp atışıyla titriyordu. Beni biraz daha masaya bastırıldı ve kenarının karnıma battığını hissettim. Gözlerimi sıkarak kapadım.

"Tutun," dedi, dudaklarının kenarında eğlenceli bir kıvrımla. Onun sözleriyle içimde sıcak ve baş döndürücü bir şey yükseldi.

Sonra bana bir şaplak attı ve ben de yüksek sesle nefes aldım.

Acıyordu ama beklediğim kadar değildi. Acıyan etim karıncalandı ve aynı zamanda içim kasıldı. İçimde tuhaf bir kıpırdanma oluyordu. Tekrar yaptı ve geçen seferki gibi, içimde hiçbir şey olmadığı halde amımın kasıldığını hissettim. *Hah. Bu... ilginç.* Üçüncüsünden sonra bir inilti çıkardım, meme uçlarım masaya bastırılırken titredim. Farkındalık içime aktı ve görüşüm bulanıklaştı. Daha önce olduğu gibi, vücudumda olan her şeyi not aldım. Ayaklarımın altı terlemeye başlamıştı ve ayak parmaklarım kaymamak için halıyı kavırıyordu. Saçlarım enseme yapışmıştı. Ağzım hafifçe açılmış ve kızıymış bir köpek gibi nefes alıp veriyordum.

Bana dördüncü kez şaplak attı ve amım üç kez kasılırken haykırdım. *Bu şekilde gerçekten boşalacak mıydım? Mümkün müydü?*

Chase'in eli kıcıma geldi ve şaplak attığı bölgenin üzerinde küçük, nazik daireler çizerek bana dokundu. Tüylerim sürekli diken diken olmuştu ve gözlerimi açtığımda, bir şeye konsantre olabilmek için gözlerimi duvara diktim.

"Aferin kızıma. Neredeyse bitti. İyi misin?"

"Evet," diye inledim. "Devam edin lütfen. Efendim."

Güldü ve bana beşinci kez şaplak attı, ben de kısık bir inilti çıkardım.

"Kaç taneydi, Juliet?"

Tanrım, adımı söyleme şekline bayılıyordum. Onun dudaklarından sanki bir ibadet gibi çıkıyordu.

"Beş," diye fısıldadım.

"Son üçü saymanı istiyorum. Hazır mısın?"

"Evet," dedim ona çabucak.

Bana şaplak attı ve bu sefer *gerçekten* acıttı. Resmen yanıyordu, masaya tutunurken çığlık atmak üzereydim ki hemen ardından tekrar vurdu ve ben haykırdım.

"Altı, yedi," diye mırıldandım.

Sırılsıklamdım. İç bacaklarımdan aşağı süzülüğünü hissedebiliyordum. Aklımdaki tek şey, uyluklarımın arasındaki baskıydı; şişmiş, duyarlı bölgeme degecek herhangi bir sürtünme ihtimali. Tek bir parmak darbesiyle o patlamayı yaşayacak gibiydim. Cha-

se'in serin eli tekrar yanan tenim üzerinde gezindi ve yatıştırdı. *Siktir, bu çok hoştu.*

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldandı. "İşimiz bittikten sonra, eğer uslu olursan ödülünü alacaksın."

Evet, evet, evet.

Bana son bir kez şaplak attı ve ben tekrar çığlık atarken tüm vücudum sarsıldı. Ağlıyor muydum yoksa gülüyor muydum, anlayamıyordum. Her şey çok kafa karıştırıcıydı, şaplak acıtsa da zevkten kasılıyordum. Sanki tek bir hafif dokunuşla parçalanacak, titreyerek dağılacaktım. *Acı ve haz.* Bulanık duyularım arasından, araştırmalarımı hatırladım. Bunların nasıl birbiriyle bağlantılı olduğunu. Acının da *hazza* dönüşebileceğini.

Konuşurken nefes nefese kalarak, "Sekiz," dedim. Terimin beni masaya yapıştırdığını, ellerimin ve bacaklarımın titrediğini, nefesimi tutamadığımı hissediyordum.

Tüm kanım bacaklarımın arasındaki ıslaklığa akıyordu ve Chase kalçamı öptükten sonra, parmaklarını hassas bölgemde gezdirdi. Her şey yanıyordu, tenimin her yüzeyi. *Yanıyorum.*

"O kadar da kötü değil, değil mi?" diye sorarken sesi boğuktu.

"Evet," dedim usulca.

"Ben asla seni incitmek için acı vermem, Parker. Seni cezalandırırken, bundan bir şey elde etmeni istiyorum. Seni arzuladığın şeye yaklaştırmasını istiyorum."

"Ne istediğimi tam olarak bilmiyorum," dedim ona dürüstçe.

"Emin misin?" diye mırıldandı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence sen ne istediğini çok iyi biliyorsun," diye ekledi ve elini tekrar omurgamda gezdirdi. Ben ürperirken o kıkırdadı. Daha aşağı inip tekrar kalçama geldi ve parmakları ağrıyan yerime değdiğinde, acı içinde tısladım. Yine de bu his içimin yeniden kasılmasına neden olmuştu, özellikle de eli kalçamla kığım arasındaki kıvrıma geldiğinde. Kaskatı kesildim. *Elbette, ne kadar ıslak olduğumu hissetmiş olmalıydı, değil mi?* Ve bu... İnanılmaz bir histi.

"Sanırım benden her zaman istediğin şeyi istiyorsun."

Her yerim yanıyor ve zonkluyordu. Parmakları biraz sürtüne-

bileceğim bir yerde duruyordu ve onu ihtiyacım olan noktaya yaklaştırmak için yer değiştirdim.

Kendimi fahişe gibi hissettiriyordu. İffetsiz. Hâlâ nefes nefeseydim, hâlâ *çok* ıslak ve tahrik olmuş durumdaydım. Muhtemelen bir dokunuşla boşalabilirdim. Bana dokunması için *can atıyordum*. Bir çeşit sisin içindeydim. O an biri otelin kapısından içeri girse bile, ben Chase'in eliyle orgazm olana kadar hiçbir şey umurumda olmazdı.

“Söyle bana,” diye emretti.

Derin bir nefes alıp yavaşça geri verdim, bu ateşli hissi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Zihinsel kopuş...

Sis biraz dağılır dağılmaz bu kelime içime işledim. İtaatkârların bazen bir oyun sırasında kapıldıkları o uçucu, kopuk hissi yaşıyordum.

“Size ne söyleyeyim, efendim?” diye sorarken sesim titrekti.

“Ne istediğini, Juliet.”

“Boşalmak istiyorum,” dedim. “Lütfen.”

Alçak bir kahkaha daha bıraktı dudaklarından. “Madem bu kadar kibarca sordun,” diye hırladı. Ardından iki eliyle kalçalarını kavradı ve beni masadan kaldırıp kollarının arasına aldı. Beni sırtüstü yatırdığında, gözlerinin ne kadar karanlık olduğunu, konsantrasyon içinde çenesini nasıl sıkıldığını görünce nefesim kesildi. Gözleri tamamen ateşli ve delice bakıyordu, her nefes alışında burun delikleri genişliyordu. Sanki sessizce beni tüketmek üzere olduğunu söylüyordu. Gözleri vücudumun her santimetrekaresini cesurca tararken o kadar heyecan verici görünüyordu ki içimden bir titreme geçti.

“Uzan, Juliet.”

Dediğini yaptım. Elleriyle beni iyice araladı ve gözleri açıkta kalan amımın üzerinde gezinirken kızardım. Soğuk hava bana çarptı ve uyarılmışlığımın ne kadar belirgin olduğunu hatırlattı.

“Çok güzel,” diye mırıldandı, bir elini kalçamda gezdirirken. “Seni boşaltacağım. Senin orgazmın aslında *benim* orgazmım. An-

lıyor musun? Başka bir el tarafından ilk orgazmın. Ve yarın, biraz daha oynayacağız. Yarın, hazırlıklı olmalısın. Bu sadece küçük bir tat ama yine de benim. Anladın mı?”

Hızlıca başımı salladım. Bir parmağını ıslaklığımdan aşağı kaydırırken, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Aynı parmak, kıvrımlarıma girdiğinde sırtım zevkle gerildi ve gırtlaktan bir inilti çıkardım. Kalçalarımı oynattım, bu da uzun işaretparmağının sonuna kadar içime kaymasına neden oldu. Gözlerimi onunkilere diktim, belki de fazla aceleciydim ama bir tanesini daha içime sokarken gözleri parıldadı. Parmaklarını kıvrıdığında, serçeparmağındaki mühür yüzüğü uyluğumun iç kısmına battı ve nefesim kesildi. Parmaklarını sabit tutup, yavaşça içime doğru bastırırken kıvrandım ve inledim. *Ah, bu-*

“Ne kadar ıslaksın,” diye mırıldandı, eğilerek üzerime doğru geldi. Yüzü tam benimkinin üzerinde, sağ eli başımın yanında, sol eli beni daha da yakınlaştırıyordu. Kendini açılmış uyluklarıma doğru bastırdı.

Bu-

Yeniden hareket ettiğinde, bacağıma dayanan o sertlikten, kalın ereksiyonunun olduğunu anladım.

Gözlerimi sıkıp kapattım. Bu... Çok fazlaydı. Onun da tahrik olduğunu bilmek... Şu anda nasıl görünüyordum, böylesine muhtaç ve utanmaz...

Parmaklarını çıkarıp amımın üzerinde aşağı yukarı kaydırıldı. Gözlerimi açtığımda sırtıyordu.

“Şu anda amcığınla ziyafet çekmemek için kendimi ne kadar zor tuttuğumu biliyor musun, Parker? Seni tatmak için *yıllardır* bekliyordum.”

İki parmağını da tekrar soktuğunda, hevesle kalçalarımı ona doğru kıvrıdım. Uzanıp gömleğinin üst kısmını tuttum. Boynunun ön tarafına dokunduğumda, titrek bir nefes aldı, parmak uçlarımdaki teni sıcaktı. Boynundaki kaslar temasıma kar-

şı titredi. Parmaklarımı usulca tekrar tenine sürttüm ve sikinin baldırlarımda seğirdiğini hissediyordum. Elimi kot pantolonunun dikişine doğru indirdim.

“Parker,” diye uyararak homurdandı ve parmaklarını hızlandırdı.

“Sana dokunmama izin ver,” diye yalvardım. “Ben de yıllardır bekliyorum.”

Söylediğimin farkına varmadan kelimeler ağızımdan çıktı ama nasıl algılanacaklarını umursamayacak kadar heyecanlıyım. Ona karşı uzun zamandır bir şeyler hissettiğimi biliyor *olmalıydı*. Fark etmemesi aptallık olurdu. Yüz hatlarından bir şey geçti, ifadesi hafifçe yumuşadı. Bir çeşit anlayış belirdi gözlerinde. Parmaklarım gömleğini, boynunu, boğazını, çenesindeki kirli sakalı, elmacık kemiklerinin keskin hatlarını sıyrıp geçerken bir kez başını salladı. Gözlerini kısa süreliğine kapattı.

“Daha fazla,” diye yalvardım. “Lütfen, efendim. Daha fazlasına ihtiyacım var.”

Gözlerini açıp bana baktı. “İşte şimdi bana gerçekten güvenmen gereken noktadayız, Parker. Seni buraya getiren o zekâna ve kendine güvenmeye alışkınsın, biliyorum. Ama şimdi? Bırak ben devralayım. Sana kırıntılar verip, kendi başına yetinmeni isteyecek bir adam değilim. Hazzı hak etmek için çabalamanı izleyip umursamazca arkamı dönecek biri değilim. Ben. Sana. İsteddiğini. Vereceğim.”

Parmaklarını tekrar çıkarıp, kadınlığımın üzerinde aşağı yukarı kaydırırken sözleri içime işledi. *O haklıydı*. Ona güveniyordum. Ve beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Hayatımda ilk kez kendimi tamamen bıraktım, hazzımı tamamen onun ellerine bıraktım. Nasırlı parmaklarını tekrar vajinamdan yukarı kaydırıp ve inledim. İhtiyacım olan sürtünmeyi elde etmek için kalçalarımı ayarladım. *O haklıydı*. Başka biriyle hiç bu kadar yakınlaşmamıştım. Hafif bir hareketle pozisyon değiştirdi, birdenbire altında kaldım. Artık kımıldayamıyordum. Karanlık gözleri parıldayarak, şeytani bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra iki

parmağını yeniden içeri soktu ve başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladı.

“İşte benim kızım,” diye hırladı. “Seni boşaltmak için neye ihtiyacın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Söyle bana, şimdi boşalmaktan korkuyor musun, Juliet? Çünkü amcığının parmaklarımı sıkma şekline bakılırsa...” Klitorisime sertçe vurup ekledi: “Neredeyse boşalmış gibisin.”

Aklım başımdan gitti ve kaslarım aniden gerildi. Sanki kontrolsüzce bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyormuşum gibiydi.

“Ah, Tanrım,” diye inledim. Her şeyin içimden çekildiğini ve iç bacaklarımın arasında sıkı bir şekilde geril-

“Şu anda sikimi o daracık amına sokmak için neler vermedim,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Bundan zevk alıyordu.

Klitorisimin üzerinden tekrar geçmeden önce aklıma gelen son düşünce buydu ve içimde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oldu. Saniyeler kalmıştı.

“Lütfen,” diye inledim, kalçalarımın kontrolsüzce sarsıldığını hissettim. Kelime dudaklarımın arasından kayıp gitti. Araştırma yapmıştım. Bir sahne sırasında boşalmayı istemem gerektiğini biliyordum. Yine de bu... Çok fazlaydı. “Lütfen, efendim, boşala-bilir miyim?”

“Benim için boşal, Juliet. İlk ben olayım.”

Sözleri tüm bedenimin titremesine neden oldu. Her şey serbest kaldı. Kasılmış olan kaslarım titremeye başladı ve orgazmım içimde patlayarak her hücreyi, her sinir ucunu paramparça etti. Kör edici bir haz içimden taşarken, masanın üzerinde kıvrandım ve sıcaklığım parmaklarını sıkıca kavradı. Parmaklarını içimde yavaşça hareket ettirip, orgazmımı birkaç saniye daha uzatırken hırladığını duydum. *Yıldızlar*. Yıldızları görüyordum. Sonuncu titreme de bedenimi terk ederken gözlerim kapandı ve masaya yığıldım.

Gözlerimi açtığımda, Chase’in ayağa kalktığını ve aynı iki parmağı ağzına soktuğunu gördüm. Yavaşça emiyor, tepkimi izlerken bana sırtıyordu.

“İyi iş çıkardın, Juliet,” diye mırıldandı. “İyi misin?” Hayal meyal kollarını sıvadığını fark ettim. Oyunun bittiğine dair bir işaretti. İçimden soğuk bir şey geçti. Hayal kırıklığı değil, başka bir şey... Sanki tüm sıcaklık aniden yok olmuş gibiydi.

“Ben... Şey... Evet...”

Güldü ve elime uzandı. Doğrulduğumda irkildim ve bedenimi kendine çekti, bornozumu alıp üzerime sardı. Ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Sersemlemiş hissediyordum. Gücüm kalmamıştı. Titriyordum. Bornozumu sıkıca kapatıp elimi tuttu, sonra birlikte yatak odasına doğru yürüdük.

“Öğle yemeğinde ne yedin?” diye sorarak beni yatağının bir tarafına yönlendirdi.

Ah, lanet olsun.

“Yemek yemeyi unuttum,” diye itiraf ettim. Belki de bu yüzden bu kadar kötü hissediyordumdur?

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. “Yemek yemeyi *unuttun* mu?” diye sordu, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Ben cevap veremedem oturma odasından telefonunu aldı. Bir saniye sonra geri döndüğünde, oturmamı işaret ederken telefonu kulağına götürüyordu.

“Luna. Evet, her şey yolunda. Odama ne kadar çabuk yiyecek yollatabilirim?” Başını sallarken bana ters ters baktı. “Her şeyden bir tane. Açlıktan bayılacak gibi görünüyor.”

Telefonu kapattıktan sonra yanıma geldi.

“Yüzüstü uzan,” diye emretti. Tereddüt ettiğimde, çenesini sıkıttı. “Bırak seninle ilgileneyim, Juliet.”

“Ben iyiyim-”

“Titriyorsun,” diye homurdandı. “Bu normal. Adrenalin sonrası endorfin çöküşü olur. Lütfen, uzan. Araştırmanı yeterince kapsamlı yaptıysan, sonrasında seninle ilgilenmemin ne kadar önemli olduğunu da biliyorsundur, değil mi?”

“Peki,” diyerek kabul ettim.

Yüzüstü uzandım. Sonra onun banyoya yürüdüğünü, bir şeyler aradığını duydum. Bir dakika sonra kapağın açılma sesi geldi,

ardından yatak hafifçe çöktü. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve o da bornozumun eteğini bana şaplak attığı yeri görebileceğim kadar yukarı kaldırdı.

“Bu, sana iyi gelecek,” dedi usulca ve bir çeşit losyonu cildime sürerken dişlerimi sıktım. Ama sonra... Karıncalanmaya başladı. Acı biraz uyuştı ve bu, güzel bir histi. *Yatıştırıcı*. “İyileşme sürecine yardımcı olması için E vitamini ve yanmaya yardımcı olması için nergis. Birkaç gün ağrın olacak...”

Sesi uzaklaştı. Bedenim yatağın içinde daha da gevşedi ve o bornozumu dikkatlice üzerimden çekmeden önce, bacaklarım hafifçe açıldı. Odasındaki perdeler çoğunlukla kapalıydı ve bu durum, losyonun kokusu, sıcak yatak ve Chase’in yanımdaki sıcak bedeninin verdiği hisle birleşince beni rahatlatıcı bir uykuya daldırdı.

İrkilerek uyandım ve kollarımın üzerinde doğrulup etrafıma baktım. Perdenin arkasından sızan ışık pembeydi ve o an algılayamadığım bu yatak odasına göz gezdirdiğim anda, yaşananların hatırası şiddetle üzerime çarptı. Hızla doğrulup bornozumu sıkıca üzerime sardım ve Chase’in yatak odasından dışarı çıktım. Bir sözleşme imzalamış olmamıza rağmen gitmiş olmasını, yaptıklarımızdan utanmasını bekliyordum. Ama o kanepede oturuyor, çıplak ayaklarını sehpaye dayamış, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Ortamdaki o sıradanlık hissi... Midemde garip bir kıpırtıya neden oldu.

“İyi uyudun mu?” diye sordu ve bilgisayarını kapatıp kenara koydu.

Yatak odasının kapısının çerçevesine yaslanıp kollarımı kavuşturdum. “Bana yemek olacağı söylenmişti,” diye takıldım. “Yanılmıyorsam her şeyden birer tane.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı ama tam anlamıyla gülümsemedi. Onun yerine ayağa kalkıp gerindi ve ben de ne zamandır uyuduğumu merak ettim.

Telefonunu çıkararak, “Evet, yemek geldi... Ve gitti. Biraz daha sipariş edeceğim. Hâlâ çizburger seviyor musun?” diye sordu.

“Kulağa mükemmel geliyor.”

İki çizburger sipariş etti ve ben de etrafa baktım. Yemek masasının üzerinde birkaç kâğıt parçası dağılmıştı. Gömleği sandalyelerden birinin üzerindeydi. Ayakkabıları kapının yanında sıralanmıştı. *Bunca zamandır burada mıydı?*

Telefonu kapattığında, yanıma doğru yürüdü.

“Gitmiş olacağını düşünmüştüm...” Kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek cümleyi tamamlamadan sustum.

“Nereye gidecektim ki? Sen uyandığında burada olmak istedim.”

Sözleri garip bir şekilde duygusal ve tatlıydı.

Sesim istediğimden daha kısık bir şekilde çıkarken, “Neden?” diye sordum.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak hafifçe omuz silk-ti. Buruşuk, kot pantolon giyen, ukala bir *pislik* gibi sırttan haliyle, aynı gençliğimden hatırladığım Chase gibiydi.

Bu düşünce kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oldu.

“Bu benim bakımımın bir parçası. Asla ayrılmam ve itaatkârlarımı yorgunlarsa uyumadan önce evden göndermem. Birbirimizi kontrol etmemiz çok önemli.”

Ah.

Tabii ya.

Bunu her itaatkâra yapıp yapmadığını sormak için ağzımı açtım ama iç çekti.

“Hayır, aslında bu bir yalan,” diye itiraf etti elini kaldırıp ensesini ovuşturarak. “Duygusal olarak kontrol etmeyi her zaman önemsemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, sıradan bir oyunda buna her zaman ihtiyaç duyulmaz.”

“Bana Kendimi Özel Hissettirdi ve Sonra Beni Kovdu”: Chase Ravage bir Playboy mu? Yoksa Kalbini mi Koruyor?

Kaşlarımı çattım. “Seninle ilgili yazılanlar doğru o zaman?”

Bir kahkaha attı. “Sanırım. Bazen. Genelde bu nedenle itaat-kârlarımı evime davet etmiyorum ama ettiğimde de onları kovmam. Gerçi kahvaltıya da davet etmem.”

Ayaklarıma baktım. “Ama üç gün boyunca benimle olacaksın,” dedim.

Başını salladı. “Benzeri görülmemiş bir durum.” Gözleri yüzümde gezindi, yüz hatlarına bir parça endişe kazınmıştı. “Bunun tamamı, seninle yaşadığım her şey... Benim için eşi benzeri olmayan bir deneyim, Parker.”

Sözleriyle heyecanlandım ama ne demek istediğini soramadan kapı çalındı.

“Muhtemelen yemek gelmiştir,” dedi bana alaycı bir gülümsemeyle. “*Masada* bana eşlik etmek ister misin?” diye sordu, kapıya doğru yürürken gözlerinde hınzırca bir parıltı vardı.

Birkaç dakika sonra yemeğimiz bittiğinde, Chase tabağını iterken arkama yaslandım.

“Yaşadığım neydi... Bu normal mi? Transa geçmek dedikleri şey miydi?”

Eliyle ağzını ovuşturdu. “Tam olarak değil ama sanırım o yolda ilerliyordun. Bu, çoğunlukla çok güçlü bir güven olduğunda deneyimlenir.”

Daha dik oturarak, “Sana güveniyorum,” dedim.

Başıyla onayladı. “Biliyorum. Ama çok analitik düşünüyorsun, bu da o tarz bir transa tam olarak girmeni engelliyor. Sınırdaydın ama sanki oyunun sonuna odaklanmış gibiydin.” Gülümseyerek bana baktı. “Merak etme. Seni oraya ulaştıracağım.”

Aman Tanrım. Başım beladaydı.

15

Tefekkür

CHASE

Parker'ı son bir kez daha kontrol ettikten sonra izin isteyip Ravage Danışmanlık Şirketi için bazı işleri bitirmek üzere çalışma odasına gittim. Şu anda önemli bir mülk satın almak istiyorduk ve evrak işlerinin çoğunu asistanlarımız halletse de eklediğim sayısız maddeyi ve tekliflerini gözden geçirmem gerekiyordu. Özellikle taviz vermeyeceğim bir madde vardı ve satıcının tereddütü yazışmalarında açıkça görülüyordu. Muhtemelen biraz fazla sert bir e-posta göndererek, bu madde olmadan faaliyetlerine devam etmek için ihtiyaç duydukları parayı alamayacaklarını söyledim.

Sonra Miles'ı aradım, böylece şirketle ilgili başka neler olup bittiğini öğrenebilecektim. Halkla ilişkiler ekibimiz uzun süredir kamuya daha çok görünmemiz için tepemizdeydi ve ben umutsuz vaka olarak görülsem de Miles bir şekilde bir sonraki uygun bekâr olarak belirlenmişti. Muhtemelen, kadınların gizlilik sözleşmelerini ihlal edip her bulduğu dedikodu sayfasına konuşmadığı içindi.

“Keşke bunun için bir hizmet olsaydı,” diye mırıldandı ve Crestwood'daki ofisinde parmaklarını masasına vurduğunu duy-dum. Bilgisayarımdaki saate baktım. Akşam saat dokuzu geçiyordu. “Gizli tanışma hizmetlerine katılabilirsin ama neden kimsenin-”

Ofis koltuklarından birinde arkama yaslanırken güldüm. “Eş bulmak için mi?”

Telefonun diğer ucunda kıkırdadı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. İş anlaşmaları.”

“Eminim yakında halledersin.”

“Evet, imajımızın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Umarım bu işi bir an önce halledebilirim.”

“Tanrım. Sanki evlilikten değil de kanal tedavisinden bahsediyorsun.”

Birkaç saniye sessiz kaldı, belli ki kendi keyifsiz dünyasında dolaşıyordu, sonra konuyu değiştirdi: “Av nasıl gidiyor?” Sesinde bir eğlence tınısı vardı. “İlginç bir şey yakaladın mı?”

“Siktir git,” diye homurdandım.

“Yani Jackson’ın, Juliet’in bu hafta sonu bir konferansta olacağından bahsetmesinin bir tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?”

Çenemi sıktım. Beni zorlamasından nefret ediyordum. Parker’ın kanepeye uzanıp çikolatalı kek yediğini, televizyon izlediğini ve bormozuyla evindeymiş gibi göründüğünü düşündüm. Onun güvende olduğunu bilmek, iki buçuk gün daha bana ait olduğunu bilmek... Bana garip bir tatmin duygusu vermişti.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” diyerek kestirip attım.

“Pekâlâ. Umarım iyi bir uyku çekersin. Salı günü görüşürüz. Cuma akşamki şeyi unutma.”

Yüzümü ovuşturdum. *Kahretsin*. Galerideki partiyi unutmuşum.

“Yanında birini getiriyor musun?” diye sordu, bir şeyi çiğnerken.

“O kadar ilerisini düşünmedim.”

“Biriyle gelmen imajımıza yardımcı olabilir. Benden söylemesi.”

“Evet, evet. Anladım. Bir şeyler ayarlarım.”

“Eminim ayarlarsın,” dedi ciddi bir sesle. “İyi geceler, Chase.”

Telefonu kapattı ve ben de birkaç saniye bilgisayarımın ekranına bakıp gözlerimi ovuşturdum, kendimi zihinsel olarak yarına hazırladım.

Her ne kadar yarın Av’ın resmi ilk günü olsa da bugünü hâkimlerin itaatkârları için bir tür ısınma süreci olarak kullanma-

ları gerekiyordu. Bir av veya etkinlik değildi. Sadece insanların güvenli ve kapsayıcı bir ortamda istedikleri gibi oynayabilecekleri bir alandı. Diğer partilerimden farklı olarak, bir hâkim tarafından istenmediği sürece maske veya zamanlayıcı olmayacaktı.

Her çift, hafta sonunu nasıl geçireceklerine kendileri karar verecekti.

Ve yarın, Parker'la oynamak isteyeceğimi biliyordum.

Ayağa kalkıp bilgisayarımı ve üzerinde çalıştığım değiştirilmiş iş sözleşmesini aldım. İş gelecek haftaya kadar bekleyebilirdi. Şartlarımızı ortaya koyan ve hiçbirinden taviz vermeyeceğimizi yineleyen e-postayı göndermiştim. Anlaşmadan vazgeçmeleri mümkün-
dü ama iş işten geçmişti.

Paramızı alırlar ya da vazgeçerlerdi ve içimden bir ses beni biraz terlettikten sonra paramızı alacaklarını söylüyordu.

Bana ihtiyaçları vardı.

Ve istediğimi elde edene kadar bu ihtiyacı kullanacaktım.

Üst kata çıktım ve süitimin kapısını açtım. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve ışıklar sönmüktü. Derli toplu odaya göz gezdirdim, ben işe gitmeden önce kanepeye uzanıp pasta yediğine dair bir iz yoktu. Bilgisayarımı yemek masasına bırakıp ayakkabılarımı çıkardım. Bara doğru yürüyüp kendime biraz viski doldurduktan sonra koltuğa geçtim.

Juliet bugün iyiydi. Son derece iyiydi. Onunla gurur duyuyordum. Gücünü teslim edebileceğinden, alışkın olduğu gücü aktarabileceğinden emin değildim ama başarmıştı. Nişan partisinde baş başayken nasıl kaskatı kesildiğini düşündüm. Emrimle gözlerinin nasıl hafifçe kırıştığını. Belki de doğuştan itaatkârdı. Bu düşünce kanımı ısıttı, viskinin yakıcılığının ağrıyan sikime yeni bir uyarılma dalgası göndermesine neden oldu.

Yemek yerken pek konuşmamıştık ama yorgun olduğunu ve rahatlamak istediğini söyleyebilirdim. Hâkim olmak, itaatkârlarımı iyi okuyabilmem gerektiği anlamına geliyordu ve Juliet'in biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu yalnız bırakmıştım. Rahat duruşundan kendini güvende hissettiğini anlaya-

biliyordum. Ben de zorlamak istememiştim. Bugün fazlasıyla yol almıştık ve ona uyum sağlaması için zaman vermeliydim. Onun hızına göre hareket edecektim ve bu da ne zaman geri çekileceğimi bilmek demekti.

Parker'a tüm bunların benim için eşi benzeri görülmemiş bir şey olduğunu söylediğimde, yalan söylemiyordum. Onun için bozduğum kuralların sayısını artık takip edemez hâle gelmiştim ama her seferinde bunu daha az önemsedığimi fark ettim.

Onu on yıldır istiyordum. Hem bilinçli hem de farkında bile olmadan...

Aslında bu gece kendime dokunmayacağıma yemin etmişim, böylece yarın ona sahip olduğumda mümkün olduğunca tatmin edici olacaktı.

Yıllarca bastırılmış gerginlik, kendimi tutma, dikkatli olma ve onun yanında kelimelerimi seçme...

Ama artık bu son bulacaktı.

Yarın her şeyi değiştirecekti. Ve hâlâ, hafta sonundan sonra tüm bunlardan ve benden çekip gideceğini düşünüyordum.

Ama bunu kendi başına öğrenmek zorundaydı.

Benim sevdiğim seks türünü görmek için yanıp tutuşuyordu ve ben de ona gösterecektim.

Ama bunun için benden nefret edebilirdi.

Belki de hoşuna gider.

Louis onun burada olduğunu söylediğinde, içimde kıvılcımlanan o küçük umut, yeniden canlanmıştı.

Eğer hoşuna giderse ve devam etmeye karar verirse...

Bu iş, şimdiye dek ördüğüm her duvarın -her sınırın- paramparça oluşuyla sonuçlanacaktı.

Ve bu düşünce, beni *dehşete* düşürüyordu.

16

Beklenti

JULIET

Ölü gibi uyumuştum. Hatta haftalardır ilk kez bu kadar iyi uyumuştum. Chase bazı işleri halletmek için gittikten sonra pastamı yemiştım ve ardından uykum gelmeye başlamıştı. Yemyeşil yatağına uzandıktan birkaç saniye sonra uykuya dalmıştım. İyi bir gece uykusu ve kısa kestirmem sayesinde kendimi yenilenmiş ve tazelenmiş hissederek uyandım. Yatak odasında değildi, dün gece geldiğini de duymamıştım. Bu yüzden hızlı bir duş almaya ve saçımı yıkamaya karar verdim. Yatak odasına girdiğimde telefonum çaldı. *Jackson'dı*. İşe gitmek için hazırlanıyor olmalıydı.

Jax: *Sadece otele sağ salım vardığından emin olmak istedim. Konferans nasıl gidiyor?*

Ben: *Bilgilendirici.*

Jax: *Umarım tezin için faydalı oluyordur?*

Cevabımı düşünürken altdudağıma ısırdım. Açıkçası detay veremezdim ama abime yalan söylemek de istemiyordum. Yine de tüm bunları ona açıkça söylemezdim. En azından önce Chase'le konuşmalıydım.

Ben: *Tabii ki. Seni sonra ararım, olur mu?*

Jax: *Bu gece meşgulüm ama belki yarın konuşabiliriz?*

Gülümsedim. İçten içe Mark'la çıkmasını umuyordum. Keşke ona sorabilseydim ama zorlamak istemiyordum. O benim hem abim hem de en iyi arkadaşımdı. İş ciddiye binerse bana söyleyeceğini biliyordum.

Ben: Tabii. Seni seviyorum.

Jax: Tamam, tamam. Ben de seni seviyorum, Jules.

İçimi bir suçluluk dalgası kapladı. Burada daracık bir havlunun içindeydim ve onun en iyi arkadaşıyla arkasından iş çeviriyordum. Ayrıca arkadaşının bana şaplak atmak ve parmaklamak gibi fena şeyler yapmasına izin veriyordum...

Ona söylemeliydim. Bugün olmasa da yakın bir zamanda. Bizim sırlarımız olmazdı, ondan bir şeyler saklamaya başlamayacaktım.

Siyah bir kot pantolon, beyaz bir tişört giydikten sonra kot ceketimi ve beyaz spor ayakkabılarımı da aldım. İçeri geçtiğimde, Chase yemek masasında dizüstü bilgisayarıyla oturmuş, bir fincan kahvesini yudumluyordu.

Aynısından bir tane daha, muhtemelen benim yerim olduğunu tahmin ettiğim sandalyenin önünde duruyordu.

Karşısına oturdum ama bana bakmadı. Dünü, bana bu masada yaptıklarını düşündüğümde yüzüm kızardı.

“Kahve için teşekkürler,” diye mırıldandım, bir yudum alarak. “Kahvemi sert ve acı sevdiğimi nereden biliyorsun?”

Ekranının kenarından bana baktı. Gamzelerinin derinleştiğini görebiliyordum ama tam olarak gülümsemiyordu.

“Hatırlarsan, lise son sınıfta her sabah senin için yapardım.”

“Ve son dokuz yılda düzenimin değişmeyeceğini mi varsaydın?” diye takıldım.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve masanın karşısından beni incelerken ellerini birleştirdi. Gözleri yüzümü, ağzımı, açıkta kalan boynumu tarıyordu... Tekrar gözlerimin içine baktığında, sesli bir şekilde yutkundum.

“Sen *cappuccino* içersin çünkü net ve kararlı birisin, Parker. *Latte* için vaktin yok, çok sütlüler. Ve evet, içinde fazladan bir shot var çünkü aşırı kafeinli olmasından hoşlandığını biliyorum. Düşünmene yardımcı oluyor,” diye ekledi başının yan tarafına vurarak.

Ağzımı açıp kapattım. Kimsenin beni bu kadar kısa ve öz bir şekilde özetlediğini sanmıyordum.

“Minnettarım.”

Daha önce görmediğim bir tabağı bana doğru itti, yumurtaları, pastırmayı ve kızarmış ekmekleri görünce iştahım kabardı.

“Yemek yemelisin. Başlamadan önce seninle birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyorum.”

Kahvaltımı yerken içimde bir beklenti oluştu. Chase çalışmaya devam ediyor, gözleri konsantrasyon içinde ekranda bir ileri bir geri gidip geliyordu. Çok ciddiydi. Ne yaptığını bilen, hâkim bir duruşu vardı. Bu ilgimi çekti.

Tostumu ısıtırken, “Ne üzerinde çalışıyorsun?” diye sordum.

Beni başından savacağını sanıyordum ama onun yerine iç çekti ve şakaklarını ovuşturdu. İyi dinlenmiş olmasına rağmen yorgun görünüyordu. Hemen kanepeye baktım.

Dün gece orada mı uyumuştun?

Mavi gözleri benimkileri buldu. “Önemli bir müşteri,” diye mırıldandı.

“Ne kadar önemli?”

“Hem de çok. En azından benim için.”

“Peki, sen ne iş yapıyorsun?”

Bir kahkaha attı. “Çoğunlukla yatırımlar ve danışmanlık. Biraz da emlak.”

“Ve bu iş önemli çünkü...” Beni susturmasını bekleyerek duraksadım. Kendini bana karşı kapatmasını. Tıpkı son sekiz yıldır yaptığı gibi.

Bunun yerine sırtıttı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp tabağımdan bir parça pastırma kaptı.

“Saint Helena Akademisi’nin mali açıdan başı deritte. Bunu öğrendim ve onları tamamen finanse etmeyi teklif ettim. Temelde onları satın almak için. Bu iyi bir yatırım. Eğitim ücreti birkaç yıl içinde paramızı geri getirecek kadar yüksek.”

Neredeyse nefesim kesiliyordu. Saint Helena Akademisi, Jackson’ın okuluydu.

Yüzünü inceleyerek, “Ama?” diye sordum.

“Ama... Temel ilkeleriyle ilgili bazı sorunlarım var. 1901’de

açıldıklarından beri değişmeden kalan bazı maddeleri yeniden düzenlemeleri gerekiyor.”

Yumurtalarımla oynadım. “Bir yatırımcının böyle bir şey için pazarlık yapması normal mi?”

“Teknik olarak, yeni mülk sahibi ben olacağım. Ve ev sahibi olarak bazı şartlarım olacak tabii.”

Yutkundum, tam olarak nereye varmak istediğini biliyordum. Bakışları altında tüm vücudum ısındı.

“Ne tür şartlar?” diye sordum yumuşakça.

Boğazını temizledi ve omzumun üzerinden baktı. “Çalışan ayrımcılığı maddesindeki belirli maddeler. Kaliforniya’daki tüm işletmeler bir bütün olarak birinin cinsel yönelimine veya cinsiyet kimliğine karşı ayrımcılık yapamaz” diye başladı. O devam ederken avuç içlerimi kotuma sildim. “Yasal olarak, Saint Helena’da çalışan biri Kaliforniya yasaları tarafından korunuyor. Ancak bu politikanın bir gün iptal edilme ihtimaline karşı her şeyin tamamen güvence altına alınmasını istedim. Cinsel yönelim temelinde ve başka bazı gerekçelerle ayrımcılık yapılmamasını açıkça belirten bir madde eklemelerini talep ettim. Daha önce böyle bir maddeleri yoktu. Ayrıca, bir Saint Helena çalışanının hiçbir zaman cinsel yönelimi, cinsiyet kimliği ya da başka herhangi bir ayrımcı gerekçeyle işten çıkarılamayacağını yazılı olarak garanti altına alınmasını istiyorum.”

Ağlamamak için kendimi zor tutarak masaya baktım.

“Buna ek olarak, ikimiz de biliyoruz ki yasal olarak korunuyor olmaları ayrımcılıkla karşılaşmayacakları anlamına gelmiyor. Yakın zamanda yapılan bir araştırmaya göre LGBT çalışanların yarısından fazlası, işyerinde yaşadıkları ayrımcılık deneyimlerinin arkasında dini gerekçeler olduğunu söylemiş. Saint Helena Akademisi Katolik olduğu için, onlara fon sağlamadan önce ayrımcılık politikalarının sağlam olduğundan emin olmam gerektiğini düşündüm. Herkesi her şeyden koruyamam ama herhangi bir çalışanın böyle bir nedenle işten çıkarılması halinde, Saint Helena’yı büyük bir davayla haritadan silebileceklerinden emin olabilirim.”

Gözlerinin içine bakarak, “Anladım. Peki, bunu neden yaptın?” diye sordum.

Yüzünde hüznünlü bir gülümseme belirdi. “Dediğim gibi, bu kişisel bir mesele.”

Kahvemden bir yudum aldım, tam ona soracaktım ki düşüncelerimi böldü. “O benim en iyi arkadaşım, Juliet. Onun mutlu olmasını istiyorum. Ve o çocuklar... Bir şekilde, onu gerçekten mutlu ediyorlar.”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Çok nazıksın, Ravage.”

Kahvaltımın kalanını yerken bir yandan Chase’e gizlice bakıyordum.

Hâlâ çalışıyordu, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Kahvemi bitirince ayağa kalktım.

“Bugün için planın nedir?” diye sordum.

Benim boş sandalyeme baktı. “Otur lütfen,” dedi bilgisayarını kapatıp, bir kenara iterken. Oturdum ve masanın üzerinde dağınık birkaç kâğıt parçası olduğunu fark ettim. Onlara hızlıca bir göz attığımda, sınırlarımın bir kopyası olduklarını gördüm. “Evet olarak işaretlediğin sınırları anladığından emin olmak istiyorum çünkü bugün gündeme gelebilirler.”

Başımı salladım. “Hepsini araştırdım, Chase. Evet ya da belki olarak işaretlediğim her şey oyuna dahil.”

“Bu bile mi?” diye sorarak *rızaya dayalı rızasızlığı* işaret etti.

Yanaklarım kızardı. “Genel kavramı anlıyorum, evet. Bu, o an içinde açıkça rıza vermediğim anlamına geliyor. Ama güvenli kelime bunun için var, değil mi? Fazla gelen bir şey olduğunda durdurmak için?” Gözleri biraz açıldı ve dudaklarımın alaycı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. “İlkel oyunlarda yeni olabiliyim, Ravage ama dünkü çocuk değilim.”

“Peki ya bu?” diye sorarak *kaba kuvveti* işaret etti.

Gözlerimi devirdim. “Evet, Chase. Kabul ediyorum. Hepsine. Hevesle.” Gözleri karardı, tavrım onu etkilemişti ve mazoşist bir yanımla biraz daha laf çarparsam ne olacağını görmek istiyordu. “Ama sanırım bunlar sadece beni yakalayabilirsen geçerli.”

Burun delikleri hafifçe açılmıştı ve elindeki kâğıdı daha sıkı kavradığı için titriyordu.

Bingo.

“Dikkatli ol, Juliet. Sana şımarıklara müsamaha göstermediğimi söylemiştim.”

Başımı eğdim. Söylediği şeyde biraz doğruluk payı olmadığını sezmiştim.

Araştırmamı yaparken ve internette birkaç test çözdükten sonra, asi ve asi terbiyecisi terimleriyle karşılaşmıştım. Chase’i bu şekilde zorlamak bana doğal geliyordu. Onu zorlamak eğlenceliydi ve dün o kazandıktan sonra ona boyun eğmekten keyif almıştım.

Bana boyun eğdirmesi hoşuma gitmişti.

Koyu renk gözleri boynumu taramaya devam etti ve ona hiç böyle meydan okunup okunmadığını merak ettim. *Hiç sorgulanmış mıydı?* Diğer kadınlar onun için her şeyi yapıyor muydu?

Karşılık vermek eğlenceliydi. Cezalandırılmak... *Daha da eğlenceliydi.* Ona karşı geliyormuşum gibi hissetmiyordum aslında. Karşılık verdiğimde, buna tahammül edemediğini söylese de, gözlerindeki parıltı bana belki de daha önce benim gibi biriyle hiç olmadığını söylüyordu.

Sanki gerçekten bir oyun oynuyormuşuz gibiydi. Tabii ki sözleşme gereği kazanmaya niyetim olmayan bir oyun...

Ama lanet olsun. Yenildiğimde hissettiğim egemenlik ve teslimiyetin coşkusu sabırsızlıkla bekliyordum.

Sanırım küçük bir parçam, başka bir itaatkârın yapmasına asla izin vermeyeceği bir şeyi yapmaktan tatmin oluyordu.

Bunun tamamı, seninle yaşadığım her şey... Benim için eşi benzeri olmayan bir deneyim, Parker.

Ayağa kalktı ve lavaboya giderken, döndüğünde aşağıya ineceğimizi söyledi.

Çantama doğru yürüdüm ama yerinde bıraktım. Kaybetme riskine girmek istemiyordum. Bunun yerine, altın anahtarı kutunun arka cebine koydum. Chase tekrar oturma odasına girdi, üzerindeki süzdüm. Benim gibi o da koyu renk kot, bağcıklı botlar

ve siyah bir tişört giymişti. Telefonunu sehpanın üzerine bıraktı, iki şişe su alıp birini bana uzattı.

“Susuz kalmamalısın,” dedi ve anahtarını ön cebine yerleştirdi. “Hazır mısın?”

Onu bu kadar iyi tanımasaydım, gözlerini kaçırmadan önce yüzümü süzüşünü, parmaklarının su şişesini parmak uçlarını beyazlatacak kadar sıkıca kavrayışını görmezden gelebilirdim. Çenesini sıkışını...

Neredeyse gergin görünüyordu.

Sanki geri adım atmamı ya da fikrimi değiştirmemi bekliyordu. Bugün beni neyin beklediğinden emin olmasam da ona güveniyordum. Ve bunu ona söylemiştim.

“Tüm bunların en önemli kısmı bu değil mi?” Kaşlarının hafifçe çatılmasını izleyerek devam ettim: “Beni kadınlarından biri olarak düşün,” dedim, ateşle oynadığının farkında olarak.

Kapıyı açarken bana ölümcül bir bakış fırlattı ve ilerlememi işaret etti. Yanından geçerken nefesinin kulağımı sıyırıldığını hissettirdi.

“Nedense, benim için kim olduğunu görmezden gelmenin imkânsız olacağını hissediyorum, Juliet.”

Sözleri karşısında kıpırdamadan durdum, tüm vücudumu karıncalanmıştı. Ama ben harekete geçmeden bir elini belime koydu ve beni nazikçe odadan dışarı çıkardı.

Asansörle birinci kata inerken sessizlik hâkimdi ve avuçlarımı kotuma sildim. Birinci kata çıktığımızda, boş alana şöyle bir göz gezdirdim. Chase’e hızlı bir bakış attım ve o da kararmış gözlerle beni süzüyordu.

“Son şansın, Parker,” diye hırladı.

Kollarımı kavuşturdum. “Gerçekten bu kadar yolu geri çekilmek için mi geldiğimi düşünüyorsun?”

İnsanlar odadan çıkarken o başını salladı. Sonra kollarını sıvadı ve ağzım sulandı.

“Hayır ama bu işi sonuna kadar götürecektir kadar gururlu olduğumu biliyorum.”

“Ve bu, kötü bir şey mi?”

Kulağa zalimce gelen bir kahkaha attı. Bana dönüp baktığında, artık koyu kot renginde olan gözleri benimkileri delip geçti. İkinci kolunu kıvırmayı bitirdiğinde, bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce boynunu küttetti.

“Pekâlâ. Sana on saniyelik bir avans vereceğim.” Sesi ölümcül derecede yumuşaktı. Son dakikada bir şeyler değişmiş sanki Chase’ten başka birine dönüşmüştü.

Başka bir şeye...

Kalbim kaburgalarımın çarparken tenim beklentiyle karıncalandı.

“Ne yap-”

“Kaç, Parker.”

17

Yırtıcı Hayvan

CHASE

Gözlerim Parker'ın yutkunmasına, gözlerinin far görmüş bir tavşan gibi açılmasına odaklandı. Bu hali, zihnimdeki *av* imajını güçlendirmişti. O dönüp koşarken yumruklarımı sıktım. Hemen peşinden koşmak için hissettiğim çekim güçlüydü. Benden uzaklaşmasını izlerken, gözlerimi kapatıp *ona* kadar saymaya başladım ve derin bir nefes alırken aletim sertleşti. Kalbim damarlarımda çarparak beni ileriye çağırıyordu. Dokuza geldiğimde gözlerimi açtım ve on derken peşine düştüm.

Resmi oturma odasında takılan birkaç kişinin yanından geçtim ama onlar dışında yalnızdık. Ve onlara zaten hiç dikkat etmiyordum. Şu anda sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmış durumdaydım.

Juliet.

Küçük bedeninin mutfağın arka kapısından içeri süzüldüğünü gördüm ve hoşnutsuzlukla çenemi sıktım. *Tabii ya.* Silkelendim ve kapıdan çıkarken onu takip ettim. Benden yaklaşık yüz metre uzaktaydı ve o koşarken ben de hızlandım. Omzunun üzerinden baktı, yüzünde saf bir heyecan ifadesi vardı.

Eğleniyor musun, Parker? Bu şekilde olmamalı.

Onun korkmasını istiyordum. *Dehşete düşmesini.* Yakalanmak istiyorsa da bunu yüzünde görmek istemiyordum. Bu oyunun bir parçasıydı, oynama sebebimin bir parçası.

Onu havuzdan, bahçeden ve vahşi ormandan geçerken takip

ederken ayaklarımın altında dallar kırıldı. Hemen patikadan saptı, çalıları itti ve büyük ağaçların arasından geçti. Tekrar bana baktığında, kendinden biraz daha az emin görünüyordu. Arkasından yavaşça koşarken dişlerimi sıktım. Tam hızımı kullanmak zorunda kalmadan önce o yorulacaktı.

Ve sonra benim olacaktı.

Bu andan önceki tüm şüphelerimi bir kenara ittim.

O bunu istiyordu.

Beni istiyordu.

Ve onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

Avımı yakalamayı düşündüğümde, sikim kotuma yapıştı. Ona ne kadar sert sevdiğimi ve onu çığlık attırmak için neler yapabileceğimi göstermeyi düşündüğümde... Fiziksel olarak yapabileceğim her şekilde ona sahip olacaktım.

Yaklaşıyordum.

Devam ederken dudaklarından çıkan küçük nefesleri duyabiliyordum. Dayanıklılığı etkileyiciydi ama tabii ki öyle olacaktı. O bir koşucuydu. Muhtemelen bu ormanda kilometrelerce koşabilirdi. Deneyebilirdi ama ben her zaman onu geçerdim.

Bir açıklığa varınca hızlanarak ormanın dışına çıkan beton merdivenlere yöneldi. İçimde bir huzursuzluk kıpırdandı ama bastırdım. Nefes nefese kalmıştım, tüm dikkatim hedefimdeydi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, hızı epeyce düştü. *Amatörce*. Bu bana iki şeyden birini söyledi, muhtemelen yan adım çalışmaları yapmıyor ve sadece düz zeminde koşuyordu. Yükseklik, tecrübeli bir koşucuyu yavaşlatmanın en hızlı yoluydu. Ya da... Onu yakalamamı istiyordu.

İkincisini düşündüğümde tırnaklarım avuçlarıma battı.

Yapmama izin verdiği şeyi düşündüğümde...

Tepenin zirvesine tırmanırken tökezledi, sonra ayağı takıldı ve biraz daha koştu.

Hadi, Parker. Seni yakalamama izin ver.

Omzunun üzerinden baktığında tüm o tatlı heyecanı kaybolmuştu. Yüzü endişeyle buruşmuş ve yanakları yorgunluktan kırmıştı.

Bırak yakalayayım seni.

Bırak yakalayayım...

Seni yakalayacağım.

Hızlandığında alçak bir hırıltı çıkardım.

Bunun için beni uğraştıracak mıydı? Canavarla alay etmek mi istiyordu? *Peki.*

Bacaklarımı daha hızlı hareket ettirdim, ağaçların arasında ilerlerken artık nefes nefeseydim. Şu anda muhtemelen malikâneden yarım mil uzaktaydık. Ne kadar uzağa gittiğimizi düşündüğümde, göğsümde bir şeyler kıvılcımlandı ama onu derinlere ittim. Diğer itaatkârlarla hiç bu kadar uzağa gitmemiştim. En azından burada, malikânedeysen. Korkumu bastırdım.

Şimdi değil. Sonunda ona sahip olmaya bu kadar yaklaşmışken...

Daha hızlı koştum, artık sadece ondan birkaç metre uzaktaydım. Nefes nefese kaldığını duyabiliyordum, muhtemelen efordan ziyade adrenalinden dolayıydı. Sonra tökezleyip gevşek bir toprak parçasının üzerinden düştü ve aniden tam önümde durdu. Ardından ayağa kalktı ve ben de ceketinin arkasından tutup vücudunu kendime doğru çektim.

“Yakaladım seni, avım.”

18

Av

JULIET

Kovalanmaktan bu kadar tahrik olmak nasıl mümkün olabilir-di? İçimdeki hayati bir parça bu heyecanı seviyor olmalıydı çünkü Chase, sırtımı sert bedenine doğru çektiğinde, gevşediğimi hissedip mücadeleyi tamamen bıraktım.

Anında fark etti, sıcak nefesi boynumdaydı. “Bu kadar çabuk mu pes ediyorsun, Parker? O kadar hızlı koştun, o kadar uzağa gittin ve şimdi ellerime mi düştün?”

Derin, otoriter ses tonu beni inletti. Direnmeye devam etmemi mi istiyordu?

Kollarından kurtulup bir adım geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. Gözbebekleri büyümüştü, öyle ki gözleri neredeyse siyah görünüyordu. Saçları biraz dağılmıştı ve nefes nefese kalması dışında, tamamen toparlanmış görünüyordu.

Ait olduğu yerdeydi.

Bana gelince... Ceketim bir omzumdan sarkmıştı, iki dizimde de kanadığından emin olduğum sıyrıklar vardı ve yanağım da aynı haldeydi. Ciğerlerim yanıyordu ve içimdeki her şey sanki titreşiyordu. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu ama tabii ki onun istediği bu değildi. O sadece sevişmek istemiyor aynı zaman hükmetmek istiyordu. Ve benim görevim de *ona izin vermektir*. Çünkü bununla birlikte benim de zevk alacağımı biliyordum ve düne kadar istediğimi hiç bilmediğim her şeyi onunla keşfediyordum.

Korkuyordum. Ve... Aynı zamanda yıkıcı bir şekilde tahrik olmuştum.

Ben bir adım geri giderken o da bana bir adım yaklaştı.

Gel de beni yakala, diye düşündüm. O yaklaştıkça etrafımdaki sesler ve görüntüler daha da keskinleşiyordu. Her adımda karnındaki kaslar kasılıyordu ve o yamuk gülümsemesini takındığında, dudaklarımı yaladım.

Kaçmaya devam mı etmeliydim? Yoksa şimdi teslim mi olmalıyım?

Tekrar geriye doğru bir adım attım ama yemeğiyle oynamayı bitirmiş olmalıydı çünkü iç çekti ve öne doğru atılarak beni bir ağaca yasladi.

O gülerken keskin bir nefes aldım. Bedenini bedenime bastırdı ve burnunu kulağımın arkasından aşağıya doğru sürterek kokumu içine çektiğinde, gözlerimi kapattım.

İnledi.

“Çok güzel kokuyorsun.”

Başını kaldırıp bana bakarken, gözleri ihtiyaçla yanıyordu. Çekici ve korkutucuydu.

Şimdi ne yapacak?

Korku damarlarımda âdeta fokurdadı ve tenim ürperdi. Bana yine o korkunç gülümsemesiyle baktı. Ve sanki Chase gitmiş, yerine bir tür canavar gelmiş gibiydi. *Tamamen* ilkel bir haldeydi. Şu anda tutarlı cümleler kurabileceğinden emin değildim. Ve bu düşünce, beni daha çok *yükseltiyordu*.

Bu onu da kışkırtmak istememe neden oluyordu. Onu o canavar formuna daha da *yaklaştırmak*...

Onu tam kapasiteyle görmek istediğimi söylediğimde, yalan söylemiyordum.

Her halini görmek istiyordum.

Bir elimi göğsüne koyarak onu geriye doğru ittim. *Sertçe.*

Ve sonra koştum.

Yumruğunu saçlarımda hissedip beni geri çekmeden önce, birkaç adım koşabildim. Bu sefer karşı koydum ve o beni bedenine doğru çekerken kollarımı savurdum.

Ereksiyonu kıcıma baskı yaptı ve bir kolu kalçalarımın gelerek beni öne doğru eğdi.

“Seni becereceğim, Parker,” diye homurdandı.

“Peki, efendim,” diye inledim, o bedenini bana sürerken. Sırtımı daha da eğip kalçalarımı ona karşı bir, iki kez hareket ettirdim-

“Kes şunu.” Saçlarımı daha sıkı çekti ve emredici sesi beni tamamen hareketsiz hale getirdi.

Sonra beni itti ve sırtım yere gelecek şekilde çevirdi. Her nefes alışında burun delikleri açılıyordu ve *çıldırılmış* gibi görünüyordu.

Chase, hızla ayakkabılarımı çıkarıp, kot pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açarken, diğer her şeyin yok olduğunu hissettirdi. Neredeyse ona yardım etmek için hareket edecektim ama bana bakma şekli, uğraşmaktan zevk aldığını düşündürdü.

Onları bacaklarımdan aşağı çekerken, gözleri parlak kırmızı iç çamaşırlarıma takıldı. Hırslayarak gömleğimi sıktı ve kumaşın yırtıldığını duyana kadar kabaca çekiştirdi.

Gözlerim kocaman açılırken, Chase sutyenimi iç çekerek süzüyordu.

Başparmağı gergin göğüs ucumu okşarken üzerime eğildi. “Bunları benim için mi giydin?” diye sordu. “Parlak kırmızı, sanki yakalanmak *istiyormuşsun* gibi? Sanki bir *hedefmişsin* gibi?”

Bir iniltiyi bastırdım. “Evet, efendim.”

Hafifçe mırıldandı ve altıma uzanıp iç çamaşırlarımı yavaşça çıkardı, ardından sutyenimin kancasını açtı. Sutyenimi göğsümden çekip çıkardı, birdenbire önünde çıplak kaldım. Toprağın sırtıma battığını hissediyordum. Nabzım damarlarımda atıyordu. O dizlerinin üstünde doğrulurken, ben bacaklarımı araladım. Beni izlerken çenesi kasıldı.

Bakışları karanlık ve yarı kapalıydı ama içinde vahşi, ilkel bir ateş parlıyordu.

Elimi karnımda gezdirip aşağı doğru uzandım. Onunla *alay* edercesine ıslaklığıma dokunmaya yeltendiğimde, bileğimi tek bir hareketle avucunun içine aldı. Diğer elimle birlikte başımın

üzerine sabitledi. Yüzü benden birkaç santim uzaktaydı ve bilek-lerimi külotumla bağlamaya başlamadan önce bir kırmızı parıltı gördüm.

“Uslu bir kız ol ve kıpırdama,” diye fısıldadı, sesi kadife gibi derin ve yoğundu.

Kemerini çözdü ve benimle ilişkiye gireceğini düşünerek başı-mı salladım ama onun yerine bacaklarımı tutup omzuna attı.

“Sen ne-”

“Sessiz ol, av.”

Onun sözleriyle titredim, zaten çok ıslaktım. Çoktan hazır-dım. Ağzını karnımda gezdirdi ve ellerim seğirdi. Onu kendime çekmek istiyordum.

Ben daha ne yaptığını anlayamadan kalçalarımı kavradı. Kal-çalarımı yüzüne doğru çekti ve amımı bir kez yaladı, sesli bir şe-kilde nefes alırken burnu merkezime sürtündü.

“Ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum,” diye mırıldandı, dudakları açıklığıma değiyordu. “Gül gibi kokuyor-sun, bunu biliyor musun?” diye ekledi ve ben inledim.

Dişleri tenimi sıyırdı ve ısırdı. Bağlanmış bileklerimi içgüdüsel olarak indirerek haykırdım. Hırladı ve tek bir sert hamleyle elleri-mi yeniden başımın üstüne sabitledi.

İçimde bir sıcaklık kabardı ve dilinin, dudaklarının sürtünme-sine ihtiyaç duyarak kalçalarımı oynattım.

Beni yerden kaldırırken kıcımı kavradı ve sonra tekrar içime dalarak dilini sertçe yukarı aşağı sürttü.

“Siktir,” diye fısıldadım, sesim titriyordu.

İlk başta yavaştı, ağzından çıkan alçak mırıltılar tüylerimi di-ken diken ediyordu. Sonra hızlanıp bir parmağını içime soktu ve kendimi onun etrafında kenetlenmiş hissettim.

“Ne kadar hevesli,” diye mırıldandı. “Ne kadar da ıslak... Siki-mi içine sokmak için sabırsızlanıyorum, Parker.”

İnledim. *Ne kadar da ağzı bozuktu.* Eğer bilseydim... Bunca yıl...

Görüşümdeki her şey bulanıklaşırken düşünceleri uzaklaştır-

dım. Chase'in dili şişmiş klitorisime doğru yuvarlanırken, içimde zevk şimşekleri çaktı ve parmağı doğru miktarda baskı uygulayarak mükemmel noktayı ovuşturdu. Sonra diğer eliyle kıcımlı sıkı, tam dün şaplak attığı bölgenin üzerindeydi ve çığlık gibi bir inilti çıktı ağızımdan.

"Tanrım," diye inledim, içimin parmağının etrafında çırpındığını hissettim.

Kıvrımlarımın arasına ikinci bir parmak sokmadan önce bacaklarımı daha da açtı.

Kalçamdan aşağı ıslak bir şeyin kaydığını hissettim ama bunun benim ıslaklığım mı yoksa onun tükürüğü mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tırnakları yine kalçama battı ve ben yıldızları görerek gırtlaktan bir inilti çıkardım.

Etrafımdaki her şey bulanıklaştı, odağım sadece ondaydı.

Chase, parmaklarını sokup çıkarırken nefesimin kesildiğini, kalbimin göğsümde nasıl hızla çarptığını hissedebiliyordum.

Başını kaldırıp, "Ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyor musun, Parker?" diye sordu.

Dirseklerimin üstüne yükselerek ona baktım, toprağın cildime batışını umursamadan. Göz kapaklarım yarı kapalıydı; ıslak dudaklarına, karanlık gözlerine odaklandım. Parmağını içimde hareket ettirdiği anda, gözlerim döndü. "Amin benim için *ağlıyor*."

Sikeyim.

Parmakları her dışarı çıktığında yukarı doğru kıvrılıyordu, her içeri girişinde ise klitorisimden geçerken etrafında sımsıkı kasılıyordum. Her harekette kolları geriliyordu, bu halinin bana kollara dair bir fetiş kazandıracağından emindim artık.

Mühür yüzüğü iç uyluğuma battı ve bunun ne kadar kirli bir şey olduğunu düşününce inledim. Ormanın zemininde o tamamen giyinikken elini beceriyor, zevkten inliyordum... Ve beni kabaca, hiçbir engel tanımadan tamamen almasını istiyordum.

Her an boşalabilirdim.

Sızlandım ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım, o beni orgazmın kıyısına getirirken altında kıvrandım.

“Sakın boşalma, Juliet.”

Parmaklarını içimden çekerken sızlandım. Bacaklarım omuzlarında titriyordu.

Çılgılık atmak istiyordum. *Yalvarmak*. Tüm vücudum titriyordu, güçlü bir şeyin eşiğindeydim. Bana ukala bir sırıtış attığında altdudağımı ısırđım. Sanki karşılık vermemi *bekliyormuş* gibiydi.

“Peki, efendim,” dedim, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

“Tek pişmanlığım,” dedi yavaşça, bacaklarımı indirip kemerini hızla çıkararak, “Dün boşaldığında sikimi içine sokmamış olmam. Beni sıkığını hissetmek... Sana çılgılık attıran ilk kişi *olduğumu* bilmek...”

Kot pantolonunun düğmelerini açarken nefesim kesildi. Fermuarı yavaşça indirdi. Bu bir *işkenceydi*. Görmek istiyordum, siki ni *hissetmek* istiyordum. Canım yanıyordu.

Boxer’ının belini aşağı itti, sertleşmiş halini ortaya çıkardı ve... Siktir. Mükemmeldi. Elbette öyleydi. Uzun, kalın, sertleşmiş ve ucundan şimdiden sızmaya başlamış...

“Ağzının suyu akıyor, Parker,” diye dalga geçerek elini bir kez üzerinde gezdirdi.

“Chase,” diye fısıldadım, çaresiz hissediyordum.

“Bunca zahmete katlanıp seni becermeyeceğimi mi sanıyorsun, Juliet?” Sözleri içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. “Hayır, bunun için çok uzun zamandır bekliyordum.”

“Ne kadar uzun?”

Ne sorduğumu anlayamadan kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Öne doğru uzanarak iki parmağını amıma soktu, sonra çekip ıslaklığı sikinde kayganlaştırıcı olarak kullandı. Yutkundu ve maskesi bir saniyeliğine kaydı. Karanlık yırtıcı yerine, arkadaşımı gördüm. Gözleri daha da mavileşti ve ifadesi neredeyse ıstıraplı bir hal aldı.

“Çok uzun. Kendimi kontrol edemeyecek kadar uzun, Parker,” diye fısıldadı.

Yutkundum. “Kendini kontrol etmeni istemiyorum. Seni her şeyinle istiyorum.”

Bir kez başını salladı ve bacaklarımı açarak, üstüme çıkarken gözleri tekrar karardı. Sikinın kalın ucunu amıma bastırıldığını hissettirdim ve içime girmek için kendini açtı.

“Bunu sen istedin,” diye fısıldadı.

Sonra sertçe, tek hamlede içime girdi.

Nefes nefese kalarak başımı geriye attım ama eli saçlarımın arkasından dolandı ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. Ağzı açıktı ve geri çekilip tekrar içime gömüldü.

“Bana bak,” diye emretti.

Başımı salladım ama bu çok fazlaydı. Beni öyle *mükemmel* şekilde geriye attı ki. İlk başta yanıyordu ama sonra yanma geçti ve yerini korkutucu bir sızıya bıraktı. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeyin habercisi gibiydi.

“Juliet,” diye fısıldadı ve bir elini daha boynumda gezdirdi.

Sadece adımı söylemesi bile... Yıllar önce istediğim tek şey, *buydu*. Bu bağ... Vücutlarımızın birbirine mükemmel bir şekilde uyması... Bacaklarımdan birini daha yükseğe kaldırarak daha da derine girdi ve gözlerimi kapatmamak için direndim.

“Chase,” diye inledim.

Hızını artırdı ve karanlığın gözbebeklerinin üzerinden tekrar kaydığını gördüm. Onunla savaşıyordu, sanki yırtıcı hayvan yanı ve arkadaşım hali çarpışıyordu. Belki de onun için her zaman daha fazlası olduğumu düşündüm. Büyürken... Nişan partisi... Hepsi. Bu benim için her şeydi ama belki onun için de öyleydi.

Yavaşça geri çekildi, ardından bir anda içime girdi. İçimde kırmızı, yakıcı bir alev yayılırken görüşümde beyaz yıldızlar dans etti. Aynı hareketi tekrar ama daha da sert bir şekilde yaptığında, altımdaki toprak tenimi sıyırdı. Tısladım ama acımadı. Onunlayken ve bu haldeyken acı hissetmiyordum.

Bacağımı hızla omzuna doğru çekti ve iki elini kollarımın yanlarına yerleştirdi. Acımasızdı, şimdi daha derine iniyordu ve ben memnuniyetle inliyordum. *Hem de yüksek sesle.*

“Ne kadar iyi bir kız,” diye hırladı. “Sikimi çok iyi alıyorsun. Söyle bana,” diye devam etti, sesi sertti. “Ne zamandır?”

Ne demek istediğini hemen anladım ve gözlerimi kapatmamak için mücadele ettim. Sırtına dokundum ve tırnaklarımı geçirdim. Sertçe. Gözleri kısa bir süreliğine kapandı, sonra tekrar açıldı ve beni çılgınca becerdi.

“Ailem ölmeden önce.”

Bir saniyeliğine hareket etmeyi bıraktığında, yüzündeki ifade... Daha önce kederli görüldüğünü düşünmüştüm ama şimdi?

Yutkundu, çenesi kasıldı ve sonra buruk bir kahkaha attı. “İkimiz de aptalmışız.”

İki elini kalçalarımın altına koyup beni yerden birkaç santim kaldırdığında karşılık vermek için ağzımı açmıştım. Tırnaklarını içime batırdı ve yüzüğünün tenime nasıl baskı yaptığını kısa süreliğine fark ettim.

Sanki beni damgalıyordu.

Bu değişiklik, beni uçurdu ve içime doğru sallanırken içimdeki her şeyin kasıldığını hissettim.

“Siktir,” diye fısıldadı ve acı dolu bir inilti çıkardı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama sonra kuralları hatırladım.

“Lütfen efendim, boşalabilir miyim?” İhtiyacım olan sürtünmeyi elde etmek için kalçalarımı daha fazla eğdim.

“Bunun için yalvar.”

O durmaksızın içime girip çıktıkça nefesim kesildi. Her sert itişiyse ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu. *Siktir...*

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Lütfen, Chase. Lütfen boşalmama izin ver. Sikine ihtiyacım var. Beni doldurmana ihtiyacım var.”

Sert parmaklarıyla kalçalarımı daha da sıktı ve küçük bir parçam onun morluklar bırakacağını fark etti. Ve muhtemelen tırnaklarının battığı yerler de çizilmişti.

“Siktir,” diye sızlandım. “Lütfen. İçime boşaldığını hissetmek istiyorum.”

İnleyerek bir hırıltı çıkarırken geri çekildi ve tekrar içime girdi. “İstediyini biliyorum. Açgözlü küçük amcığın beni sıkıp duruyor. Benim için boşalmanı istiyorum, Juliet.”

Tıpkı dün olduğu gibi, bir eli klitorisime geldi ve etrafımda paramparça olmam için başparmağını ağrıyan tomurcuğumun üzerinde üç kez gezdirmesi yetti.

Chase’in sözleri bilincime girip çıktı, sırtım zevkle büküldü, amım onu tekrar tekrar kavradı. Bir şeyler söylüyordu, *yıllardır sikime açsın, içine öyle boşalacağım ki* gibi şeyler... Kalçalarım sarsılırken ve kekelerken gözlerim geriye yuvarlandı ve içimden âdeta elektrik fişkırdı. Onun altında titrerken el ve ayak parmaklarım kıvrılıyordu. Bedenlerimiz arasında kaygan bir şey hissederek gevşedim. Az önce-

“Ne kadar mükemmel bir kız...” diye fısıldadı ve birleştığımız yeri izlerken sikini yavaşça içime soktu. “Siktir... Bu o kadar güzeldi ki...”

Gözlerine baktım. Artık daha yavaş, daha derinden hareket ediyordu. *Boşalmak* üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Ellerinin kalçamdaki titremesinden... Ağzının yarı açık kalışından...

Gözlerinin içine bakarak gülümsedim ve iç kaslarımı sıktım.

Çenesi gerildi. Dudakları tehditkâr bir sırtışıya dönüştü ve birden durdu.

Sonra ellerinden biri boynuma uzandı.

İfadesindeki sahiplenme duygusuyla vücudum anında yeniden ısındı.

“Beni şimdi deneme, Parker. Benden önce sen benim için tekrar boşalacaksın.”

Sözleri girdabı yeniden alevlendirdi. “Bir daha olur mu, bilmiyorum,” dedim ona dürüstçe.

Gözleri gözlerime saplandı. Parlıyordu. “Bu, bir meydan okuma mı?”

“Hayır. Sadece dürüst oluyorum.”

Meydan okumam karşısında boynumu biraz daha sıktı. Ve fark ettim ki... Onu da diğer erkeklerle aynı tutmuştum. Kalçalarını

bana bastırđı ve beni daha sert boğarken görüşümde beyaz noktalar gördüm. Ama korkmak yerine, onun için yeniden uyandığımı hissettim.

Ben bile kendimi üst üste iki kez boşaltamıyordum. Çok uzun sürüyordu. Bu-

“Bunu hissettim. Tutuşumu sıkılaştırdığım anda, ısladığını hissettim,” diye hırladığında, inledim. Gülerek devam etti: “Ben sana ne diyorum? Güven bana, Parker.”

Sözleri beni daha önce hiç gitmediğim bir yere uçurdu. Neredeyse vücudumu benden daha iyi tanıdığı alternatif bir evrende gibiydik. Çünkü gerçekten de öyleydi, onunla her etkileşimim inanılmazdı. Ve bu güven? Eskisinden daha da sağlamdı. *Kırılmaz*. Sanki her zaman içimde olan oymuş gibiydi.

Görüşüm bulandı ve o muhtaç, çılgın enerjinin tekrar içime aktığını hissettim.

O kopukluk hissinin...

Tüm bedenimin daha da gevşediğini, kendimi tamamen ona bıraktığımı hissettim. Mücadele bitmişti. Odaklanabildiğim tek şey sikinın içimde kayma hissiydi. Nasırlı parmaklarını boynuma dolamış, sıkıyordu. Diğer elinin ve yüzüğünün acıyla tenime baskı yaptığını hissediyordum.

“Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?” diye fısıldadı ve bacağımı indirip üstümde daha fazla sürünmesine izin verirken onu izledim. Başını eğdi ve boynumu yaladığında, adını mırıldandım. “Ne zamandır senin o güzel, küçük amına girmeyi hayal ediyordum. Ne zamandır seni menilerimle işaretlemek istiyordum. *Benim* olduğunu bilerek boşalmanı izlemek...”

İnledim, kaslarımın tanıdık şekilde sımsıkı gerildiğini hissettim. İstiyordum. Onun boşalmasını, tamamını istiyordum. Beni âdeta cezalandırıcı bir ritimle sikiyordu, ardından iki dizimi de yukarı kaldırdı. Bu his enfesti ve amımın onun sikinın etrafında kıvrandığını hissediyordum. Beni o kadar sert beceriyordu ki başladığımız yerden birkaç adım uzaklaşmıştık. Sırtım toprağa bastırılmaktan yanıyordu ama bu, hoşuma gitmişti. Bunu istiyordum.

Başparmağını klitorisime bastırduğında, titredim ve orgazmım artmaya başladığında beni daha da sarstı. Şimdi inliyor, o içime girerken kollarını tırmalıyordum. Başparmağını hareket ettirmemişti, vücutlarımızın hareketinin beni boşaltmasına izin verdi.

“Siktir,” diye fısıldadım. “Ben-”

“Şimdi,” diye tısladı Chase. “Benimle boşal. *Şimdi.*”

Sözleriyle çözüldüm. Altında kıvrıldım, o ise çenesini sıkarak beni izledi. Sonra yüzü gevşedi ve ben çığlık attım, orgazmımın hızla içime işlediğini hissediyordum. Sanki ben benzindim o ise kibritti. Tüm vücudum karıncalanıyor, kıvılcımlar saçıyor, çırpınıyor ve sarsılıyordu. Tırnaklarım kollarındaki deriyi yırtmıştı. Siki içimde gerildi, kıvrıldı ve kalçalarının her sert itişinde, rahim ağzıma çarparak içimde olabildiğince derine saplandı. Ben titrerken, inlerken ve boşalırken parmakları beni sıkıca kavradı.

Sonunda, alnını benimkine yaslayarak hareketsiz kaldı. Titreyen ben miydim yoksa o muydu, emin değildim. Her iki durumda da, ikimiz de boşalmanın sarsıntılarıyla birlikte kasılıp gevşiyorduk. Çekildiğinde, bana bakarken gözleri yine maviydi, yüzü ve boynu terden parlıyordu. Saçlarının önleri ıslaktı ve nabzının ensesinde zıpladığını görebiliyordum. Nefesini düzene sokmaya çalışırken parmakları hâlâ kalçalarımı yavaşça okşuyordu.

“Juliet-”

Başına uzanıp onu aşağı çektim, çenesinden aşağı inmeden önce dudaklarını hızlıca öptüm. Emiyor, yalıyor ve *tadına* bakıyordum. İkimize de zevk vermek için ne kadar çok çalıştığını tadıyordum.

Tanrım, onun için her şeyi yapardım. Şu anda tamamen onun merhametine kalmıştım.

Dilimi boynunda aşağı yukarı gezdirmeye devam ettim, dilim tuz ve misk tadıyla karşılaştığında inledim. Onu emerken siki içimde seğiriyordu, aynı anda bacaklarımı ona sıkıca sardım.

Vahşi hissediyordum. Her tarafını yalamak, ona dokunmak, çekmek ve hırpalamak istiyordum. Bunu anlamış olmalıydı çünkü üzerimde kıkırdadığını hissettim.

“Her ne kadar dilini üzerimde istesem de, Parker... İyi olduğundan emin olmam gerek.”

“Ben iyiyim,” diye homurdandım.

İçimden çıkıp doğruldu. Ayağa kalkmasını bekliyordum ama hâlâ sert olan sikini bir kenara bırakıp topuklarının üzerine oturdu ve önünde çıplak duran bana baktı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, ardından yüzünü ovuşturdu. Sonra tekrar bana bakıp iç çekti.

“O daracık, pembe, becerilmiş amından menilerimin damlamasını ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?”

Onun sözleriyle içime keskin ve tatlı bir şey yayıldı.

Kollarını sıvınamamış olsa da oyunumuzun bittiğini varsaydım. Bu yüzden ıslaklığıma bakarken gülümsedim.

“Düşünsene... Bana sekiz yıl önce sahip olabilirdin.”

Bakışlarını benimkilere çevirirken gözleri hafifçe kısıldı. “Ses tonuna dikkat et, Parker. Olay henüz bitmedi.”

“Bitmedi mi?”

Güldü, öne doğru uzanıp bir parmağını hassas amıma bastırarak, menilerini tekrar içime itti. Bunu yaptığında inledim ve gözleri tekrar karardı.

“Bitmeye yakın bile değil.” İçime girdiğinden emin olduktan sonra parmağını çekip yavaşça yaladı ve bu sırada gözlerini benden ayırmadı. “İtiraf etmeliyim, Juliet,” diye fısıldadı, sesi alçak bir mırıltıya dönüşmüştü. “Kendimi tuttum ve hâlâ sana daha çok ihtiyacım var. Buna. Boşaldığım anda etrafımda kasılmanı hissetmeye...” Nefes nefese kalmamaya çalışıyordum ama sözleri karşısında nefesim kesiliyordu. Cevap vermek için ağzımı açtığımda, başını salladı. “Ancak şu anda seninle ilgilenmek istiyorum.”

Göğsüm sızladı bu sözlerle.

Beni oturttu, arka tarafıma geçip dikkatlice üzerimi temizlemeye başladı.

Sıcak elini kanadığından ya da kanamaya yakın olduğundan emin olduğum hassas bir noktada gezdirdiğinde tısladım.

“Kahretsin,” dedi dişlerini sıkarak. “Belki de sandığım kadar kendimi tutamadım.”

Yutkundum. “Sorun değil. Efendim.”

Başını kaldırdığını hissettim ama ona bakmak için dönmedim. Beni ayağa kaldırdı, üzerimi silkelerken cildimde en ufak bir iz görse küfrediyordu. Tekrar ön tarafıma geldiğinde boynumu bir saniye kadar uzun süre inceledi ve beni boğduğu yerin morardığını anladım. Gözleri göğüslerimden kalçalarımaya doğru indi ve sonra bir elini uzatıp alt tarafımda bir noktaya dokundu. Bakışlarını takip ettim ve yüzüğünün ‘R’ harfinin kalçakemiğimin altında, neredeyse uyluğumun iç kısmında mor bir çürük oluşturduğunu gördüm.

Parmağını üzerinde gezdirirken kısık bir hırıltı çıkardığını duydum ve sonra tekrar bana baktı. Yüzünden açgözlü ve sahip-nici bir ifade geçti.

“Sen benimsin,” diye hırladı.

Bugün ya da bu oyun boyunca hatta bu hafta bile demediğini fark ettim.

Onundum.

Ama ne kadar süre için?

İç çamaşırlarımı ve sutyenimi giymeme yardım etti. Yırtık gömleğime kaşlarımı çattığımda, güldü ve kendininkini çıkarıp bana uzattı.

Üzerime geçirirken sesli bir şekilde içime çekmemeye çalıştım ama onun kokusunun arzudan başımı döndürmesine engel olamıyordum.

Kot pantolonumu ve ayakkabılarımı giydim ve sonra ona baktım. Gömleksizdi. Bekliyordum... Bir sonraki hamlesi ne olacaktı? Tam sormak için ağzımı açmıştım ki başım önümüzdeki yola doğru eğdi.

“Hadi yürüyüşe çıkalım, Parker.”

19

Orman

CHASE

Ormanın derinliklerine doğru yürüdük ve onu becermenin getirdiği sersemlik yüzünden zamanın nasıl geçtiğini ve ne kadar süredir yürüdüğümüzü algılayamadım. Hâkim kimliğimin gölgesinde, ona tez çalışması hakkında sorular sordum. Hâlâ o kopuk hissi yaşadığını biliyordum. Bu yüzden, eski ilişkileri hakkında soru sorduğumda ya da Dylan'ın onu tatmin edemeyişiyle ilgili bilgi almaya çalıştığımda muhtemelen durumundan faydalanıyordum.

Bana onlardan bahsederken kiskanç davranmamaya çalıştım. Ama anlatırken, ilk birlikte olduğu adamlayken hazır olmadığını ve adamın bunu umursamadığını söyledi. *Canı yanmış.*

Açık açık böyle söylemişti.

Kim olduğunu öğrenmek için aklıma bir not düştüm. Ama bu bilgiyi içimde bir yerlere gömmeye çalışırken birden durdu ve yere baktı.

“En azından onun dersinden A almıştım.”

Kulaklarıma kan hücum ederken yürümeyi bıraktım. “Ne?”

İri gözleri endişeyle benimkileri buldu. Gömleğimin içinde çok küçük görünüyordu. Savunmasız ve masum... Birden kendimden nefret etmeye başladım ama ona doğru bir adım attım.

“Birinci sınıfta profesörümüdü. Benden on beş yaş büyük olduğu için bana egzotik gelmişti. Dersler bittikten sonra bir gece hep birlikte bir şeyler içmeye gittik ve ben çok fazla içmiştim-”

“Bana profesörünün bekâretini aldığını mı söylüyorsun?” Ke-

limeleri hırıltılı söylemek istememiştim ama ağızımdan sert çıkmıştı. Suçlayıcı. Ses tonumdan irkildi. Ellerine uzanıp onları dudaklarıma çektim ve her iki bileğinin iç kısmını birer kez öptüm. “Anlat bana.”

Omuz silkip bana doğru adım attı ve ben de onu sıkıca kucakladım. “Beni evine götürdü. Sarhoştum ama bana zorla hiçbir şey yapmadı. Merak etme. Ben istedim. Hazırlıktaydım. Bir an önce bu işi aradan çıkarmak istedim. Hatırlarsın ya... O gece de sana söylemiştim zaten.”

Çenemi sıktım, o sırada saçı dudaklarıma değiyordu. “Tanrım, Parker. Söylemiştim, sana tadına doymaz-”

“Sen olmanı istemiştim. Senmişsin gibi hayal ettim.”

Parmaklarım *gömleğinin* kumaşını sıktı. Saçlarının kokusunu içime çekerek onu kendime yaklaştırdım. Bilekleri, teni ve saçı, en sevdiğim üç koku... Hepsi farklı kokuyordu ama hepsi *onun* gibiydi.

“Nişan partisine de gelmişti aslında. Benim departmanımda çalışıyor.”

Kollarımı indirip uzaklaştım. Çenem kontrolsüzce kasılmıştı ve dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki kıracağımdan korkuyordum.

“Öyle mi?”

Başını salladı, tereddütlü görünüyordu. “Evet. Profesör Landon. Geçen yıl bana danışman olarak atandığında kader bizi yeniden bir araya getirdi. Ama artık danışmanım değil.” Gözlerinin kenarları kırıştı ama gülümsemedi. “Dylan’la birlikteydim, onun yıldız öğrencilerinden biridir. Bu yüzden bir daha... O ilk gece dışında, bana tekrar yanaşmadı.”

Nefes aldım ve çenemi ovuşturdum. “Tamam.”

Bana şüphayle baktı, sanki konuyu gerçekten kapattığımdan emin değilmiş gibiydi. Keşke bırakabilseydim. Crestwood’a döndüğümde uğraşmak üzere onun adını ve bu konuşmayı zihnime kazımıştım bile.

Yürümeye devam ettik ve bana işi hakkında daha çok şey an-

lattı. Büyüleyiciydi. Tezinden, üzerinde çalıştığı akademik dergilerden, bu sonbaharda bir işe yerleştğinde yazmayı planladığı makalelerden bahsederken nasıl parladığını izledim. Hangi üniversite onu kabul ederse oraya taşınacağıyla ilgili gevezelik etmeye devam etti, bu bilgi kırıntısını da zihnimde dosyalarken sıradan görünmeye çalıştım. Belki de Liam Ravage gibi birinin -en büyük kardeşim ve yaratıcı yazarlık profesörü- yerel üniversitelere birkaç telefon açması gerekiyordur.

Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. *İki gün.*

Sadece iki günümüz vardı.

İçimdeki her şey ona sahip olmak için çılgık atmasına rağmen, onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu.

“Ve her neyse, evim konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Dylan’la evlendikten sonra satmayı planlıyordum ama-”

“Satmak mı?” diye sordum şaşırarak.

“Evet. Dylan beğenmedi. Çok küçük olduğunu düşündü.”

Sikeyim.

Başka biri olsaydım, Juliet’in o evle ne kadar duygusal bir bağı olduğunu anlamayabilirdim.

O evin ona anne babasını hatırlattığını, mutfağın neredeyse çökmekte olduğunu ama yine de yeniletmediğini bilmeyebilirdim.

Öldükten üç ay sonra yeni bir bulaşık makinesi kurduğumda bir hafta boyunca ağlamıştı.

Dikkatlice, “O evi ne kadar çok sevdiğini biliyor muydu?” diye sordum.

“Elbette. Ama gerçekten küçük bir ev ve ben onun mutlu olmasını istiyordum,” diye gevezelik ederek önümde yürüyordu.

Dirseğinden tutup onu geri çektim. “Bunu gelecekteki partnerlerin için şartlarına ekle o zaman,” diye homurdandım ve açık yeşil gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluştu.

“Şartlarıma mı?”

Başımla onayladım. “Listeleri ne kadar sevdiğini biliyorum,” derken gülümsedim.

Yanakları kızardı ve *lanet olsun*, o kadar güzeldi ki.

“Bir, sana tadına doymaz bir yemek gibi davranmalı.” Nefesi kesildi ve onunla edepsiz konuştuğumda boğazının nasıl düğümlendiğini, göğsünün nasıl titrediğini izlemeye bayılıyordum.

“İki, evimdeki partiye geldiğinde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

Başını salladı ama ben yine de söyledim.

“Bir erkeğin kalbinin sende olduğunu, her zerresiyle bilmeni sağlayacak birini hak ediyorsun. Seni vücudundaki her hücreyle sevecek birini.”

Yutkundu ve elimi boynuna götürdüm, başparmağım oradaki inanılmaz yumuşak teni okşadı.

“Üç,” diye ekledim, sesim yumuşamıştı. “*Senin* satmaya karar vereceğin güne kadar o evde yaşamaya razı olmalı. Belki de bu hiçbir zaman olmayacak ve bunu kabullenmek zorunda. Yeterince açık olabildim mi?”

Gözleri benimkileri aradı ve kendi sonuçlarına vardığını söyleyebilirdim. *O kişi ben değilim, Parker. Keşke olabilseydim. Keşke sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını verebilseydim. Sana bütün dünyayı verirdim.*

“Tamam,” dedi sonunda.

Geriye doğru bir adım attığında, ben onu yakalayamadan tökezledi ve yere düşerken bağırdı. Bir kalp atışı içinde, yanına çömelip kalkmasına yardım ettim. Şakağından aşağı süzülen kanı gördüğümde, soğuk terler döküldü tenimden.

“Kahretsin, Juliet,” diye tısladım, onu kendime çekip gözlerine bakarken. “İyi misin?” Uzanıp saçlarını geriye ittim ve alnındaki koyu kırmızı yarayı gördüm. “Başını çarpmışsın,” diye mırıldandım.

“Bir şeyim yok. Ben iyiyim, Chase-” Ama bir adım atmaya çalışırken neredeyse kollarıma düşecekti.

Aşağı baktım ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. “Bileğini incitmişsin,” diye homurdandım. Hemen dizlerimin üzerine çöktüm ve kot pantolonunun paçasını yavaşça yukarı çektim. “Şimdiden şişmiş. Sikeyim,” diye mırıldandım, elimi yüzümde gezdirirken ayağa kalktım.

Kan, yüzünden aşağı süzülürken bana döndü. Gözleri cam gibiydi.

Etrafıma baktım. Şu anda malikâneneden birkaç mil uzakta olmalıydık. Telefon yoktu. Yani yardım çağıramazdık. Yakındaki bir kayaya doğru yürürken göğsüm hızla yükselip alçaldı, panik duygusunu bastırmak için gözlerimi kapattım.

“Chase?”

Sesi çok uzaktan ve endişeli geldi. Tam bir aptaldım. Yaralı olan oydu ve ben kendimi tutamıyordum. *Siktir. Siktir. Siktir.*

Tıpkı çocukluğumdaki gibi.

Tıpkı Miles’in neredeyse öldüğü zamanki gibi.

Tıpkı *en kötü kâbusum* gibi.

Birkaç derin nefes aldım.

Bu sefer farklıydı. Bu toprakları artık biliyordum. Babam bizi tekrar ormanda bırakmaya karar verirse diye öğrenmeyi öncelik haline getirmiştım. Mantıken, ormanı kesen yoldan birkaç mil uzakta olduğumuzu ve malikânenin arkamızda olduğunu biliyordum. Eğer ortaya çıkmazsak, Luna bizi bulması için birini gönderecekti. Jackson mutlaka bir arama ekibi organize ederdi. Bu geçen seferki gibi olmayacaktı.

Olamazdı.

“Chase?”

Kollarım Juliet’in omuzlarına uzandı. Panik halindeki sisin içinden, ona nasıl bakacağımı biliyordum. Onu nazikçe bedenime çektim, kendimi sakinleştirmek için onun küçük formunu kullandım. *Nefes al, nefes ver.*

Parmaklarımın onu sıkıca kavradığını hissettim. Kalbim göğsümün içinde hızla çarparken ve midem bulanıp kahvaltımı yere dökmekle tehdit ederken, onun rahatlatıcı bir şeyler mırıldandığını duydum. *Nefes al, nefes ver.* Kokusu rahatlatıcıydı. O rahatlatıcıydı.

“Sorun ne?” dedi, sesi panik halindeki sisi yarıp geçti. Berrak ve kararlıydı. “Ben iyiyim. Yemin ederim.”

Nefes al, nefes ver.

Onu hızla ve nazikçe kucağıma aldım, göğsüme bastırdım. Düşündüğümünden daha hafıftı.

Gülümseyerek, “Yürüyebilirim,” diye mırıldandı.

Ama tek gördüğüm, yerdeki toprağa damlayan kandı. Geçmişle ilgili anılar zihnime bir yıldırım gibi çarparken, sakinleştirici bir nefes daha aldım.

“Bir şeyin yok. Sadece bileğini incittin,” dedim, sesim robot gibiydi.

Sakin ol, Ravage.

Gitmemiz gerektiğini *düşündüğüm* yöne doğru yürürken emin olmayan bir ifadeyle bana bakıyordu. Ama sonra başını salladı ve ben onu ormanda *Tarzan* gibi taşırken başını göğsüme yasladı.

Bir daha asla.

Kendime bir daha asla ormana gitmeyeceğimi söylemiştim ve işte buradaydım, onun için tüm kurallarımı çiğniyordum.

20 Blöf

JULIET

Chase beni ormanda taşıırken sessizdi. Beni rahatça taşıyabilmesi için kollarında kendimi ayarlamaya çalıştım. Koşucuydum ama en hafif insan değildim. Ancak ne zaman hafifçe hareket etsem, beni daha sıkı kavıyordu. Sanki beni mümkün olduğunca kendine daha yakın tutmaya çalışıyormuş gibiydi. Ne zaman ona gizlice baksam, kaşlarını çatmış ve önündeki patikaya odaklanmış bir haldeydi. Çenesini sıkımişti ve gözleri boş bir bakışa bürünmüştü.

Neden o şekilde tepki verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kurumakta olan kanı gördüğünde neden tamamen ürkmüş gibi görünüyordu? Ayak bileğimi incelediğinde -ki hâlâ her hareketimde zonkluyordu- üzgün görünüyordu.

Durup dururken ayağım takılmış ve bileğimi burkmuştum. Juliet Parker... Her zamanki gibi zarif.

O yürümeye devam ederken gülümsememi kontrol altına aldım. Hâlâ hâkim rolünde miydi, bilmiyordum. Havadan sudan konuşmaya başlamalı mıydım? Ona hava durumunu sorma düşüncesi beni kıkırdattı.

“Komik bir şey mi var, Parker?”

Beni taşımasına ve tempolu bir şekilde yürümesine rağmen hiç yorulmuş gibi görünmüyordu. Bu benim kondisyonumu utandırdı ki ben haftada yirmi mil koşuyordum.

“Çok düşünceli ve sessizsin.”

Kaşlarını çattı ama bana bakmadı. “Düşünceli mi?”

“Evet. Ben iyiyim. Aslında, yürüyebileceğimden oldukça emim-”

“Olmaz.”

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım, bir sonraki hareket tarzıma karar verirken o konuşmaya başladı.

“Abin de benim için aynı şeyi söyledi. Kara kara düşündüğümü.”

Sırıttım. “Hiç şaşırmadım.” Belki beyin sarsıntısı geçirdiğim için, belki de seks yaptığımız için -Tanrım, *neredeyse unuttuyordum*- aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. “O senin tam tersin. İkinizin nasıl arkadaş olduğunu hiç anlamadım.”

Bu sözüm ondan derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha kopardı. “Nasıl arkadaş olduğumuzu sana hiç anlatmadı mı?”

“Hayır. Yani... Ben küçüktüm. Sanırım tanıştığınızda dokuz yaşındaydım.”

“Öyleydin. Seninle tanıştığımı hatırlıyorum. Kanepede okuduğun kitaptan başını kaldırmamıştın. Ailen yemek yapıyordu, Jackson ve ben de dışarıda futbol oynadıktan sonra içeri girmiştik. Pembe kedi kulağı kulaklıklar takmıştın...”

Binlerce duygu beni pençelerken kalbim kaburgalarıma çarptı. “Bunu hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum.”

Altdudağımı ısırdım, söylediklerini içimde sindirmek istedim ama o konuşmaya devam etti.

“Sen ve Jackson’ın Saint Helena’da yeni olduğunuzu hatırlıyorum,” diye başladı, yürürken dizlerimin altındaki ellerini düzeltti.

Homurdandım. “Oraya hiç ait değildik. Ama ailemin eline biraz para geçmişti ve bizim en iyi eğitimi almamızı istiyorlardı.”

“Cebir dersinde oturmuş, diğer çocukların alaylarını duymazdan gelmeye çalışıyordum. Şoförümle alakalı ve babamın sarhoş olduğu için beni okula götürememesiyle ilgili bir şeyler söylüyorlardı,” dedi, sesi alçalmıştı. Sertçe yutkundum. “Ve içeri kalın çerçeveli gözlüğü olan, neşeli bir adam girdi. Kendinden *o kadar*

emindi ki. Ona hiç dikkat etmedim. Yeni bir öğrenci olarak uyum sağlamaya çalışacağını ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşündüm. Ama sonra yanıma oturdu, kendini tanıttı ve adımı söylediğimde hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.”

O hikâyesine devam ederken ben tamamen hareketsiz kaldım.

“Ders çıkışında da beni takip etti. Ben de arkamı dönüp ona şov yapmasına gerek olmadığını söyledim. Kim olduğumu bildiğini, babamın ve ailemin hikâyesini mutlaka duyduğunu düşündüğümü söyledim. Ama Jax kafasını o aptalca haliyle yana eğdi ve *‘Evet, kim olduğunu biliyorum. Sen Chase’sin,’* dedi.”

Bir kahkaha attım. “Tam ona göre bir davranış.”

Chase yine güldü. “Her neyse, şüphelerime rağmen gece gündüz benimle takıldı. Beni savundu. Beni, o zamanlar benimkinden tamamen farklı olan aileme mümkün olan en iyi şekilde kabul etti.” Bir an için yürümeyi bıraktı ve kaşları belirsizlikle çatılırken ona baktım. O da bana bakıyordu. “Bana neden Saint Helena Akademisi’yle çalışmayı kabul ettiğimi sormuştun ya... Jax yüzünden. Artık sermayem ve imkânım var, onun çevresini değiştirebilirim. Yeni maddeyi kullanıp kullanmaması ona kalmış ama o madde orada. Her şeyi onun için yaptım.”

O yürürken gözlerim yaşlarla doldu ve yürüyüşün geri kalanında sessiz kaldık.

Otuz dakika sonra, Ravage Malikânesi’nin arka kapısından girdik. Chase beni bir tabureye oturttu, tezgâhın üzerinde şarjda duran iPad’e doğru yürüdü.

“Luna’ya bir doktor çağırmasını söyleyeceğim,” diye mırıldandı, ekrana tıklarken.

“Chase,” diye direttim, iç çekerek. “Ben iyiyim.”

Beni görmezden geldi, benim için bir şişe su alırken üstsüz bir şekilde endüstriyel mutfakta koşuşturdu.

“İç,” diye emretti. “Sana biraz yiyecek getireyim.”

Birkaç yudum aldım ama sonra başımı salladım, bu da yüzümü buruşturmama neden oldu. “Aç değilim.”

Yüzünü bana döndü. “Miden mi bulanıyor?”

Omuz silktim. "Sayılır."

Eğilip dirseklerini mutfak adasına dayadı ve bir elini yüzünde gezdirdi.

"Siktir. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

Tam o sırada, Luna şık bir tulum ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla içeri daldı. Beni görünce durdu.

"Ah canım." Hızla kilere doğru yürüdü ve oradan bir ilk yardım çantası çıkardığını gördüm. "Dr. Hatchens yolda," dedi Chase'e. O da yalnızca başını sertçe salladı. Yumruklarını iki yanında sıkıyordu. Bana bir tabak yemek hazırlamaya devam etmeden önce gözleriyle vücudumu hızlıca taradı. Luna elinde lastik eldivenler, bir dezenfektan mendil ve bir parça gazlı bezle yanıma geldi. "Çeneni yukarı kaldır," dedi ve mendille kanı temizlediğinde acıyla tısladım. "Dikişe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Kesik sığ."

Sonraki birkaç dakika boyunca, Chase benimle ilgilenerek önüme kraker, gurme peynir ve meyvelerden oluşan bir tabak itti. Luna beni temizlemeyi bitirirken yavaşça yedim. Dr. Hatchens geldi ve beyin sarsıntısı geçirmediğime ancak önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca dinlenmem gerektiğine karar verdi. Ayak bileğimi de muayene etti ve üstüne basmamam gerektiğini söyledi. Bunun bu hafta sonu, ormanda koşamayacağım anlamına geldiğini anladığımda surat asmamaya çalıştım.

Tüm bu süre boyunca, Chase benden en uzaktaki duvara yaslanmış, sanki biri bana ölüm fermanı vermiş gibi bakıyordu.

Yemeğimi bitirdiğimde, Luna bana doğu kanadına kadar yardım etmeyi teklif etti ama Chase beni kucağına aldı. Ardından yardımları için ona teşekkür etti ve beni kendi süitine taşıdı.

Beni kanepeye oturtuktan sonra büyük pencereye doğru yürüdü. Gözlerim sehpayı kayd ve hızla telefonumu kontrol edip Jackson'ın mesajlarından birine cevap verdim. Tekrar Chase'e baktığımda, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu.

Ve oyunumuz muhtemelen bitmiş olsa da, hâlâ vahşi bir bakış vardı yüzünde. Gözleri beni inceliyordu ama bu sefer farklı bir şekildeydi. İç çekip elini saçlarında gezdirirken ifadesi duygusuzdu.

“Sorun ne?” diye sordum.

Bu, onu içinde bulunduğu karanlık trans halinden çıkardı. “Yaralandın.”

Hafifçe gülümsedim. “Doktoru duydun. Yaşayacağım,” diye ekledim gözlerimi devirerek.

Bir adım öne çıktı. “Dinle, belki de yapmamalıyız-”

“Dur,” diye yalvardım, bunun nereye varacağını zaten biliyordum. “Bunu beni uzaklaştırmak için bir bahane olarak kullanma. Ayağım bir taşa takıldı. Yani beni sen düşürmedi-”

“Yapabilirdim.”

Yutkundum ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. “Sadece takıldım. Yaptığın şey -yaptığımız şey- inanılmazdı. Hafta sonuna planladığımız gibi devam etmek istiyorum.”

Bir kahkaha attı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Juliet.”

Tenim karıncalanmaya başladı ve sesimi sakın ve dengeli tutmaya çalışırken dişlerimi sıktım. “Ciddi olamazsın. Doktoru duydun. Koşamıyorum ama bu başka şeyler yapamayacağım anlamına gelmiyor.”

Sertçe nefes aldı ve pencereye döndü. *Aptal, düşünceli adam.*

“Ravage isminin nereden geldiğini biliyor musun, Parker?”

Sorusu beni tamamen hazırlıksız yakaladı. “Hayır.”

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken omuzlarının dikleştiğini gördüm, benden uzağa bakıyordu. “Fransızca bir terim. 1600’lerde ortaya çıkmış. Şiddetle ıssızlaştırmak anlamına geliyor. Tahribat ya da yıkım yapmak. Yağmalamak, talan etmek. *Tüketmek.*”

Alçak sesle mırıldanması tüylerimi diken diken ediyordu. “Tamam. Yani?”

Bana döndü, gözleri hâlâ vahşi ve karanlıktı. “Yeterince açık değil mi? Ben her şeyi mahvederim. Bu, kelimenin tam anlamıyla benim adımın anlamı. Hepimiz öyleyiz. Sanki bu isim bize musallat olmuş gibi.”

Her şey yavaş yavaş yerine oturdu. “Sen ve kardeşlerini kastediyorsun, değil mi?”

Başını sallayıp çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturdu. “Evet. Ailem her şeyi mahvediyor. Ve sen...” Gözleri, doktorun kesik üzerine yerleştirdiği bandajda takılı kaldı, yutkundu. “Dikenli bir çalılığa dolanmış bir gül gibisin.”

Sözleri karşısında nefesim kesildi. “Ne demek istediğini anlıyorum, Ravage.” Suratında bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra somurtmaya devam etti. “Ama sanırım güllerin de dikenleri olduğunu unuttun.”

Çenesindeki kas seğirdi ve gözlerini kaçırdı. “Bu doğru olabilir ama yine de bence en iyisi senin gitmen.”

Nabzım damarlarımda yarışırçasına atıyordu, içim aynı anda hem sıcaktı hem de buz gibiydi. Biraz dengesizce ayağa kalktım, Chase’in vücudu birden gerildi ama titreyen elimi kaldırıncaya durdu. Hiçbir şey yaşanmamış gibi devam etmek mi istiyordu? *Peki.* Onun oyununu oynayabilirdim. Her zaman onun oyununu oynayabilecek kapasitedeydim ama o her zaman beni hafife almakla meşgul olduğu için bunu fark edemiyordu.

“Tamam. Gidip eşyalarımı toplayacağım.”

Yüzünün biraz solduğunu gördüğüme yemin edebilirdim. Sert duruşu bir an için kırıldı, sanki bana uzanacakmış gibiydi ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Yatak odasına doğru dönmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi.

“Kıyafetlerimi değiştirmeme yardım eder misin, lütfen?”

Vücudu kasıldı ama başını sallayıp bana doğru yürüdü ve yatak odasına girmeme yardım etti. O daha tepki veremedi gömleğini başımın üzerinden çekip köşeye fırlattım. Yüzümü ona döndüğümde, gözleri yüzümde değildi.

“Pantolonu da lütfen.”

Bunları benim için mi giydin? Parlak kırmızı, sanki yakalanmak istiyormuşsun gibi? Sanki bir hedefmişsin gibi?

Bir adım attı bana doğru, ben de abartılı bir sekmeyele ona yaklaştım. Elleri belime uzandı, başparmağı hassas tenime dokunduğunda, ağzımdan minik bir inleme kaçtı.

Tamamen hareketsiz kaldı ve ben göğsünün inip kalkışını izledim. Bana ters ters bakarken, “Juliet,” diye uyardı.

Uyarısını tamamen görmezden gelerek, “Kotumu çıkarmama yardım edecek misin?” diye sordum.

Pantolonun düğmelerini açıp, fermuarını çekerek, bacaklarımdan aşağı indirirken, burun delikleri genişledi. O aşağıya inerken, bir elimi omzuna koydum ve yüzünü en hassas yerime birkaç santim yaklaştıracak şekilde küçük bir adım attım. Kotumun içinden yavaşça çıktım ve yaralanmış ayak bileğimi nazikçe çekip çıkardığımda, dudaklarımdan çıkan irilmeyi bu sefer abartmadım.

Bir saniye sonra ayağa kalktı ve bir adım geri attı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, gözlerim tatmin edici bir sırıtlıla pantolonundaki sertliğe takıldı. “Bir daha düşündüm de hızlıca bir duş alsam iyi olacak.” Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, içinde bir savaş olduğunu gördüm. Gözlerini benden kaçırdı, parlak kırmızı sutyenim ve külotumla yarı çıplak halde duruyordum. Bir yanı beni göndermek istiyormuş gibiydi... Ama öbür yanı beni burada, tam önünde, *şimdi* istiyordu. “Düşmemem için bana yardım edebilir misin?”

Gözlerini bana çevirdiğinde yüz ifadesi delirmiş gibiydi.

Kararlı adımlarla üzerime yürüdü. Aniden beni sertçe duvara yasladığında ağzımdan bir çığlık çıktı. Aynı anda nasıl olduysa bileğime zarar vermeden beni hafifçe yukarı kaldırmayı başarmıştı.

“Ne yaptığını biliyorum, Parker. İçini görebiliyorum.”

Ellerimi boynunun arkasına dolarken gözlerimi kısıtım ve bacaklarımı beline sardım.

“Ve ben de senin içini görüyorum, Chase.”

Mavi bakışları bir anlığına yumuşadıktan sonra yeniden karardı. “Peki, gördüğünü sandığın şey ne?” diye hırladı. Nasırlı elleri kalçalarıma geldi ve kıvrımlarım boyunca ilerledi.

Nefes nefese bir inilti dudaklarımdan döküldü. “Boş tehditleri bırak artık. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Bunu

istediğini biliyorum. Beni istediğini biliyorum, bu yüzden beni uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeç.”

Gözleri gözlerime dikilmişken göğsü hızla inip kalkıyordu. “Pekâlâ.”

“Pekâlâ,” diye karşılık verdim.

“Sırf bir şeyi kanıtlamak için o kapıdan çıkıp gidecektin,” dedi, yüz hatlarında belli belirsiz bir eğlence parıltısı vardı.

“Aynen öyle, gidecektim.” Ellerimi boynuna doğru kaldırdım ve başını hafifçe eğerek dokunuşuma karşılık verdi. Sağ avucum yüzünün yan tarafına geldi, ensesine dayandı. *Tanrım, o kadar güzeldi ki.* “Sana daha önce de söyledim. Beni korkutmuyorsun. Seni görebiliyorum. *Her halini.*”

“Parker, sen hiçbir şey bilmiyorsun-”

“Beni küçümsemeyi bırak,” diye homurdandım. “Sarı. Kırmızı. Her neyse. Bana *Chase* olarak bak. Hâkimim olarak değil.”

Titrek bir iç geçirdi ve alnını benimkine yasladı. “Peki. Sen kazandın, Parker.”

“Peki, ne kazandım?” dedim, elimin çenesinde titremesini engellemeye çalışırken.

“Her şeyi.”

İçimde zafer dolu, sıcak bir şey parladı, onun bu sözleri tamamen ciddiyetle söylediğini hissediyordum. “Öyleyse anlat bana. Ormanda neden bu kadar ürktüğünü söyle. Yalan yok. Lafı çevirme.”

Başını salladı, konuşmaya başlamadan önce bir dakika sessiz kaldı. “Dokuz yaşındaydım. Annemle babam çok kötü bir kavga etmişlerdi ve annem başka bir yerde kalıyordu, bunun olacağını bilseydi-” Gözlerini kapattı. “Her neyse, bir sabah kahvaltıdan sonra babam ayakkabılarımızı ve ceketimizi giymemizi söyledi. Liam, en büyük kardeşim, bu durumdan tek şüphelenen oydu. O zaman on altı yaşındaydı, benden yedi yaş büyüktü. En küçük kardeşim Orion ise beş yaşındaydı. Henüz çok küçüktü.”

O devam ederken midem kasıldı.

“Hepimizi *Range Rover*’ına bindirdi ve ormana doğru yola çık-

tık. Ne kadar gitmiştik, bilmiyordum. Bizi şaşırtmak için ağaçların arasında bilerek zikzak çizdi. Sonunda Liam'a büyük bir sırt çantası verdi, bir hafta yetecek kadar su olduğunu ve eğer bir hafta dolmadan eve dönmeye çalışırsak, erkek olmanın ne demek olduğunu öğrenene kadar bizi buraya geri götüreceğini söyledi. Ya da bunun gibi bir saçmalık.”

Onu dinlerken kalbim hızla çarpıyordu, bir yandan çıplak kalçalarımın üzerinde parmak uçlarıyla rastgele desenler çiziyordu. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

“Sanırım hepimiz şoktaydık. Her zaman dengesiz biriydi ama bu olayla tamamen yeni bir seviyeye çıkmıştı. Liam ve Miles kampımızı kurma görevini üstlendiler. Babamız bir çadır da dahil olmak üzere temel ihtiyaçlarımızı karşılayacak kadar *düşünceliydi*,” diye homurdandı. “Durumun ciddiyetini kavrayamayacak kadar küçüktüm. Orion kendinden geçmişti, kamp yapacağımızı sanıyordu. Malakai ise endişe ve eğlence arasında gidip geliyordu.”

“Yani hepinizi orada mı bıraktı? Ormanda mı?”

Chase başını salladı. “Bir hafta boyunca. Ve dürüst olmak gerekirse, ilk başta idare ettik. Liam bir şekilde tavşanları öldürüp derilerini yüzüyordu. Çubuklardan ve lastik banttan bir sapan yapmıştı. Ormanın içinde dolaşıp meyve, böğürtlen, mantar topluyordu, biz de onları ateşte pişiriyorduk. Suyu dikkatli kullanmamız gerekiyordu ama bir şekilde idare ettik. Ama haftanın bitmesine iki gün kala, gece uykudayken bir anda çadır alev aldı.”

Keskin bir nefes aldım. “Yangın mı çıktı?” diye fısıldadım.

“Miles ve Liam sayesinde kurtulduk. Santa Ana rüzgârları ateşimizden çıkan bir korun çadıra sıçramasına neden olmuş ve çakmak gazı alev almış gibi yükselmişti. Neyse, biz kurtulduk ama Miles yandı. Oldukça kötüydü. Ve acil müdahale gerekiyordu. Her şeyi toplayıp eve doğru yola çıktık ama kaybolduk. Malikâneye döndüğümüzde Miles zar zor yaşıyordu. Yanıklar enfeksiyon kapmıştı ve doktorlar bize hayatta kalırsa şanslı olacağını söylediler.”

Kollarımı boynuna doladım ve tenine sokuldum. “Çocukken bunu yaşamak... Çok korkunç.”

Chase başıyla onayladı. “En kötü kısmı ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Hepimiz onun için yalan söyledik. Babam için. Doktorlar bizi bir kenara çektiklerinde, kendi başımıza kamp yapmak için ona yalvardığımızı söyledik. Liam’ın bize bakacak kadar büyük olduğunu ve bunun bir *kaza* olduğunu söyledik,” dedi dişlerini sıkarak. “Onu hiçbir şeyle suçlamadılar. Ama o hafta bizi değiştirdi. Ruhlarımızın dokusunu yeniden yazdı. Korkunçtu. Özellikle de o son iki gün. Kardeşimizin öleceğini düşündük.”

Aklım karmakarışıkta. Miles’in ciddi, katı tavırlarını düşündüm; kendini işe bu kadar kaptırmasını, Chase’ten bile daha içine kapanık olmasını... Ve birkaç gün önce boynunda fark ettiğim o yara izini. Boynunun yukarısına doğru uzanan, derin ve kalıcı bir izdi.

“Baban size bunu yaşattığı için üzgünüm. Küçük bir çocukken güvenilebileceğiniz tek kişiye güvenememeyi hayal bile edemiyordum.”

Düşüncelerim birbirine girmişti. Charles Ravage’ı ve ne kadar acımasız olduğunu bilerek büyümüştüm. Ve hâlâ hayattaydı, bir yerlerde inzivaya çekilmişti. Sanırım Paris’teydi. Jackson’dan onu ziyaret eden tek kişinin Miles olduğunu biliyordum. Yeniden evlenen anneleri birkaç yıl önce ölmüştü. Chase’e bir meyve sepeti göndermiştim. Ama bütün bunlar her şeyi tamamen farklı bir perspektife oturtmuştu. *Çoğu şeyi* açıklıyordu. Chase ve Miles’in birlikte Ravage Danışmanlık Şirketi’ni kurmasını... Chase’in hâkim olup kontrolü öğrenmesi ve sınırlar koyması da hep bu yüzden. Asla ormanda oynamamasını ve kimsenin çok yaklaşmasına izin vermemesini şimdi anlıyordum. Becerikliydi çünkü öyle olmak zorundaydı. Çünkü korkunç bir şey yaşamıştı.

Tabii ki kendisine tam kontrol sağlayan bir şeye tutunmuştu.

Kontrolün *onda* olmasına izin veren bir şeye.

Üniversitedeki temel çocuk gelişimi derslerimden biliyordum

ki bir çocuğa sevgi gösterilmezse, istenmeyen veya ihmal edilmiş hissettirilirse, bunun gelecekteki ilişkileri üzerinde kalıcı bir etkisi olabilirdi. Bağlanma korkusu, kıskançlık, kontrol...

Onu kendime çektim, o da beni sımsıkı sardığında içimde sıcak bir şey kıpırdadı.

Chase'in de en az benim kadar bu bağa ihtiyacı vardı.

21

Ele Geçirilme

CHASE

İsteksizce Juliet'ten uzaklaştım ve ona baktım. Beklediğim gibi acıma yoktu gözlerinde, onun yerine başka bir şey gördüm. Anlayış... Şefkat. Samimi olduğunu biliyordum. Bu beni ürküttü ve eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kalçalarını kavradım, ardından ellerimi yukarı kaldırıp yüzünün iki yanına yerleştirdim. Altdudağını hafifçe emdiğimde inledi ve sikim onun sıcak tenine karşı seğirdi.

“Bana söylediğin için teşekkür ederim,” diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Geri çekilirken kaşlarım hafifçe çatıldı, gitmek için bir bahane uydurmasını ya da konuyu değiştirmesini beklemiştim. Bunun hakkında konuşmanın kolay olmadığını biliyordum. Ve kendi kurallarına göre, elimden geldiğince zor konuşmalardan kaçınırdım. Bu yüzden uzaklaşırdı onu suçlayamazdım. Özellikle de bunun üç günlük sıradan bir eğlence olması gerekirken *her şeyi* ona yüklediğim için...

Ama yeşil gözleri hâlâ çok samimi bakıyordu. Onu tekrar öpmek için eğildim ama o göğsümü itti.

“Chase,” dedi, sesi alçaktı. “Beni neden sürekli uzaklaştırmak istediğini konuşmamız gerek.”

Öyle mi? Hafifçe irkildim ve sertleşmiş sikimi görmezden gelerek onu yere indirdim. “Tamam,” dedim sertçe, yatağa doğru yürüyüp oturdum.

Üzerinde sadece o parlak kırmızı külotu ve ona uygun sutyeniyle yatağa doğru topallayarak yanıma oturdu ve yüzünü bana döndü.

Lanet olsun.

Çok savunmasız görünüyordu.

Bana küçük bir gülümsemeyle bakarken yutkundum. “Burada olmak istiyorum. *Seninle birlikte*. Sekiz yıl önce beni reddettiğinde kendime gelmem *aylarımı* aldı,” diye başladı ve içimde bir şeylerin çatladığını hissettim.

“Kahretsin, Juliet,” dedim çabucak, elimi yüzümde gezdirerek. “Seni incitmek istememiştim.”

“Ama incittin,” dedi yavaşça. Ancak kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi değildi. Sanki sadece bir gerçeği ifade ediyordu ki bu klasik bir Juliet Parker davranışydı. “Üzgün, kızgın ve utanç içindeydim. Haftalarca derslerime odaklanamadım ve senin hakkında bilgi almak için sürekli Jackson’ın peşindeydim.” Altdudağını ısırdı ve yanağını omzuma yasladı. “Seni çok özledim.”

Ben dünyanın en büyük pisliğiyim.

Kollarımı ona sardım ve içimde bir şeyler biraz daha hafifledi. “Özür dilerim.”

“Seni affettim,” dedi çabucak. “Benim için bunun sadece bir deney olmadığını bilmeni istiyorum. Bu, istediğimi hiç bilmediğim her şey.”

Sikeyim.

Ben...

Gözlerimi kapattım ve saçlarının kokusunu, kollarımdaki yumuşak tenini içime çektim. Juliet Parker... Tanrım... O çok dürüsttü. Samimiydi. Bunları böylesine doğrudan dile getirmesi beni şaşırttı ama şaşırtmamalıydı. O her zaman ne hissediyorsa onu söyleyen biriydi.

Belki ondan bir iki şey öğrenebilirdim.

Özellikle de alaycı bir karşılık vermemek için tüm reflekslerimle savaşıırken. İçgüdülerim aramıza mesafe koyup onu benden mümkün olduğunca uzaklaştırmak istiyordu. Ama ya öyle yap-

masaydım? Ya... Daha iyi bir adam olmaya çalışsaydım? Sadece bu hafta sonu için?

Kendime ve ona bunu göstermeye fırsat bulamadan konuşmaya devam etti.

“Nişan partisinde sana kızmıştım. Ödeme yaptığın için değil... Her ne kadar cesur bir hareket olsa da, Ravage,” dedi ve ben hafifçe güldüm. “Kızgındım çünkü bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum. Sekiz yıl önce benden etkilendiğini biliyordum. Ama yine de benim için savaşmıyordun. Benim için savaşmanı istedim. Bana hâlâ değer verdiğini *göstermeni* istedim ve düğün masraflarını karşılamayı teklif ettiğini öğrendiğimde, bunun yanıldığım anlamına geldiğini düşündüm. Ama sonra beni ofise çektin...” diye devam etti ve bir kolunu belime doladı. *Kahretsin, böyle dokunulmak ve onun bunları söylediğini duymak çok iyi hissettiriyordu.*

“Sanırım o anda, mahvolduğumu anladım. Başka hiç kimseye ait olamayacağımı. Beni mahvettin, Chase,” dedi yumuşak bir sesle. “O masaya yasladığında... Seni elde etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum.”

Göğsümde sanki bir şey çatırdadı ve onu döndürerek yatağın üzerine bastırdım.

Kontrolden çıkmış hissederek, “Seni onunla görmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordum. Beni kontrolden çıkmış hissettiriyordu. *Ya hep ya hiç...* Ve ben ona her şeyi vermek istiyordum. Ama bunu ona neden söylemişim ki? Yanakları kızardı ve ben devam ettim, iç çamaşırını kenara çekmek için aşağı uzandım, ıslak, sıcak amına bir parmağımı bastırdım. “İkinizi birlikte görmek *hoşuma* mı gitti sanıyorsun? En iyi arkadaşımdan *başka bir adamla* nişanlandığını duymak?” Sırtını dikleştirdi ve ben daha fazla beklemedim. *Bekleyemezdim.* Pantolonumun kemerini çözdüm ama henüz kendime dokunmadım. Bunun tadını çıkarmak istiyordum.

Onun tadını çıkarmak istiyordum.

Dudaklarını öperken parmaklarımı hızlandırdım. Üzerine kapanarak, onu yatağın ve vücudumun arasında sabitledim. Avucumu klitorisine bastırdığımda, keskin bir nefesle inledi.

O artık sadece bir av değildi... O Juliet'ti.

“Nihayet,” diye mırıldandım hışımla, boynuna eğilip onu öperken. “Sonunda.”

Juliet tenini emerken inledi ve amının parmağımın etrafında kasıldığını hissettim. Bir parmağımı daha ekleyerek, avucumu klistorisine bastırdım ve yüzüğüm tenine iyice battı.

Onu işaretliyordum. Çünkü benimdi.

Parmaklarımı kıvırdım ve beyaz noktalar görmesine neden olacağını bildiğim yerine sürttüğümde, ağzı açık kaldı.

“İyi bir kız ol ve benim için boşal, Juliet.”

Vücudundaki tüm tellerin bir anda koptuğunu hissettim. İçindeki o sıcaklık, parmaklarımı sıkıca kavrayarak beni içine çekti. Ben de içimde bir inlemeyle ona eşlik ettim. Parmaklarımın etrafında kasılırken zevki ellerime akmıştı. Alnına yumuşak öpücükler kondurdum. Orgazmın etkisiyle titreyerek gevşedi. Parmaklarımı hâlâ kıvrık tutuyordum, dokunuşumu yavaşlatmadan sürdürüyordum. Altımda hızlı hızlı nefes alıyordu. Boşta kalan elimle kalçasını okşadım, gözleri yavaşça aralanana dek yanında kaldım.

“Bu...” dedi, gülümseyerek. Kalçalarımı ona doğru yuvarlarken sırttım, gözlerinin belirgin arzusuyla çırpınışını izledim. “Her şeyini istiyorum. Buna ihtiyacım var, Chase.”

Ona bastırmadan önce sikimi sıvazladım. Daha derine girerken ikimiz de düşük inlemeler çıkardık.

“*Siktir*, Juliet. Hayatım boyunca seni hep el üstünde tuttum. Başka hiçbir kadın...” Cümlem yarım kaldı, çünkü gözleri geriye doğru devrilmişti. Gözlerimi kapatarak kıvrımlarının sikimin etrafını sıkıca sarmasının tadını çıkardım. *Sikeyim*.

“Chase,” diye inlerken ellerini yüzüme koydu. “Dün ne dediğimi hatırlıyor musun? Seni görebiliyorum. Her halini.”

İç çekerek tekrar içine gömüldüm, tırnakları sırtımda izler bırakırken gözlerini kapattı. İçimde bir şey tamamen kırıldı, yerini yanan, sahiplenici bir kıvılcıma bıraktı. Çığlık attıkça ve amı siki mi sıktıkça, dişlerimi sıkarak içine girdim.

Benim.

O benimdi ve hep öyle kalacaktı.

Onu becerirken kendimi tutmuyordum. Dizlerini büküp göğsüne bastırırken, klitorisini parmaklarken ve ayak parmaklarının kıvrılmasını sağlarken... *Tanrım, inanılmaz hissettiriyordu.* Benim için yaratılmıştı ve her yönden mükemmeldi. O tekrar boşalırken ve ismimi haykırırken, boğazım düğümlendi. Bir saniye sonra ben de bir kasılma hissettim, içimdeki son sınır koptu. İçine boşalırken adıyla birlikte haykırdım ve üstüne kapanarak, nefes nefese kaldım.

Onun için her şeyi yapardım.

Hâlâ içindeyken şakağına, boynuna, köprücük kemiğine öpücükler kondurdum.

Juliet Parker...

Blöfümü görüyor, sınırlarımı zorluyordu... Şakası yoktu.

Bir çatlak bulmuş ve oraya bir çekiçle vurarak daha önce hiç kimsenin girmesine izin vermediğim bir yere doğru kırmıştı.

Ve belki o şu an mutlu görünüyordu ama ben biliyordum... Tehlikeli bir yerdeydi artık. Sahip olduğum her şeyi kendime saklayan biriydim; işim, kardeşlerim, Jax... Ve şimdi de o.

Kendimi yeterince iyi tanıyordum. Onu asla bırakamazdım. Asla.

Onu duşa sürükledim, beyaz mermer duvara bastırırken onu becerdim.

Onu besledim, ona baktım ve onunla ilgilendim.

Sonunda, biftek ve salatadan oluşan büyük bir akşam yemeğinden sonra uykuya daldı.

Yatağımdaydı.

Gerçeklik birkaç dakika sonra yerleşti içime. Oturma odasına çıktım, kendime bir kadeh viski koydum. Yatak odamın kapısına dik dik baktım. Hayır, orada olmasından rahatsız değildim. Onu dünyayla paylaşmak zorunda olduğum için sinirliydim.

Viskimi yudumlarken başımı arkaya yaslayıp tavana baktım. Ravage tüketmek demekti... Ama Juliet, *beni* tüketmişti. Av'ın geri kalanına katılmayacağımızı zaten biliyordum. Kafasını ve bi-

leğini bahane olarak kullanabilirdim. Ve onu defalarca becermeme rağmen, onu düşündükçe aletim sertleşiyordu.

Birden doyumsuz olmuştum.

Sanki içimdeki bir parça, uzun süredir en çok arzuladığım şeye sonunda izin vermişti.

Bugün her ne olduysa beni çok fena dağıtmıştı ve şimdi onu kendime saklamanın yollarını arıyordum.

Malikânede ona göstereceğim yerleri düşündüm, çocukken sevdiğim yerleri...

Onunla ilgilenmeyi, ona hükmetmeyi hayal ediyordum. Onu dizlerinin üzerine çöktürüp ağzını, boğazını ve izin verdiği her yeri becermeyi.

İçkimi bitirip sehpanın üzerine bıraktım.

Onunla bir buçuk günüm daha vardı, o yüzden bu günleri iyi değerlendirmeliydim.

22

Budala

JULIET

Bir canavarı uyandırmıştım.

Ertesi gün ve geceyi neredeyse hiç yatak odasından çıkmadan geçirdik. Nefes almak için bile zar zor ara verdik. İki sabah üst üste Chase'in vücuduma kıvrılmış halde uyanmak bir rüya gibiydi ve her yerim ağrısa da, zevk alabileceğimiz başka yollar bulmaya devam ediyordu. Bazen hâkimim oluyordu, bazen de sadece Chase'ti. Her iki yöntem de ayak parmaklarımı kıvrıyor ve aklımı başımdan alıyordu ama ikincisi biraz daha samimiydi. Yorgundum, ağrım ve yer yer morluklarım vardı. Ancak bugün eve gitmek istemiyordum çünkü yarattığımız bu seks yuvasını seviyordum.

Bileğimi incittiğimden beri, doğru dürüst kıyafet bile giymemişim ki şimdi çok daha iyi hissediyordum.

Gitmem gereken sabah, duşumu bitirmek üzereyken Chase banyoya girdi. Sırıtarak suyu kapattım ve bir havlu kapıp hızla etrafıma sardım. Chase, üzerinde pijama altından başka bir şey olmadan bana doğru geldi. Göz temasını kesmeden pantolonunu indirip çıkardı ve sinsice yaklaştı. Yutkunarak bir adım geri çekildim. Üzerime doğru gelirken ereksiyonu aramızda sallanıyordu. Usulca havlunun kumaşını kavradı ve bir hamlede yırtarcasına üzerimden aldı. Adrenalin içimde dolaştı, beklentiyle altdudağımı ısırdım. Bu Chase'e bayılıyordum, gözbebekleri büyümüş, ne istediğini bilen ve tereddüt etmeyen hâline. Sınırlarımı zorlayan ama

bana her zaman alan tanıyan hâline... Almak istediğini duraksamadan alan Chase'e.

"Duşa geri dön, Juliet."

Sırıttım. "Henüz doymadın mı?" diye sordum alayla. Ona takılabiliyordum çünkü şu an rollerimizde değildik. Ve aslında her iki tarafımın da oynamasına izin vermesini seviyordum.

"Hayır. Bir saattir seni doğru düzgün doldurmadım..."

Beni tekrar duşa sokup suyu açtığında, ağzım açık kaldı. Chase'in menilerinin içimden damlamasını izlemekten ve mümkün olduğunca uzun süre içimde kalmasını sağlamaktan çok hoşlandığını fark etmiştim. Dün bile, itaatkârı olarak dizlerimin üzerine çöküp onu emmeye çalıştığımda, beni kanepeye geri fırlatmış ve içime boşalmadan önce beni bir kez daha sikine oturtmuştu. Sonra da diliyle beni temizlemişti.

Sırtımı duvara yasladı, su üzerimize püskürüyordu. Dizlerimi ayırıp tek hamlede içime girdiğinde, nefesim kesildi. Tamamen kendini bana bastırırken inledim.

"Siktir," dedi, sesi titriyordu. Bir eli başımın yanındaki duvardaydı ve gözlerini kapatırken yumruğunu sıktığını gördüm. Diğer eli kalçama geldi, parmakları tenime gömüldü. "Senin içinde olma hissini asla unutamayacağım, Juliet," diye mırıldandı.

Ben inlerken bacaklarım titriyordu, o anda temposunu hızlandırıp ayaklarımı yerden kesecek kadar sert beceriyordu beni.

"Tanrım," diye inleyerek kollarımı boynuna doladım. Başımı geri attım, mermer duvara çarpınca yıldızlar gördüm. Bir çığlık döküldü dudaklarımdan ama Chase'in eli hemen kafamın arkasına geldi, darbeyi yumuşattı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, yüzünde sert bir ifade vardı.

"Adımı söyle," dedi, temposunu hızlandırarak. Parmakları saçlarımı kavradı.

Sırıttım. "Ravage," diye alay ettim.

Burun delikleri genişledi. "Şu anda şımarıklık yapmak istediğine emin misin, Juliet?" İçimden çıktı ve bir adım geri çekilirken ona baktım.

“Chase,” dedim ve kelime dudaklarımdan çıktığı anda, bana nefes kesici bir şekilde gülümsedi. Bu, neredeyse kalbimin teklemesine neden oldu.

Beni döndürdü ve bacaklarımı iki yana açtığı anda, şaşkınlıkla inledim.

“Ellerini duvara koy, Juliet.”

Sikini içime sokarken avuçlarımı duvara bastırdım. Yavaşça sonuna kadar ittiğinde, nefes nefese kaldım ve sonra durdu. Tam dönüp ona bakmak üzereydim ki ellerinden biri karnımın etrafında dolandı, aşağıya indi ve şişmiş klitorisime dokundu.

“Şimdi,” diye hırladı, boynumdaki nefesi etrafındaki sıkı sıcaklığımın kasılmasına neden oluyordu. “Adımı tekrar söyle.”

“Chase.”

“Tekrar,” diye emrederek tomurcuğumu hafifçe ovuşturdu.

“Chase,” diye inledim.

“Bir kez daha, Juliet.”

“Chase,” diye mırıldandım, orgazmımın oluşmaya başladığını hissediyordum.

“Güzel,” diye fısıldadı ve parmaklarını hızlandırdı. Onu orada hissetmek, ben onun sikiyle doluyken bana o şekilde dokunması... “*Benim* adımı söylemeye alış. Başkasınınkini değil.”

Klitorisime bir kez vurdu ve ben çığlık atarken sırtım zevkle geriye büküldü.

“Ah Tan-”

Sözcüklerin geri kalanı dudaklarımdan çıkmadan önce boştaki eliyle ağzımı kapattı.

“Kim?” diye hırladı. “Sana bu zevki kim yaşıyor? Ben mi, yoksa Tanrı mı?”

“*Sen*,” diye inledim, dizlerim titremeye başlamıştı. “Chase,” diye yalvardım ve kalçalarımı yuvarladım. Böylece onun sikinden ihtiyacım olan sürtünmeyi alıyordum.

“Aferin kızıma,” dedi, ben hızlanınca inleyerek. “Bu çok iyi. Sikimi mükemmel beceriyorsun.”

Klitorisime tekrar şaplak attığında, keskin bir çığlık attım ve kalçalarımı sert sikinin üzerinde hızla hareket ettirdim.

“Aynen böyle,” diye inledi, sesi sertti. “Bunu yapmaya devam edersen beni boşaltacaksın.”

Tüm gereken buydu, onun boğuk sözleri ve aşırı uyarılmış klitorisimde kayan parmakları... Paramparça oldum, yıldızları görürken kalçalarım onun sikinin üzerinde sarsılıyordu. Homurdandı, tohumlarını içime akıtırken beni kendine çekti. Orada öylece dururken ağzım açık kalmıştı, klitorisimin üstünde yavaşça aşağı yukarı hareket eden eli dışında tamamen hareketsizdik. Dizlerim gevşemek üzereyken, bir kolu altına girip beni tuttu. Nefes nefeseydim.

“Ne kadar iyi bir kız,” diye mırıldandı, çekildi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Bir parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi, kendinden memnun bir şekilde gülerken menilerini içime geri itti. Yüzümü ona dönmem için beni çevirdi, ardından kaldırdı ve yatak odasına götürdü. Yatağa bıraktıktan sonra hızla üstümü kuruladı.

Dizlerimi büküp bacaklarımı birleştirerek, “Kendime seksin daha iyi olamayacağını söyleyip duruyorum ve sonra oluyor,” diye takıldım.

Chase yanıma uzandı ve bana yine o dünyayı sarsan gülümsemesiyle baktı. “Daha yeni başlıyorum, Juliet.”

Ona bakarken başımı eğdim. “Artık bana Parker demiyorsun.”

Omuz silkti. “Ne anlamı var anlamıyorum. Öyle dememi mi tercih edersin?”

“Hoşuma gidiyordu. Bana böyle hitap eden tek kişi sendin.”

Eğilip boynumu öptü, bir eli karnımda geziniyordu. Bana babasının ona ve kardeşlerine ormanda ne yaptığını anlattığından beri çok sevecendi. Bana dokunması, beni öpmesi, beni izlemesi... Beni âdeta titretiyordu.

Bazen sanki o beni çoktan sahiplenmiş de ben henüz farkına varamamışım gibi geliyordu.

Aslında ben de aynı şekilde hissediyordum. Ama yoğunluğu

şaşırtıcıydı. Nişan partime gelen o soğuk ve gizemli adamdan çok farklıydı.

Chase Ravage'ı gün geçtikçe çözüyordum.

“Sana Parker demeye devam edebilirim,” dedi hafifçe.

“Evet, lütfen,” diye mırıldandım.

“Seni temizleyeyim, sonra gitmek için hazırlanabiliriz.”

O banyoya doğru yürürken içim burkuldu. Suyun aktığını duydum, dirseklerim üzerinde kendimi destekleyip onu izledim. Yatak odasına geri geldiğinde, sıcak bezi bacaklarımın arasına kaydırды, gözleri benimkilerle buluştu ve ağırlı bölgelerimi nazıkçe ovaladı.

Kalkmama yardım ederken, “Günlerce oturamayacağım,” diyerek güldüm.

“Güzel,” diye mırıldandı, *boxer*'ını giyerken. “Her hareket ettiğinde ya da yürüdüğünde seni kimin bu hale getirdiğini düşünmeni istiyorum. Bütün hafta sonu bacaklarının arasında kim vardı?”

İki gün sonra ilk kez giyinirken nefesim kesilmişti ve kendimi onun sözlerinin bana hissettirdiklerinden uzaklaştırmaya çalıştım.

Taytımın paçasından ayağımı geçirirken burkulmuş bileğim sızladı ama üstüne basabiliyor, hafif aksayarak yürüyebiliyordum. Sanırım yatak odasındaki tüm o *dinlenmeler* işe yaramıştı. Başım-daki kesik de neredeyse hiç fark edilmiyordu, özellikle de Chase fırsat buldukça onunla ilgilendiği için. Sandalet giymeye karar verdim ve üzerime sutyensiz bir tişört geçirdim. Rahat olmak istiyordum, ondan başka kimseyi görmeyecektim zaten. Giyindikten sonra saçımı ıslakken bir topuz yaptım ve çantama doğru yürüyüp telefonumu kontrol ettim.

Chase, deri çantasının fermuarını çekerek, “Jax dairede,” dedi. “Seni bıraktığımı görmesi konusunda endişelenmene gerek yok.”

Başımı salladım. “Endişelenmiyordum zaten.” *Öyle ya da böyle öğrenecek.*

“Hazır mısın?” diye sordu. Solmuş siyah bir kot pantolon, siyah bir blazer ceket ve ütülenmiş gri bir tişört giymişti.

Omuz silktim, suratım asıldı. “Sanırım. Kütüphaneyi gezemedim.”

Chase bavulumu aldı ve çıkıp koridora doğru yürümeden önce kendi çantasını da üstüne koydu.

“Buraya her zaman gelebilirsin. Ciddiyim, Parker. Luna burada yaşıyor, dolayısıyla görmek istediğin her yeri sana gezdirebilir.”

Başımı salladım ama ona cevap vermedim. Odadan çıkıp koridor-da yürürken Chase omzunun üzerinden bakıp ayaklarıma göz attı.

“Yürüyebilecek misin? Seni taşıyabilirim.”

Neredeyse yalan söyleyecektim ama ona veda etmeden önce bir gelin gibi taşınmak, özellikle de aramızdaki şeyin devam edip etmeyeceğini bilmezken, pek mantıklı değildi.

“Ben iyiyim.”

Zemin kata inen asansör yolculuğu sessizdi. Chase’e kısaca göz attığımda, omzumun üzerinden duvara bakıyordu, dudaklarını ovuştururken çenesi gergindi.

Dışarı çıktığımızda, eski model, üstü açık sarı bir araba gördüm. Ağzım açık kaldı.

“Oyuncak gibi görünüyor,” diye şaka yaptım ve Chase bagajı çantalarımızla doldururken kaşlarını çatı.

Kapıyı kapattıktan sonra yolcu tarafına doğru yürüyüp kapımı açtı ve o delici mavi gözleriyle bana baktı. Siyah *Ray-Ban* gözlüğünü gözlerine geçirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Ama hızı oyuncak gibi değil, Parker.”

Arabaya bindim ve o sürücü koltuğuna geçerken ben de klasik arabanın içini inceledim. Parmaklarımı parlak, cilalı gümüş ve siyah deri üzerinde gezdirerek başımı eğdim ve ona döndüm.

“Ne tür bir araba bu?”

“1960 model bir *Ferrari California*.”

“Elbette öyledir,” diye mırıldandım. Chase’in anahtarı çevirmesini ve arabayı çalıştırmasını izledim. Kaslı kolu debriyayı kavradı. “Kaç tane araban var?”

“Şu anda mı? Beş. Liam geçen yıl bunu restore etmeme yardım etti.”

Başımı salladım. “Liam. En büyük kardeşin. Crestwood’da mı yaşıyor?”

Chase güldü. “O daha engebeli bir ortamı tercih ediyor. Buranın kuzeyinde, internete bağlı olmayan ücra bir evde yaşıyor.”

Sırıttım. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

Chase omuz silkti. “İyi bir ağabeydir. Yaratıcı Yazarlık Profesörü. Hiç evlenmedi, bu yüzden dersleri olmadığı zamanlarda o devasa evine kapanıp münzevi gibi yaşıyor.”

Bu bilgiyi sindirirken sessizdim. Diğer kardeşlerin hiçbirini tanıımıyordum, sadece Jackson’ın bana anlattığı belli belirsiz şeyleri hatırlıyordum.

“Peki, o hangi evcil hayvanı kaptı?”

Chase güldü. “Ne?”

“Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Hayvanat bahçesi. Liam hangi hayvanı aldı?”

Bir ışıktaki durduğumuzda, Chase bana baktı. “Ona kendin sorman gerekecek. Hepimiz gizlilik yemini ettik.”

Kıkırdadım. “Sen neden horozu seçtin?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Diğer seçeneklerden daha iyiydi. Yine de ona oldukça bağlandım.”

Tam diğer iki kardeşini soracakken Chase keskin bir sol yaptı ve otoyola girdik. Konuşmak için çok gürültülüydü ve rüzgâr saçlarımın arasından geçerken kahkaha attım. Tokamı çıkarıp saçlarımı savurdum ve o hızlanırken ellerimi kaldırdım. Harika bir histi, gözlerimi kapatıp sıcak havanın yüzümde dans edişini içime çektim. Birkaç dakika boyunca bu şekilde gittik ve Chase’e her baktığımda, gülümseyerek beni izliyordu.

Sonunda otoyoldan çıktı ve evime doğru yola yöneldi. Dağınık saçlarımı bir şekilde toplamayı başardım, en azından artık kuruydu. Ve sonra evimin önüne geldik.

Veda etmeye hazır değilim.

Chase de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü arabayı kapatmıyordu. Onun yerine güneş gözlüğünü çıkarıp bana doğru döndü.

“Bu hafta sonu eğlenceliydi, Parker.” Bana küçük bir gülümsemeyle baktı ve ben başka bir şey söyleyemeden arabadan indi.

Bu kadar mıydı?! Benden ayrılıyor muydu? Biz... Bitmiş miydi?

Kapımı açtı ve elinin yardımıyla dışarı çıktım. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama ne diyebilirdim ki? *Sadece hafta sonu sevişeceğimizi belirten bir sözleşme imzalamamıza rağmen, ita-atkârın olmaya devam etmek istiyorum mu?*

Bavulumu ön kapıya doğru çekti ve ben aniden paniklemeye başladım.

Onu yakında tekrar görecektim miydin, yoksa gerçekten bitmiş miydi? Bunca zamandır her şeyi yanlış mı yorumlamıştım? Belki de sadece geçici olarak birlikte olmamızı istiyordu? Demek istediğim, beni önemseyen çok açıktı ama belli ki her şeyi kendi bildiği gibi yapıyordu.

Onunla kapıya yürüdüm ve anahtarlarımı aradım.

“Parker...” dedi, gözlerini kaçırırken.

İşte geliyor.

Bir şeyler söylemeliydim. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim.

“Devam edebilir miyiz?” diye sordum düşünmeden. Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde çattı ve ben devam ettim. “Yani, devam edebilir miyiz... Hâkim/itaatkâr şeyine? İstersen sıradan bir şey olabilir. Sadece takıldığımızı biliyorum-”

Bir kahkaha attı ve beni evimin duvarına sıkıştırarak gevezeliğimi kesti.

“Ben sıradan şeyler yaşamam. Takılmam.”

Kalbim sıkıştı. “Ah. Tamam, sorun değil. Düşündüm ki-”

Vücudunu bana doğru bastırdı ve dudakları kulağımı sıyırdığında küçük bir ciyıklama sesi çıkardım. “Kör müsün, Parker? Gerçekten seninle *takılmamı* mı bekliyorsun?” Eli enseme geldiğinde ağzımı açtım. Beni sıkıca kavradı ve sıcak eli tenimi sırkarken omurgamdan aşağı hoş bir hissi aktı. “Ben aptal değilim, bu sıradan bir kaçamak da değil. Benim olduğumu söylediğimde ciddiydim.”

Sikeyim.

“Ama sözleşme-”

“Sözleşmeyi siktir et,” diye homurdandı. “Zaten kalıcı bir sözleşme için konuşmamız gerekiyor.”

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki parmaklarının altında tenimin titreyişini hissettiğinden emindim. Gözlerim yüzünde gezindi, söylediklerini içime çekmeye çalışırken içimdeki her şey uğuldamaya başladı.

Benim olduğumu söylediğimde ciddiye aldım.

“Tamam,” diye fısıldadım, bir elimi ensesine koydum ve yumuşak bir öpücük için onu aşağı çektim. Bana karşı koymadı, nazikçe beni öptü ve enseme hafifçe bir kez sıktı. Tenimde ürpertiler oluştu, bedenim tekrar titredi o hisle. “Bu harika hissettiriyor,” diye mırıldandım, neredeyse mayışmış bir halde.

“Kafatasının oksipital bölgesinde çok fazla gerginlik var,” dedi yumuşak bir sesle. “Endişelenme. Elimden geldiğince gerginliği azaltmaya çalışacağım.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda içimde bir şeyler sızladı. Henüz dört gündür ‘sadece takılmıyor’ olmamıza rağmen, sanki bedenimi benden daha iyi tanıyordu.

“Teşekkür ederim.”

“Cuma günü işin var mı?” diye sordu, hafifçe sırtıtarak. “Bir iş partim var ve biriyle katılmam lazım...”

Gülümsedim. “Meşgul değilim.”

Eğildi ve boynumu bırakıp bir adım geri çekilmeden önce beni öptü. “Altıda hazır ol.”

El sallayıp uzaklaşırken, başımı salladım ve dudaklarıma dokundum. Heyecanımı rahatça yaşayabilmek için hızla kapımı açıp içeri girdim ve bavulumu bir kenara koydum. Ardından arabayla uzaklaşmasını izledim.

O gittikten sonra, içinde büyüdüğüm eve baktım. Her şeyi yeni bir gözle değerlendiriyordum. Tekrar gülümseyerek postaları topladım ve yemek masasına getirdim. Gözlerim zarflardan birine takıldı, hemen yırtıp açarak önümdeki kelimelere baktım.

Sevgili Juliet M. Parker,

Aşağıda belirtilen öğrenci kredilerinizin tamamının ödenmiş ol-

duğunu memnuniyetle bildiririz. Bu mektubu, borcunuzun ödendiğine dair belge olarak saklamanızı rica ederiz. Sizi müşterimiz olarak görmekten memnuniyet duyduk, gelecekte başarılar dileriz.

Telefonumu aldım ve mektup yere düşmeden Jackson'ı aradım.

"Nihayet! İş seyahatinde seksi biriyle tanıştığını düşünmeye başlamıştım ve-"

Sesim titreyerek, "Öğrenci kredilerimi ödedin mi?" diye sordum.

Güldü. "Keşke yeterince zengin olsaydım, Jules ama hayır. Neden? Ödenmiş gibi görünüyor?"

Yerdeki mektuba bakarken ellerim titredi. "Altı haneli borcum vardı. Bunu hesaba katmıştım, önümüzdeki yirmi yıl için bütçelemiştim ve şimdi... Öylece yok mu oldu?"

Jackson hattın diğer ucunda güldü. "Evet yani? Neden bu konuda mutsuz görünüyorsun? Belki de bir aksaklıktır."

"Bir hata olmalı," dedim ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz öyle olmadığını biliyordum. "Kahretsin," diye mırıldandım, yemek odasındaki sandalyelerden birine oturdum. "Gitmem gerekiyor."

"Bekle, bana seyahatin hakkında bilgi vermeyecek misin? Nasıl geçti?"

Doğru. İş gezisi. "İyi. Çok şey öğrendim."

"Bu akşam yemek getirmemi ister misin?"

Beni görmemesine rağmen başımı salladım. Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ mektubun etkisindeydim. "Elbette. Kulağa harika geliyor."

Telefonu kapattıktan sonra telefonuma baktım. Chase'in gençliğimizden kalma numarası bende vardı ama şimdi fark ediyordum ki hâlâ aynı numaraya sahip olup olmadığını bilmiyordum. Sormak aklıma gelmemiştii, hafta sonu paylaştıklarımızın yanında çok önemsiz kalıyordu. Arama ekranına bastığımda, Chase cevap vermeden önce birkaç kez çaldı.

"Beni şimdiden özledin mi?" diye mırıldandı. Hâlâ araba kullanıyor olmalıydı çünkü rüzgârı duyabiliyordum.

Boğazım düğümlenerek, “Öğrenci kredilerimi mi ödedin?” diye sordum. Cevabı zaten biliyordum.

“Tabii ki ödedim. Sözleşmeyi okumadın mı?”

Gözlerimi sıkarak kapattım. “Kredilerimi ödemekle ilgili bir şey yoktu-”

“Aslında vardı. En altta. E-postanı kontrol et, Luna sana bir kopyasını göndermişti, hatırladın mı?”

İçimde kabaran çok sayıda duyguyu bastırmaya çalıştım. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Boğazını temizledi, ardından arabanın kapısının açıldığını duydum. “Cuma günü görüşürüz, tamam mı? Asistanım bu hafta bir şey bırakacak.”

“Ne?” diye sordum, sesim yumuşaktı.

“Göreceksin. Cumadan önce biraz dinlen,” diye ekledi, sesi derinleşirken. İçime bir sıcaklık yayıldı. Ona ne demek istediğini sormama gerek yoktu, bedenim anlıyordu.

“İyi haftalar,” dedim uyuşukça. Telefonu kapatıp birkaç dakika ön kapıya baktıktan sonra, sözleri tekrar zihnimde yankılandı.

E-postanı kontrol et, Luna sana bir kopyasını göndermişti, hatırladın mı?

E-postamı açtım ve ihmal edilmiş maillerin çokluğu karşısında irkildim. Onları hiç bu kadar uzun süre kontrol etmediğim olmamıştı. Neyse ki araya kaynamamıştı. Luna’dan gelen maili buldum, her şey çok profesyonelceydi. Dosyayı açmak için doğum tarihim girme zorundaydım, bu özeni takdir ettim... Ve sonra gözlerim sözleşmenin ince harflerle yazılmış alt kısmını taradı.

Hâkim, bu sözleşmenin belirtilen koşullarına uygun olarak, itaatkâra ait tüm borçları koşulsuz ve geri dönülemez şekilde ödemeyi kabul eder.

Gözlerim diğer maddeye gitti ve o satırı okuduğum anda, kalbim hızla çarptı.

Hâkim, itaatkâra sahip olduğu sürece itaatkârın fiziksel güvenliği, duygusal ve zihinsel refahı ile ilgilenmeyi içerecek şekilde itaatkâra bakmayı kabul eder.

Gülümserken telefonumu yere bıraktım, yüzümü ellerimin arasına aldım ve ağladım.

23

Elbise

JULIET

Hafta kısa olduğu için çabuk geçmişti. Chase'in her gün beni yoklaması da işin içine eklenince, zaman daha da hızlı ak mıştı sanki. Beni düşündüğünü hissettirecek kadar arıyordu ama artık bir kez tattıktan sonra zlemeye başladığım o yakınlığı gidermeye yetmiyordu.

Neyse ki Wolverine vardı.

Yine de hafta boyunca tezimi ve derslerimi yetiştirmekle inanılmaz derecede meşguldüm. Uyumak dışında neredeyse hiç durmamıştım ve perşembe öğleden sonra geldiğinde, Jackson'la birlikte biraz pizza ve birayla gevmeye kesinlikle hazırdım.

Ta ki gizemli bir teslimat kapıda belirene kadar... Teslimat görevlisi bana siyah gllerden oluşan bir buket ve üzerine siyah kadife kurdele bağlanmış, byk bir siyah kutu uzatırken tan-cımı gizlemeye çalıştım. Jackson'ın gözleri fal taşı gibi açılırken, tökezleyerek içeri girdim.

“Ooo, olaylar kızışıyor,” dedi alayla. “Peki, şanslı adam kim? Yoksa adamlar mı demeliyim? Hepsine sahip olabilecekken neden seesin ki?”

“Kapa eneni,” diye çıkıştım ve hızla yatak odama doğru yürürdüm.

Kapıyı arkamdan kapatıp çarpan kalbimi bastırmaya çalıştım. Glleri şifoniyerimin üzerine koyup kutuya döndüm. Kurdeleyi zp kapağı kaldırdığımda, nefesim kesildi. Gece mavisi kadife

bir elbise... Kesinlikle büyüleyiciydi. Zarifçe kaldırdım ve aynada kendime doğru tuttum. Tam vintage etiketini incelerken, *Victor Edelstein* yazısını okuduğum anda, Jackson kapıma vurdu. Elbiseyi çabucak katlayıp kapağını yerine yerleştirdim. Ardından kapıyı açıp, onu suç unsuru sayılabilecek eşyalardan uzaklaştırarak içeri aldım.

Oturup pizzamı yemeye devam ettim, abimin hevesli yüzü dışında her yere bakıyordum. Sonunda biramı bitirdikten sonra iç çektim ve ona birazını söylemeye razı oldum. Chase, her şeyi bu kadar açık hale getirmişken artık Jackson'a bir şey söylemem gerekecekti.

"Peki. Biriyle görüşüyorum. Henüz ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum, bu yüzden fazla konuşmak istemiyorum ama... Evet. Şimdi konuyu kapatabilir miyiz?"

Jackson telefonuyla mesajlaşırken homurdandı. "Öğrenene kadar durmayacağım ama elbette. Bu gecelik duracağım."

"Peki, ya sen?" Jackson'ın yanaklarının kızarmasını izleyerek rahatça sormuştum. "Son zamanlarda ateşli bir randevun oldu mu?"

"Evet, aslında."

Ayrıntı vermeyince boğazımı temizledim. "Ee? Dökül bakalım."

Jackson avuçlarını kot pantolonuna sildi ve öne doğru eğildi. "Gitmeliyim. Ama belki cumartesi günü akşam yemeği yiyebiliriz? Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Başımı sallarken gülümsememi gizledim. "Elbette. Yoğun sosyal takvimimi senin için boşaltacağım."

Ayağa kalkarken gözlerini kıstı, esneyip gerindi. "Umarım beni araya sıkıştırabilirsin," diye takıldı ve vücudu çatırdarken yüzünü buruşturdu. "Yemin ederim, öğretmenlik yaptığım her yıl daha da zorlaşıyor. Hiç bilmediğim yerlerim ağrıyor."

Güldüm. "O çocukların bir gün senin sonun olacağını söylemiştim."

Ortalığı temizledi, yani temizledi derken, boş pizza kutularını

benim küçük geri dönüşüm kutuma tıktırdı ve sonra ön kapıya doğru yürüdü.

“Her kimse, umarım seni mutlu eder,” dedi Jackson, mavi hırkasını giyerken kapıyı açtı. “Gerçekten.”

Boğazım düğümlendi. “Ediyor.” Jackson eşikten geçerken, dönüp gidişini izledim. “Senin için de aynı şeyi diliyorum. Her kimse...” Geniş gözleri verandanın karanlığında benimkilerle buluştu ama sonra bir kez başını sallayıp kapıyı arkasından kapattı.

Nasılsa yakında bana anlatırdı. Anlatmazsa da sorun değildi.

Ertesi gün saat altı olduğunda, enkaz halindeydim. Elbise dar-
dı, neredeyse fazla dardı ama giyebilmişim. Chase’in fermuarımı
çekmesine ihtiyacım vardı. Çok çarpıcı ve tanıdıktı ama nedenini
anlayamıyordum. Hafif bir makyaj yapmaya karar verdim, ku-
tunun içinden bir de daha önce fark etmediğim *Prada stiletto*lar
çıkmişti. Topukları yüksekti ama boynumu kıracak kadar değildi.
Saçlarımı ense hizasında, gevşek bir topuzla toplamıştım; bu, elbi-
senin omuzlarımı açıkta bırakışını ve vücudumu sardıktan sonra
dizlerimde hafifçe açılışını vurguluyordu. Siyah portföy çantamı
elime aldığım anda, kapı çaldı ve açtığımda karşımdaki kişi, gece
mavisi takımıyla Chase’ti.

“Uyumluyuz,” dedim, gergin bir şekilde giydiklerimizi işaret ederken.

Ne kadar aptalca bir söz.

Chase öne doğru uzanıp, beni bedenine çekerken gözleri karar-
dı. “Pek sayılmaz. Senin kadar muhteşem görünmüyorum, Parker.”

Sonra beni öptü; ilk başta yavaş ve şehvetliydi ama giderek
daha tutkulu, daha talepkâr bir hal aldı. Arkama uzanıp elbisemin
fermuarını çektiğini hissettim. Ondan bunu istememiştim, o sa-
dece biliyordu.

“Gitmeliyiz,” diye mırıldandım dudaklarına karşı, göğsüne
bastırarak.

“Seni günlerdir görmüyorum ama yine de amcığının kokusunu aklımdan çıkaramıyorum. Delirmek üzereyim.”

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordum nefes nefese.

“Bize yetecek kadar yok,” diye homurdandı. Geri çekilirken bu konuda oldukça isteksiz görünüyordu. “Daha sonra kol düğmelerimi düzelttiğimde, bunu oyunun başlamak üzere olduğunun işareti olarak kabul et, Juliet.”

İçimde bir beklenti parıldadı ve beni dışarıda bekleyen arabasına doğru götürürken başımla onayladım. Bu sefer siyah, klasik bir arabaydı.

Hayranlıkla bakarken, “Peki, bu ne tür bir araba?” diye sordum.

“1957 model bir *Bentley S1*,” dedi sanki bunun ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi.

Kapımı açtı ve o kendi tarafına doğru yürürken dikkatle oturdum.

Elimi lacivert kadife üzerinde gezdirdim. “Ya elbisem?”

“Muhtemelen arabamdan daha değerlidir,” dedi ve gözlüğünü takmadan önce göz kırptı.

Bu güzel aracı gördüğümde ağzım açık kalmıştı. Bu mümkün değildi.

“Chase,” dedim yavaşça. “Bana elbiseden bahset.”

Yola çıktı. Bu araba kesinlikle sarı olandan daha yavaştı ama klasik bir araba için hâlâ sorunsuz çalışıyordu.

“Tasarımcısı Victor Edelstein,” dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

“Evet, bunu etiketten anladım.”

“1985 yılında Prenses Diana, bu elbisenin bordo rengini görmüş ve Victor’dan kendisi için mavi renkte bir tane yapmasını istemiş. Daha sonra bir gala için Beyaz Saray’da giymiş. Çok ünlüdür. İnsanlar ona *Travolta* elbisesi diyor çünkü o galada John Travolta ile dans ederken çekilmiş ünlü bir fotoğrafı var.”

Otoyola girdiğimizde nabzım içimde hızla atıyordu. O konuşmaya devam ederken kulaklarımdaki uğultudan onu zar zor duyuyordum.

“Ölmeden önce bağışlamış ve kraliyet ailesinin bir aşığı olan annem on yıl önce satın alana kadar birçok kez el değiştirdi.”

Şaşkına dönmüş ve sersemlemiştim. İkonik elbiseme bakarken ve söylediği sözleri aklımdan geçirirken, zihnim hem bana bağırıyor hem de ölüm sessizliğine bürünüyordu.

Prenses Diana’nın elbisesini giyiyorum.

Yutkunarak, tamamen sakın görünen Chase’e baktım.

“Ya üzerine bir şey dökersem?” dedim, sesim panik içindeydi.

“Merak etme. Elbise, bir milyondan fazla bir değere sigortalandı.”

Elimi ağzıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım ve Chase ise kahkaha atarak, 405 otoyolunda akıp gitmeye devam etti.

“Parker, ne zaman anlayacaksın ki ben hiçbir şeyi-”

“Yarım yamalak yapmazsın, biliyorum,” dedim, parmağımı ince kadife üzerinde gezdirirken.

Üzerimde tam anlamıyla tarih kitaplarında yer alan bir elbise vardı. Tüm zamanların en çok aranan elbiselerinden biriydi. Bu elbise bir müzede olmalıydı. Şu an vücuduma sımsıkı oturuyordu, üstelik Prenses’ten en az iki beden büyüktüm. Chase’in eli dizime gelip sıkıca kavradığında, hâlâ şaşkınlık içindeydim.

“Işıl ışılsın, Juliet. Kendinden şüphe etmeyi bırak.”

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. “Bu gece nereye gidiyoruz?” Gözlerim otoyoldaki Crestwood şehir merkezine doğru gittiğimizi gösteren tabelalara takıldı.

“Şehirdeki yerel galerilerden birindeki iş partisine.”

“Potansiyel müşteriler mi?”

Başını salladı. “Aslında yeni müşteriler. Marjinal grupların sergilerine ev sahipliği yapıyorlar, çoğunlukla yeni sanatçıları sergiliyorlar. Bu gece galerinin açılış gecesi.”

Gülümsedim. “Kulağa harika geliyor.”

“Uzun süre kalmayacağız. Ama Miles, yüzümüzü göstermenin iyisi olacağını düşündü.”

“Belki Miles’in yanında yepyeni, yanakları kızarmış bir gelin olur,” diye mırıldandım.

Chase kıkırdadı. “Olabilir. Demek bunu biliyorsun?”

“Jackson’la birlikteyken bana söyledi. Benim anlamadığımı, neden karısı olmadan iyi bir isim yapamıyor? Biriyle evlenmek ona sihirli bir şekilde yeni müşteriler kazandıracak değil ya.”

Chase omuz silkti. “Bunun arkasında babamızın olduğuna dair bir his var içimde.”

“Miles hâlâ babanla konuşuyor mu?”

“Evet. Aramızda hâlâ iletişim halinde olan tek kişi o.”

İlginç.

Ben daha fazla soru sormadan Chase otoyoldan çıktı ve birkaç dakika sonra arabasını vale sırasına çekti. Yanıma geldi, kapımı açarak çıkmama yardım etti. Artık ünlü bir elbise giydiğimi bildiğim için, dikişleri patlatmaktan ya da düşüp kumaşı yırtmaktan daha çok korkuyordum.

“Endişelenmeyi bırak, Parker.”

Gülümsedim. “Beni nasıl bu kadar iyi okuyabiliyorsun?” O sırada, koluma girdi ve bizi sade görünümlü bir kapıya doğru yönlendirdi ama orada toplanan kalabalık, partinin tam da burada olduğunu açıkça belli ediyordu.

Ve kesinlikle abartılı giyinmemiştim çünkü herkes balo elbisesi giyiyordu. En azından bu konuda göze çarpmayacaktım.

“Seni her zaman kolayca okuyabildim,” diye fısıldadı kulağıma.

Beni galeriye çekerken birkaç kamera flaşı patladı. Geniş bir alandı. Bir tür açık depo gibiydi, tuğla duvarlar eşit aralıklarla dizilerek ayrı odalar varmış izlenimi yaratıyordu. Sanat eserleri göz kamaştırıcıydı. Yağlı boya tablolar, fotoğraflara ve heykellere kadar her şey vardı. Sessizce her ayrıntıyı incelerken Chase’in eli, belimin altına dokundu.

Chase içeri girdiğimizde bana bakarak, “Ne içmek istersin?” diye sordu.

“Belki nişan partimdeki o havalı şampanyadan biraz olabilir...”

Gözleri parladı. “İğnelemeye erken başlıyoruz, öyle mi? Pekâlâ. Sen burada kal. Geri geleceğim.”

O uzaklaşırken, sanat eserlerini tek başıma hayranlıkla seyretmek zorunda kaldım. Elbette etrafta başkaları da vardı ama mekân büyük olduğundan, kısa sürede kendimi boş bir köşede bulmuştum. Sandalyeye oturmuş emziren bir kadın heykelinin yanındaydım. Heykel koyu renk kilden yapılmıştı. Annenin vücudunun kıvrımları boyunca serpiştirilmiş altın benekleri vardı, kalçalarındaki, karnındaki ve göğüslerindeki çatlakları vurguluyordu. Aynı şekilde meme uçlarını ve bacak arasındaki kıvrımı da... Muhteşemdi. Açıklamayı okudum.

Tanrıça: Anne. Her şeyin başlangıcı.

Gülümsüyordum ki bir el omzuma dokundu. Dönerken heyecandan Chase’e bu esere bayıldığımı anlatmak üzereydim ki sözlerim boğazıma düğümlendi.

“Profesör Landon?” Sesimdeki şaşkınlığı gizleyememiştim.

“Merhaba, Bayan Parker.” Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “Sizi böyle bir partide görmek ne güzel.”

“Bir arkadaşımın birlikteyim,” dedim çabucak, beni yalnız bırakmasını umarak. Bana bakış şeklinden her zaman nefret ediyordum, özellikle de birlikte yattıktan sonra... Ama son zamanlarda, artık danışmanım olmamasına rağmen, çalışma saatlerimde beni ziyaret ediyordu. Fazla yakın duruyor, izinsiz dokunuyor, günümün nasıl geçtiğini soran e-postalar gönderiyordu. Dylan’la nişanımızın bozulduğunu herkes öğrendikten sonra hayatımda daha da görünür olmaya başlamıştı.

“Güney Kaliforniya’daki en seçkin galerilerden birine erişimi olan bir arkadaş mı?”

Ağzımı açıp kapattım. “Ben de aynısını sana sorabilirim,” diye takıldım. “Profesörler normalde kendilerini bu özel partilerde bulmazlar.”

Güldü. “Kesinlikle haklısın. Karımın bu galerinin sahibi olması dışında.”

Ağzım açık kaldı. “Evli misin?”

Bir kez başını salladı. “Tam olarak on üç yıldır.”

Nasıl bilmezdim? Bu nasıl hiç gündeme gelmemiştir? On üç yıl demek...

Kafamın içinde dönen çarkları görüyor olmalıydı ki eğildi. “Evet. Ve eğer uygunsan bunu tekrar yapalım. Karım ve benim bir anlaşmamız var.”

O geceyi düşündüm, çok fazla içtikten sonra dilinin ağzıma nasıl girdiğini. Her şey ne kadar da kolay olmuştu. Hayır dememiştım, rızam vardı. Ama iyi değildi ve tekrarlamak gibi bir isteğim hiç olmamıştı.

“Aslında biriyle görüşüyorum,” dedim ona kararlılıkla. Chase’i bahane olarak kullanmak kulağa kötü geliyordu ama beni rahat bırakmasını istiyordum. Beni uygunsuz bir şey yapmaya zorlayacağını sanmıyordum ama yine de... Dylan’la birlikteyken en azından geri çekilmişti. Salonun öbür ucundan bana bakmasın diye bir ilişkim olduğu konusunda yalan söyleme ihtiyacı hissetmem beni çıldırtıyordu. “Ama görüşmeseydim bile, ilgilenmiyorum. Lütfen beni yalnız bırakın.”

Profesör Landon sırtıttı. “Beni aptal mı sanıyorsun, Juliet? Danışmanın olarak beni özellikle seçtiğini biliyorum.” Başımı salladım. *Hayır.* Kesinlikle öyle bir şey yapmamıştım. Ona yanıldığını söylemek için ağzımı açtığımda, sözümü keserek devam etti. “Ama zor oynamak istiyorsan, beklerim. Beni nerede bulacağını biliyorsun-”

“Burada bir sorun mu var?”

Chase’in tok ve tehditkâr sesi havayı delip geçti. Profesör Landon, şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı. “Bay Ravage. Eşim için bu muhteşem partiye ev sahipliği yaptığınız için teşekkür ederim. Fon teklifinizi almaktan onur duyduk.”

Chase, yaklaşp bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Bakışlarını önce bana, sonra Landon’a çevirdi, bir şeyler zihninde yerine oturmuş gibiydi.

“Ah. İki artı ikiyi toplamam gerekirdi. Elbette. Sen benim Juliet’imin çalıştığı üniversitedesin,” dedi. Sesi hâlâ tehditkâr ve gergindi, içinde açık bir öfke taşıyordu.

Juliet'im.

Profesör Landon, ikimize baktı. “O senin sevgilin mi?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Şimdi izin verirseniz, *sevgilimi* lavaboya sürükleyeceğim ve ona öyle bir çılgılık attıracağım ki içine giren diğer tüm erkekleri unutacak.”

Profesör Landon, bir şeyler homurdandı ancak Chase bizi terk edilmiş bir odaya sürüklerken onu duyamadım.

Bana bir kadeh şampanya uzatırken utangaç bir gülümsemeyle Chase’e döndüm. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim,” dedim, köpükleri yudumlarken.

“Senin kurtarılmaya ihtiyacın yok, Juliet. Ama hak iddia etmekten mutluluk duyarım.”

Sözleri tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Kadehi mi onunkiyle tokuşturdum ve ikimiz de göz temasını kesmeden bir yudum aldık. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, arkasından biri yaklaştı.

“Kahretsin, nihayet sizi buldum. Kurtarın beni,” dedi Miles kravatını düzelterek.

Darmadağınık görüntüsüne bakarken kaşlarımı kaldırdım. “Merhaba Miles. Zavallı, masum bir ruhu kutsal evlilik için dolandırıp dolandırmadığını sormak için can atıyordum.”

Chase şampanyasını yudumlarken güldü ve bunu örtbas etmek için bir kez öksürdü.

Miles bana gözlerini kısıp baktı, sonra başını hafifçe yana eğerek zoraki bir gülümseme takındı. Chase’e çok benziyordu ama onun yumuşaklığına karşılık, Miles’in yüzü tamamen keskin hatlardan oluşuyordu. Uzun ve belirgin bir burnu vardı. Yakışıklıydı ama daha acımasız bir şekilde. Chase ateşe, Miles buzdu.

“Kendine esprili birini bulmuşsun,” dedi Miles ve kardeşine baktıktan sonra bana döndü. “Seni tekrar görmek güzel, Juliet. Bir ay içinde iki kez... Şanslı gecemde olmalıyım.” Ben sözlerinin altındaki anlamı fark ederken göz kırptı.

Chase'e beni Av'a davet eden kişinin kendisi olduğunu söylemişti.

"Seni görmek de güzel, Miles."

"Ve hayır, hâlâ sahte bir eşim yok. Sadece hızlı teklifimi takdir etmeyen kızgın birisi var."

Chase'in gözleri kardeşinin yüzünde gezindi. "Hırpalanmış gibi görünüyorsun."

Hafifçe gülümsedi. "Ne yazık ki evet. Gerçi tüm bu ilkel şeylerin bana göre olmadığını keşfetmiş oldum." Gözleri benimkileri taradı. "İkiniz de alınmayın."

Bir kahkaha attım ve ağzımı kapattım. Miles'in Chase'in eğilimlerini bilip bilmediği sorusu da ortadan kalkmıştı.

Yakasını düzeltti ve o anda altındaki çarpık deriyi bir an için görebildim. Chase'inkine çok benzeyen açık mavi gözleri, yara izlerini tekrar kapatırken koyulaştı.

Doğru, yangın. Neredeyse unutuyordum.

"Pekâlâ, siz iki aşk kuşunu yalnız bırakayım. İyi geceler." Uzaklaşmadan önce bana bir kez başını salladı ve giderken saçlarını düzeltti.

Chase beni başka bir sergi odasına çekti ve parçadan parçaya geçerken ikimiz de konuşmadık. Chase'in Profesör Landon'a söyledikleri sayesinde havada baş döndürücü bir gerilim vardı. Söylediklerinde ciddi olup olmadığını sormak istiyordum, yani beni lavaboya sürükleyip çılgılık attırmakla ilgili olan sözlerinde. Sızlamayı gidermek için bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Chase açıklamalardan birinden bir şeyler okuyordu ve bana baktığında, kızarmış göğsümü ve boynumu gördü. Anlamsız kelimeler ve isimler okumaya devam etti, sesi alçaktı ve ben onun düşünce akışını takip etmeye çalışıyordum. Şampanya başımı hafifletmişti ve onu tekrar içimde hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

"Dikkatini veriyor musun, Juliet?"

Emredici ses tonu beni şehvet dolu sersemliğimden çıkardı. Ona baktım ve başımı salladım. "Elbette."

Bana bakarken bir elini kaldırıp kol düğmesini düzeltti.

Daha sonra kol düğmelerimi düzelttiğimde, bunu oyunun başlamak üzere olduğunun işareti olarak kabul et, Juliet.

Diğer kolundaki kol düğmesini ayarlarken gözleri benimkilerden ayrılmadı. Gözkapaklarım ağırlaşırken yutkundum ve boş şampanya kadehimi bir servis görevlisinin tuttuğu tepsiye bıraktım.

“Söylediğim herhangi bir şeyi duydun mu?” diye sordu, sesi boğuktu.

Başımı salladım. “Hayır. Özür dilerim, efendim. Dikkatim dağınıktı.”

Başını eğdi ve ellerini ceplerine soktu. “Profesörünüz yüzünden mi?”

Başımı salladım. “Evet. Ve ona söylediğin şey...”

Dudakları seğirdi. “Çünkü onunla yattın.” Soru sormuyor bir gerçeği ifade ediyordu.

Bunu söylerken kullandığı iğneleyici üslup karşısında neredeyse nefesim kesildi. “Evet, efendim.”

Chase ağzını ovuşturdu ve başka tarafa baktı. “Harika. Neyse ki yalnızca karısıyla muhatap olacağım. Yoksa bana ait olması gereken bir şeyi alan adama finans sağlamak... Buna katlanabilir miydim, emin değilim.”

Bu sefer gerçekten nefesim kesildi, içimde sıcak bir şeylerin eridiğini hissettim. “Önce sana sormuştum,” diye fısıldadım. “Efendim.”

Yanlış bir şey söyledim.

Gittikçe koyulaşan gözleriyle bana bakarken burun delikleri öfkeyle genişledi. Başka bir şey söylemeden dirseğimi tuttu. Sertti ama acıtmadı. Beni binanın diğer tarafına sürüklerken insanları umursamadan yolumuzu açtı. Ve hızlı adımlarla bizi tek lavabonun bulunduğu karanlık alana götürdü. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama beni içeri itti ve kapıyı tekmeleyerek hızla kilitledi.

Siyah beyaz fayanslarla döşenmiş küçük, modern bir yerdi ancak Chase üzerime çıkmadan önce etrafımızı gözlemleyecek

zamanım bile olmadı. Beni soğuk fayanslara bastırırken inledim, elbisemi sıyırdığını hissettiğimde nefesim kesildi. *Elbise.*

“Güvenli kelimeni unutma, Parker,” dedi, sesi karanlık ve zehirliydi.

Önce bunu bir soru olarak algıladım ama sonra vücudunu bana doğru bastırdı, aynı anda kalçalarımın arkasından bir kemer tokasının sesi geldi.

“Bu güzel elbiseyi kirletmek çok yazık olur, sence de öyle değil mi?”

“Ama-”

“Ne söylersem onu yap, Parker,” diye fısıldadı.

Bir eli boynuma dolanırken, diğeri kalçamı kavradığında, içimde korkuya benzer bir şey -ya da belki heyecan- yükseldi. Kalın sikinin sızlayan amıma bastırdığını hissettim. Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve içime girerken görüşümde siyah noktalar uçuştı. *Sertti.* Ön sevişme olmadan ona uyum sağlamanın verdiği ani gerginlikle ayaklarımın üzerine kalktım, boynumu daha sert sıkarak çekip, geri girdiğinde inledim.

“Benden önceki tüm diğer erkekleri unutman için seni kaç kez becermem gerekiyor?”

“Chase,” diye hırıltıyla inledim, ona uzanıp tutunmaya çalışırken.

“İşte böyle. *Adımı söyle,*” dedi, sesi derin, uğultulu bir tonda yankılandı.

Sağ eli çıplak tenime battı ve beni hiç umursamadan sikinin üzerine çekti. Kendini her içime itişinde leğen kemiklerimizin birbirine çarptığını hissediyordum. Geçen hafta sonu da bana pek yumuşak davranmamış olsa da, bu şimdiye kadarki en sert haliydi. Eli enseme dolaştı ve saçlarımdan tutarak başımı geriye çekti, amım sikinin etrafında kasılırken haykırdım.

“Sert seviyorsun, değil mi?” diye fısıldadı. Kalçamı bıraktı ve ben önce duvara yaslandığını sandım, ta ki elinin keskin şaplağını duyana kadar. Ta ki avucunun acı veren dokunuşunu *hissedene* kadar. “O senin ilkin olabilir, Juliet ama ben sonuncusu olmayı planlıyorum.”

Bana tekrar şaplak atarken sözleri etrafımızda yankılandı ve bu sefer yıldızları gördüğüme emindim. Kendimi onun sikinin etrafında çırpınırken, dehşet verici bir orgazmın eşiğinde hissettim.

“Chase,” diye soludum ve bana bir şaplak daha attı. Bu sefer daha yüksek bir sesle çığlık atarken dışarıdaki koridorun boş olmasını umdum.

“Benim kızım çığlık atmayı da seviyor,” diye hırladı, acıyan kalçamı okşarken. “Sana bu şekilde çığlık attırabilen başka birisi oldu mu? Yoksa sadece ben mi?”

“Sadece... Sen...” diye inledim, sıcak gözyaşlarımın bilinçsizce yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

“Aferin kızıma,” dedi, övgüsü yıpranmış ruhuma merhem gibi geliyordu. Saçlarımdaki tutuşunu gevşetti ve şaplak atan elini klitorisime götürdü. “Benim için boşalmanı istiyorum, Parker. Siki mi sonuna kadar tüketmeni istiyorum.”

“Ah, kahretsin,” diye hırıldadım, nasırlı başparmağının ani baskısı beni uçurumun kenarına göndermişti.

“İşte böyle,” dedi, sesi neredeyse çıldırmış gibiydi. “Benim için boşal. *Sadece* benim için.”

Tüm bedenim onun etrafında sarsıldı, her yanımda titrerken onu içimde sıkıca kavradığımı hissettim. Görüşüm bulanıklaştı ve vücudum kontrolsüzce gerildi. Şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm, damarlarımda orman yangını gibi akarken onun altında titredim. Boşalırken inledi ve içime bastırdı, vücudu her seğirdiğinde saçlarımı çekiyordu. Ve artık çığlık atmıyor olsam da, çığlık-larımın fayansa çarpan yankılarını hâlâ duyabiliyordum.

Birkaç saniye sonra içimden çıktı. Lavaboya doğru yürüdüğünü duydum ve elbiseyi düşünerek beni temizleyeceğini sandım. Oysa omzumun üzerinden baktığımda, yüzüne su çarptığını gördüm.

“Ne beklediğini biliyorum ama seni temizlemeyeceğim,” dedi. Tekrar pantolonunun içine girdikten sonra bana doğru iki adım yürüdü, yüzümü ona çevirdi ve bacaklarımdan arasına uzandı. Parmağını çektiğinde işaretparmağının ucunda, menisinin parıltısını

gördüm. Ağzımı açarak tadına bakmamı istediğini sandım, ne de olsa bunu daha önce de yapmıştı. Bunun yerine parmağını kulağımın arkasına bastırdı ve parfüm gibi tenime sürdü. Oyunumuzun bitmediğini anlamam bir saniye sürdü. “Buradan çıkarken menilerimin bacaklarından aşağı damlamasını, kulağının arkasında kendi parfümün gibi durmasını istiyorum. Sanki seni benim olarak *işaretlemişim* gibi.”

Güldüm. “Sanki kimse bilecek-”

“Ben bileceğim. Bütün gece, sen insanlarla konuşurken, o sırtlan profesör son bir söz söylemeye çalışırken,” dedi, parmağını hâlâ açık olan ağzımın içinde gezdirirken sesi yumuşaktı. “Kokumun her yerinde olduğunu bileceğim. Bacaklarının arasında, boynunda ve nefesinde,” diye bitirdi ve uzanıp içimden akan menilerine dokundu. Ardından parmağını tekrar ağzıma sürdü.

Dizlerim titriyordu, elbisemi düzeltmeme yardım ederken beni doğrulttu. Aynaya baktım. Halim darmadağındı ama yine de... Canlıydım. Saçımı aceleyle toparlayıp yanaklarımdaki rimel izlerini sildim, ardından dudaklarımdaki ruju tazeledim. İşim bittiğinde, Chase’in aynadan beni izlediğini fark ettim. Kaşları çatılmıştı, yüzünde neredeyse kutsal bir hayranlık vardı.

O senin ilkin olabilir, Juliet ama ben sonuncusu olmayı planlıyorum.

“Hazır mısın?” diye sordu, elini uzatırken gülümsemesi ukalaydı.

Eğer bu kadar dikkatli olmasaydım, boğazının düğümlenmesini, gözlerinin beni iyi miyim diye yoklamasını ve sadece elini değil, daha fazlasını teklif ediyormuş gibi görünmesini fark etmeyebilirdim.

“Evet, efendim,” dedim, gözleri hafifçe parlarken gülümsedim.

Chase’in koluna tutunarak, bir saat kadar insanlarla kaynaştıktan sonra, vale sırasına geri döndük. Ben gecenin geri kalanı için

planlarımızı soramadan arabası hazırlanmıştı ve ben hayal kırıklığımı bastırırken o evime doğru sürdü. Tam evin önüne geldiğinde bana doğru döndü.

“Seni bu gece eve davet ederdim ama abin orada ve bu konuşmayı bu gece yapmamayı tercih ederim.”

Sözleri karşısında kalbim hızla çarptı. “Evet, yine de ona yakında söylemeliyiz.”

Chase başıyla onayladı, ifadesi ciddiydi. “Kesinlikle.” Evime doğru baktı. “Bir dakikalığına içeri girebilir miyim?” Heyecanla kabul ettim ancak o bilmiş bilmiş sırıttı. “Oyun sonrası seninle ilgilenmem için, Juliet. Hatırladın mı?”

Arabadan inip kapımı açtı, elimi tuttu ve birlikte eve geçtik. Birkaç saniye etrafa baktıktan sonra mutfığa doğru beni takip etti.

“Bu evi seviyorum,” dedi tezgâha yaslanarak.

Küçük mutfak adasına yaslandım ve gözlerimi kısıtım. “Öyle mi?”

“Evet. Burası bana malikânedden daha çok *evim* gibi geliyor.”

Dylan’ın bundan ne kadar nefret ettiğini düşünerek yutkundum. Chase’in şartlarını düşündüm.

“Senin satmaya karar vereceğin güne kadar o evde yaşamaya razı olmalı. Belki de bu hiçbir zaman olmayacak ve bunu kabullenmek zorunda. Yeterince açık olabildim mi?”

“İyi misin?” diye sordu, durduğum yere doğru yürürken.

“Ben iyiyim,” dedim, parmaklarını boynumda gezdirirken gözlerim yavaşça kapandı.

“Yatak odana geç, Juliet. Gitmeden önce seni kontrol edeceğim.”

Mutfaktan koridora doğru yürüdüm, yatak odama girerken elini belimde hissetim. Köşedeki giysi yığının ve tezimle ilgili kâğıtların dağınık olduğu masayı görünce yanaklarım kızardı. Bu sabah yorganı buruşuk çarşafın üzerine çekmişim, doğru düzgün yapma zahmetine girmemişim. Ayrıca yatağımın başucundaki masada birkaç su bardağı vardı.

“Sen gelmeden önce odamı toplamalıydım.”

Chase güldü. “Senin ve abinin gelmiş geçmiş en dağınık iki insan olduğunuzu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Homurdandım. “Bu seni rahatsız ediyor olmalı. Onun efsanevi yığınları senin tertemiz dairende...”

Chase’in kahkahasını duydum. Ardından beni çevirdi, elini sırtımdan fermuarıma doğru götürdü ve yavaşça açtı.

“Buna alışkınım. Beni rahatsız etmiyor.” Ayakkabılarımı ve elbisemi çıkardım, Chase elbiseyi masa sandalyemin arkasına koydu. “Yatağa geç.”

Sadece tangam ve askısız sutyenimle yatağın ortasına doğru süründüm. Yukarı uzanıp saçlarımdan tokasını açtım ve yere bakarken sırtımdan aşağı dökülmelerine izin verdim.

“Ben gerçekten iyiyim. Bunu yapmak zorunda değilsin.” Başımı kaldırıp ona baktım, bana olan bakışlarını görünce irkildim.

“Parker, senin hâkimin olarak rolümü çok ciddiye alıyorum. Bu da her zaman senin iyiliğini sağlamak anlamına geliyor. Az önce sana sert davrandım. Seni kontrol etmeme izin ver. Lütfen, yüzüstü uzan.”

Dediğini yaptım, arka tarafımı incelerken yanaklarım ısındı. Bir eliyle daha önce tokatladığı yerimi ovuşturdu ve tatmin olmuş gibi görünerek, ayak bileklerimden tutup, beni sırtüstü yatırdı. Yatağa yanıma sürünerek girdiğinde, gözlerinin vücudumu, özellikle de boynumu taradığını fark ettim. Bir parmağını kulağımın arkasında gezdirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Bu gece iyi iş çıkardın,” diye mırıldandı.

Övgüsü karşısında gururlandım. “Teşekkürler.”

“Profesörün artık seni rahatsız etmeyecek,” dedi sertçe, ayağa kalkarken.

“Biliyorum. Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin.”

Ellerini ceplerine soktu ve gözlerim belirgin ereksiyonunun üzerinde gezindi. “Peki, tam olarak neyi?” dedi, kaşları çatıktı.

“Sana ait olduğumu,” diye fısıldadım. Gözlerim vücudunu inceledi, birden kendimi sıcaklamış ve muhtaç hissettim. “Gerçekten gidiyor musun?” Sesimin çaresiz çıkmasından nefret ediyordum.

Chase gülümsedi. "Gitmek zorunda değilim. En azından henüz." İmasından dolayı bacaklarımı istemsizce birbirine bastırdım, o da bu hareketi fark etti. Dizlerinin üzerine çökerken gözleri karardı.

"Sen ne-"

Kalçalarımı yatağın kenarına doğru çekti, bir parmağı beyaz dantel iç çamaşırımın dikişi boyunca ilerlerken bacaklarımı beline doladı. İç çamaşırım yavaşça çıkardı ve ne kadar ıslak olduklarını fark ettiğimde kızardım. Onun menilerinden ve benim uyarılmamdan dolayı oldukça ıslanmıştı. İki elini belime koyarken hiçbir şey söylemedi.

"Gece için son bir tadım daha," diye fısıldadı, başını eğip dilini tek hamlede içime sokmadan önce. Kıvrandım ve onun derin nefes alışını duyduğumda inledim. "Tadından asla bıkaçağımı sanmıyorum, Juliet. Beni vahşileştiriyor. Ya kokularımızın birleşimi? Benim kişisel eroin karışımım gibi. Bağımlılık yapıcı, tatlı ve acı verici derecede sarhoş edici." Bir kez daha beni sertçe emdiğinde, inledim. "Bu gece çok iyi bir kızdın. Bence tekrar boşalmayı hak ediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak.

"Gözlerini aç," dedi ve gözlerim anında açıldı. "İşte böyle. Bana ne yaptığını görmeni istiyorum," diye hırladı. Bir elinin beline doğru indiğini gördüm, kemerinin çözülme sesi yatak odamda çınladı.

"Siktir," diye inledim, elinin hızla görüş alanımın altına doğru hareket edişini izledim. Dudakları üzerimdeyken zevk aldığını bilmek, tadımın onu bu şekilde kontrolden çıkardığını bilmek... "Chase," diye yalvardım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Yarın, aşkım."

Sevgi sözcüğünü duyunca nefesim kesildi. Bana daha önce Juliet ya da Parker'dan başka bir şey dememişti. Yine de başını eğip kısa sürede adım bile unutturdu ve otuz saniye sonra yüzüne karşı sarsıldım. Dilini klitorisimin üzerinde yavaş ve sert bir şekilde gezdirirken adını haykırdım. Kontrolsüzce titrerken saçlarını çekiş-

tirdim, yavaşça dağılana kadar kalçalarımı ona doğru bastırdım. Chase'in inlediğini duydum, ardından tüm sıcaklığıyla göbeğimin üzerine boşaldı. Bitirdiğinde yüzü gevşemiş, gözleri benimkilere dikilmişti.

“Siktir,” diye tısladı ve yanımdaki yatağa yığıldı.

Ellerimle yüzümü kapattım. “Teşekkür ederim.”

Çeneme, karnıma, iç uyluklarıma öpücükler kondurduğunu hissettim. Birkaç saniye sonra ılık bir bezle beni temizledi ve bu inanılmaz bir histi. Ayaklarıma kadar inip sıcak bezle masaj yaparken ürperdim.

Birden bitkin düşmüştüm.

“Aç mısın?”

“Hayır, sadece yorgunum” dedim.

“Sana banyoyu hazırlamamı ister misin?” diye sorarken banyoma doğru yürümüştü bile.

Suyun aktığını duydum, ağzımı açıp kapattım. Biraz sonra yanıma geri geldiğinde pantolonunu giymişti.

Buna alışabilirim.

“Gitmeliyim,” dedi ve eğilip beni dudaklarımdan usulca öptü. “Yarın ne yapıyorsun?”

“Yarın tezim üzerinde çalışmam gerekiyor, sonra da Jackson’la yemeğe çıkacağım.”

“Sana öğle yemeği getirsem nasıl olur?” diye sordu.

Gülümsedim. “Bunu çok isterim.”

O da gülümsedi ve bu, karnımın kasılmasına neden oldu. “İyi geceler, Parker.”

“Kapıyı kilitleyeceğim,” dedim hızla, yataktan kalkarken.

Bir elini uzattı. “Hâlâ anahtarım var, ben kilitlerim. Git banyonun keyfini çıkar.”

Yatak odamdan çıkmadan önce, son kez bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. Kapıyı kapattığını duydum, ardından banyo dolarken yatağa geri yığıldım.

Aptal gibi gülümseyerek yan döndüm.

Başım çok büyük beladaydı.

24

Belirsizlik

CHASE

Juliet'in evinden ayrıldıktan sonra daireme döndüm. Onun yanımda olmamasının boşluğunu şimdiden hissedebiliyordum. Resmen bir bağımlı gibiydim. Bütün haftayı onu düşünerek geçir-miştim, neyse ki her gün konuşuyorduk. Bu gece için çok sabırsızlanmışım... Ve onu o elbisenin içinde gördüğüm andan itibaren düşünebildiğim tek şey, elbiseyi yırtmaktı. Beni vahşi hissettirdiğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Her zaman ilkel biriydim ama o beni seks delisi bir canavara dönüştürmüştü.

Ancak bundan daha fazlası da vardı ve aşırı analiz yapmamak için bunu zihnimin derinliklerine itmem gerekiyordu.

Yakınlaşmaktan kaçındığımdan değildi, sadece daha önce hiç ilgimi çekmemişti. Onu bir arkadaş olarak da her zaman önemse-miş, hep onunla ilgilenmek istemişim.

Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdım.

Belki de bu yüzden ona her şeyimi, ruhumun her bir parçasını verme ihtiyacı hissediyordum.

Garajıma girdiğimde eski model arabayı kilitledim ve asansöre binerek daireme çıktım. Jackson'ın hâlâ uyanık olma ihtimali-ne karşı hızlıca üstümü başımı kontrol ettim, kapılar açıldığında mutfığa doğru ilerledim.

"Selam," dedi Jackson, bir fincan çayla ilgilenirken. Adaya dirseklerini yaslamış oturuyordu ve her zamanki gibi çok yorgun görünüyordu.

“Yatma vaktin geçti,” diye takıldım.

“Saat daha on,” diye kestirip attı, bana ters ters bakarak. “Peki, bu güzel akşam *neredeydin?*”

“Galeri açılışında. Yeni müşterimiz. Gerçi kocası tam bir sü-rüngen,” diye mırıldandım.

“Hayatlarımız çok farklı,” dedi esprili bir şekilde. “Çay?”

Omuz silktim. Viskiye tercih ederdim ama dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan bu şekilde konuşabilmemizin nadir olduğunu da biliyordum.

“Tabii. Önce gidip üstümü değiştireceğim.”

Kravatımı gevşeterek, yatak odama doğru yürürken, ayaklarım mermerde takırdıyordu. Eşofman altımı ve tişörtümü giydikten sonra mutfağı geri döndüm.

Bitkisel karışımı yudumladım ve yüzümü buruşturmamaya çalıştım. “İyi bir gece geçirdin mi?”

Başını salladı ama detay vermedi. Rahat bir sessizlik içinde çayımızı yudumladık. Şu anda Juliet banyo yapmış olmalıydı, Jackson’a bizi anlatacağından bahsetmişti. Bu düşünce beni çok gerdi. Jackson’ın bizim için mutlu olacağını düşünmek istiyordum ama benim yaşam tarzıma sürekli tanık olmuştu. Partilerime, yatak odama girip çıkan kadınlara, her hafta yeni bir tanesine alışkındı. Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünürken fincanı sıkıca kavradım. Juliet’i sorup bir şekilde konuyu açsam nasıl olurdu? Mutlu olur muydu? Yoksa bana siktirip gitmemi mi söylerdi? En son isteyeceğim şey, bizi yanlış bir şekilde öğrenmesiydi.

Yani, en azından bu fikre zemin hazırlasam iyi olurdu. Juliet’i istiyordum ve artık tamamen vardım, görünüşe göre o da öyleydi.

Yüzümü ifadesiz tutarak, “Juliet nasıl?” diye sordum.

Jax omuz silkti. “O iyi. Sanırım yeni biriyle görüşüyor. Onun adına mutluyum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tamam, yani biriyle görüş-tüğünü biliyordu. Belki o zaman bu kolay olurdu.

“Bu kadar çabuk biriyle çıkabileceğini düşünmemiştim.”

Jackson yorgun bir ifadeyle bana baktı. “Jules’u bilirsin. Eminim kendine göre sebepleri vardır.”

Başım la onayladım. “Evet. Üstelik eminim o sebepler doğru lanmış ve uzmanca incelenmiştir.”

Jax güldü. “Tabii ki.” çayımı yudumlarken bana baktığını hissediyordum. “Neden sordun?” *Hay sikeyim.* Sesinde bir miktar şüphe vardı.

Şimdi anlatmalı mıydım? En iyi arkadaşım a kız kardeşine âşık olabileceğimi nasıl söyledim?

Yüzümü kayıtsız tutmaya çalıştım. “Ö büyüdü. Akıllı ve zeki birisi. Bunu fark etmemek benim için zor,” diye bitirdim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Jackson homurdandı. “Ne yani, şimdi de kız kardeşimden mi hoşlanıyorsun?”

Omuz silktim. “Sadece nasıl olduğunu soruyordum, Jax.” Yüzümü ona döndüğümde, kısılmış gözlerle beni izliyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu, sesi şimdi biraz daha sertti.

Aptal rolü yaparak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Ondan hoşlanıyor musun?”

Ya şimdi ya da asla.

“Olabilir. Ama önce seninle konuşmak istedim.”

Jackson yine güldü ve o devam ederken kanımın buza dönüşüğünü hissettim. “Alınma ama o senin için fazla iyi.”

Dişlerimi sıktım. “Biliyorum.” Ben daha fazla konuşamadan Jackson iç geçirdi ve ayağa kalktı.

“Uyumam lazım.” Lavabonun yanında duraksadığında gözlerim ona kaydı, bir sonraki sözlerini düşünürken çenesini ovuşturdu. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Yarın öğle yemeği için müsait misin?”

Siktir. Öğle yemeği. Juliet.

Yeniden planlayacaktım. Bu ciddi bir şeye benziyordu. “Evet. Burada mı?”

Başını salladı. “Hayır. Belki şehirdeki sevdiğimiz bara gidebiliriz?”

“Olur. Yarın görüşürüz.”

O çıktıktan sonra çaydan vazgeçip viski içmeye karar verdim. Kanepemde oturmuş, Jackson’ın sözlerini düşünerek, küçük yudumlar alırken, altımdaki şehri izledim.

Alınma ama o senin için fazla iyi.

Ne olduğunu anlamadan önce ikinci bardağı, sonra üçüncüyü ve sonra dördüncüyü diktim. Viskiye doldururken, belki de Jackson’ın haklı olduğuna karar verdim. Belki de o benim için fazla iyiydi. Yani, yakında bunun farkına varacaktır, değil mi? Param olabilirdi ama ben hâlâ bir Ravage’tım. Hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı. Neden onun benim ilkim olabileceğini düşünmüştüm ki? Jackson beni çoğu insandan daha iyi tanırdı ve biraz ima ettiğim anda resmen reddetmişti.

İnleyerek kanepede arkama yaslandım, oda dönerken tavana baktım.

Juliet’le arama mesafe koymak için çok uğraşmıştım. Bu konudaki en sinir bozucu şey de buydu. Uzak durmasını sağlamaya çalışmıştım ama o duvarımı kimsenin yapamayacağını düşündüğüm kadar kolay ve hızlı aşmıştı.

Muhtemelen duruma alışılması için zamana ihtiyacımız vardı.

Belki yarın Jax’le yiyeceğim öğle yemeğini ona yeterince iyi *olduğumu* kanıtlamak için kullanabilirdim. Juliet’i asla bırakmak istemediğimi anlatabilirdim.

Birkaç saat sonra koyu mavi kadife elbisesini, uzun bacaklarını ve Juliet’in arzusunun kokusunu düşünürken uykuya daldım.

Ertesi sabah, ağrıyan başıma rağmen, enerjimi Jackson’a odaklamaya karar verdim. Juliet’e mesaj atıp planlanandan biraz daha geç buluşup buluşamayacağımızı sordum, o da kabul etti. Luna’ya birkaç mesaj daha göndererek, öğle yemeği için malikânenin bah-

çesini hazırlattım. Hava güneşli ve sıcak olduğundan, serin bahçemiz işine ara vermesi için güzel bir yerdi. Belki biraz da eğlenirdi.

Jackson'la paylaşmayı planladığım evrakları hazırladım, Saint Helena Akademisi'nin gönderdiği yeni yönetmelikleri ve çalışan yönergelerini. Dün itibariyle resmileşmişti. Bunu neden yaptığımdan bahsetmeyecektim ancak işinin her zaman güvende olduğunu ve olacağını anladığından emin olacaktım.

Gülümsedim ve ıslık çalarak Jackson'la öğle vakti barda buluştum, dosya kolumun altındaydı. Gergin olduğunu hemen anladım, durmaksızın kıpırdayan parmakları ve boş bira bardağı bunun kanıtıydı. Karşısına otururken, Saint Helena'yı nasıl devraldığımı anlatmaya ve sohbet oraya gelirse Juliet'e dair hislerimi açıklamaya tamamen hazırdım. Ama ben daha ağzımı açamadan, Jax derin bir iç çekti ve titreyen elleriyle yüzünü kapattı.

Sesi titrerken, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

Dosyayı masanın üzerine koydum. "İyi misin?"

Başını salladı, bir elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, neden bu kadar gerginim?" diye sordu gülerek.

"Eğer buraya bana âşık olduğunu söylemeye geldiysen..." diye takıldığımda, yine güldü. Bu gerginliği biraz azalttı.

Titrek bir nefes verdi. "Ben eşcinselim. Tamam mı? Bir konuşma hazırlamıştım ama o kadar gerginim ki altuma etmeden önce sana şimdi söylemek zorundayım," diye devam etti, dudakları gergindi.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim dikkatlice.

Jackson gözlerini bana dikti. "Şaşırmadın mı?"

Omuz silktim ve benim için sipariş ettiği biradan bir yudum aldım. "Seni on dört yaşından beri tanıyorum. Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Jackson şaşkın görünüyordu, haline gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ama sen nasıl-" Bir elini daha yüzünde gezdirdi. "Yani, bunu *nasıl* anladın?"

Diğer erkeklere attığı o uzun bakışlar.

Kalbinin hiçbir zaman benimki gibi kadınlara ya da sekse tam anlamıyla yönelmemesi.

Bir erkeğin yanında ışıldayıp bir kadının yanında sönmesi...
Ancak bunların hiçbirini dile getirmedi.

“İlk tanıştığımızda bana ne dediğini hatırlıyor musun?” Başını salladı, artık ağzındaki baklayı çıkardığı için gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. “Sana kim olduğumu bilip bilmediğini sormuştum. Bana o kadar iyi davranıyordun ki bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Daha önce kimse bana saygılı davranmamıştı.” Jackson yutkundu ve ben konuşmaya devam ederken boğazım duygularla düğümlendi. “Ve sen gözlerimin içine bakıp, ‘Chase’sin’ dedin.”

Jackson güldü. “Ne kadar da metaforikmişim.”

Kıkırdadım. “Sanırım senin için de aynı şey geçerli. Sen Jackson’sın ve erkeklere olan ilgini hep fark etmiştim. Gözlemciyimdir. Ama tabii ki bir şey söylemek istemedim, zaten benim için önemli değildi.”

Jackson bir kez başını salladı. “Yani senin için... Böyle olmam garip değil mi?” diye devam etti, telaşla.

“Jackson,” dedim kararlılıkla, ne demek istediğimi anlamasını istiyordum. “Her şeyden önce, bana söylediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Seni destekliyorum. Ne zaman bu konuda daha fazla konuşmaya hazır olursan, seni dinlemek için burada olacağım. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

Jackson’ın gözleri yaşlarla doldu. Birasından bir yudum alarak tekrar başını salladı. “Bu kolay oldu.”

Güldüm. “Juliet’le de konuşmalısın.”

Söylediğim anda hatamı fark ettim.

“Jules?” diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Kendimi rahat göstermeye çalışırken masaya baktım. “Evet. Bilmek isteyeceğini biliyorum.”

Jackson sözlerimi düşünürken bir dakika boyunca sessizlik oldu. Lanet olası ağzımı kapalı tutsaydım keşke çünkü başımı yeniden kaldırdığımda, Jackson bana temkinli bir ifadeyle bakıyordu.

“Kız kardeşimle aranızda neler oluyor?”

Sikeyim.

Pekâlâ, artık buradan dönmezdi...

“Son zamanlarda görüşüyoruz.”

Jackson arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Ha ha. Çok komik.”

Biramdan bir yudum daha alarak yüzümü buruşturdum. “Bu doğru, Jax.”

Sesim o kadar yumuşaktı ki Jackson başını geriye atıp bana dik dik baktı. “Ondan uzak dur,” dedi, sesi buz gibiydi.

“Jax-”

Ayağa kalktı ve parmağıyla göğsümü işaret etti. “Hayır. Bugün sana kendimden bahsettiğim için mutluyum ve desteğin için teşekkür ederim ama şu anda benimle dalga geçme, Chase.”

Ayağa kalktım, burun deliklerim öfkeyle genişlemişti. “Jackson, beni dinle. Gerçeği söylüyorum. Onunla ilgileniyorum. Bu çok yeni bir şey-”

“Şaka yapmıyorsun.” Beni değerlendirirken yüzü bembeyaz oldu.

“Hayır. Şaka yapmıyorum. Lütfen, beni dinle-”

“Hayır!” Jackson bağırdı ve birkaç kişi bize baktı. “Ona karşı sıradan bir ilgin olabileceğini düşünmüştüm, bu arada mümkün olduğunca söndürmeyi planlamıştım. Ama şimdi bana çıktığınızı mı söylüyorsunuz?” Konuşmaya devam ederken yüzü daha da soldu. “Sendin, değil mi? Elbise kutusu ve siyah güller?” Nefes nefese kalmış durumdaydı, ya bana yumruk atacak ya da ağlayacak gibi görünüyordu. “Bunu sadece ve sadece bir kez söyleyeceğim. Onun için yeterince iyi değilsin. Ondan uzak dur.”

Göğsümde bir şey ikiye ayrıldı. Her şeyimi ortaya koymak için çaresizdim. Onu kaybedemezdim. Biraz önce o kadar mutlu göründükten sonra...

“Özür dilerim. Lütfen beni dinle,” diye yalvardım, ellerimi uzatarak. “O sıradan bir kaçırmaktan daha fazlası. Ona uzun zamandır değer veriyorum ve her kadını elimde olmadan onunla

kıyaslıyorum. O... farklı. Bana bir şeyler hissettiriyor, kahretsin, ona âşık bile olabilirim-”

Jackson bir adım öne çıkıp beni geri itti. “Hayır, sen *beni* dinle,” dedi hiddetle, gözleri öfke ve ihanetle parlıyordu. “Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Her hafta sonu senin aletini yalamaya istekli farklı bir kadın geliyor ve sonra sonsuza dek ortadan kayboluyor. Manşetleri görmediğimi mi sanıyorsun? İki yıldır seninle yaşıyorum,” diye homurdandı, nefes nefese. “Ve seni yirmi yıldır tanıyorum. Nasıl biri olduğunu biliyorum. İnsanlar bir gecede değişmez. Jules öyle biri değil. Sert görünebilir ama özünde benim gibidir. Sevgiye delicesine ihtiyaç duyan birisi... Peki ya sen? Sen...” diye devam etti ve bana ters ters baktı. “Onun için çok yanlış birisin. Ondan uzak dur.” Telefonunu alıp cebine koydu. “Bu arada harika sohbetti,” diye alaycı bir şekilde ekledi ve masaya biraz para bırakarak, arkasını dönüp dışarı çıktı.

Suçluluk duygusu beni sardı ve kendimi sakinleştirmek için oturmak zorunda kaldım. Bana anlattığı her şeyi ve her şeyi nasıl berbat ettiğimi düşünürken yüzümü ellerimin arasına aldım. Bana içini açıyordu ve ben bunu mahvetmişim.

Juliet’le konuşmam lazımdı.

Ayağa kalkıp masanın üzerinde duran dosyaya baktım. İç çekerek dosyayı elime aldım ve ona yakında Saint Helena’dan bahsedebileceğimi umdum.

25

Ara

JULIET

Saçımı dağınık bir topuz yapmaya çalışıyordum ki Dylan, ofisinin açık kapısına vurdu.

“Hey!” diye cıvıladım. Ayağa kalkıp ona sarılmalı mıydım yoksa oturmaya devam mı etmeliydim? Ona sarılmaya karar verdim ve neyse ki o da bana sarıldı.

“Selam, Jules.” Geri çekildiğimde, bana tembel bir şekilde gü-lümsedi. “Habersiz geldiğim için kusura bakma. Bu hafta başında editörün kararını görüp görmediğinden emin değildim ya da...”
devam etti, birkaç ay önce birlikte sunduğumuz makaleden diye başladı.

bahsediyordum. “Evet. Gördüm. Üzgünüm, çok yoğun bir haftaydı İç çekti. ...aktım aslında.”

ve sana yazacaktım. Çantasını sandalyeme bıraktı. “Sorun değil. Şimdi Omuz silkip ...nuşmaya vaktin var mı?”

bu konu hakkında ke ...im,” diye mırıldandım ve tezimin kaba-
“Evet! Şunu kaydedeyim,” diye mırıldandım ve tezimin kaba-

taslağını kapattım.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu, karşımdaki diğer sandalyeye çö-kerken.

“Ah, bildiğin gibi. Cumartesi çalışıyorum. Muhtemelen yarın da. Hatta önümüzdeki dönemde hatırı sayılır yedi gün çalışacağım gibi görünüyor.”

Güldü. “Bir de bana sor.”

Çantasından bilgisayarını çıkarırken gülümsedim.

Arkadaş olarak çok daha iyiyiz.

“Doğru, editörün tartışma bölümü için bazı önerileri vardı. Ayrıca kabul edebilmeleri için daha kaliteli görselleri yeniden göndermemiz ve özeti yeniden biçimlendirmemiz gerekiyor...”

Bilgisayarımdaki saate baktım. Chase’le buluşmadan önce üç saatim vardı.

“Şimdi vaktin var mı?” diye sordum. “Tüm bunları halledip yeniden başvuru yapabilirsek iyi olur. Çabucak kabul ederlerse CV’me eklemek harika olur. Belki bugün revizyonları tamamlayabiliriz?”

“Olur, bana uyar.”

Başımı salladım. “Süper, o zaman son halini açayım, her bölümün üzerinden birlikte geçelim.”

Masanın benim tarafıma geldiğinde sandalyesinin yere sürtündüğünü duydum. Böyle olmamız hoştu hatta normal hissettiriyordu. Bana hafifçe gülümsediğinde, onun da aynı şekilde hissettiğini anladım.

“Jules?” dedi ben belgeyi açarken.

Yüzümü ona döndüm. “Evet?”

“Sanırım haklıydın. Âşık olmak konusunda. Sanırım ^{kağıtsız} dım. Ama arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark ettiğiniz için mutluyum. Sana gerçekten minnettarım.”

Gülümsedim ve omzumla omzunu dürttüm. “Ben de sana.”

Dylan, bir saat önce kafeteryadan getirdiği patates kızartmalarından birini çiğnerken omzumun üzerinden eğilmişti. Tam da dikkatim tamamen projeye odaklanmışken, kapının çalınması beni irkiltti. Başımı hızla kaldırdım ve Chase’in kapı eşiğine yaslanmış hâlini gördüğümde kalbim sıkıştı. İfadesi tamamen donuktu ama gözleri Dylan’la benim aramda gidip geliyordu. Çenesini sıkımsı ve yanındaki yumru hâline gelmiş elini fark ettim.

“Bölüyor muyum?” dedi, başkası için sesi normal gelebilirdi.

Ama ben hâkim sesini kullandığını hemen anlamıştım. Mavi gözleri benimkileri delip geçti ve yüzünde fırtınalı bir ifadeyle bakışlarını kaçırmadan önce bir saniye boyunca öylece durdu.

Bilgisayarındaki saate baktığım anda, elimi ağızıma kapatarak irkildim. Chase'le *bir saat önce* evimde buluşmam gerekiyordu. "Ah, kahretsin. Çok özür dilerim, Chase. Dylan ve ben makalemiz üzerinde çalışıyorduk ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Dylan ayağa kalkıp elini uzattı. "Ben Dylan."

Gözlerim, ikisi arasında gidip gelirken, Chase bana sert bir bakış attı ve Dylan'ın elini sıktı. "Evet. Aslında nişan partisinde tanışmıştık," dedi, sesi alçak ve tehditkârdı. "Chase Ravage."

"Ah doğru ya, pardon. Unutmuşum." dedi Dylan, bana manidar bir gülümseme atarak. "Aslında ben de gitmek üzereydim. Haftaya görüşürüz, tamam mı Jules?"

Dylan'ın eşyalarını toplamasını izleyen Chase'in gözleri kısıldı. "Seni gördüğüme sevindim, *Declan*."

"Dylan," diye düzelttim kollarımı kavuştururken. *O bunu zaten biliyor.*

"Elbette," dedi Chase ve Dylan'ın el sallayıp ofisten çıkışını izledi. Ardından gözlerini bana dikti ve kapıyı biraz fazla yüksek sesle kapattı.

O bir adım daha yaklaşıırken ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Makalemiz hakkında bir karar çıktı ve düzeltmeler yapmamız gerekiyordu."

"Bunu sadece bir kez soracağım ve bir daha asla sormayacağım. Bu kadar uzun süre sevgili olduktan sonra arkadaş olarak çalışabiliyor musunuz?"

Sesinden kıskançlık damlıyordu, cevap vermeden önce yutkundum. "Evet. Arkadaş olarak çok daha iyi çalışıyoruz. Bugün bunu kendisi de söyledi."

Chase bir adım daha öne çıktı. "İkinci olarak," dedi, şimdi benden birkaç santim uzaktaydı, dağınık masama bakıyordu. "Benimle bir yerde buluşmanı istediğimde, *zamanında* orada olmanı beklerim," diye homurdandı, gözleri kararmıştı. "Hem hâkimin."

olarak hem de senin-” Ağzını kapattı ve sakinleştirici bir nefes alırken yumruklarını tekrar sıkıldığını gördüm.

Tepkisi sinirlerime dokundu. “Üzgün olduğumu söyledim.” Sesim sabitti ama sinirli bir tondaydı. “Seni ekmiyordum. Sadece projeme daldım ve-”

“Doğru. *Dylan*’la,” dedi alayla. “Seninle güvenli kelimeler ve morlukları örtmenin en iyi yolları yerine yöntemleri ve araştırmaları tartışabilseydik hayatın çok daha kolay olabilirdi.” Sonra bir adım geri çekildi.

Yüzündeki teslimiyet ifadesini açıkça görebiliyordum. “Hayır. Hiç de öyle değil. Bunları seninle tartışmak *istemiyorum*. Sahip olduğumuz şeyi seviyorum. Dylan ve ben kâğıt üzerinde harikaydık. Diğer her yönden neredeyse mükemmel-”

Chase zalim bir kahkaha attı. “Tabii ya. Nasıl unutabilirim ki?”

Gözlerimden başka her yere nasıl baktığını izledim. Neredeyse *acı çekiyormuş* gibi görünüyordu.

“Chase, sana *âşık* oluyorum,” diye itiraf ettim, bir adım yaklaşıarak. “Dylan’ı istemiyorum. Öğle yemeği randevumuzu kaçırdığım için gerçekten üzgünüm.”

Çenesinin kasıldığını gördüm ama bana bakmadı. Onun yerine bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Ne zamandır evimin önünde volta atıyor, elini böyle saçlarında gezdiriyordu?

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

“Ona baksan iyi olur,” diye mırıldanarak kapının yanındaki sandalyeye oturdu.

Mesajlarımı kontrol ederken başımı salladım.

Jax: Ciddi misin, Jules? Sen ve Chase? Vay be. Gerçekten en iyi arkadaşım ve kız kardeşimin gizli ilişkilerini bana söyleyecek cesaretleri olduğunu düşünmüştüm. Bu ne zamandır devam ediyor? Ne var biliyor musun? Bilmek istemiyorum. Ve şu anda ikinizi de görmek istemiyorum, lütfen beni yalnız bırakın.

Yüzümdeki kan çekildi. Chase’e baktığımda kalbim güm güm atıyordu. “Kahretsin. Jackson bizi biliyor,” dedim usulca, telefonumu uzatarak.

Chase telefonumu almadı. Sonraki kelimeleri dökülürken beni izlemeye devam etti. “Biliyorum. Bunu daha önce konuşmuştuk.”

Oda dönüyordu. “Sen... Ne?” diye çıktım. “Ona birlikte söyleyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Bunu neden yaptın ki?”

Chase aniden ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve vücudumu masaya bastırana kadar üzerime geldi.

“Çünkü beni delirtiyorsun, Parker. Çünkü bu kadar önemli bir şeyi en iyi arkadaşımından saklayamazdım.”

Gözüm karardı. “Ona söylemeye hakkın yoktu,” diye karşılık verdim, sesim titriyordu.

Chase, birkaç saniye öncesine göre biraz daha emin görünerek, “O benim en iyi arkadaşım,” dedi.

“Ve o benim abim,” diye dudaklarımı bükerek söylendim.

“Kendine gelecektir,” dedi Chase, sesi alçaktı. Utanıyordu. Yüz ifadesindeki bir şey, bana belki de buna tam olarak inanmadığını söylüyordu.

Sikeyim.

Gözlerim yaşlarla doldu. Yüzüme doğru uzandı ama ellerini ittim. “Elimde kalan tek şey o,” dedim hıçkırarak. “Bu konuda, sen hatalıydın.”

Gözleri parladı, yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülüyü-
günde yumuşadı. “Juliet-”

Onu ittim, yanaklarımı sildim ve ofisimin kapısını açtım. “Lütfen, git artık. Jackson’la konuşmam gerek.”

Chase’in bedeni kasıldı. “Parker, lütfen, konuşalım-”

“İş yerime gelip benimle konuşmaya çalışan her erkeğin üzerine saldıramazsın. Beni küçümsemeye devam edersen bu iş yürümez.” Ona bakarken gözlerim akmayan yaşlarla doldu. “Sana âşık olduğumu başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum. Ve belki de sana hep âşıktım. Ama *bana güvenmelisin*, tıpkı benim sana güvendiğimi kanıtladığım gibi. Sadece geçen hafta bile hayatımın yüzde yetmiş beşini ele geçirmene izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, son on yılı. Ama geri kalan yüzde yirmi beşi sana vermiyorum

Çünkü o kısım *bana ait*. İşim bana ait. Peki, ya abim? Ona bizden bahsetmek... Bunu *ben* yapmalıydım, sen değil. Hayatımla ilgili kararları böyle tek başına veremezsin, Ravage.”

Chase başını salladı ve eliyle açık kapıyı kavradı. Çıkmak zererken durdu, arkasını dönüp bana baktı.

“Seni uyarmıştım. Bunun fazla olacağını söylemiştim. Bizi yıkacağını. Seni paramparça edeceğini, başka bir şey kalmayana kadar seni tketeceğimi. Çünkü başka türlüsünü bilmiyorum. Hayatımda böyle hissettiğim bir an hiç olmadı,” dedi, sesi neredeyse fısıltı kadar yumuşaktı. “Abin haklıydı. Ben senin için yeterli değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım.”

“Chase-”

“Bu hafta bir iş seyahatim var, o yüzden önümüzdeki hafta sonu döndüğümde görüşürüz.”

Sözlerini tam olarak sindiremeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Kendimi toparladım, ardından telefonuma tekrar baktım ve Chase’ten gelen birkaç mesaj gördüm. Bunlardan biri romantik bir piknik öğle yemeğinin fotoğrafı gibi görünüyordu.

Otururken inledim, iki elimle yüzümü ovuşturdum.

Jackson bana kızgındı.

Chase’in de bana kızmaya hakkı vardı, özellikle de onu azarladığım için. Ama belki de biraz ara vermemiz iyi olurdu. Her şey çok çabuk başlamıştı. Bir kibritin alev alması gibi tutuşmuştuk. Belki de ihtiyacımız olan şey, geçici bir geri adım atmaktı. Ayrıca, çok işim vardı ve Jackson’la konuşmalıydım.

Yine de, başıma gelen en iyi şey kapıdan çıkıp gitmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Ve eğer abimin bu işte bir etkisi varsa bu gidiş temelli bile olabilirdi.

26

Ejderha

CHASE

Miles dirseğiyle beni dürttüğünde, ikinci viskimi yudumluyordum bile. Havada otuz beş bin feet yükseklikteydik, New York'a gidiyorduk ve henüz uçağa bineli yarım saat bile olmamıştı. Şaşkınlığımı üzerimden atıp doğruldum ve yanımdaki birinci sınıf koltukta oturan Miles'a baktım. Babamızın özel bir jeti vardı ama Miles çevresel sebepleri gerekçe göstererek onu kullanmayı reddediyordu.

Bu noktada, oraya nasıl ulaşacağımız hiç umurumda değildi.

"Bütün hafta surat mı asacaksın?" diye sordu Miles.

"Muhtemelen," derken sesim düzdü.

"Harika. Melankolik olmana ve kendini suçlamana bayılıyorum."

"Siktir git," diye homurdandım ve uçuş görevlisine bir tane daha içki istediğimi belirttim. Gidecek başka bir yerimiz yoktu zaten. Beş buçuk saat daha burada sıkışıp kalacaktım. İndiğimizde ayılmış olurdum.

"Ah, yani daha öğlen olmadan bayılana kadar içiyoruz, öyle mi?"

"Sana siktir git dediğimi sanıyordum."

"Şimdi düşündüm de bu... Tam Charles Ravage'lık bir davranış."

Gözlerimi kapatıp bardağımı yere bıraktım. *Hay sikeyim*. Beni kıskırttığını biliyordum ama yine de... Resmen damarıma basıyordu.

Miles suyunu yudumladı. “Bir kadın için bu kadar dağıldığını daha önce hiç görmemiş olmam bence çok şey anlatıyor.”

“Çünkü diğer kadınlar, Juliet Parker değildi. Ayrıca, evet, ben tam bir aptalım ama Jackson konusunda neredeyse daha kötü hissediyorum.”

Miles, havaalanından kaptığı bir kurgu kitabını dalgın dalgın karıştırırken sessizliğini koruyordu. Onu bana çok akıllıca bir ağabey tavsiyesi vermek üzere olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

“Jackson bu konuda tam olarak ne dedi? Bana hiçbir şeyden bahsetmedi.”

Elbette Jackson taşınmakta ısrar etmişti ama işinde üç kuruş kazandığını biliyordum ve ondan Juliet’in yanına taşınmasını da istemeyezdim. İlişkimizi ondan saklamakla hata etmiştik, bu yüzden Miles’a ona ulaşmasını ve malikânede geçici bir oda teklif etmesini söylemiştim. En azından bunu yapabilirdim çünkü ona Four Seasons’ta bir süit ayarlamayı teklif ettiğimde paramı reddetmişti.

“Aslında güzel bir öğle yemeği yedik. Şimdiye kadar yediğimiz en iyi yemeklerden biriydi. O... Bana bir şey söyledi ve sonunda *gerçek* en iyi arkadaşımı görüyormuşum gibi hissettim. Juliet ve ben, ona ilişkimizi anlatmamız konusunda konuşmuştuk ama henüz kesinleştirmemiştik. Normalde Juliet’le konuşmadan ona asla söylemezdim. Ama bir anda durumu çözdü. Bir dakika önce ondan bahsediyorduk, sonra onun adını söyledim ve sanırım ikiye ikiye bir araya getirdi. Ona yalan söyleyemezdim. Sonra, Diana’nın elbisesiyle, siyah gülleri aldığı anda şüphelendiğini söyledi çünkü belli ki o lanet gülleri evimin her yerinde görmüştü.” İçimi çekip yüzümü ovuşturdum.

“Dur bakalım, *Diana*’nın elbisesi mi? Yani annemin elbisesi? Cuma gecesi tanıdık geldiğini düşünmüştüm.”

Çekinerek ona baktım. “Evet.”

Miles sesli bir nefes verdi. “Siktir. Sen gerçekten uçmuşsun. Lütfen, bana annemin en sevdiği elbisesini kirletmediğini söyle.”

Dudaklarım seğirdi. “Merak etme. Profesyonel olarak temizletiyorum.”

Miles iç çekti. “Tabii. Peki, sonra ne oldu?”

Görevli yeni bir viski getirdi ama ben içkimi ittim. Babamız hakkındaki yorumu umduğu etkiyi yaratmıştı.

“Beni azarladı. Hem de birkaç dakika boyunca. Onun için asla yeterince iyi olamayacağımı ve ondan uzak durmamı söyledi. Özür diledim ama artık çok geçti. Benden nefret ediyor ve en iyi arkadaşımı kaybettim.”

Miles bardağıma uzanıp bir yudum aldığı anda, kaşlarımı çattım ancak anlatmaya devam ettim: “Juliet için bahçede bir sürü şey ayarlamıştım. Onun evinde buluşmamız gerekiyordu. Jackson’la ilgili her konuda zaten çok endişeliydim. Buluşmamız gereken saatte gelmedi ve sonra teziyle ilgili bir şeyler söylediğini hatırladım, ben de ofisine gittim ve onu eski sevgilisiyle sarmaş dolaş gördüm.”

Miles homurdandı. “Sarmaş dolaş mı?”

Kaşlarımı çattım. “Pekâlâ... Tam olarak öyle değillerdi ama çok yakın duruyorlardı. Hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Sonra konuşmamızın ortasında Jackson’dan bir mesaj aldı.”

“Ve senin onun arkasından konuştuğunu varsaydı.”

Başımı salladım. “Aynen öyle.”

“Ve şimdi burada benimlesin.”

“İkinci en zeki kardeşimiz,” diye mırıldandım. “Belli ki en akıllınız benim.” Omzuma vurduğunda, güldüm. “Bilmiyorum. Jackson’ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Onun için yeterince iyi değilmişim. Birden kendimi aptal gibi hissettim. Neden oradaydım ve onun üzerinde hak iddia ediyordum? O mü-kemmelken ve ben... Bendim işte. Ve neden aramızdaki ilişkinin yürüyebileceğini düşünmüştüm?”

Sözler geniş koltuklu kabinlerimizde yankılanırken ayakkabılarıma baktım.

“Hadi oradan,” diye homurdandı Miles. Başımı kaldırıp ona ters ters baktım. Viskimi zarif bir yudumla içti, sonra alaycı bir ifadeyle bana döndü. “Eğer o kızın yıllardır sana âşık olmadığını düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun demektir.”

Onun sözleriyle göğsüme sıcak bir şeyler doldu ve birdenbire bu konuyla ilgili tüm teorilerini duymak istedim.

Viskimi geri alıp kalanını içerken, “Bunu sana söyleten ne?” diye sordum.

Miles işaretparmağı ve başparmağıyla çenesini ovuşturmadan önce boş bardağa baktı. Altın kol düğmeleri -benim mühür yüzüğümle aynı ‘R’ harfiyle işlenmişti- uçağın penceresinden sabah güneşinin ışığıyla parlıyordu. Yüzüğümle oynamaya başladım, o harfi Juliet’in kalçasının iç kısmına bıraktığım iz olarak düşündüğümde koltuğumda kıpırdandım. *Sikeyim*. Duygularımın boyutunu fark edemedim ya da itiraf edemedim önce onu benim olarak damgalamıştım.

“Bak, onu çok iyi tanımıyorum. Ama nişan partisinde bütün gece seni nasıl aradığını gördüm. Ve iki hafta önce dairende seni nasıl heyecanla sorduğunu da. Ayrıca, ofise gelip benden av şeyine davetiye istemek büyük cesaret ister. Bir süredir senin sikini arzuluyor.”

Yüzüğümle oynamayı bırakıp kardeşime döndüm. “Demek ona davetiyeyi veren sendin.” Omuz silkip ağzını açtı ama ben sözünü kestim. “Bu arada bu bir soru değildi. Sen olduğunu biliyorum, o yüzden sakın inkâr etmeye kalkma,” diye ekledim, gözlerimi ona dikerek.

Miles masumca gülümsedi. “Teşvik edilmeye ihtiyacı vardı. Bir bahaneye. Gözlerinin arkasında sadece seninkilerde gördüğüm bir ateş gördüm. Yani dürttüm biraz. Beni suçlayabilir misin ki?”

Sırıttım. “Aşk hayatıma karışmak zorunda mısın?”

Güldü. “Kardeşler bunun içindir. Özellikle de küçük kardeşlerinin nasıl bir aptal olduğunu görebilen kardeşler... Neden endişelendiğini hâlâ anlamış değilim. Luna’nın raporlarına bakılırsa bütün hafta sonunu malikânede geçirmişsiniz. Ve evet, geçici olarak sana kızgın olabilir ama şimdi gerçekten çekip gideceğini mi düşünüyorsun? O kadar kolay vazgeçmez. Ve eğer vazgeçeceğini düşünüyorsan, onu hafife alıyorsun demektir.”

Beni küçümsemeye devam edersen bu iş yürümez.

Kaşlarımı çatarak önümdeki koltuğa baktım. Miles'in kitabını tekrar eline aldığını ve biz doğuya doğru ilerlerken sayfaları çevirdiğini gördüm. Canım istemesine rağmen bir viski daha sipariş etmedim. Bunun yerine suyum yudumladım ve nasıl ilerleyeceğimi düşündüm. Geçen hafta sonu benim için her şeyi değiştirmişti ve doğru hissettiren bir şey için kendimle savaştıktan bıkmıştım. Ama onu incitme ya da mahvetme düşüncesi, duvarlarımı yeniden inşa etmek istememe neden olacak kadar güçlüydü. Bu korku, onun başka birini bulmasına izin verecek kadar güçlüydü.

Başka biri. Ben hariç biri. Haftalar önce ona söylediğim de bu değil miydi?

Gözlerimi kapattım, ona dokunmama izin verdiği şekilde başka birinin ona dokunduğunu düşündüm. Onun zevkini hiçe sayan birini. Hayatının, geçmişinin, o evin, abisinin nüanslarını bilmeyen birini...

Ama ben onu tanıyordum.

Belki de en başından beri, onun için doğru kişi bendim.

Onu uzaklaştırmak sadece kaçınılmaz olanı geciktirmişti. Yıllarca birbirinin etrafında dönen iki kıvılcımdık ve alevlerin sönmelerini beklemiştik. Ancak şimdi, alevlerin içinde kalmıştık.

Bizim için başka bir seçenek yoktu. Sonunda başka biriyle birlikte olsa bile, onun ellerimden kayıp gidişini düşüne düşün aksine, huysuz bir adama dönüşürdüm. Ya da bir şekilde yine yalnız kalırdık ve ben o kıvılcımın yeniden tutuşmasını beklerdim, onunla birlikte yanmayı...

Beni mahvetmesinden o kadar endişeliydim ki gerçeği fark edememişim. Evet, beni mahvetmişti ama en iyi şekilde. Azmiyle, itaatkârlığı *benden* öğrenme konusundaki ısrarıyla duvarlarımı tuğla tuğla yıkmıştı.

Artık ona sahip olduğuma göre, gitmesine asla izin veremedim.

Neden tadına bakmanın yeterli olacağını düşünmüştüm bilmiyorum.

Telefonumda gezindim, akışımda Juliet'in masasının üzerine

eğilmiş, kameraya sırtıttığı bir fotoğraf belirince duraksadım. Doğrulup yakınlaştırdım ve Dylan'ın birkaç dakika önce kendi hesabından paylaştığını fark ettim.

Altına yazdığı not: *Bu makale neredeyse bitti... Kutlama zamanı yaklaşıyor.*

Burnumun kenarını sıktım ve telefonumu fırlatma isteğine direndim.

Kutlama zamanı...

Juliet ve eski nişanlısı. Birlikte kutlayacaklar...

"Orospu çocuğu," diye homurdandım, çenemi sıkarak.

"Sorun nedir?" diye sordu Miles ve ben öfke nöbeti geçirirken onun yanımda oturduğunu unutarak yerimden sıçradım. Ona fotoğrafı gösterdim ve o da omuz silkerek geri verdi. "Onların arasında iki patates kadar bile kimya yok. Ben olsam endişelenmezdim."

"Evet ama o orada ve ben üç bin mil uzaktayım. Yakınlık alışkanlık doğurur."

Miles iç çekti ve kollarını kavuşturarak kitabını yere bıraktı. "Sen tam bir ejderhasın, kardeşim."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Miles omuz silkti. "Sevdiğin her şeyi biriktiriyorsun. Sanki altın gibi. Çocukken de öyleydin. En iyisi senin olmalıydı hep. En güzel oyuncaklar, en şık kıyafetler... Şimdi ise o klasik araba koleksiyonundan bahsetmeme bile gerek yok sanırım."

Alayla güldüm. "Bu, bir hobi."

"Elbette. Buna hobi diyelim o zaman. Yıllardır sevdiğin kadına dünyanın en ünlü elbisesini giydirmek de hobin miydi?"

Sözlerini düşünürken çenem kasıldı. "Juliet diğer kadınlar gibi değil-"

Miles güldü. "Güven bana. Biliyorum. Onu yıllardır istemeden olsa açgözlü bir sürüngen gibi kendine sakladın. Ve bunu yaptığının bile farkında olduğunu sanmıyorum."

"Bu doğru değil-"

"Seviştiğin her kadın biraz daha Juliet Parker'a benziyordu.

Uzun kahverengi saçlar, buğday ten, açık renk gözler... Bir tipin var. Bunu biliyor muydun?" Kaşlarımı çattım ve ütülü gömleğimdeki tüyleri topluyormuş gibi yaptım. "Bazen Jackson'dan senin yanına taşınmasını istemenin nedeninin, Juliet'in daha sık ziyaret etmesini umduğun için olup olmadığını merak ediyorum."

"Gelmiyordu ki," diye söylendim, kaşlarımı çatarak. "Genelde ben yokken orada oluyor."

"Doğru. Ve bu seni rahatsız ediyor."

O devam ederken kardeşimden başka her yere bakıyordum. Özenle sakladığım her şeyi ortaya saçmıştı. Her umut, her gizli arzu... Hepsi şu anda Iowa'da bir yerlerde açığa çıkıyordu. Panik çökerken kalbim göğsümde hızla çarptı.

"Her kadını onunla kıyaslıyor ve onu zihninde erişilemez bir yerde tutuyorsun. Ve onu kendinden korumak için orada tutmaya devam ediyorsun. Ama fark etmediğin şey şu, belki de onu yanına çekip ona tam olarak nasıl hissettiğini söylemen gerekiyordur. Çünkü bence o da senin için çok benzer bir tutuma sahip."

Dokuz yaşındaki Juliet'in görüntüleri aklımdan geçti, diş telleri ve kabarmış saçlarıyla. O kadar kurnaz ve meraklıydı ki Jackson ve beni sürekli rahatsız ederdi. Ve sonra bir gün... On beş yaşındaydı. Mezuniyet balosuna on beş yaşındaki sevgilisinin boynunu sıkmak istememe neden olan bir elbiseyle gitmişti. Ondan sonraki her yıl daha da zorlaştı... Ve inkârım daha da derinleşti. Ta ki sekiz yıl önce her şey doruğa ulaşana kadar. Ta ki bana birlikte olmamızı teklif edene kadar... Bana işte o kadar güvenmişti.

Ben bir aptaldım. Evet demeliydim.

Ona odasına gitmesini söylemeliydim.

Kapıyı sessizce kapatıp onu çırlıçıplak soymalı ve ilk seferinde her zaman hak ettiği, ona tadına doyulmaz bir yemek gibi davranmalıydim.

Egomu, endişelerimi ve kaygılarımı bir kenara bırakmalı ve ona ikimizin de tam olarak istediği şeyi vermeliydim.

Ama olması gerekeni düşünmenin bir faydası yoktu.

Belki de olması gerektiğini *düşündüğüm* her şeyi bırakırsam, ona şu anda tam olarak ihtiyacı olanı verebilirdim.

Ona tadına doyumaz bir yemek gibi davranacak biri: Tamam.

Onu vücudundaki her hücreyle sevecek biri: Tamam.

Satmaya karar verdiği güne kadar evinde yaşamaya istekli biri: Tamam.

Eğer yanımda onunla uyanabileceksem hayatımın sonuna kadar o lanet evde yaşayabilirdim.

“Kahretsin,” diye mırıldandım, birkaç sakın nefes alırken elimi yüzümde gezdirdim. “Ben gerçekten aptalım.”

Miles güldü. “Bunu yeni mi fark ediyorsun?”

Başımı salladım. “Ve şimdi beş günlüğüne gidiyorum.”

“Yani? O hiçbir yere gitmiyor. Eğer sekiz yıl boyunca aranızdaki gerilimi durdurabiliyorsanız, beş gün daha bekleyebilirsiniz. Ama belki de şimdi romantizm kartını oynamanın tam zamanıdır. *Onun* için eve döneceğini bildiğinden emin ol.”

Boynumu büküp ona baktım. “Neden tavsiye vermekte bu kadar iyisin?”

Bana bilmiş bir şekilde sırıttı. “Çünkü ben senin ağabeyimim, Chasey.”

“Bana öyle deme,” diye homurdandım, bana taktığı lakaptan dolayı kaşlarımı çatarak. “Ve belki arada bir kendi tavsiyene de uyarısın, olur mu?”

Güldü. “Tabii ama seninle benim aramdaki fark, senin dönebileceğin birinin olması. Benim kimsem yok.”

“Onu bulacaksın.”

“Artık çok geç. Babama göre, başarana kadar numara yapacak birini bulmalıyım. Aşk ve diğer şeyler için zamanım yok.”

“Babamı siktir et,” diye homurdandım. “Cidden, boş ver onu. Sana baskı yapan o mu?”

Miles başını iki yana salladı, yüzünü buruşturduktan sonra suratına sahte bir gülümseme yerleştirdi. “Sorun yok. Haksız değil.”

Bu konuyu tartışmaya yeltenmişim ki telefonumdan bir bildi-

rim geldi. Neyse ki uçakta Wi-Fi vardı. İsm'e baktım, en iyi arkadaşımın mesajını okurken telefonu elime aldım.

Jax: Son eşyalarım da taşındı. Kendine iyi bak, Chase.

İnledim ve telefonumu yerine bıraktım. Miles'in bana doğru eğilip okuduğunu gördüm.

"Görünüşe bakılırsa iki kişiye birden romantiklik yapmak zorunda kalacaksın," diye mırıldandı, gülerек. "Yerinde olmak istemezdim."

Ona ters ters baktım. "Sağ ol, gerçekten."

Miles omuz silkti ve bana arsızca sırıttı. "Sana fikrimi söyledim. Kolay olacağını hiç söylemedim. Her ejderha bir noktada ateşinin küllerini temizlemek zorunda kalır."

Uçuşun geri kalanında onu görmezden geldim ve New York'a inerken iki kadeh viski daha içmeye karar verdim.

Çok uzun bir beş gün olacaktı...

27

Açıklama

JULIET

Bir ay içinde ikinci kez Ravage Malikânesi'nde, bu kez güney kanadının çift kapısının önünde duruyordum. Omurgamı dikleştirerek terli avuçlarımı kadife eteğime sildim ve sakinleştirici bir nefes alırken botlarıma baktım. İleriye ve yukarıya... Söz böyle değil miydi? Jackson bana defolup gitmemi söyleyebilirdi ve bu kalbimi kırardı ama denemek zorundaydım. Daha önce hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık ve bugün perşembe akşamı olduğuna göre, beş gündür bana küstü. Haklıydı da. Bu şekilde öğrenmesini istemezdim.

Öne uzanıp, kapıyı çalarken, Chase'e olan öfkemi bastırdım.

"Kim o?" diye sordu Jackson, kapının diğer tarafından.

"Jax, benim."

Lütfen beni içeri al.

Lütfen açıklamama izin ver.

"Git buradan, Jules. Meşgulüm ve seni görmek istemiyorum."

"Lütfen içeri girmeme izin ver. Sana söylemek istedim, yemin ederim."

"Ama söylemedin," dedi, ardından kapının kilidini açtı ve çekerek kapıyı araladı.

Ona baktığımda nefesim kesildi. Saçları dağınıktı, göz altı morlukları belirginleşmişti ve üzerinde pijaması vardı.

Kendimi odaya zor attım ve gitmemi söylemediği için, çantamı yemek masasının üzerine bırakıp etrafa bakındım. Bu kanat,

Chase'inkinden tamamen farklıydı; modern tarzda dekore edilmişti, siyah-beyaz tonlara gelincik kırmızısı dokunuşlar eşlik ediyordu. Çok modern ve erkeksiydi. Gözlerim etrafta duran yemek paketlerine, mutfaktaki küçük lavaboda biriken bulaşıklara ve her köşedeki giysi yığınlarına takıldı.

“Misafir beklemiyordum,” diye mırıldandı Jackson kollarını kavuşturarak. “Çalışıyorum.” Koltuğun üstünde duran dizüstü bilgisayar fark ettim, yanında erimeye yüz tutmuş bir kutu naneli dondurma vardı. En sevdiği.

Yalvaran gözlerle ona bakarak, “Konuşabilir miyiz?” diye sordum.

“Gerçekten başka seçeneğim yok, değil mi?” dedi, ifadesi soğuktu. Mideme bir ağırlık oturdu. Jax ve ben her zaman *çok* yakındık ve şu anda aramızdaki mesafe, Büyük Kanyon kadar derin geliyordu. Bakışları sertti, sesinin tınısında en ufak bir alay yoktu.

“Özür dilerim,” dedim usulca. Ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. “Hayır, önce açıklamama izin ver, lütfen?” Çenesini sıktı ve bana ters ters baktı. Yutkundum ve devam ettim. “Beni hemen affetmeni beklemiyorum. Biliyorum... Kabullenmesi çok zor. Chase'in sana söylememesi gerekiyordu,” diye ekledim, sesimi sakın tutmaya çalışıyordum. Onun Jackson'a her şeyi anlatmış olması hâlâ canımı yakıyordu ama Jax'i bu kırgınlığın ortasına çekmek istemiyordum.

Jackson başını eğdi ve kaşlarını çattı. “Chase bana söylemedi.”

“Ne?” dedim, onu doğru duyup duymadığımdan emin olmadan.

Jax gözlerini devirdi. “Bana söylemedi. Öğle yemeğine çıkmıştık ve ben tahmin ettim. Aptal değilim, Juliet. Geçen hafta sonu gitmişti, sen de öyle. Cuma gecesi de gitmişti, sen de. Güller. Elbise kutusu. Sen benim kız kardeşimsin, o da benim en iyi arkadaşım. Dürüst olmak gerekirse, her şey çok açıktı.”

Yutkundum. “Evet. Öyleydi,” dedim, sesim kederliydi. “Yani sana söylemedi mi?”

Jackson başını salladı. “Hayır.”

“Peki. Tamam.” Oturdum ve derin bir nefes aldım. “Aç mısınız?”

Jackson omuz silkti. “Ben zaten yedim. Ama buzdolabında biraz pizza artığı var. Keyfine bak,” dedi, sesi hâlâ mesafeli ve duygusuzdu. Ben mutfağa doğru yürürken, o oturup kollarını ve bacaklarını kavuşturdu.

Kafamda her şeyi tartmaya çalışırken bir yandan da usulca ortalığı toplamaya başladım.

Chase, Jackson’a bir şey söylememişti. Güvenimi boşa çıkarmamıştı. Bunun yerine, romantik bir piknik yemeği planlamış ve sonra beni eski sevgilimle çalışırken basmıştı. Neden ona bu kadar kızmıştım ki? Hepsi korkunç bir yanlış anlaşılmaydı. Belki söyleyeceklerimi dikkatli bir şekilde ifade edersem, Jackson’ı da ilişkimize alıştırabilirdim. İçten içe bizim bir çift olmamıza karşı çıkmadığını biliyordum. Ama olaya onun bakış açısından bakmalıydım. Ondan bir şey saklamıştık ve ihanete uğramış hissediyordum.

Tamamen dürüst olmak zorundaydım.

Kendime bile itiraf edemediğim şeyleri ona söylemeliydim.

Bu son beş gün, bizden uzak kalması... Ona iyi gelmişti ben-
ce. Jackson’ı yeterince tanıyordum, öfkeliyken içine kapanıp surat
asmaya ihtiyacı olurdu. Artık en azından beni dinlemeye açık ol-
malıydı. *Umarım.*

Mutfağı tamamen toparladığımda, oturma odasına geri dön-
düm. Malikânede çamaşır yıkamaya yardım edecek biri olduğunu
varsayarak, ortalıkta duran giysileri toplayıp ön kapının yanına
koydum. Ardından, paket servisi tabaklarını hızlıca toplayıp geri
dönüşüm kutusuna attım. Kanepeye geri döndüğümde Jackson
şüpheyle beni izliyordu.

“Aç olduğunu sanıyordum.”

Bir kahkaha attım. “Açım. Ama küflü tabaklar benimle alay
ederken yemek yiyemedim.”

Dudakları kıpırdarken onu dikkatle izledim. “Olaylı bir haf-
taydı,” diye karşılık verdi.

İki dilim pizza alıp ona bir parça uzattım ve kanepenin diğer

tarafına oturdum. İsteksizce yedi, ben de ne söyleyeceğimi toparlamaya çalıştım. Sonunda ellerimi silkeleyerek ona kararlı bir bakış attım ve derin bir nefes aldım.

“Uzun versiyonu mu yoksa kısaltılmış versiyonu mu istersin?”

Bir kâhkaha attı ve kızgın ifadesi bir an için duraksadı. “Uzun versiyonu. Her zaman.” Kaşları tekrar çatılmıştı.

Başım la onayladım. “Tamam. Baştan başlayacağım. Sanırım gençliğimden beri, Chase’e aşığım,” diye itiraf ettim, doğrudan ona bakarak.

Jackson oturdu. “Ciddi misin? Ama ondan uzun süre nefret etmiştin.”

“Öyle mi?”

Jackson ağzını açıp kapattı. “Jules, onu görmek zorunda kalmamak için... Eve gelmem için bana resmîen yalvarırdın. İkkinizin iyi geçinemediğini düşündüm, bu yüzden etkileşimlerinizi en aza indirmeye çalıştım.”

Dışarıdan bakan birine nasıl görünebileceğini düşününce gü-lümsedim. “Hayır, öyle değil. Bırak açıklayayım. Ve lütfen, beni yargılamadan önce bitirmeme izin ver, tamam mı?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve devam etmemi işaret etti. Dengeleyici bir nefes daha aldım. Ya şimdi ya da hiç...

“On sekiz yaşımıdayken, üniversiteye gitmeden birkaç hafta önce Chase’den bekâretimi almasını istedim.”

“Ne yaptın?!” Jax tısladı, sesi otoriterdi.

“Bitirmeme izin ver,” diye yalvardım, sesimin titrediğini fark ederken. “Tüm artıların ve eksilerin bir listesini yaptım. Bir sü-redir bunu düşünüyordum ve o hep yanımdaydı, bu yüzden çok açık görünüyordu. Ona güveniyordum. Annem ve babam öldük-ten sonra bize çok iyi bakmıştı,” diye ekledim. “Şimdi biliyorum ki ondan bunu istemek doğru değildi. Onu bu duruma sokmak...”

Jackson tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Seninle yattığına inana-mıyorum-”

“Yatmadı. Beni reddetti.”

Jackson’ın yüzü biraz gevşedi. “Ah.”

“Her neyse, beni reddettikten sonra kavga ettik ve ondan sonra hayatımda pek yer almadı. Ve onu her gördüğümde, onu merak ettiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Onunla birlikte *olmanın* nasıl bir şey olacağını düşündüğüm için. Arkadaşlığını özledim ama muhtemelen ona âşık olduğumu fark etmem uzun zaman aldı. Beni reddettikten sonra aylarca kalbim kırıldı.”

Jax rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama ben devam ederken bir şey söylemedi.

“Her neyse, sonra nişan partisi oldu ve beni kenara çekti, o sırada kavga ettik ama Jackson, o on dakika içinde, daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissetmiştim. Hem de başka bir adamla olan nişan partimde... Ayrı geçen zamanın ona olan hislerimi azaltmadığını fark etmemi sağladı. Sadece daha da güçlendirmişti.”

Jackson gözlerini kıstı. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Evet. Nişan partisinin parasını ödediği için ona bağırıp çağırırken, iki hafta sonra evinde bir parti vereceğini ağzından kaçırdı.”

Jackson doğruldu. “Bekle. Dylan’la bu yüzden mi ayrıldınız?”

“Hayır. Tabii ki hayır. O kendi kendine gelişti.”

Jackson başka tarafa baktı ve kaşlarını çattı. “Devam et o zaman. Şu an tam kaptırmış durumdayım.” Bana yüzünü buruşturarak baktı ve ben gülmemeye çalıştım.

“Ben de kalkıp BDSM partisine gittim, hiç bana göre olmayan bir ortamdı tabii ve Chase beni kapı dışarı etti.”

Jackson boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü, sonra kahkahasını tutamayarak sırtıttı. “Aman Tanrım. Gerçekten onun partilerinden birine mi *gittin*?”

Kaşlarımı çattım. “Evet.”

Burnunu kırıstırarak, “Seni kovduğuna sevindim,” dedi.

“O zaman bundan sonra olabilecekleri atlamak isteyebilirsin.”

“Bana kısaltılmış versiyonunu ver,” dedi, isteksizce de olsa bana dönerek.

“O gece sen ve Miles’la dairedediydik, Miles’in ne dediğini hatırlıyor musun? Chase’in ava gitmesi hakkında?”

“Evet. Bunun cinsel bir şeyin şifresi olduğunu düşünmüştüm.”

Başımı salladım. “Evet. Ertesi sabah buraya geldim ve olaylar birbirini izledi...” Ağabeyimi iğrendirmeden bunu nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalıştım.

“Jules, gerisini *gerçekten* bilmek istemiyorum. Ama açıkladığın için teşekkür ederim.” Ağzımı açtım ama o devam etti. “Bilmiyordum... Ondan bu şekilde hoşlandığını hiç bilmiyordum. Sanırım geçen hafta sonu ikiniz hakkında bir şeyler öğrendiğimde, seni bir şeylere zorladığını düşündüm.”

Bir kahkaha attım. “Birisi birini zorladıysa, o bendim.”

Kaşlarını çattı, konuşmadan önce bir dakika sessiz kaldı. “Mutlu musun? O seni mutlu ediyor mu?”

Yutkundum. “Evet. Mutluyum. Onun yanındayken kendimi uçuyormuş gibi hissediyorum. Kontrol edemiyorum ama... Bu heyecan verici, anlıyor musun? Ve kimyamız... Alışılmışın dışında.”

Jax öğürüyormuş gibi yaparken yanaklarım ısındım. “Tamam, daha fazla duymak istemiyorum. O da hemen hemen aynı şeyleri söyledi.”

Gözlerim parladı. “Öyle mi yaptı?”

“Evet. Diğer kadınları hep seninle kıyaslaması falan filan. Ama o kadar öfkeliydim ki dikkatimi veremiyordum. Sana mesaj atacak kadar sakinleşmem birkaç saatimi aldı.”

Altdudağımı ısırdım. “Açıklamamı dinlediğin için teşekkür ederim.”

Jackson, gömleğinin ucuyla oynarken bir şey söylemesini bekledim. *Herhangi bir şey*. Sonunda iç geçirdi ve bana baktı.

“Buna alışmam biraz zaman alacak ama sanırım gerçek aşkın önünde duramam.”

Kalbim yerinden fırlayacaktı. “Gerçekten mi?”

Omuz silkti ve bana hafif bir gülümsemeyle baktı. “Evet. Sadece... Birkaç ay benim önümde cilveleşmeyin. Beynim henüz ikinizi bir arada kaldıramıyor ve eminim Chase de sana âşık olmuştur.”

Güldüm ve öne doğru eğilip ellerini tuttum. “Sanırım ona âşığım, Jax.”

Jackson'ın yüzünde durumu kabullenmiş bir gülümseme vardı. "Evet. O da öyle dedi." Nabzım hızlandı, o ise ellerini usulca geri çekti. "Aslında benim de sana söylemem gereken bir şey vardı."

Daha dik oturdum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Evet. Bu hafta neden bu kadar dağınık olduğum konusunda sana karşı tam olarak dürüst değildim." Ona baktım ve yüzümün ifadesiz olmasını umdum. "Biriyle görüşüyordum. Bir erkekle." Burnunu kırıstırdı ve başka tarafa baktı. "Şu adam-"

"Biliyorum," diye araya girdim. Elimi ağzımın üzerine koydum. "Pardon... Yani sadece onun kim olduğunu bildiğimi söylemek istemiştin. Lütfen devam et."

Jackson ayağa kalktı, hafifçe titriyordu.

Ah, Jax...

"Her neyse, ilk başta sadece arkadaştık. Ama geçen hafta beni bırakırken öptü ve ben... *Gerçekten* hoşuma gitti, Jules. Ve bilmiyorum, ben öyle olduğumu düşünmüyordum.." Derin bir nefes aldı ve burnunu sıktı. "Hayır, bu doğru değil. Hayatımın çoğunda bunun farkındaydım. Ama lisede açılmaya hazır değildim. Ve üniversitede, bunu gizlemek daha kolayıma geldi. Muhtemelen eninde sonunda açılacağımı biliyordum ama sonra annem ve babamız öldü-"

Sesi titredi, ben de yüreğim parçalanarak ayağa kalktım. Pencerenin önünde bir o yana bir bu yana yürüyen Jackson'ın yanına gidip ellerini tekrar tuttum.

O da minnetle gülümsedi, ardından anlatmaya devam etti.

"Her neyse, özgür olmamı engelleyen bu yükü üzerimde taşıyordum. İşim. Öğrencilerim. Benden *beklendiğini* düşündüğüm şeyler. Bu da hiçbir zaman kendim olmakta özgür hissetmediğimi anlamına geliyordu, özellikle de işimin sınırları içinde. Orada nasıl olduğunu bilirsin."

"Jackson," diye fısıldadım, onu kucaklamak için çektim. "Çok ama çok üzgünüm. Desteklenmediğini hissettiğin için üzgünüm."

Ceketimi tutarak ağlarken vücudu titriyordu. "Belki daha önce

açılmış olsaydım kendimi acı ve ıstıraptan kurtarabilirdim. Geçmişte çıktığım birkaç kadınla gerçek bir bağ kurdum ama hep bir şeyler eksikti. Sonra Mark'la tanıştım ve bu... Chase hakkında söylediklerine benziyordu. Uçmak gibiydi, Jules. Sanki dünyam tersine dönmüştü. Sanki hayvani, ilkel bir yanımla alev almış gibiydi. O ilk öpücük... Ve sonra olanlar..." diye devam etti ve şimdi hıçkırarak ağlıyordu. "Sonrasında çok korktum. Hayatımın en muhteşem seksini yaşamıştım ve çekip gittim. Özür dileyip ona eşcinsel olmadığımı söyledim. Artık onunla görüşemeyeceğimi söyledim. Ve o zamandan beri ondan haber almadım."

Onu kendime çekerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Jax... Çok üzgünüm."

Jackson geri çekildi ve avucunun içiyle yüzünü sildi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Bütün haftayı her şeyi kabullenmeye çalışarak geçirdim ve ben..." dedi, gözlerini kaçırırken. Sonunda kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı. "Ben eşcinselim. Erkeklerden hoşlanıyorum."

Gülümsedim. "Seninle gurur duyuyorum, Jackson. Kendi gerçeğini fark ettiğin için. Bunu kendine itiraf edecek ve bana söyleyecek kadar cesur olduğun için. İlk bilen kişi olmaktan onur duyuyorum."

Jackson ürkekçe gülümsedi. "Ah, aslında... Önce Chase'e söyledim."

Bir kahkaha attım ve onu bir kez daha kucakladım. "Sorun değil. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Orada, birkaç dakika boyunca öylece durduk. Birbirimizden ayrıldığımızda, kalbim yeniden umutla dolmuştu.

"Mark'la konuşmalısın," dedim, elimin tersiyle yanaklarımı silerek.

Başını salladı. "Biliyorum. Ama ya benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa? Mark bu konuda o kadar mutlu ve kendinden emin ki. Benim için ise bunların hepsi çok yeni."

Bir anlığına, karşımda bisiklete binmeyi bana öğreten o çocuğu gördüm. Uyum sağlamak için çırpınan, oysa insanların zaten

yanında olmaktan keyif aldığı çocuğu. Biri bana kötü davrandığında gözlerini dikerek karşı çıkan, her zaman arkamda duran o çocuğu. Üniversitesini bitirmeye çalışırken, anne babamızın ölümüyle birlikte yasal vasilik sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalan o genç adamı...

Ama şu anda karşımda duran kişi, kırılgan ve korkmuştu.

Belki de şimdi yardım etme sırası bendeydi.

Omuz silktim. "Hepimiz farklı yollardan geçiyoruz. Bana anlattıklarını ona da anlatırsan eminim anlayacaktır."

"Evet, haklısın." Etrafına bakındı ve güldü. "Tanrım, berbat durumdayım. Daha önce hiç kimse için böyle olmamıştım."

Güldüm. "Bunu anlıyorum."

Jackson bana bakıp hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler, Jules. Her şey için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben senin kardeşimim. Ne olursa olsun seni seveceğim." Mutfağa girip buzluktan bir kutu dondurma aldım. "Şimdi neden kanepeye oturup bu dondurmayı birlikte bitirmiyoruz?"

Jackson burun kıvrarak başını salladı. "Pekâlâ."

Yanına oturup bir kaşık uzatırken beni dikkatle izledi. "Ne oldu?" dedim, büyükçe bir kaşık dondurmayı ağzıma tıkarken.

Omuz silkti. "Seni Chase'le görmek tuhaf olacak."

Güldüm. "Neden?"

Jackson bir sonraki sözlerini düşünürken gözleri yüzümde gezindi. "Bilemiyorum. İkiniz de çok tutkulusunuz. Ve Chase... O karmaşık biri."

Gözlerimi devirdim. "İnan bana, biliyorum. Hâlâ o sert dış görünüşünün altında kim olduğunu çözmeye çalışıyorum." Hızlıca yutkunarak bir ısırık daha aldım. "Yine de dış görünüşünün altında..." Nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalıştım.

"Sıcak birisi mi var?" dedi Jackson.

Başımla onayladım. "Evet. Kalbi taşla kaplı ve insanları ken-

dinden uzaklaştırmayı seviyor ama içine girersen, eğer onu açacak kadar şanslıysan, erimiş lav bulursun.” Jackson bir ısırik alırken kıkırdadı.

“Ne var?” diye sordum.

Başını salladı. “Bunu daha önce görmeliydim.”

Kaşlarımı çattım. “Neyi?”

“İkiniz. Aslında çok mantıklı.”

Dondurmamı yerken gülümsememi gizlemeye çalıştım. “Evet,” diyebilirdim sadece.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Jules?”

“Hımm?” diye sordum yutkunarak.

“Sadece bana bir söz ver.”

“Tabii ki. Ne istersen.”

Hafifçe yüzünü buruşturdu, birkaç saniye boyunca kelimelerini düşündü. “Siz ikiniz... Hayatımdaki en önemli insanlarsınız.”

Kalbim sıkıştı. “Jackson-”

“Hayır, ben ciddiym Jules. Chase gergin olabiliyor. Endişeleniyorum...” diye devam etti, iç geçirerek. “Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama seni ona kaptırmaktan endişeleniyorum. Eğer iş zora girerse, ben her zaman senin tarafını tutarım. Ben senin abimim. Eğer ikiniz ayrılırsanız...” Başını sallayarak konuşmayı kesti. “Sadece dikkatli ol. Tamam mı? Ve bil ki eğer seni birazcık bile incitirse, onu mahvederim.”

Gülümsememi bastırmaya çalışarak başımı salladım. “Söz veriyorum.”

“Bu hafta gitti, değil mi?”

“Evet. Berbat bir zamanlama. Sanırım cumartesi günü dönecek.”

Jackson’ın dudakları seğirdi. “En iyi arkadaşım ve küçük kız kardeşim hakkında *bu şekilde* konuşmak bana acı verse de, muhtemelen bunu telafi etmelisin.”

Siyah deri kanepeye kaşlarımı çatarak baktım. Haklı olduğunu biliyordum. Ve bunu telafi edecektim. Ama şimdilik, bazı şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

“Edeceğim. Şimdi, sen bana bir söz verir misin?”

Jackson bana sinsi bir gülümsemeyle baktı. “Elbette baş nedi-
men olacağım ama bilmelisin ki Chase muhtemelen benden sağ-
dıcı olmamı isteyecek, bu yüzden bir çıkar çatışması olacak-”

Şakacı bir şekilde omzunu dürttüm. “Ben ciddiym, Jax.” Bir
kez başını salladı. “Eğer ben kendimi affettirirsem, sen de Mark’la
aranı düzeltmek zorundasın. Ve eğer işler yolunda giderse...
Mark’la tanışmak isterim. Resmi olarak yani.”

Jackson derin bir nefes aldı. “Evet, tamam. Bu adil. Muhte-
melen benden nefret ediyordur ama bu hayatı bir kere yaşıyoruz,
değil mi? İşler lehimize giderse belki bu hafta sonu bir araya ge-
lebiliriz.”

Başımı salladım. “Tabii, eğer Chase ve ben bütün hafta sonu
yatakta çıplak geçirmezsek...”

Konuşmamı bitirmeden önce yastık yüzüme çarptı ve bir tane-
sini ona fırlatırken histerik bir şekilde kıkırdadım.

“En iyi arkadaşım hakkında kesinlikle seks konuşmak yok-”
Yüzünü buruşturdu. “Hayır, onu geç,” diye ekledi ve bana tiksinti
dolu bir bakış attı. “Genel olarak seninle seks konuşmamız yasak.
Lütfen. Tanrı aşkına, yoksa öğrencilerimden birinden kulak zarı-
ma bir makas saplamasını isteyeceğim.”

Güldüm. “Güzel. Bu adil.” Tam dondurma kutusunu sehpa-
nın üzerine koymuştum ki kapı çaldı. “Birini mi bekliyordun?”
dedim kaşlarımı çatarken.

Jackson şüpheyle kapıya baktı. “Muhtemelen Miles’tır. Sürekli
beni ekürisi olarak çıkarmaya çalışıyor.”

Burnumdan güldüm, kapıya doğru yürüdüm. Bir Ravage kar-
deşi bekliyordum...

Ama kapının ardında diğerini buldum.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Chase karşımda durmuş, ağzı
şaşkınlıkla aralanmış bir hâlde bana bakıyordu.

“Parker,” diye homurdandı, elleri cebindeydi. Gergin görünü-
yordu.

Neden olduğundan emin olmasam da kollarımı kavuşturdum.

Onu affetmiştim. Jackson’a bizden bahsetmesi planlı değildi. Yine de... Ona karşı hislerim güçlüydü ve kendimi onun üstüne atma dürtüsüne direniyordum. Ayrıca geçen hafta boyunca olduğu gibi, her sabah bana günaydın mesajı atmadığı için ona sinirliydim. Aynı anda yüzlerce farklı şey hissediyordum ama en önemlisi onun burada olmasından duyduğum rahatlamaydı. Belki de bizim için ileriye dönük bir yol vardı.

“Jules?” diye seslendi Jackson. Onun koltuktan kalktığını duydum. Jackson yaklaşırken Chase’in gözleri benimkilerden ayrılma-
dı, hafifçe koyulaştı. Tekrar gözlerime gelmeden önce dudakları-
mın üzerinde kısa bir süre gezindi. “Kim o, Ah-”

Jackson yanıma geldi. Ben de döndüm ve çantamı almak için yemek masasına yürüdüm. Jackson Chase’i içeri alırken arkama baktığımda, Chase hâlâ beni izliyordu.

Jackson’a sert bir bakış atarak, “Bırakayım da ikiniz konuşun,” dedim. Gözlerim Chase’inkilere kaydı ve hafifçe başımı salladım. Tam olarak ne demek istediğimi bilmesem de... O an yalnızca bunu yapabildim. Onu cumartesiden önce görmeyi beklemiyordum. Demek ki bir gün erken dönmüştü.

Chase’in yanından geçerken parmaklarının benimkilere hafifçe değdiğini, başparmağının bileğime yumuşakça dokunduğunu hissettim. Başımı kaldırıp ona baktım ve bana bilmiş bir bakışla sırtıttığını gördüm.

Tam kapıyı arkamdan kapatırken, Chase’in bir özür mırıldandığını ve Jackson’ın tehditkâr yanıtını duydum.

“Eğer ona zarar verirsen, seni yok etmekte tereddüt etmem...”

Yüzümde hâlâ bir gülümsemeyle, geniş merdivenlerden birinci kata inerken az kalsın kısa ekose etekli ve beyaz bluzlu esmer bir kadına arpıyordum. Gözleri kıpkırmızıydı, beni görünce burnunu çekti. Saçlarını geriye doğru rmşt ve ellerimi kaldırdığımda gözlerini hafifçe kısıtı.

“Pardon,” derken ona hafifçe gülümsedim, sonra koridorda ilerlemeye devam ettim.

“Onun için hepimiz aynınız, biliyorsun,” diye seslendi arkamdan.

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. “Affedersiniz?”

Beş santimlik topuklu ayakkabılarıyla ve şiş gözlerine rağmen bir fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi görünerek yavaşça bana doğru yürüdü.

“Chase Ravage. Sanırım onu görmek için buradasınız? Miles şu anda itaatkâr başvurularını kabul etmiyorsa tabii.”

Sinirlerim tepeme çıktı. “Üzgünüm, neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Omuz silkip bana bir göz attı. “Tam onun tipisin, bilirim.” diye ekledi, yumuşak bir şekilde gülümseyerek kahverengi saçlarını işaret etti. “Sadece bir uyarı... Seni güzel sözlerle kandıracak ama asla değişmeyecek. *Sözleşmesi* bunu garanti ediyor.”

Bununla birlikte, topuklarını yere vurarak fırtına gibi uzaklaştı. Sözlerini sindirmeye çalışırken derin bir nefes aldım. Muhtemelen Chase’in eski itaatkârlarından biriydi ve belki biraz önce tartışmışlardı ama söylediği son cümle içimdeki küçük, güvensiz bir noktaya dokundu:

Seni güzel sözlerle kandıracak ama asla değişmeyecek. Sözleşmesi bunu garanti ediyor.

Chase’in onunla sözleşmesini ve sınırlar listesini gözden geçirdiğini hayal ederken gözlerimi kapattım. Kadın gerçekten etkileyiciydi, yine de kalbi kırık birisi gibi davranıyordu.

Malikânenin içinde yürüdüm, düz botlarım mermere çarptı. Kendimi onunla kıyaslamamaya çalıştım, arabama bindiğimde dişlerimi sıkıp hızla otoparktan çıktım.

Chase’in deneyimli olduğunu biliyordum ve daha önce birçok kadınla birlikte olduğunu düşünmemek aptallık olurdu.

Tam onun tipisin, bilirim.

Chase’in bir tipi var mıydı? Ben onun tipi miydim? Bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi, yanan gözlerle malikâneden uzaklaşırken, onun alıştığı türden kadınlar gibi olup olamayacağımı merak ettim.

28

Özür Dileme

CHASE

“İçki?” diye sordum Jackson’a, yemek alanında kurulu küçük bara doğru ilerlerken.

“Elbette, evindeymiş gibi davran,” diye azarladı beni hafifçe ve dudaklarımda beliren gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım.

“Zaten benim evim,” dedim ve ikimize de birer viski doldurdum. Favorim olandan değildi ama Jackson’ı tanıyordum ve onun ne kadar çabuk etkilendiğini de biliyordum, o yüzden belki bu, içini dökmesine yardımcı olurdu.

Sözlü bir dayak yemeye tamamen hazırdım.

İçkiyi benden aldı ve şüpheyle bana baktı. Bundan nefret ediyordum. Lisenin başlarında benimle arkadaş olduğundan beri, hiç kavga ettiğimizi hatırlamıyordum. Bir kere bile. Elbette bazı konularda tartışıyor ve anlaşılamıyorduk ama asla bu boyuta varmamıştı. Onu beşinci kardeşim olarak görüyordum. Onsuz ne yapardım bilmiyordum ve umuyordum ki o da benim için aynı şekilde hissediyordu çünkü şu an bana pislikmişim gibi bakıyordu.

Sanırım öyleydim.

Sayırsız mesajım ve sesli mesajım yetmiyormuş gibi tekrar özür dilemek için ağzımı açtım ancak elini kaldırıp viskisinden büyük bir yudum aldı.

“Kız kardeşimin sende ne bulduğunu biliyormuş gibi yapmayacağım,” diye söze başladı ve içkisinden bir yudum daha alırken yüzünü buruşturdu. “Seni seviyorum. Sen benim en yakın arka-

daşımsın. Her konuda yanımda oldun. Benim için hayatını ortaya koyacağını biliyorum ve umarım benim de senin için aynısını yapacağını biliyorsundur. Ama bilmen gerekiyor, en çok korktuğum şey senin şu anki hedefinin benim küçük kardeşim olması.”

Böyle bir şey söylemesini bekliyordum ama yine de acıtmıştı. Onun onayını istiyordum. Bunu en iyi arkadaşım, çok iyi tanıdığım birinden istemek tuhaftı ama bu, neredeyse daha fazla istememe neden oluyordu.

Aynı zamanda utanıyordum çünkü her adımında yanımdaydı. Son iki yıldaki her tek gecelik ilişkimde hatta ondan öncesinde bile. Verdiğim her partide onu önceden uyarırdım, ortam kalabalık ve gürültülü olabilir diye. Kadınlara nasıl baktığımı görürdü. Biri sözleşmelerimden birini bulduğunda yaşanan anı da biliyordu ve hemen ardından bir daha bu konuyu açmamamı istemişti. Eğilimlerimi *tam* olarak bilmiyordu ama bir fikri vardı. Daha birkaç dakika önce eski bir itaatkârım beni koridorda sıkıştırmış ve neden onu aniden hayatımdan sildiğimi sormuştu.

Yani bir bakıma, Juliet için endişelenmekte haklıydı. Yaşayan tek ailesi olan kız kardeşini benden uzak tutmak istediği için onu suçlamıyordum. Benim flört hayatım hakkında ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim.

“O sadece bir hedef değil, Jackson,” dedim ona nazikçe. Benim için bundan çok daha fazlası olduğunu anlamasını istiyordum.

“O zaman neden o? Kardeşim senin için ne ifade ediyor? Olayları onun ağzından dinledim ama senden duymadım.”

Derin bir nefes alıp içkimin kalanını içtim ve Jax de aynısını yaptı. Boynu kızarmaya başlamıştı, bardaklarımızı yeniden doldurmak için elime aldım. Bir parmak daha doldururken ellerim sabitti.

“Kız kardeşin her zaman sınırların dışındaydı,” dedim ona yavaşça, viski bardağını uzattım. Çakırkeyif olduğunu bile bile küçük bir yudum alırken onu izledim. Bundan sonra daha fazla vermemeliydim. “Uzun süre boyunca bu, böyleydi. Bizden altı yaş küçüktü. Onu fark etmedim, edemezdim. Kendime izin vermez-

dim. Ama üniversiteye gitmeden önceki yaz ona âşık olmaya başladığımı düşünüyorum.”

Jax homurdandı. “Doğru, bekâretini almanı teklif ettiğinde,” dedi karanlık bir ses tonuyla, burnunu kırıstırarak.

Sırıttım. “Sana bundan bahsetti mi?”

Başını salladı. “Maalesef.”

Gülerek devam ettim, hayatımı onun önüne sermek üzere olduğumu biliyordum. “Ailenin benim için nasıl bir muamma olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum, Jax,” diye mırıldandım, bardağıma bakarken. “Beni Charles Ravage büyüttü, korkunç, acımasız bir iş adamı olan öfkeli bir alkolik. İyi bir baba ya da iyi bir koca olmayı bilmeyen bir adam. Evimiz büyüktü ama soğuktu. Sevgiden, sıcaklıktan, bir yeri yuva yapan şeylerden yoksundu. Kardeşlerim ve ben birbirimize tutunurduk ve eğer yakın olmasaydık, muhtemelen hepimiz hapiste ya da daha kötü bir yerde olurduk. Bu yüzden seninle tanıştığımda ve ailene kabul edildiğimde, piyangoyu kazanmış gibi hissettim. Diğer kardeşlerimin sahip olmadığı bir şeye sahiptim, gerçi ailen her zaman onları da dahil etmeye çalıştı.”

Jackson yutkundu, yere baktı ve ben devam ettim.

“Senin yanında kendimi kabul edilmiş hissettim. Ailenin yanında. Juliet’in yanında. Akşam yemeğine geldiğim geceler. Kaldığım hafta sonları. Bunlar çocukluğumun en sevdiğim anıları. Ve sonra, ailen öldüğünde, devreye girmem gerektiğini biliyordum. Sadece senin için değil, Juliet için de. O anlarda, o ağlarken onu kucakladığımda, en sevdiği kahvaltıyı hazırladığımda, para gibi şeyleri en son düşüneceği konu hâline getirdiğimde... Tüm bunları onun için yaptığımı fark ettim. Evet, kısmen senin içindi ama asıl onun içindi. Henüz on altı yaşındaydı. Lise ikinci sınıf öğrencisiydi. Senin de yas tuttuğunu biliyordum ama, Juliet...” Altıduğımı dişlerimin arasına alarak sustum.

“Paramparçaydı,” dedi Jax.

Başımı salladım. “Evet. Onunla ilgilenmek bana bir amaç verdi. *Sadece* onun için değil, girmeyeceğim sayısız nedenden dolayı

bunun bana iyi geldiğini fark ettim ve bu süreç, beni BDSM yaşam tarzına yönlendirdi. Bekâretini almak için bana geldiğinde, sapkınlıklarımı keşfetmeye başlayalı iki yıl olmuştu ve o çok... Mükemmeldi. Kusursuzdu. Kendimi lekeli bir yağmur bulutu gibi hissediyordum. Sanki sürekli tepesinde geziniyor, karanlığım-la onun aydınlığını mahvediyordum. Bu yüzden onu kendimden uzaklaştırdım. O gece ve ondan sonraki her gün. Sadece bekâretini listeden çıkarmaya çalıştığı için bana geldiğini düşündüm, bu yüzden onu ne kadar çok istediğimi görmemesi için mesafeli durdum. Onun da gerçekten beni istediğini aklım almadı.”

Jackson iç geçirdi, yanakları kızarmıştı ve boş bardağını geri bıraktı. Sonra beni şaşırtarak gülmeye başladı.

Belki de viski kötü bir fikirdi.

“Komik bir şey mi var?” diye homurdandım, sesime sinen rahatsızlığı bastırmaya çalışarak. Yani, ona ruhumu açmıştım ve o gülüyor muydu?

“Özür dilerim. Ben sadece... Eğer siz evlenirseniz, benim kardeşim olursun. Yasal olarak.”

Gülümsedim. “Resmen benimle sıkışıp kalırsın.”

Daha çok güldü. “Hayatımı sikeyim,” dedi, ayağa kalktı ve bana doğru yürüyüp sıkıca sarıldı. Sonra, geri çekilerek bana ters ters baktı, ifadesindeki neşe aniden kaybolmuştu. “Daha önce ciddi-diydim. Eğer ona zarar verirsen seni mahvederim. Atan kalbini göğsünden söküp atarım, beni duyuyor musun?”

Kaşlarımı çattım. “Tanrım, Jax.”

Tekrar güldü ve bana sarıldı. “Şaka yapıyorum. Kan görmeye dayanamadığımı biliyorsun.” Geri çekilirken gülümsedi. *Gerçekten* gülümsüyordu. “Senin adına sevindim. Gerçekten. Ve onun adına. Ama ona söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Benimle asla seks hayatın hakkında konuşma.”

Kıkırdadım. “Anlaştık.”

Söylenen her şeyi sindirmek için öylece etrafımıza bakınırken ikimiz de bir an sessiz kaldık. Sonunda Jackson, gözlerini kocaman açarak bana baktı.

“Bana borçlusun, değil mi?” dedi, konuşması biraz peltekleşmişti.

Gülümsedim. “Sanırım öyle.”

Başını salladı ve sonra ifadesi kararlı bir hal aldı. “Güzel. Sayende artık araba kullanamayacak kadar sarhoşum. Ama sanırım...” diye devam etti ve parmağını dudaklarına götürdü. “Sanırım gidip bir şeyler yapmam gerekiyor.”

Onu odasına iterken gülümsüyordum; bir yandan duş alması için yalvarıyor, onu Mark’ın evine götürmesi için Miles’in şoförünü ödünç almayı teklif ediyordum.

29

Telafiler

JULIET

Eve döndüğümde, okyanus boyunca en sevdiğim rotayı kullanarak uzun bir koşuya çıktım. Güneş batmak üzereydi ve bedenimin beni nasıl taşıdığını, her adımda bana nasıl destek olduğunu hissederek bunun tadını çıkardım. Kulaklığımı getirmediğim için vücudumun çıkardığı sesleri dinledim; vücudumun hissettiklerini, büzdüğüm dudaklarımdan çıkan nefesimi, ayakkabılarımdan beton kaldırımındaki vuruş seslerini. Bir de içimde hissettiklerim vardı, nefes alırken ciğerlerimin hafifçe yanması, kalbimin âdeta damarlarımda atması, yokuş yukarı çıkarken baldırlarımdan sızlaması... Ama hiçbir rahatsız edici değildi.

Diğer her şeyi bir kenara bırakıp vücudumu *dinledim* ve eve döndüm. Ön kapımı açtığımda, bacaklarım aşırı efordan titriyordu ve spor sütyenim sıırılsıklamdı. Ayakkabılarımdan çıkarırken yürümeye devam ettim, üstümü çıkardım ve doğruca duşa girdim. Ilık su tenime değdiği anda inledim, günler sonra ilk kez içten bir şekilde gülümsedim. Ne tezim, ne Chase, ne Jackson, ne de malikânedeki kadın umurumdaydı.

Her şey yoluna girecek.

Bacaklarımı tıraş etmeyi bitirdiğimde, duşumu kapattım ve etrafıma bir havlu sardım, hâlâ ıslak bir şekilde yatak odama yürüdüm. Yastığımın üzerinde bir not görünce yürümeyi bıraktım. Yavaşça yaklaşıp notu elime aldım ve kalbim göğsümün içinde çarparak okudum.

Parker,

Verileri çok sevdiğin için bu listenin bir sonraki adımını belirlemene yardımcı olabileceğini düşündüm. Devam etmek istersen, lütfen en sevdiğin kafeye git.

Artıları: Harika seks, zaten abinle en iyi arkadaş (evet, hâlâ), çok zengin, en sevdiğin rengi, çiçeği, TV şovunu, yemeği ve kokuyu biliyor, yalvarmaya razı, (ama lütfen bundan kimseye bahsetme), kıskançlığını dizginlemeye çalışacak... Her zaman senin şimdiye kadar tanıştığı en güzel kadın olduğunu düşünecek, her sabah sana tadına doyum olmaz bir yemek gibi davranacak ;) Ama cidden, ne yapmam gerekiyor? Söyle ve yapayım.

Eksileri: Vasat seks, cidden, bunu mu istiyorsun? Vasat arabalar, vasat elbiseler, abinin sinir bozucu en yakın arkadaşıyla uğraşmak zorunda kalmak (reddini kabul edecek ama yine de gelecekteki düğününü ödemek isteyecek) çünkü mutlu olmanı istiyor.

Chase'in notunu okumayı bitirirken yanaklarımdaki yaşları siliyordum. Gülerek hemen yırtık bir kot pantolon ve eski bir *sweatshirt* giydim. Saçlarımı ıslak bir topuz yapmadan önce ayaklarımı sandaletlere geçirdim. Anahtarlarımı alıp Perky Roasters'a gittim ama saat neredeyse sekiz buçuk olduğu için açık olduğundan şüpheliydim. Ayrıca Chase, en sevdiğim kahve dükkânını nereden biliyordu?

Park ettikten sonra, Perky Roasters'a girdim ve açık olduğunu görünce şaşırdım.

"Kimse var mı?" diye sordum, etrafıma bakınarak. Bir adam bana gülümseyip kasaya doğru yürüdü. Genç biriydi ve gözlerim ışığa alıştığında tüm sandalyelerin üst üste dizilmiş ve masaların silinmiş olduğunu fark ettim. "Hâlâ açık mısınız?" diye sordum.

Omuz silkti. "Juliet olup olmadığınıza bağlı. Eğer öyleysen, sizin için açık kalmam karşılığında yüklü bir ödeme aldım." Karton bir bardak getirdi. "Ekstra *shot*'lı *cappuccino*?"

Kahveyi ondan aldım. Hâlâ sıcaktı. "Ee, teşekkürler sanırım? Bir not falan var mı?"

Bu başıma gelen en tuhaf şeydi... Ama aynı zamanda en romantik olanıydı.

Bana hafifçe gülümsedi. “Bardağınızın kenarını kontrol etmelisiniz, hanımefendi.” Sonra dönüp arka tarafa doğru yürüdü.

Arabamın mahremiyetine geri döndüm, kahveden bir yudum alırken bardağın kenarında, yine aynı çarpık el yazısıyla yazılmış notu gördüm.

Bu gece için enerjiye ihtiyacın olacak.

Ve evet, sen gelene kadar açık kalması için o çocuğa beş yüz dolar ödedim. Benden sonra tekrar et: Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Özrümü bile.

Daireme gel.

Not: Merak ediyorsan söyleyeyim, evet, en sevdiğin kafeyi biliyorum. Sana dikkat etmediğimi düşündüğün zamanlarda bile gözümü ayıramadım.

Xo

Kahvemden bir yudum daha alırken ellerim hafifçe titriyordu, romantik Chase’le başa çıkabilecek kadar sinirlerimi nasıl yatıştıracığımı merak ediyordum. Ve kahve adrenalini körüklerken...

Bu gece için enerjiye ihtiyacın olacak.

Elimdeki fincanı bırakıp sersemlemiş bir halde onun dairesine gittim ve Jackson’ın yerine park ettim. Asansörle çatı katına çıkarken kahvenin geri kalanını içtim. Kapılar açıldığında, Miles’in elinde siyah bir zarfla masanın karşısında durduğunu görünce güldüm.

Uzattığı zarfı alırken, “Bunu sana o mu yaptırdı?” diye sordum.

Miles kaşlarını çatarak, “Kesinlikle öyle,” diye homurdandı. “Birincisi, New York’tan erken ayrılmamız için ısrar etti. İkincisi, sen gelene kadar burada beklememi söyledi-”

Sözünü kesip öne doğru atıldım ve ona sımsıkı sarıldım. Kıpırdamadan durdu, ben uzaklaşırken bana dikkatle bakıyordu.

“Ben pek sarılacak tiplerden değilim, Juliet,” diye homurdandı ve bir adım geri çekilirken kravatını düzeltti.

Sırıttım. “Doğru ya. Pardon. Bunun için teşekkürler,” dedim zarfı havaya kaldırarak.

“Ah, Juliet?” diye seslendi Miles, kollarını kavuştururken. “Normalde sana klasik ‘onu üzme’ konuşmasını yapmam gerekir ama ikimizin de bildiği gibi sen ona deliler gibi âşıksın. Bu yüzden konuşmamı düğün gününe saklayacağım.”

Söyledikleri içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Asansör kapıları kapanmadan önce tek yapabildiğim başımla onaylamaktı. Zarfı açmaya zaten başlamıştım. İçinden bir davetiye, belki de malikâneyle ilgili bir şey çıkmasını bekliyordum ama sadece tek bir katlanmış kâğıt vardı. Kapılar açılırken kâğıdı açtım ve okumadan önce hızla arabama doğru yürüdüm.

Yerime oturduktan sonra, gözümü kısarak sözleşmeye benzeyen nota baktım ve biraz daha incelediğimde orijinal sözleşmemin gözden geçirilmiş bir kopyası olduğunu gördüm. En azından kısaltılmış versiyonuydu.

Chase Charles Ravage ve Juliet Marie Parker, bugünden yıl sonuna kadar geçerli olacak şekilde aşağıdaki maddeleri kabul eder. Belirtilen tarihte bu sözleşme sona erecek veya (umarım) yeniden müzakere edilecektir. Taraflardan herhangi biri, herhangi bir sebeple sözleşmeyi erken sonlandırma hakkına sahiptir, (ancak hâkim bunun olmamasını umar). Diğer şartlar, The Black Rose’da yüz yüze konuşularak kararlaştırılacaktır.

Arabamı çalıştırırken gülümsedim, sağa dönüp The Black Rose’a doğru ilerlerken kalbim göğsümde atıyordu. Sadece birkaç sokak ötedeydi ve vale sırasına yanaştığımda, başka kimsenin olmadığını görmek beni şaşırtmadı. Sadece vale vardı. Gülümseyerek kapımı açtı, belli ki beni bekliyordu. Birkaç hafta önce geldiğimiz aynı restorana adım attım. Yemek alanına çıkan kemerli pergola ısıllı ısıllı parlıyordu. Ana yemek alanının tamamen boş olduğunu, ortasında yalnızca tek bir masa ve üzerinde siyah güllerin olduğu bir çiçek buketi olduğunu görünce, ağzım açık kaldı.

Masada oturan Chase, siyah takım elbisesi içinde kusursuz görünüyordu.

Kollarımı kavuşturup masaya birkaç adım kala yürümeyi bıraktım. “Beni deli gibi bir kovalamacaya sürüklemek, beni etkilemenin yöntemi mi yani?”

Chase sırttı, rahat pozisyonundan beni izliyordu. Bir bacağı diğerinin üzerinde duruyordu ve sol kolu sandalyesinin arkasına asılıydı.

“Doğrusu, ben sadece artılar ve eksiler listesi yapmak istemiştim. Jackson ve Miles işin içine girdikten sonra her şey kontrolden çıktı.”

Ağzımı açtım. “Öyle mi?”

“Jackson kafein takviyesi önerecek kadar zekiydi ve Miles da sana başka bir kapalı zarf vermek için can atıyordu.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. “Çok komik.”

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden Chase, ayağa kalktı ve restoranın diğer ucundan bana doğru yürüdü. Bu, bana onun bir odanın içinde öfkeyle ve güçle yürüdüğü zamanları hatırlatıyordu. Bu gece rahat ve mutluydu. Bakışlarında o içten tebessümün yumuşak izi vardı. Yanıma gelip neredeyse tenime değecek kadar yaklaştığında, bir eliyle belimi kavradı ve beni vücuduna doğru çekti.

“Özür dilerim, Parker. Her şey için. Sekiz yıl önce o gece seni reddettiğim için. Seninle konuşmadan önce Jackson’la konuştuğum için. Dylan’a karşı kıskanç bir pislik gibi davrandığım için, gerçi bunun o kadar da değişeceğine söz veremem... Tek sınıırımın paylaşmak olduğu konusunda seni uyarmıştım.”

Ona bakarken dudaklarım seğirdi, belimden hafifçe eğilmiş durumdaydım. Ellerimi göğsüne koydum, kelimeler dökülmeden önce ne söyleyeceğimi zihnimde tarttım.

“Çok zaman sadece sana ait olmam iyi bir şey.”

Kendini beğenmiş ifadesi bir anlığına silindi, yerini savunmasız ve açık bir ifadeye bıraktı. Ama sonra beni dudaklarına çekti, dilini ağzıma bastırdı ve diğer her şey yok oldu. Elleri belimdeydi, sert bedenine doğru beni sıkıca çekerken inledim. Dili tekrar ağzıma girdiğinde, bir eli saçlarımın arkasına geldi ve hafifçe kavradı. İnlediğimde ağzımın içinde hırladı.

“Akşam yemeği için her şeyi planlamıştım ama şu an seni yemek istiyorum,” diye fısıldadı, dudaklarına karşı sertçe nefes alırken.

Gülümsedim. “Bana uyar,” diye takıldım.

“Her ne kadar seni yiyip bitirmek istesem de, uzun bir gece olacak. Hadi önce bir şeyler yiyelim. Yani *yemek* yiyelim.”

Sözleriyle içime ılık bir şey yayıldı ve elimi tutup beni masaya götürdü. Sade bir masa örtüsü, sütun mumlar ve bir buket siyah gül... Kıyafetimle fazlasıyla sıradan hissediyordum ama Chase sandalyemi çekerken eli, *sweatshirt*’üm ile kot pantolonum arasında kalan çıplak tenime hafifçe dokundu. Biraz kuruyan saçımı topuzumdan çıkarıp sırtımdan aşağıya dökülmesine izin verdim. Chase, bana bir kadeh şampanya doldurdu, ardından kadehleri tokuşturduk.

Enfes içkiden büyük bir yudum alarak, “Neyi kutluyoruz?” diye sordum.

“İlk randevumuz,” dedi, neredeyse hayretle.

Kaşlarımı çattım. “Hayır, bu bizim ilk randevumuz olamaz. Buna uygun giyinmedim.”

Güldü ve sonra kaşlarını kaldırıp etrafına bakındı. “Randevumuzun bundan sonraki kısmını anlatmama fırsat vermedin.”

Etrafıma şüpheyle baktım. “Sonraki kısım?”

Başını salladı. “Arka tarafta bir ofis var. Nişan partinden hatırlarsın belki. Eğer giymek istersen orada bir elbise seni bekliyor. Ancak o kotun içinde zaten büyüleyici görünüyorsun, Parker.” Karanlık gözleri benimkileri delip geçiyordu.

Flörtöz Chase tehlikeli ve karizmatikti.

“Nerede olduğunu hatırlıyor musun?”

Ağzımı açıp kapattım. “Evet,” diyerek ayağa kalktım. “Bir dakika içinde döneceğim.”

Bir ay önce beni içine çektiği ofise girdim, duvarda asılı bir elbise vardı. Krem rengi, ipek, zarif ve yepyeni görünüyordu. İnce askıları, düşük yaka kısmını zarifçe tutuyordu. Bu, elbisenin başımın üzerinden kolayca kaymasını sağladı. Sutyen ve iç çamaşırı

giymekten vazgeçtim çünkü elbise ikisine de izin vermiyordu. Ayrıca, cepleri vardı.

Benim favorim.

Saçımı hızlıca kabartıp duvardaki küçük aynada makyajsız yüzüme baktım. Keşke yüzümle biraz ilgilenseydim diye düşündüm ama... Sorun değildi. Yerdeki bir kutuda duran bir çift sade, topuklu ayakkabı gördüm ve içine girip kendime baktım.

Chase'in üzerime tam oturan bir elbiseyi almayı nasıl başardığı beni aşıyordu. Kapıya yürümek üzere döndüğümde, gözüm altın rengi olan bir *Chanel* rujuna takıldı. Sırıtarak açtım ve koyu pembe rengi sürmek için aynayı kullandım. Elbisemi, saçlarımı ve gözlerimi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Geri çekildiğimde, çok etkilendim. Sade ve abartısızdı ama yine de kendimi güzel hissediyordum.

Odadan çıkıp Chase'e doğru yürüdüm. Gözleri, sivri topuklarımdan başlayarak yavaşça vücudumda yukarı süzüldü, en son yüzümde ve saçlarımda durdu. Masaya vardığımda ayağa kalktı, gülmemek için kendimi zor tuttum. Hep kapıları açar, sandalyeleri çeker, bir kadın masaya geldiğinde ya da ayrıldığında ayağa kalkardı... Büyürken resmi görgü kuralları dersleri aldığına dair bahse girerdim.

"Büyüleyici," diye mırıldandı. "Ama şunu da belirtmek isterim ki ne giyersen giy, seni her zaman büyüleyici buluyorum."

"Teşekkür ederim," dedim, o etrafımdan dolanıp sandalyemi çekerken. Ve sonra az önceki kadının sesi zihnimde yankılandı: *Onun için hepimiz aynıyız, biliyorsun.*

"Sanırım bugün malikânede eski sevgililerinden birine rastladım," diye itiraf ettim, karşıma otururken yüzüne baktım.

Derin bir nefes aldı. "Ah, görüyorum ki Clarissa'yla tanışma şerefine ermişsin. Yoksa Carissa mıydı?" Ağzım açık kaldı ve o sırttı. "Şaka yapıyorum. Clarissa birkaç ay önce başına travmatik bir şey geldikten sonra bana geldi. Bir çeşit... Bağ kurdu benimle. Bazen oluyor böyle şeyler. Bazıları için yoğun bir deneyimdir. Her neyse, malikâneye girmenin bir yolunu bulmuş olmalı. Biraz ko-

nuştuk ve ona, daha önce de yaptığım gibi, aramızdakilerin bittiğini söyledim. Bana kızgın ama artık beni rahat bırakacak.”

Sözlerini dinlerken parmaklarımı masa örtüsü üzerinde gezdirdim. “Nereden biliyorsun? Yani artık seni rahat bırakacağını?”

Hafifçe gülümsedi. “Ona bir ilişkim olduğunu söyledim. Ve ciddi olduğunu.”

Yanaklarım yanarken gözlerimi kaçırdım ama sözlerinin içimi ısıtmasına engel olamıyordum.

Dirseklerimi masaya dayayıp çenemi kenetlediğim ellerimin üzerine koydum. “Neden seninle The Black Rose’da buluşmamı istedin?”

Chase arkasına yaslanıp şarabını yudumlarken gözleri parıldı. “Çünkü beni ne kadar delirttiğini ilk kez o zaman fark ettim.”

Homurdandım. “Nişan partisini mi kastediyorsun?”

“Hayır, aslında.”

Cevabı beni hazırlıksız yakaladı, kaşlarımı çattım. “Ama...”

“Mezuniyet yemeğini hatırlıyor musun, Parker?”

Keskin bir nefes aldım. *Mezuniyet yemeğim*. Sekiz yıl önceydi, Chase’den bekâretimi almasını istememden iki ay öncesiydi. Jackson, Chase ve birkaç kişi daha burada benim için sürpriz bir parti düzenlemişti. O geceyi neredeyse hiç hatırlamıyordum, *çok* yorgundum çünkü iki gün boyunca finallerimi ve ekstra kredi ödevlerimi bitirmeye çalışmıştım. Ama Chase de oradaydı.

Ailemi kaybetmemin üzerinden neredeyse tam iki yıl geçmişti.

“Muhtemelen ne olduğunu hatırlamıyorsun, değil mi?” diye sordu, dolgun dudaklarında ukala bir gülümsemeyle.

Başımı salladım. “Hayır. Çok yorgundum, mezuniyet haftası zihnimde tamamen bulanık.”

Gülümseyerek başını salladı. “Yani masaya sipariş verirken bana bağırdığını hatırlamıyorsun?”

Ağzımı açıp kapattım, yüzümde sinsî bir gülümseme belirdi. “Belki? Dediğim gibi, her şey bulanık. Bana neler olduğunu hatırlatır mısın lütfen?”

Güldü. “Son derece keyifli bir akşamdı. Yorgun olduğunu

anlayabiliyordum, bu yüzden garson masamıza geldiğinde her şeyden bir tane sipariş ettim. Ve bana attığın bakışı asla unutmayacağım. Saf bir öfkeydi. Pestolu makarnaya baktığını söyleyip duruyordun ve ben daha açıklama yapamadan, ahırda büyümediğin ve menüyü sana açıklamama ihtiyacın olmadığı hakkında bağırmaya başladın.”

Yüzümü ellerimin arasına aldım. “Aman Tanrım, özür dilerim. Bu, tam olarak benim söyleyeceğim bir şeye benziyor.”

Elimi indirdiğimde Chase uzanıp elimi tuttu. “Sorun değil. O zaman alınmamıştım. Aslına bakarsan, haberin olmadan sana fazladan bir porsiyon pesto soslu makarna sipariş etmiştim. O kadar yorgundun ki tatlıdan önce omzumda uyuyakalmıştın.”

Bir kahkaha attım. “Seni delirttiğime şaşmamalı.”

Başparmağı elimin arkasında gezindi ve tenimde küçük daireler çizmeye başladı.

“Düşündüğün şekilde değil,” dedi yavaşça, kirpiklerinin arasından bana bakarak. “Mükemmel kalçanı zar zor örten kısa, mor bir elbise giyyordun ve ben sana elbisenin çok kısa olduğu hakkında bir şeyler homurdandım,” diye başladı.

Gülümsedim. “Her zaman kıyafetlerimden şikâyet ederdin.”

“O kıyafetlerini seviyordum, Parker. Hem de fazlasıyla.”

Sözleri karşısında karnım kasıldı ve içimin ısındığını hissettim.

“Saçların dalgalıydı. O zamanlar daha kısıydı ve iki kulağının arkasına sıkıştırmıştın. Büyülenmişim. Kendimi ilk kez seninle birlikte hayal etmişim, o narin boynunu öperken, ellerimden birini o harikulade bacaklarında gezdirirken...” diye mırıldandı, bakışları kararmıştı. “Benimle kavga etmeye başladın ve ben... Çok sertleşmişim,” diye itiraf etti.

Güldüm. “Öyle miydin?”

Başını salladı. “Sonra omzumda uyuyakaldın, tek koklayabildiğim sendin. Seni Jackson’ın arabasına kadar taşıdım, gitmene izin vermek istemediğimi hatırlıyorum. Seni malikâneye kadar taşımak ve sonsuza kadar orada tutmak istedim.” Yere baktı. “Miles, konu sen olunca altın hazinesini koruyan bir ejderha olduğumla

ilgili dalga geçiyor ve şimdi seni hep kendime saklamayı ne kadar çok istediğimi fark ediyorum.”

Vücudum onun bakışları altında ısınıyordu. “Peki, neden bu kadar uzun sürdü?”

“Sen sınırların dışındaydın. Bu kadar basit. Jackson da benim en iyi arkadaşım. Bunu tehlikeye atmak istemedim.”

“Neden yaptın o zaman? Nişan partisinde, malikânede...” Başparmağı elimin üzerinde yeni bir daire çizdiğinde, içimdeki her şey kıvılcımlandı.

Dudakları seğirdi ve bana hınzırca gülümsedi. “Pes ettirdin beni.”

Alayla burnumu çektim. “Tabii ya. Pes ettirmişim. Çünkü beni nişan partimde masaya yaslanan tamamen *benim* suçumdu,” diye iğneledim.

Bana o kalp durduran sırtışılarından biriyle baktı. “Senden etkilenmediğimi hiç söylemedim. Seni hep istedim, Parker. Birden fazla şekilde. Mesele direncimin *ne zaman* kırılacağıydı.” Göğsüm her nefeste inip kalkıyordu ve onun dikkatli bakışları altında yanıyordum âdeta. “Sanırım bu, her zaman bir zaman meselesiydi. Sanırım ikimiz de bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk. Bunu hiçbir zaman yüksek sesle itiraf edemesem de, kesinlikle öyle olmasını umuyordum.”

O sırtıtmaya devam ederken kalbim hızla çarpıyordu. “Chase,” diye başladım, içimdeki duyguların kabarmaya başladığını hissederek. “Benim için de aynıydı,” diye bitirdim. “Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Ve sanırım...” Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım.

Ya ona âşık olmuş olabileceğimi söylersem ve o aynı şekilde hissetmezse?

“Parker,” diye homurdandı ve gözlerimi hemen açtım. “Her şeyi fazla düşünmeyi bırak. Sekiz yıldır seni bekliyordum. Seni *sevmek* için. Artık birinin bunu doğru düzgün yapmasının vakti gelmedi mi sence de?”

Ona cevap vermek için ağzımı açmıştım ki garson masaya ilk

yemeğimizi getirdi. Taze domatesli makarna, *burrata*, tereyağında kızarmış adaçayı ve parmesan parçalarıyla süslenmişti. Ağzım sulandı. Ona baktım, tenimin her yanı karıncalanıyordu.

Sekiz yıldır seni bekliyordum. Seni sevmek için.

“Ye,” diye emretti, bir elinde kaşık, diğerinde çatal, makarnasını ustalıkla doluyordu. Evet, kesinlikle görgü kuralları eğitimi almıştı. “Enerjiye ihtiyacın var. Bu gece uyumayı planlamıyorum,” diye ekledi, sert ve anlamlı bir bakışla.

Ah.

Yavaş yavaş yedim, *burrata*’nın tadını çıkardım. Chase’in yemesini izlemek, onu defalarca yerken görmüş olmama rağmen, başlı başına bir ön sevişme gibiydi. Sadece onun gibi birinin yapabileceği şekilde zarifçe yiyordu. Bir ısırık daha alırken gözleri benimkilerden ayrılmadı, alaycı bir şey söylemem için beni cesaretlendiriyordu. Ama ağzımı açmıyor, sadece her anını içime çekerek onu izliyordum. Takım elbisesinin ipek ipliklerini inceledim. Altın mühür yüzüğünü. Uzun parmaklarını, çatal ve bıçağı nasıl tuttuğunu. Çenesindeki hafif sakalı. Yutkunuşunu. Açık mavi gözlerinin çevresindeki koyu halkayı...

Sekiz yıldır seni bekliyordum. Seni sevmek için.

Chase çikolatalı pastasını yerken gülümseyerek, “Dik dik bakıyorsun,” diye takıldı.

Tabağımı ittim. Pastadan sadece iki ısırık almıştım ama tıka basa doymuştum. Ellerimi kucağımda birleştirdiğimde, Chase’in gözleri bir anlığına parladı.

“Buraya gel,” diye emretti.

Ayağa kalktım ve masanın onun tarafına doğru yürüdüm. Tam nereye geçmemi istediğini soracakken arkasına yaslandı, gömleğinin kolunu kıvrıp yukarı çekmeye başladı. Keskin bakışları üzerimdeydi, derin bir nefes aldım. Bilinçaltım ördüğüm duvarı indirdi ve onun içeri girmesine, bana bundan sonra ne yapacağını söylemesine izin verdi. Bu garipti... Tamamen bırakma hissi.

O beni *kontrol* etmiyordu. Durumun *kontrolü ondaydı* ve benim gibi biri için bu, artık fazla düşünmemek demekti. Ona tamamen *güvenmek* anlamına geliyordu.

Geçen hafta BDSM'in ilkel yönü hakkında daha fazla araştırma yapmıştım ve genellikle insanın içgüdüsel olarak donma, savaşıma ya da kaçma eğilimi oluyordu. Ama Chase'le böyle bir şey yaşamamıştım. En azından uzun süre. Onunla oynamaya başladığımızda, savaş ya da kaç modundan, doğrudan erimiş bir su birikintisine geçiyordum. Şekillendirilebilirdim. O beni tüketiyor ve ben buna izin veriyordum. Tutkulu ve yoğun, böyle zamanlarda tam anlamıyla zihnimden kopuyordum.

Restoranın içinde beni kovalamaya niyetli olmadığını düşündüğümünden, aklıma gelen diğer tek şeyi yaptım.

Ayaklarının dibine diz çöktüm.

Güldü. "Zeki kız," diye mırıldandı.

Gülümseyerek ellerimi bacaklarımın üzerine koydum.

Bu, bir rol gibi hissettirmiyordu aslında. Asla hissettirmezdi. İki medeni insan arasında imzalanmış bir anlaşma değil de... Kaçınılmaz bir şey gibiydi. Tartışılmaz. Sanki zaten böyle olması gerekiyormuş gibiydi.

Ve o an fark ettim. Belki de birlikte mükemmeldik.

"Artık yalnızız," dedi Chase, pastasını yerken. "Çalışanlara pastayı servis ettikten sonra gitmeleri gerektiğini söyledim."

"Anladım. Peki, benden ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?"

Chase bana baktı, dudaklarında minnettar bir gülümseme belirdi. "Tam olarak yaptığın şeyi."

Övgüsü tüm bedenimi gururla ısıttı, bu yüzden küçük bir gülümsemeyle yemesini izledim. Yemeği bitirdiğinde tabağını itti ve hararetli bakışlarla bana baktı.

"Ayağa kalk."

Topuklu ayakkabılarımla hafifçe sallanarak ayağa kalktım. Chase, beni yumuşak ve şefkatli bir bakışla değerlendirdi ve eli elbisemin eteğinin altından geçerken yutkundum. Sıcak avuçları baldırlarımdan yukarı kayd, dudaklarımdan bir inilti çıkmasına

neden oldu. Beni hafifçe geriye iterek kalçalarımı masaya bastırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kendini yere bıraktı, böylece önümde diz çöken o oldu. Elleri tekrar elbisemin altına girip, kalçalarımın yukarı doğru kaydığında, nefesim kesildi.

Pürüzlü parmakları kalçalarımın arasına girdiğinde, “Ne yapıyorsunuz, efendim?” diye sordum sesim titreyerek. İç çamaşırımı bulamayınca gözleri parladı, başını hızla kaldırdı. Bakışları karar-mıştı.

“İkinci tatlımı yiyorum, Parker.”

Sonra elbisemi çekiştirdi, başını öne eğdi ve dudaklarıyla cinsel organıma yapıştı. Kalçamı tutup beni ağzına yaklaştırmaya haykırdım. Gözlerim kaydı, başımı arkaya attım ve dilini kıvrımlarımın üzerinde aşağı yukarı gezdirirken kendimi sabitlemek için arkamdaki masayı kullandım.

“Siktir,” diye mırıldandım, dizlerim beni tutmaya çalışırken bükülüyordu.

“Seni tatmadan asla bu kadar gün geçirmek istemiyorum, Juliet,” diye fısıldadı, klitorisime karşı fısıldarken. Dudakları, şişmiş noktaya hafifçe değdi. “Bir daha asla.”

“Bir daha asla,” diye kabul ettim, uzun parmaklarından birini soktuğunda inledim.

Yüzüğünü iç uyluğuma bastırıp gülümsedi.

Chase Ravage. Baskın ve Sahiplenici.

“Sen benimsin,” diye fısıldadım, ellerimden biri saçlarına gitti, parmaklarımı kısa, yumuşak saçlarında gezdirdim. Saçını kavradığımda inledi ve parmağını içime sertçe sokarken, boştaki eliyle kalçamı sıktı.

“Bu doğru,” diye hırladı Chase. “Ben seninim. Ellerini kontrol et, Parker,” dedi, bacaklarımın arasından bana bakarak.

Halini gördüğümde neredeyse nefesim kesildi, dağınık saçları, ıslak ağzı, korunmasız, kararmış gözleri...

“Kalbim,” diye ekledi, sesi daha yumuşaktı. “Kalbimi ellerinde tutuyorsun, bu yüzden lütfen nazik ol.”

Tekrar bacaklarımın arasına dalıp beni ağzına yaklaştırmaya,

parmakları kalçama batarken ve diğer parmakları kıvrılıp içime girerken, nefes nefese kaldım.

Saniyeler sonra vücudum kasıldı ve titrerken dilinin üzerinde paramparça oldum. Kalçamdan tutmasaydı, düşebilirdim. Ve son titrememi de parmaklarıyla yavaşça çekerken, dişlerinin şişmiş klitorisimi *nazikçe* sıyırmasıyla haykırdım. Geriye çekildiğinde, parmaklarını dudaklarına götürüp tadıma baktı.

İki elini de uyluklarımın üzerine koydu. “Dağıldığın zaman çok güzel oluyorsun,” diye mırıldandı, bir elini tenimde gezdirirken. Onun dokunuşuyla ürperdim.

“Sen...”

Kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Chase güldü ve beni masaya yaslandığım yerden çekerek ayağa kalktı. “Seni masanın üzerinde becermeden önce gidelim,” dedi, dudakları kulağıma değiyordu.

“Bunda bir sorun göremiyorum...” dedim gülümserken.

Gözleri tehlikeli bir parıltıyla bana baktı. “Eşyalarını topla da gidelim.”

30

Bağlılık

CHASE

Dairemde ağabeyimin olmadığından emin olduktan sonra, yatak odamın eşikinden geçerken, Juliet, dizlerinin üzerine çöktü ve beni kemerimden tutarak öne doğru çekti.

Ellerini tutup ona uyarıcı bir bakış attım. “Henüz değil, aşkım,” diyerek onu ayağa kaldırdım. “Ama hevesini takdir ediyorum.” Alnına bir öpücük kondurdum. “Bu gece seninle yavaş yavaş ilgileneceğim.”

“Kafeinli olmam iyi bir şey,” diye cevap verdi, açık yeşil gözleri benimkileri delip geçiyordu.

“Hâlâ rollerimizdeyiz, Parker,” diye hatırlatarak onu yatağıma yönlendirdim.

“Evet, efendim,” dedi, yeni yapılmış yatağımın kenarına otururken gözleri hafifçe kapandı.

Memnuniyetle iç geçirdim. O çok iyi bir kızdı, çoktan alışmış ve kaprislerimi kabul etmeye hazırdı. Daha önce bir itaatkârla bir günden fazla zaman geçirmemiştım, sadece başka kadınların tadına bakmışım. Bu yüzden bunun normal olup olmadığını ya da bana gerçekten boyun eğmek istediği için mi olduğunu bilmiyordum. İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyordu. Bu gece ve malikânede birkaç kez, kollarımı sıvadığım anda yüz ifadesinin nasıl gevşediğini görmüştüm. Karşı koymayı seviyordu ama bu gece gibi, işler daha ciddiye, onun yönlendirilmek istediğini biliyordum. Daha da önemlisi, bunu benden istediğini.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve bana sorgulayıcı bir gülümsemeyle baktı. Ayağına uzanarak topuklu ayakkabılarını yavaşça çıkartım, yere düşmelerine izin verdim.

“Her zaman itaatkâr olmanın *sana* tapacağım anlamına geldiğini düşünmüştüm, Ravage,” dedi usulca.

“Pek çok insan hâkim olmakla otoriter olmanın aynı şey olduğunu düşünüyor ama değiller. Ve bence gerçek hâkimlerin itaatkârlarına tapmaktan başka bir şey istemediklerini göreceksin. Sonuçta,” diye ekledim, ayak bileğini dudaklarıma götürdüm ve tenine yumuşak bir öpücük kondurdum. “Ben kendi hazzımı seninkinin ötesinde buluyorum. Topluluğumuzda bir söz vardır: İtaatkârlığınızla ilgilendiğiniz an, en hâkim olduğunuz andır.”

Diğer bileğini öptüğümde boğazı düğümlendi. Sonra ayağa kalktım, beyninin tüm bunları işlediğini biliyordum. Hâkimler popüler kültürde iyi bir üne sahip değillerdi, bu yüzden ona söylediklerimi doğrulamak için araştırması sırasında zihinsel olarak özümsemiştiği şeyleri taradığından emindim.

“Çıkar şunu,” dedim, ipek elbisesinin askısının altından bir parmağımı kaydırarak.

Elbiseyi çıkarırken gözleri benimkilere dikildi ve elbise ipeksi bir yığın halinde yere düştü.

Sikeyim.

Juliet, ne zaman karşımda çıplak olsa beni esir alan o sarhoşluk duygusuna asla alışamayacağım.

“Yine ünlü bir elbise mi?” diye sordu, kaşlarını kaldırırken.

“Ünlü değil ama yine de özel,” diye itiraf ettim. Ona söylemeli miyim, diye düşünüyordum.

Kirpiklerinin altından bana baktı. Yatağa uzanana kadar arkasına yaslandı, dirseklerine dayandı ve ayak bileklerini çaprazladı. Gözlerim yavaşça onun buğday tenini inceledi, yumuşak hatları vardı ama koştuktan kaslanmıştı. Kıvrımlı ama kıvraktı. Göğüsleri onlara dokunmam için yalvarıyor ve amcığı hâlâ uyarılmışlı-

ğıyla parlıyordu. Ona dokunmam *gerek*. Onu hissetmem. Kaybettiğim zamanı telafi etmek için... Yine de olduğum yerde kalıp yüzüne baktım.

“Anlat bana,” diyerek düşüncelerimi böldü. “Elbiseyi.”

Nefesimi içime çekip başka tarafa baktım. “Bunu senin için aldım.”

Hafif, çınlayan bir kahkaha attı. “Onu anladım. Ama onu bu kadar özel yapan ne?” Sesi nazik, samimi ve meraklıydı.

“Dylan’la nişan partin için sana almıştım.”

Kaşlarını çattı ve başını hafifçe eğdi. “Ama aylardır konuşmamıştık,” dedi temkinli bir şekilde.

Başımı salladım. “Bu, seni düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmiyor.” Gözleri hafifçe açıldı ve ben devam ettim: “Bunu bir mağazada gördüm ve bana seni hatırlattı. Cepleri...” Dudakları seğirdi. “Nişanlandığını duymuştum ve o elbiseyi sana göndermeye çok yaklaşmıştım. Ama nişandan birkaç gün önce, seni Perky Roasters’ta onunla gördüm. O kadar mutlu görünüyordun ki. Gülüyordun... Gülümsüyordun. İşleri karmaşıklştırmak istemedim. Bu yüzden göndermedim.”

Gözleri yüzümde gezindi ve bir elini ağzına götürdü. “Bana neden cenazeye gider gibi siyah giyindiğimi sormuştun.”

“Evet. Düşündüğüm kadar mutlu olmayabileceğini ilk kez o zaman fark ettim. Bu yüzden seni partilerimden birine davet ederek baştan çıkardım.”

Beni düşünürken dudaklarına dokundu. Sikim pantolonumun içinde o kadar sertti ki gözlerim vücudunu yavaşça inceleyen, onun sıkı sıcaklığının içinde olmamaktan fiziksel olarak ağrımaya başlamıştı.

“O gece orada olmamı istemiş miydin?”

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. “İstemiştim. Ama bunu kendime itiraf edemedim. Tüm bunlarla ilgileneceğine inanmayı reddettim,” dedim, dürüstçe.

“Ah, aptal,” diye nefes aldı, benimle alay ederek. “Uçurumdan bile atlasan peşinden gelirdim.”

Gülümsedim. “Gerçekten de öyleyim, Parker. O gece *evet* demeliydim.” Sertçe nefes aldı, çıplak göğsü inip kalkıyordu. “Seni çok uzun süre kendimden uzaklaştırdım ama artık bitti.”

O altdudağını dişlerinin arasına alırken, ben gömleğimin düğmelerini açtım. “Elbiseyi sevdim,” diye itiraf etti, gülümserken.

Sırtarak gömleğimi çıkardım ve kemerimi çözmeye başladım. “Seveceğini biliyordum.”

Başını eğdi. “Peki, o ipek parçası ne kadara mal oldu?” diye sordu masumca.

Pantolonumu indirdim, gözlerinin *boxer*’ımı ve içindeki sert, sızıntı yapan sikimi nasıl aldığını izledim. Kendimi birkaç kez sıvazladım, beni izlerken gözbebekleri daha da koyulaştı.

“Hatırlayamıyorum,” diye yalan söyledim. “Muhtemelen bir milyon dolardan daha az.”

Oturur pozisyona geçti. “Şimdi size dokunabilir miyim, efendim? Lütfen?”

Onu yatağında becerecektim ama neredeyse bir haftadır içine girmemiştım, yani biraz rahatlamam gerekiyordu. Uzun bir gece olacaktı. Ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemek bir yana, ona onu ne kadar özlediğimi göstermek istiyordum. Doyurulana kadar, bedeni titreyene kadar... Ama şu anda, tek istediğim, o güzel, pembe dudaklarını sikimin etrafında görmektı.

“Dokunabilirsin,” dedim yaklaşarak. “Uzan.”

Gözlerini benimkilere dikti. “Ama-”

Ona uyarıcı bir bakış attım ve o da yatağa geri düştü. “Sırtüstü yat ki başın yataktan sarksın.”

Ağzını sikmek üzere olduğumu fark ettiğı anı gördüm. Dudakları ayrıldı, hevesle arkasını döndü, boynu ve başı bana en yakın taraftan sarktı.

Tanrım, o benim felaketim olacak.

Onu yatağında yatarken görmek, sikimi boğazından aşağı kaydırırken dolgun göğüslerinin zıplaması...

Boxer’ımı çıkardım ve ona doğru yürüdüm. “Ağzını aç, Parker.”

Dediğimi yaptı, yatağım tam ağzına doğru kaymam için mü-

kemmel yükseklikteydi. Dışleri uzunluğumun alt tarafını sıyrırken tısladım ama yarım adım daha yaklaştıktan sonra daha az dirençle içeri kayabildim.

“İyi misin?” diye sordum, sesim boğuktu. Çok iyi *hissettiyordu*. Bana başparmağıyla onay verdi. “Sözel olmayan güvenli işaretini hatırlıyor musun?” Boğazında sikim varken *Wolverine*’in müziğini mırıldandığını hayal ettiğimde, gülmemeye çalıştım. Bir başparmak daha. “Aferin kızıma. Şimdi derin bir nefes al,” diye talimat verdim. Ben geri çekilirken gözleri benimkileri buldu. Nefes aldı, dili sikimin başının üzerinde dans ediyordu ve sonra boğazının arkasına çarparak ağzına girdim.

“Siktir,” diye inledim, sıcak, ıslak ağzına girip çıkarken bir elimi baş aşağı duran boğazına doladım. “Sikimi çok iyi alıyorsun, Juliet.”

Dilini düzleştirdi ve ben başım öne düşerken inledim. Onun üzerine eğilip boştaki elimi omzunun yanına, yorganımın üzerine koydum. Birkaç kez öğürdü ama onun dışında mükemmel bir şekilde üstesinden geliyordu. Henüz tam olarak girmemiştim ki o arkama uzanıp, kalçalarımın tutarak beni daha derine, boğazına doğru çekti.

“Evet, aynen böyle,” diye inledim, şimdi ağzını tamamen beceriyordum. Kalçalarımı daha yavaş hareket ettirdim, böylece nefesini toplayabilir ve *beni becerebilirdi*.

Onu böyle görmek... Bana aitken... Beni böylesine alırken...

Onu asla bırakmak istemiyordum, ondan asla vazgeçmek istemiyordum. Eğer bu, onu lanet bir ejderha gibi kendime saklamam anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Sikim daha da sertleşirken taşaklarım sıkışmaya başladı. “Juliet,” diye soludum, adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyordu. “Yaklaştım.” Ağzı beni daha sıkı içine çekerken, tüm vücudum gerildi ve sonra boşaldım. “Siktir,” diye tısladım, sikim boğazından aşağıya doğru nabız gibi atarken hareketsiz kaldım. Boğazının arkasına fişkırttığım her menimi yutuyordu ve eğer ona zaten âşık olmasaydım, sadece bu hareket bile beni ona sonsuza dek tapma-

ya ikna ederdi. İnleyerek nefes aldım, sikim yumuşak diline karşı sallanırken iki elimi de yatağa yaslardım. Yavaşça çekildim ve o da elinin tersiyle ağzını sildi.

“Beni öldüreceksin, Parker,” diye fısıldadım, yatağa, onun yanına devrildim.

“Henüz değil. Bana uzun ve çok yorucu bir gece olacağı söylendi. Kafeinin etkisindeyim, görüyorsun ya,” diye alay etti. Ardından kucağıma doğru süründü ve bana sarıldı.

“Siktir,” diye mırıldandım, sesim düzensizdi. “Eğer bana binersen, kendiliğinden yanabilirim. Bir dakikaya ihtiyacım var.”

Bana geniş ve yaramaz bir gülümsemeyle baktı. “Tamam ama bu gerçekten *çok* ateşliydi ve... *Çok* ıslandım,” diye ekledi, hâlâ sert olan sikime doğru kaymak için bastırdı.

Ona gülümserken bir elimi yüzümde gezdirdim.

“Beni gerçekten sonsuza dek mahvedeceksin, değil mi?”

“Önce sen beni mahvetmezsen tabii,” dedi, tekrar sikime doğru süründü ve sırtıttı. “Şimdi, bu daha başlangıç, değil mi?” Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım. “Daha önce ikinci tatlının ben olduğunu söylemiştin, yani bana hâlâ borçlusun...”

Tadına doyumaz bir yemek gibi... Tabii ya.

Kalçalarını kavrayıp, ikimizi de üstte olacak şekilde ters çevirirken sırtıttım. “Oldukça açım.”

3/ Brunch

JULIET

“Kıpırdanmayı kes. Çok güzel görünüyorsun,” diye mırıldandı Chase, elimi masanın altından tuttu. Böylece bluzumu ve saçımı düzeltmeyi bıraktım.

“Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunun farkında olduğumu sanmıyorum, Ravage,” diye homurdandım. “Onun sevgililerinden hiçbiriyle tanışmadım. *Asla.*”

Chase’in dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. “Ama sen onunla zaten tanıştın.”

Alayla güldüm. “Evet, kısaca. Ama Jackson’ın *sevgilisi* olarak tanışmadım,” diye homurdandım, en sevdiğim brunch restoranına bakarken.

“Eh bu konuda az çok fikrim var, Parker. O benim en yakın arkadaşım.”

Ona baktım ve o kendine has, kendini beğenmiş gülümsemeyle kahvesini yudumluyordu. “Biliyorum. Özür dilerim. Bunu doğru yapmak istiyorum. Ah! Ve bizi hiç böyle görmediğinden bahsetmiyorum bile-”

Bir an durup ağzımı kapattım. *Biz tam olarak neyiz?*

Chase yaklaştı. “Nasıl görmedi, Parker?” diye fısıldadı kulağıma. “Bugün bana hangi etiketi taktığını söyle çünkü dün gece, beynini yerinden oynatırken, bana âşık olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Sözleri karşısında yanaklarım yandı, tutkunun sancıları içinde-

ki itirafımı hatırlıyordum. “Evet, şey, kendimizi başka birine hiç tanıtmadık, bu yüzden emin değilim-”

“İnsanlara çıktığımızı söylemeye ne dersin, Parker?” Ağzımı açıp kapattım, itirafı karşısında şoke olmuşum. Chase Ravage, kimseyle *çıkamazdı*. Ancak benim şaşkınlığım hoşuna gidiyor olmalıydı çünkü arkasına yaslanıp kahvesinden bir yudum daha aldı. “Yoksa herkese benim senin avcın, senin de benim avım olduğunu anlatmayı mı tercih edersin?”

Jackson restorana girdiğinde keskin bir nefes aldım, Mark yavaşça arkasından geliyordu. Ayağa fırlayıp formaliteleri bir kenara bıraktım ve ikisine de sarıldım. Mark benim dışı vurduğum sevgi gösterisinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece kıkırdarak Jackson’ın yanına oturmuştu. Chase çok daha resmi davranarak Mark’la tokalaştı ve Jackson’a bilmiş bir gülümsemeyle baktı.

Hepimiz oturup selamlaştık, garson menüleri getirince konuşmalarımız kesildi. Menüleri incelerken Jackson’la Mark’a gizlice bakmaya devam ettim ama Chase uyluğumu çimdikledi ve elimi tuttu. Bu hareketi Jackson’ın dikkatini çekti.

“Görüyorum ki sonunda öpüşüp barışmışsınız,” dedi ve bize sinsice gülümsedi.

“Hımm, aynı şey senin için de söylenebilir,” diye karşılık verdim. Başımı eğip ona içten bir şekilde gülümsedim.

“Bu başka bir günün hikâyesi,” dedi Mark, bu itirafıyla beni şaşırtarak. “*Love, Actually* filmindeki sahneyi yeniden yarattı. Hani Keira Knightley’nin arkadaşının kapıya geldiği sahne var ya? Çok tatlıydı.” Bize dönmeden önce sırttan Jackson’a baktı. Gözleri Chase’e kaydı ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Saçını mı boyadın?” diye sordu Chase’e. “Yemin ederim, partide sarı saçların vardı-”

Jackson boynuna doğru ince bir kesme hareketi yaptı. “Farklı adam, hatırlasana,” diye fısıldadı.

Mark güldü. “Doğru ya. Özür dilerim. Unutmuşum,” dedi bana bakarak. “Seni tekrar görmek güzel, Juliet.”

Gülümsedim. “Seni de Mark. Ve evet, yanımdaki şapşal tüm bu lüks çilenin parasını ödeyen kişi,” diye açıkladım. Chase’in bacağıma sıkıca sıkmasını görmezden geldim.

Sanki uçup gideceğimden endişeleniyormuş gibi sürekli bana dokunmak zorunda olması, şehvet ve özlemden *başımı döndürüyordu*. Ona baktım, altdudağı dişlerinin arasındaydı, karanlık bir bakışla beni izliyordu. *Sikeyim*.

Hepimiz biraz havadan sudan konuştuk ve Jackson’ın Mark’a nasıl doygun bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Bu da beni tarifsiz bir şekilde mutlu etti. Aslında onu iş dışında hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Mark ve Chase, The Black Rose hakkında konuşuyorlardı, Mark’ın şu anda tiyatro alanında yüksek lisans yaptığını öğrendim.

Gerçekten bir elmanın iki yarısı gibiler.

Jackson ve ben her zamanki brunchımızı sipariş ettik, çikolata parçacıklı krep ve yanına pastırma. Çocukluğumuzdan beri buraya geliyorduk. Garson tabaklarımızı yerleştirirken ona baktım ve ailemizden bahsederken hep takındığı o hüzünlü gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim. Eline uzanıp tuttum.

“Bence bizimle gurur duyarlardı,” dedim, ağlamamak için yavaşça nefes alarak. “Özellikle de seninle.”

Başını sallayıp gözyaşlarını sildi ve Chase’in eli bacağımdan bir an olsun ayrılmadı.

Chase ve Mark yumurta ve patates tabaklarını bitirdikten, Jackson’la ben de pastırmalarımızı akçaağaç şurubuna batırıp yedikten sonra, hep birlikte bir saat daha sohbet ettik. Jackson öyle... Tasasız görünüyordu ki. Kolunu Mark’ın sandalyesinin arkasına atmıştı, gözlerinin içi gülüyordu ve duruşunun rahatlığından *gerçekten* mutlu olduğunu anlayabiliyordum. Garson masayı toplarken, Chase ceketinin cebine uzanıp bir zarf çıkardı. Ona baktım ve başımı şaşkınlıkla eğdim.

“Jax,” diye başladı Chase, kâğıdı açarak. “Ravage Danışmanlık

Şirketi kısa süre önce yeni bir müşteri kazandı. Artık Saint Helena Akademisi'nin en büyük hissedarıyım, yani yönetim kurulunda yer alıyorum.”

Chase'in ne yaptığını fark ettiğimde Jackson'a baktım. Kafası karışmış görünüyordu ve gözleri benimle Chase arasında gidip geliyordu.

“Saint Helena mı?” diye sordu gözlüğünü burnuna doğru iterek. “Neden?”

Chase derin bir nefes aldı, onun sorusunu duymazdan geldi ve doğrudan konuya girdi. “Yönetim kurulu üyesi olarak, ayrıca okulun kiraladığı mülkün yeni sahibi ve en büyük yatırımcısı olarak, artık okulun politikaları üzerinde büyük etkim var. Kural-
ların çoğu eskimişti, hem de fazlasıyla. Ancak devraldıktan sonra, ülkenin en büyük mevzuat firmasıyla çalışarak yeni politikalar hazırladım.” Kâğıdı Jackson'a doğru itti, o da metni yavaş yavaş okumaya başladı.

“Chase,” dedi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle. “Nasıl... Neden?”

Chase hafifçe güldü ve avuçlarını pantolonuna sildiğini gördüm. *Gergindi.*

“Çünkü sen Jackson'sın. Ve biliyorum, bu zalim dünyada seni her şeyden koruyamam ama eğer Saint Helena'da kalmak istersen, güvende olmanı sağlayacak maddi güce sahibim. Hem de fazlasıyla.”

Jackson başını salladı, Mark mektuba baktıktan sonra gözlerini fal taşı gibi açarak Chase'e döndü. “Bu... Büyük bir şey,” dedi gülümseyerek.

Jackson kalktı ve Chase'in yanına geldi. Birbirlerine uzun süre sarıldılar. Ona baktığımda, Mark bana göz kırptı ve birden her şeyin yoluna girebileceğini anladım.

“Ayrıca ağabeyim Malakai'la da konuştum,” diye devam etti Chase, bana kurnazca göz kırptı. “Sonbahardan itibaren müdür olarak göreve başlayacak, yani patronun olarak güçlü bir müttefike sahip olacaksın.”

“Harika, uğraşabileceğim bir Ravage daha,” diye takıldı Jackson ama Chase’i bir kez daha kucaklamak için kendine çekti.

Kısa bir süre sonra kalktılar ve ben arkalarından deli gibi sırtarak gitmelerini izledim.

“Mutlu olmasına sevindim,” dedi Chase yanımdan. Sandalyemden kalkmama yardım etmeden önce biraz para bıraktı. “Mark iyi birine benziyor.”

Ona kurnazca gülümsedim. “Bugün tüm kozlarını oynadın,” diye takıldım. Bir kolunu omzuma dolayıp, bizi dışarı çıkarırken yanına sokuldum. “Bana Malakai’dan biraz daha bahset. Ya da aslında bana tüm kardeşlerinden bahset.”

Birkaç blok ötede park etmiş arabasına doğru yavaşça yürüdük, konuşmadan önce bir kez iç geçirdi.

“Miles’ı bilirsin. Pisliğin teki ama birlikte çalıştığımız için en yakın biziz.”

“Yaklaşan düğünü için heyecanlıyım,” diye şaka yaptığımda, Chase bir kahkaha attı.

“Sıradaki muhtemelen Liam. Buranın biraz kuzeyinde yaşıyor ve Yaratıcı Yazarlık profesörü. Oldukça münzevi ve en büyüğümüz olarak hepimizin arzuladığı bilge abi olma konusunda berbat bir iş çıkarıyor. Ama ayda birkaç kez konuşuyoruz. Bir de papaz olan Malakai var. Ailemizde yanlış olan her şeyi aldı ve tersine çevirdi. Sanırım hepimizin ne hale geldiğini gördü için bizim tam tersimizi yapmaya karar verdi.” Güldüm. “Ve Orion en küçüğümüz. Hâlâ yirmili yaşlarında, hâlâ parti yapıyor ve çok içiyor. Şu anda işsiz ama hepimiz elimizden geldiğince ona göz kulak olmaya çalışıyoruz.”

“Yani hepiniz oldukça yakınsınız?”

Başını salladı. “Evet. Yani, Charles Ravage’ın çocukları olduğumuzu düşünürsek olabildiğince yakınız.”

Bir sonraki sorum için kendimi hazırladım. “Peki ya baban?”

Chase omuz silkti. “Hâlâ dünyanın dört bir yanında malikâneneden malikâneye dolaşıyor. Sanırım şu anda Paris’te saklanıyor. Miles hâlâ onunla konuşuyor. Ve sanırım Orion da bazen onu

görüyor. Orion küçükken annemiz yeniden evlendiği için Charles Ravage deneyimini tam olarak yaşayamadı. Üvey babası iyi bir adam. Layla adında bir kızı var, böylece Orion biraz da olsa etrafında kadın enerjisiyle büyümüş oldu.” Kapımı açmak için etrafımdan dolandı. Bugün yepyeni, yeşil ve altın detaylı lüks bir Bentley SUV kullanıyordu. Kapımı açtı ve yüzünü bana döndü. “Ama Liam, Malakai ve ben uzun zaman önce onunla bağlarımızı koparmaya karar verdik.”

Ben deri koltuğa yerleştim, o da diğer tarafa geçip arabaya bindi. Ona döndüm.

“Sana sormak istiyordum... Kardeşlerin neden benim nişan partimdeydi?”

Güldü. “Jackson’a nişan ve düğün masraflarını ben karşılayacaksam en azından onları davet etmesini söyledim. Hepsinin geleceğini hiç beklemiyordum.”

Dairesine dönerken müzik açtı. Perşembe gecesinden beri oradaydım ve yatak odasından neredeyse hiç çıkmamıştık. Yarın pazartesiydi ve tezim için acele etme zamanıydı. Teslimine bir ay vardı, sonra diğer her şeye odaklanabilirdim. Birkaç blok ötedeki Chase’in otoparkına girdiğimizde yüzümü ona döndüm.

“Bu sonbaharda farklı bir eyaletteki bir üniversiteden iş teklifi alırsam ne olacak?” Ellerimi gergin bir şekilde pantolonuma sildim.

Arabayı kendi yerlerinden birine çekip motoru durdurdu. “O zaman teklifi kabul edersin. Şartlar senin için de *uygunsa* tabii.”

Kapısını açıp yanıma doğru yürürken, altdudağımı dişlerimin arasında sıkıştırdım. Kapıyı açtığı anda aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım.

“Ama bize ne olacak? Wisconsin ya da Pennsylvania gibi bir yere taşınmak zorunda kalırsam?”

Chase, kapımda durdu, sözlerimi tartarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ben ise beyaz gömleğinin göğsünde nasıl gerildiğine, koyu renk kot pantolonun, siyah blazerin ve deri botlarının bedenini nasıl kusursuz tamamladığına istemsizce hayran kalmıştım.

“Liam’a göre bu yüksek bir ihtimal,” dedi sonunda. “Ve bildiğim kadarıyla, yanılıyorsam düzelt ama akademide çalışmak isteyen biri için yer seçme lüksü pek olmuyor.”

Sorumu anlamıyor.

Yutkundum. “Biliyorum. Ama Wisconsin’e taşınmak zorunda kalırsam bize ne olacak?”

“O zaman sanırım biz de Wisconsin’e taşınırız,” dedi basitçe, kaşlarını hafifçe kaldırarak ve o yoğun, açık mavi gözleriyle bana güvenle baktı. “Parker, seni içermeyen bir geleceğim yok. O yüzden taşınmamız gerekiyorsa, taşınırız.”

“Ama senin işin-”

“İşimi uzaktan da yapabilirim,” dedi bana sakince, dudaklarında hafif, rahatlatıcı bir gülümsemeyle. “Ve gerektiğinde Kaliforniya’ya uçabilirim.”

Kalbim hızla çarpıyordu ve neye bulaştığını bildiğinden emin olmak istedim. “Ama biz sadece... Henüz bir haftadır falan çıkıyoruz,” diye geveledim.

Chase bana o dünyayı sarsan gülümsemelerinden biriyle baktı, gamzelerini çekiştiren ve onu çok genç gösteren türden.

“Doğru ama ben sana sekiz yıldır âşığım.”

Elimi tuttu ve arabadan çıkmama yardım etti. Bunu seviyordum; benimle her zaman ilgilenmesini, bana dokunmasını, iyi olduğumdan emin olmasını... Boğazıma dolan ve patlamayı bekleyen duyguyu yuttum. Beni asansöre götürürken hâlâ onun sözleri üzerine kafa yoruyordum.

Sana sekiz yıldır âşığım.

Sana sekiz yıldır âşığım.

Sana sekiz yıldır âşığım.

Asansörle yukarı çıkarken Chase beni izliyordu. Zihnimin nasıl işlediğine alışkındı, her şeyi fazlasıyla düşünmeme, her detayı irdeleyişime... Elini tuttum, sessiz bir teşekkürle bir kez sıktım. Kapılar açılırken, beni sağa, mutfaktan uzağa ve dairenin henüz keşfetmediğim bir alanına doğru çekti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin,” dedi, neşeyle bana bakarak.

Bir köşeyi döndük ve önümüzde güneşle dolup taşan bir avlu belirdi. Ve avlunun içinde...

“Bay Horoz,” diye nefes aldım, kapıyı açıp dışarı çıkarken sırtıtıyorum.

Büyük bir horoz bahçede hoplayıp zıplıyordu. Bir horoz hakkında bunu söyleyeceğimi hiç hayal etmemiş olsam da Chase’e bakıp, “Çok güzel,” dedim.

Chase başını salladı ve hayvanın yanına gidip başını okşadı. “O vahşi bir Kauai horozu,” diye açıkladı. “Babamdan sonra kimse onu istemedi...” diye devam etti. “Her neyse, yıllardır benim dostum. Normal ömürleri beş ila sekiz yıl ama ben ona on yıldan fazladır bakıyorum.”

Turkuaz kuyruğuna, kırmızı ve sarı tüyelerine baktım. “Bir adı var mı?”

Chase güldü. “Ona *Bay Horoz* demeye başladım.”

Bay Horoz, yüksek sesle öttüğünde yerimden sıçradım. Gözlerim fal taşı gibi açılırken Chase’e baktım.

“Ötmediğini sanıyordum?”

Chase omuz silkti, süslü kümese bakarken küçük bir tavuk açıkta dolaşmaya başladı. Bay Horoz’la aynı cinsten olmalıydı, aynı kırmızı ve turkuaz tüylere sahipti.

Chase ellerini ceplerine soktu ve ben iki hayvanın büyükçe avlularında kasıla kasıla yürümelerini izlerken yanıma geldi.

“Meğer sadece bir tavuğa ihtiyacı varmış. Bayan Tavuk’la tanıştırdığımdan beri ötmeyi kesmedi. Ben de bilmiyordum ama horozlar, bakmak için bir sürüye sahip olmayı tercih ediyorlarmış. Ve hükmetmek için,” diye mırıldandı. “Sanırım bu konuda ortak noktalarımız var.” Gülümseyerek yanıma yanaştı ve kollarını bana doladı. “Neden içeri girmiyoruz?” diye mırıldandı, niyeti çok açıktı.

Kollarında döndüm, sırtarak ellerimi boynuna doladım. “Bu

sonbahar nereye gidersem gideyim, onlar için yerimiz olduğundan emin olmalıyız,” dedim ve parmak uçlarımın üzerinde durup Chase’in dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Bunu çoktan düşündüm, Parker,” dedi dudaklarıma karşı.

“Sadece bir haftadır birlikteyiz ve birbirimize aşkımızı itiraf ettik bile... Yani konuşmamız gereken çok şey var gibi,” diye fısıldadım. “Sanki her şeyi tersinden yapıyoruz.”

“Biliyorum. Ve işleri hangi sırayla yapacağımız umurumda değil. Çünkü şu anda tek istediğim, seni yatak odama sürüklemek ve adını unutana kadar becermek,” diye hırladı, ardından beni peşinden çekti.

“Bana uyar,” diye kıkırdadım, o içimdeki her şeyin beklentiyle coşmasına neden olan bir kararlılıkla yürürken arkasından gittim.

Evet, buna alışabilirim.

düzenleme:
avesta

Sonsoz Labirent

JULIET

Dört Yıl Sonra

Gün doğumu odamızı yumuşak, pembe bir ıııkla sararken erkenden uyandım. Yatağın diğır tarafına dönünce, oranın soğuk olduğunu fark ettim. Yani Chase çoktan gitmişti ve bir süredir yoktu. Esneyerek, dönüp telefonumu kontrol ettim ve başucumdaki lambaya dayanmış siyah bir zarf gördüm. Doğrulup zarfı açtığımda, kalbim daha hızlı attı ve kocamın mükemmel karalamasına bakarken gülümsedim.

Bayan R,

Kahvaltının tadını çıkar, aşkım. Koşuya çıkmaya ya da giyinmene gerek yok. Zaten yeterince koşacaksın ve seni bulduğum anda saniyeler içinde çıplak olacaksın.

Biliyorum, notlandırman gereken bazı ödevler var, o yüzden bu sabah vaktini dilediğince kullan.

Saat 10:00'da labirentin ön kapısında seni bekliyor olacağım. SAKIN geç kalma.

Av'a hoş geldin...

Bay R.

Sözleriyle içimde oluşan heyecanı bastırdım, üstünde gümüş bir tepsi dolusu yiyecek ve buharı tüten bir *cappuccino* gördüğüm makyaj masama baktım. Gözlerim mektuba, balmumunu mühürlemek için *ailemizin* armasını kullanma şekline kaydı. Olacaklardan hem korkmuş hem de tamamen tahrik olmuşum ama benim için hazırladığı lezzetli kahvaltayı düşünerek hepsini bir kenara ittim.

Yemeğimi bitirdikten sonra, öğrencilerimden geri aldığım kompozisyonlar üzerinde çalıştım. Çalışma odamda masama eğilmiş hâlde zamanı dikkatle takip ettim, açık pencereden içeri giren serin bir esintiyle ipek sabahlığımı üzerime biraz daha sıkı sardım. Bugün hava güneşli ve serindi, Kuzey Kaliforniya'da baharın en güzel günüydü. İkinci kahvemi içerken saatin neredeyse dokuz buçuk olduğunu fark ettim. Hemen ayağa fırlayıp koridordan yatak odamıza yürüdüm, sabahlığımı çıkardım ve hızlı bir duş aldım.

Saçlarımı sık bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru çektim, Chase'in buna bayıldığını biliyordum. Atkuyruğumu yumruğuna doladığını hissetmek tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Sabahlığımı tekrar üzerime geçirip aşağı indim ve arka bahçeye çıktım. Çimlerin üzerinde hâlâ çiğ vardı ama güneş çoktan doğmuş ve sıcaklığı tenime mükemmel bir şekilde vuruyordu. Yalınayak olduğum için taş patikayı kullandım. Ormanın girişine geldiğimde, hafif aralık demir kapıya dayanmış altın balmumu mühürlü başka bir siyah zarf gördüm.

Bayan R,

Umarım geç kalmamışsındır, çünkü yalnızca beş dakikalık bir avantajın var.

Seni bulacağım, o yüzden en iyisi koşmaya başla...

Bay R.

Mektubu yere bıraktım ve sık ormana doğru yürüdüm. Nefes alışım heyecandan ağırlaşmış ve kalçalarımın arasındaki boşluk şimdiden kayganlaşmıştı. Geçtiğimiz birkaç ay oldukça yoğundu; yerel üniversitedeki kadrolu pozisyonuma alışmıştım, bu evi satın almıştık ve şimdi de ilişkimizdeki bir sonraki adıma gelmiştik...

Yutkundum, geleceğin getirecekleriyle tenim karıncalanıyordu.

Aylardır yatak odasının dışında oynamamıştık ve bu mülkün son satış noktası olan evin arkasındaki otuz dönümlük ormandan henüz yararlanmamıştık.

Ağaçların arasında dolaştım, gözlerim her köşeye, her yarığa takılıyordu. Onun beni bulmasını bekliyordum. Birkaç gün ön-

cesini düşündüm, bugün ormanı nasıl kullanacağımızı tartışıyorduk. Kütüphanemizde beni altına nasıl sıkıştırdığını... *Tam da duymak istediğim şeyi nasıl söylediğini...*

"Artık kontrolü nasıl bırakacağını biliyorsun, Juliet. Bu neden farklı olsun ki?"

"Evet ama tüm kitaplar diyor ki-"

"Aşkım, biz ne zaman kitaplara uygun bir şey yaptık? Her şeyi fazla düşünmeyi bırak. Bunu planlayamazsın. Bu tamamen bizim kontrolümüz dışında. Şimdi, tüm bunlardan dolayı stresli olduğunu biliyorum, bu yüzden gevşemene yardımcı olmama izin verirsen bir fikrim var."

Gülümsedim. "Neymiş o fikrin?"

"Cumartesi o gün, değil mi?" diye sordu, burnunu kulağımın arkasına dokundurdu ve göğsüme doğru kaydırarak derin bir nefes aldı.

Gözlerim kapandı. "Evet."

"Tamam. O zaman kontrolü senden almama izin ver. Senin tek yapman gereken hissetmek, itaat etmek... Ve kaçmak."

Anıyı hatırlarken ürperdim, bir köşeyi daha döndüm.

*O burada mıydı ki? Belki de bir iş görüşmesine takılmıştı, Miles'la birlikte şu anda büyük bir müşteriyle anlaşmak üzerelerdi. Bu yüzden bütün hafta güneydeydi ve dün gece eve döndüğünde ayaküstü bir sevişme dışında ona neredeyse hiç dokunmamıştım. Onu özlemiştim. Ama ona güvenmek zorundaydım. *Güveniyordum da.* Bugünün ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ama neredeydi? Bana beş dakika avans vereceğini söylemişti... Kesinlikle beş dakika olmuştu. Beni mi izliyordu? Bir yerlerde bir ağacın arkasında mı gizleniyordu? Bu düşünce beni daha da ıslattı ve gerginliğimi biraz olsun atmak için daha hızlı yürüdüm.*

Bir sonraki köşeyi dönerken ellerim titriyordu, etrafın hâlâ boş olduğunu görünce uzun ve yavaş bir nefes verdim.

Devam et, Juliet. Avcın bekliyor.

CHASE

Saat tam onu beş geçe, labirente girdim. Gözlerim açık zarfın üzerinde gezindi ve ağaçların arasında yürürken beyaz gömleğimin yakasını düzelttim. Her çıtırtı ve yaprak hışırtısında gözlerim başka bir yöne bakıyordu. Şampuanının kokusunu aldığımı sandım ama emin olamadım. Yine de kokunun peşinden bir sonraki köşeye yöneldim, onu sırtı bana dönük şekilde yavaşça önümde yürüdüğünü görünce birden duraksadım.

Sikim pantolonumun içinde sertleşti, onun içinde olmak için can atıyordum. En sevdiği av kıyafetini giymiştim, sadece onun için. *Hepsi onun içindi*. Siyah pantolon, beyaz düğmeli gömlek, sağlam, bağcıklı botlar ve son zamanlardaki favorisi... Siyah deri eldivenler. Gözlerim onun uzun, ipek sabahlığına takıldı. Saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ve yalınayaktı ki bunun onu dezavantajlı duruma soktuğunu daha önce öğrenmişti.

Benim güzel *avım*. Karım. Yakalanmak istiyordu ve içimdeki avcı onu düzgün bir şekilde avlamaktan başka bir şey istemiyordu. Onu en uç noktada sahiplenmek, kendi özümle doldurmak... Tekrar ve tekrar, durmaksızın.

Bugüne kadar en büyük fantezimi tamamlamak için hiç uygun bir zaman olmamıştı ama şimdi? Onu doldurabilir ve bacaklarını sımsıkı kapatabilirdim. Bunu ne kadar istediğini biliyordum. Haftalardır plan yapıyorduk ama beden denilen şey dengesizdi. Bugün... O hazır ve teslim olmaya açıktı.

O büyük bir kızılağacın önünde yürürken ben bir adım öne çıktım.

Normalde oynadığımızda ben kovalardım, o da kaçardı. Ama bugün, onu takip etmek istiyordum. *Yavaşça*. Göğsünün inip kalkmasından zevk alarak... Sadece *bir saniyelğine* peşinden gelmeyeceğimi düşünmesini sağlayacak ve ona sahte bir güvende hissi verecektim. İşte o anda saldıracak, onu kendime alacaktım. Elimi ağzına kapattığımda dili deriye dokunacak, tadına varacak, bunu yaparken inleyecekti. Ona deriyle dokunduğumda çıldırıyordu.

Son dört yılda hatırı sayılır miktarda deri aksesuar edinmiştim, bazen yalnızca onu deli etmek için takıyordum.

Sürüş eldivenleri.

Bir deri kravat.

Deri ayakkabılar ve en son olarak, onun için alınmış siyah deri bir manşet bileklik ve ona uygun bir tasma.

Ağacın gövdesini yavaşça dönerken pantolonumun içinde kendimi ayarladım. Juliet birkaç adım ilerideydi. Ancak ayağımın altından bir dal kırıldı ve ben gövdenin arkasına eğilirken gözleri omzunun üzerinden beni aradı. Ben onu görebiliyordum ama o beni göremiyordu. Yutkunduğunu, göğsüne kadar kızardığını gördüğümde sikim *zonkladı*. Döndü ve hızla sağıma doğru yürüdü.

Takip ettim

Şimdi daha hızlı gidiyordu, sol, sağ, sol, sağ... Ne kadar da öngörülebilirdi, benim güzel avım.

Peşinde olduğumu ve bir sonraki dönüşünü hesapladığımı biliyor olmalıydı. Bu çok tahmin edilebilirdi. İçimden bir heyecan geçti, o başka bir ağacın etrafından sola doğru yürürken boynumu kütletip yön değiştirdim.

Omzunun üzerinden bana baktığını gördüğümde, yumruklarımı sıkıp sağ tarafa geçtim.

Arkasına bakıyordu.

Ah, küçük avım, tam karşıdayım.

Boğuk bir homurtu saldım dudaklarımdan, o ise gözle görülür şekilde ürperdi ve yavaşça bana döndü. Bundan öyle bir zevk almıştım ki...

"İşte buradasın, aşkım," dedim, sesim boğuk ve tehlikeliydi. Elimi kemerime götürüp siyah deri kırbacı çektim, bu onun için bir sürprizdi. Kırbacı havaya kaldırmadan önce elimde gezdirirken gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm. "Bugün kıçın benim. Amin da öyle. Anladın mı?"

"Evet, efendim," dedi hızlıca. Gözbebeklerinin ne kadar büyüdüğünü görünce gülümsedim, gözleri neredeyse şimsiyah görünüyordu.

Görünüşe göre karımı bu sabah bekletmek iyi bir karardı.

İlişkimizin başlarında Juliet'in onu kandırdığım, şaşırttığım zamanlardan hoşlandığını keşfetmiştim. Normalde oyuncaksız oynardık ama bugün farklıydı.

Ayrıca onun mazoşist olduğunu ve acıdan, sonrasında ona verdiğim zevkten neredeyse daha fazla zevk aldığını da biliyordum.

Sadist olmam iyi bir şeydi.

Ona her şaplak attığımda, pantolonuma boşalmaya çok yaklaşırdım.

"Buraya gel, benim güzel, küçük avım," diye emrettim, ona doğru bir adım atarak.

O ise sırtıttı, burun delikleri heyecanla genişleyerek başını iki yana salladı. "Yakala beni," diye kışkırttı ve ardından bir anda ortadan kayboldu.

Peşinden koşarken nefesimin altında küfrettim.

Birileri cezalandırılmak istiyormuş gibi görünüyor, diye düşündüm, kırbacı elimde tutarak köşeyi döndüm.

Ancak çoktan uzaklaşmıştı.

Sikeyim.

"Sorun değil," diye bağırdım. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın," dedim, beni duyabilmesini umarak. Sözlerimin onu ıslak ve muhtaç hale getirmesini umuyordum. Kırbacı bir böğürtlen çalısına doğru sallayarak bir kuş sürüsünü havaya uçurdum. Birkaç metre öteden gelen şaşkınlık çığlığını duyunca sırtıttım.

Kırbacı kılıfına geri koydum ve *koştum*.

JULIET

Daha önce hiç bu kadar tahrik olmuş muydum, bilmiyordum. Bacaklarımın arasından aşağıya doğru süzülen ıslaklığım artık dizlerime kadar inmişti, görüşüm ise hem arzu hem de korkuyla bulanıklaşmıştı. Ve bu ikisi benim için bu oyunu inanılmaz tatmin

edici hale getiriyordu. Kırbacının bir kez daha şakladığını duyduğumda, yaklaştığını biliyordum. Durup beni bulmasına izin vermek istiyordum ama aynı zamanda onu uğraştırmamdan zevk aldığını biliyordum. Chase'in ödülünü *hak* etmeyi tercih ettiğini erkenden öğrenmiştim.

Köşeyi döndüm ve çığlık attım, elim ağzıma gitti çünkü birkaç metre ötede, kımıldamadan beni bekleyen kocamı görmüştüm.

Kırbacı kılıfından çıkardı. *Yeniydi, Tanrım... Bu görüntüsü asla zihnimden çıkmayacaktı.* Yavaşça bana yaklaşıyordu. O kadar zor nefes alıyordum ki boğazım yanıyordu ve hassaslaşmış meme uçlarım onun ağzı için sızlıyordu. Vücudumun geri kalanı da öyle.

Tam kaçmak için bir adım geri atacakken, öne atılıp beni sabırlımdan yakaladı. Sıcak, geniş göğsüne doğru çekti, bana açlık ve özlemle baktı.

"Aklından bile geçirme, Bayan Ravage," dedi, sesi boğuktu.

"O zaman beni çok iyi tanı mıyorsun," dedim tatlı bir sesle, bir elimi göğsünde gezdirirken. Deri eldiveninin tenime değdiği an, bedenimin ürpermesini görmezden geldim.

Hızla uzaklaştım, kaçarken kıkırdıyordum.

Bu hoşuna gidiyor. Benden önce şımarıklıklara hiç tahammül edemezdi ama benim karşılık vermeme bayılıyor.

Arkamdan gelen boğuk bir homurtu duydum, ardından yumuşak adımların peşimden geldiğini işittim. Ama bir saniye sonra her şey sessizliğe gömüldü.

Yine de pes ettiğini sanacak kadar saf değildim.

"Juliet," diye seslendi, sağımdan kırbaç sesi geldi.

Daha hızlı hareket ettim ama çıkmaz bir yola girmiştım. Panikle döndüm ve diğer tarafa koşmaya başladım ama Chase'in kolu bitişikteki bir ağaçtan uzanıp beni sertçe vücuduna çekti.

"Yakaladım seni," diye fısıldadı. "Ve bu sefer gitmene izin veremeyeceğim."

Ben harekete geçmeden beni yerden kaldırdı ve omzuna attı.

Sırtına vurarak, "Bırak beni!" diye çığlık attım.

Eldivenli elini uyluğuma doğru kaydırды, ben ise ansızın soluk-

suz kaldım. Gülümsedi, çünkü biliyordu... O eldivenleri ne kadar sevdiğimi, yumuşak derinin hassas tenimde nasıl bir his yarattığını çok iyi biliyordu.

“İyi bir kız ol ve mücadele etmeyi bırak,” dedi, ormanın içine doğru ilerlerken.

“Beni nereye götürüyorsun?” Baş aşağı durmaktan yüzüme kan hücum ettiğini hissediyordum.

“Göreceksin.”

Bir dakika sonra, açık bir alana çıktık. Labirentin tam ortasıydı burası... Beni yere indirdi, ben ise şaşkınlıkla etrafa baktım.

Bunu sabahtan beri planlıyor olmalıydı, belki de haftalardır. Önümde kalınlığı ve üstündeki yastık bolluğuyla kamp yatağını andıran ama ondan daha büyük bir piknik örtüsü vardı. Bir masada su, yiyecekler ve siyah güller... Diğer masada ise oyuncaklardan oluşan çeşitli bir koleksiyon. Her şeye daha yakından bakamadan Chase arkamdan yaklaştı ve kırbacını karnımda gezdirdi.

“Yere, Bayan Ravage,” diye kulağıma fısıldadı, ardından beni örtüye doğru götürüp ellerimin ve dizlerimin üzerine itti. Ben itiraz edemeden yanıma çömeldi, sabahlığımı tamamen çıkardı. Parmakları omurgamda gezinirken övgü dolu sözler mırıldanıyordu, sonra da kırbacı kalçalarımın üzerinde gezdirdi. “Bu kıcı ne kadar pembe yapabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı. “Benim için say, aşkım,” dedi nazikçe.

Hazırlanmak için altımdaki örtüyü sıktım. “Kaç tane?” diye sordum, nefes nefese.

“Şimdilik dört tane yapalım. Evliliğin her yılı için bir tane.” diye ekledi ve sesindeki derinlik karşısında tüylerim diken diken oldu. Sadece üç ay çıktıktan sonra evlenme teklif etmesini hatırlıyordum. Düğünü planlamayı bile bekleyememişti ve o gece beni evlenmeye ikna etmişti.

Bu, şimdiye kadar yaptığımız en çılgınca şeydi ve hâlâ da öyleydi.

Bir ay sonra, Ravage Malikânesi’nde gösterişli bir parti vermiştik. Her şey hayal ettiğimden bile güzeldi.

“Avım...” dedi usulca. “Avcından kaçtığın için ne kadar üzgün olduğunu bana gösterecek misin?”

Görünüşe göre ölmek istediğim için -ve alaycılığımın ne kadar hoşlandığını bildiğim için- omzumun üzerinden umursamaz bir şekilde baktım.

“Asla üzgün değilim, Bay Ravage.”

Gözbebekleri karardı ve elindeki kırbacı sıkarken çenesi kasıldı. Önümde tek dizinin üzerinde bu şekilde diz çöktüğünde, kalın sikinin bacağından yukarı doğru uzanan hatlarını görebiliyordum ve başını eğdiğinde dudaklarımı yaladım. Açıkça meydan okumamdan rahatsız olmuştu.

“O ağzın bedelini ödeyeceksin, Juliet,” diye hırladı. “İki katına çıkarıyorum.”

Lütfen yap.

Bir eliyle beni tutarken, kırbaçlı elini kaldırdı ve çıplak kalçama indirdi. Çığlık attım.

Kahretsin, bu eliyle vuruşundan bile daha çok acıtırıyordu hatta günlerce iz bırakan o tahta aletten bile.

“Bir,” diye bağırdım, sesimi olabildiğince sabit tutarak. İlk vuruşta dağılamazdım, *dağılmayacaktım*. Ayrıca, gerekirse güvenli kelimeyi kullanacağımı biliyordu. Daha önce kullanmıştım.

Kalçalarımı oynattım, bacaklarımın arasındaki kaygan ıslaklık altımdaki örtüye damlıyordu.

Chase bana kırbaçla tekrar vurdu, hem de iki kez. “İki! Üç!” diye inledim. Nefes nefese kalmıştım, gözlerimde biriken yaşları kırparak yok etmeye çalıştım. Klitorisim uyarılmayla nabız gibi atıyordu.

“Aferin kızıma,” diye fısıldadı, kırbacın kesinlikle kanamama neden olduğu yeri okşarken. Başka türlü neden ya da nasıl bu kadar acıyacağını düşünemiyordum. “Şimdiden pembeleşti... Ne güzel, ne taze bir renk, aşkım.”

Kırbacı tekrar, bu sefer biraz daha nazikçe indirmeden önce neredeyse tatlı sözlerini algılayacak zamanım bile olmamıştı.

“Dört,” diye nefes aldım, burnumu çekerek ve titreyerek.

“Çok iyisin, Bayan Ravage. Kırbacımı ne güzel karşılıyorsun. Keşke şu an kışının ne kadar güzel görüldüğünü görebilseydin,” dedi ve eldivenlerini çıkardı. Serbest kalan eli bacaklarımın arasına doğru kaydı. Islaklığımın içine bir parmağını soktuğunda inledim. “Mmm. Ne kadar hazır ve olgun... Benim tohumum için ne kadar da verimli ve açsın,” dedi, sesi çifte anlamın verdiği tınıyla titreyerek. Oyun sırasında böyle sözleri ne kadar sevdiğini ikimiz de biliyorduk ama bugün... Bugün farklıydı. Bugün gerçekten böyle hissediyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, diğer eliyle kırbacı kalçama indirdi.

“Beş,” diye inledim. Acı dağılırken sıcaklığım onu sıkıca kavradı.

Omzumun üzerinden ona bakarken nefes nefese kaldım. Başını sallayıp bana tekrar vurmadan önce gözleri bir saniyeliğine dalgalandı.

Kumaşı sıkarak, “Altı!” diye çılgılık attım. İkinci bir parmak daha ekledi ve onları kıvrarak kaydırıldı. Tam o noktayla oynuyordu, onu tekrar sıktığımda inledi.

“Karım onu cezalandırmamdan hoşlanıyor,” diye fısıldadı ve başparmağıyla klitorisimi hafifçe okşadı.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Güzel. Saymaya devam et, aşkım.”

Ağzımı açtım ve kırbacı aynı noktaya tekrar indirirken gırtlaktan bir ses çıkardım.

“Yedi!”

Sırtımı büküp acı içinde kıvrandım. Bir an için *sarı* sözcüğünü kullanmayı düşündüm; ona durmasını, bunun çok fazla olduğunu söyleyebilirdim. Ama sonra parmaklarım daha derine itti, başparmağını sızlayan klitorisimin üzerinde gezdirdi ve beklenmedik bir şekilde içimde parlayan zevk seliyle inledim.

O biliyordu.

Akıl sağlığımın sınırında olduğumu biliyordu.

“İşte böyle,” dedi yatıştırıcı bir şekilde. “Bir tane daha alabilir misin, Juliet?”

Aniden, sebepsizce, onun artık kullanmadığı ismim için yas tuttum: Parker. Evlenmeden önce bana hep böyle seslenirdi. Ama evlendikten sonra, soyadını aldığım için bu ismi kullanmayı reddetmişti. Ona göre, Ravage soyadını taşıyor olmam önemliydi. Bu yüzden ona izin vermiştim. Ama işte şu an, Parker deyişini ne kadar özlediğimi fark ettim.

“Evet,” diye fısıldadım, yüzümün gözyaşlarımla ıslandığını bilerek.

Başparmağını tekrar şişmiş tomurcuğumun üzerinden geçirdi, cezalandırıcı şaplakların sonuncusunu indirirken inledim. Havada yüksek sesle çatırdadı ve acıdan uzaklaşmak için vücudumu yukarı doğru bastırarak nefes aldım.

“Sekiz,” diye hıçkırdım. Güvenli kelimemi neredeyse haykırmak üzereyken kırbacı yere bıraktı ve yanıma uzandı. Beni vücuduna sıkıca çekti, böylece yan yattım. Parmakları hâlâ içime gömülüydü, pantolonunun önü bana şaplak attığı hassas deriye değmesin diye kalçalarımı hafifçe kendisinden uzaklaştırdı.

“Çok iyiydin,” diye fısıldadı ve ben parmaklarına sürtünürken gözlerim kapandı. Ne kadar ıslak olduğumu, sınıra ne kadar yakın olduğumu duyabiliyor ve hissedebiliyordum. “Cezanı her zaman çok güzel çekiyorsun,” diye inledi, kemerinin belli belirsiz tıkırtısını duydum. Tecrübelerime dayanarak onun da çok yakın olduğunu biliyordum. Genelde önce boşalıp kıcımın her yerini menileriyle ıslatırdı, ardından beni becerirdi. Ama bugün hepsini istiyordum. Harcadığı her damlayı.

“Chase,” diye yalvardım.

“Bu benim adım değil, değil mi?” diyerek kalçama hafifçe vurdu.

“Efendim,” diye inledim, kıvrandım ve uzun parmaklarına bindim. “İçime boşalmanızı istiyorum. Lütfen, lütfen,” diye tekrar yalvardım, sesim kırılıyordu.

“Öyle mi?” diye sordu, sesi boğuktu. Yaklaştı. Arkamda çılgın-

ca kendini okşadığını duyabiliyordum. “Seni güzelce menilerimle doldurmamı ister misin?”

“Evet,” diye nefes nefese kalçalarımı ona bastırdım.

“Madem bu kadar kibarca sordun,” diye hırladı, bacağını kaldırıp parmaklarını çıkardı ve bir hamlede içime girdi.

“Tanrım,” dedim, amım onun etrafında kenetlenirken gözlerimi sıkarak.

“Doğru ismi söylemen için sana bir şans daha vereceğim,” diye uyardı, sesi alçak ve tehditkârdı. “Sikini içine gömüp daracık amını tohumlarımla dolduran Tanrı değil. Kim o?” diye sordu ve boştaki eliyle kalçamı kavrayarak beni kendine çekti.

“Siz, efendim,” diye fısıldadım. “Evet, siktir, Chase-”

“İşte bu, Parker. İçimdeki her damlayı almanı istiyorum.”

Dudaklarında eski ismimi kullanması beni sikinin etrafında paramparça etti ve o inleyip içimin derinliklerine akarken göğsüne doğru sarsıldım. Vücudum zevkle titrerken, ona karşı sallanırken görüşüm bulanıklaştı. Hâlâ klitorisimde çalışan elini nasıl ıslattığımı hissedebiliyordum, tatmin olmuş iniltisini ve sikinin içimde nasıl kasıldığını duyuyordum. Bacağını indirmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu.

“Sakın kımıldama,” diye nefes aldı, içimden çıktı ve sırtüstü yatmam için beni dikkatlice çevirdi. “Bacaklarını kapat, aşkım,” diye mırıldandı, yakındaki bir yastığı kaptı ve kıkımın altına koydu.

Güldüm. “Bunun bir kocakarı masalı olduğunun farkındasın, değil mi?”

Beni usulca dudaklarımdan öptü. “Evet ama neden riske atayım? Hepsini içinde tutmanı sağlamayacağımı mı sanıyorsun? Seninle işim bittiğinde menilerimle o kadar dolu olacaksın ki, Juliet.”

Onun sözleriyle karnım kasıldı. “Söz mü?” diye sordum, yüzüne doğru uzanarak.

“Tek bir görevim var,” diye mırıldandı, çeneme öpücükler kondururken. “Ve ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Özellikle de yapacağım en önemli şeyi.”

Karım yatak odasının diğer tarafında uyuklarken viskimi yudumladım, yorgun bedeni dört direkli büyük yatağımızda yüzüstü yatıyordu. Pazartesi günü başka bir iş seyahatim vardı, bu yüzden kaybettiğim zamanı telafi ediyordum ve belki de bu yüzden ona biraz fazla sert davranmıştım. Yine de güvenli kelimeyi hiç kullanmamıştı ve geçmişte hem *kırmızı* hem de *sarıyı* defalarca kullandığı için bundan korkmadığını biliyordum. Poposu hâlâ kırmızıydı, kırbacı kullandığım yerde koyu bir çürük oluşmuştu. Yüzümü buruşturarak viskimin son damlasını da diktim ve ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdüm.

Çıktığımda Juliet yorgun, buğulu gözlerle beni izliyordu.

“Bundan biraz daha sürmeliyiz,” dedim, yatıştırıcı losyonu göstererek.

Tembelce başını salladı, hâlâ oyunumuzun etkisindeydi. Oyunumuz ne kadar yoğun olursa, sonrasında o kadar puslu ve kopuk hissediyordu. Çoğu gece uyanık kalıp onu izliyor ve ona akla gelebilecek her şekilde bakabileceğimden emin oluyordum. Özellikle bugün onu yakından takip ediyordum. Su içtiğinden, beslendiğinden, ısındığından, rahatladığından emin olmak için...

Losyonu çürüğüne sürmeyi bitirdim. “Uyumaya devam etmelisin,” diye mırıldandım. “Yardıma olacaktır.”

“Ya işe yaramazsa?” diye sordu, sesi kısıktı.

Parmaklarımı uzun saçlarında gezdirdim, sıcak kalması için yorganı üzerine çektim. “O zaman gelecek ay tekrar deneriz. Ve sonraki ay. Ta ki sen bir sonraki Ravage vârisi ile şişene kadar, Juliet,” diye fısıldadım, saçlarını düzeltirken. “Ve eğer asla işe yara-

mazsa, o zaman bir sonraki adımımızı birlikte bulacağız. Her şeye açık olduğumu biliyorsun. Evlat edinmeye de.”

Gülümsedi ve memnun bir şekilde iç geçirdi. Karımın en çok sevdiğim hali *buydu*. Gün boyu onu tatmin ettiğim için bitkin ve savunmasız düşmüş, yarı uykulu hali. İşte tam da bu anlarda, bana tamamen teslim olduğunda, onun benim için ne kadar mükemmel olduğunu görebiliyordum. Birbirimize nasıl bu kadar mükemmel uyduğumuzu.

Bu yüzden, çıkmaya başladıktan üç ay sonra onunla evlenmiştim. Ve eğer yapabilseydim, onunla daha erken evlenirdim. O gün Ravage Malikânesi’ne oynamak için geldiğinde bile evlenirdim.

O gün bana kendini sunmuştu ve ben de hepsini kabul etmiştim.

Tıpkı altınlarını biriktiren bir ejderha gibi.

Ve şimdi, ailemizi kurmaya hazırды.

Burada, Kuzey Kaliforniya’da, profesör olarak çalışmaya başyalı neredeyse dört yıl olmuştu, hiçliğin ortasında hayalimizdeki evi satın almıştık. Jackson, şimdiki kocası Mark ile çocukluk evlerini sahiplenmişti, bu yüzden onun işine yakın bir yere kök salmak bizim için mantıklıydı. Ayrıca, Jackson artık orada yaşadığı için her zaman geri dönebileceği bir evi olacaktı.

Her şeyin nasıl bu kadar kusursuz bir şekilde olduğunu hâlâ tam olarak anlayabilmiş değildim. Ama olmuştu.

Ve bunun için sonsuza dek *ona* minnettar olacaktım. Çünkü bana ikinci bir şans vermişti.

“Chase?” dedi, elime uzanırken.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. “Evet, aşkım?” Birbiri-mize bakacak şekilde yanına uzandım.

“Tekrar anlatsana,” dedi gülümseyerek. Sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Vücudu benimkine yaslanacak şekilde onu kendime çektim, kollarım göğsünü sararken çenemi başının üstüne koydum.

Güldüm. “Beni resmen bitiren artılar ve eksiler listesi-ydi,” diye takıldım ve o da küçük bir kahkaha attı.

“Ben ciddiym. Bana o gece ne yapmak istediğini tekrar anlat.”

O kopuk, uyuşmuş hissi yaşadığı anlarda o geceyi sormayı seviyordu. Sanırım onu sekiz yıl boyunca sözlerim üzerine düşündürmek insana bunu yaptırıyordu. O zamandan beri milyonlarca kez özür dilemiştim.

“O gece tam olarak ne yapmak istediğimi biliyorsun, Parker,” dedim, elimi karnında gezdirip, avucumu tenine yaslayarak.

Ve ona söyledim.

Bekâretini almamı istediğinde ona karşı duyduğum en derin, en karanlık arzuları anlatırken, hiçbir ayrıntıyı atlamadım. Anlattığım o hayali senaryo sona erdiğinde, kucağıma geçti ve sertleşmiş sikimin üstüne kendini indirip soluğunu bıraktı. Parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Kalçalarını döndürürken bu sefer kontrolü ona bıraktım, o tatmin olurken ben de hemen ardından doruğa ulaştım. Ve karım üstümde soluk soluğa uykuya dalarken ona sıkıca sarıldım. Ona asla gitmesine izin vermeyeceğimi söylediğimde, yalan söylemiyordum. O benimdi ve hep öyle kalacaktı.

Ejderha ve prensesi.

Teşekkür

Öncelikle okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken her saniyesine BAYILDIM ve umarım bu, satırlardan da anlaşılıyordur. Sanırım şimdiye kadar yazdığım e-kitaplar arasında en sevdiğim bu olabilir... O acı dolu duygular, kıskanç/sahiplenici erkek karakter... Romantik kurgu okumayı sevmemin nedenleri tam da bunlar.

Bu kitap için teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki! Okuyucularımla başlayacağım, *Savage Reign*'deki ormanda kovalamaca sahnesini o kadar çok sevdiler ki, birçoğunuz tam bu uzunlukta ilkel oyun konulu bir kitap yazmamı çok istediniz... Yani bu sizin için çocuklar. Bir yılı aşkın süredir üzerinde çalışıyordum ve aslında oturup araştırma yapmak çok eğlenceliydi. Umarım ileride daha fazla araştırırım!

Bu kitapta bana çok yardımcı olduğu için eşime (O şekilde değil... Aklını çukurdan çıkar, lol). Fikir aşamasından düzeltme aşamasına kadar benim dayanağım oldun. Beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim. Bana yazmam için zaman verdiğin için. Yazma mağarasının derinliklerindeyken bana yemek getirdiğin için. Ve çocuklarımıza çok iyi bir baba olduğun için. Yazdığım her kurgusal erkekte senden bir parça var. Bana gerçek romantizmin nasıl bir şey olduğunu gösterdiğin için teşekkürler.

Britti Van ve Amanda Anderson, bu kitabın ilk versiyonlarının planlanmasında bana yardımcı olduğunuz için teşekkürler.

Brittni, bu kitaptaki birçok tek cümlelik espri senin fikirlerinden doğdu, teşekkür ederim! Görüşmelerimizi seviyorum ve ekibimde olduğunuz için çok minnettarım.

Tori Ellis'e, taslak konusunda ettiğin yardımlar için. Önerilerinin çıktısını aldım ve her adımda kullandım. Notlarının ve ara-malarının ne kadar yararlı olduğunu anlatamam!

Erica ve Brittni'ye, alfa okuyuculuğu yaptığınız için... Bu yolculukta sizinle birlikte olmak çok eğlenceliydi! İkiniz de olmasaydınız bu kitap bu hale gelmezdi.

Jon, Lo ve Kerrie'ye hassasiyet okuyuculuğu için. Önerileriniz şüphesiz bu kitabı çok daha iyi hale getirdi. Uzmanlığınız için sonsuz minnettarım.

Jess, Jasmine ve Chanel'e, beta okuyuculuğu için teşekkürler! Hepinizi sevdiğimi biliyorsunuz. Ve Jess, ikinci kez okuduğun için teşekkür ederim. Önerilerin çok yardımcı oldu. Tiyatrodaki gerilim sahnesi tamamen senin eserin. ;)

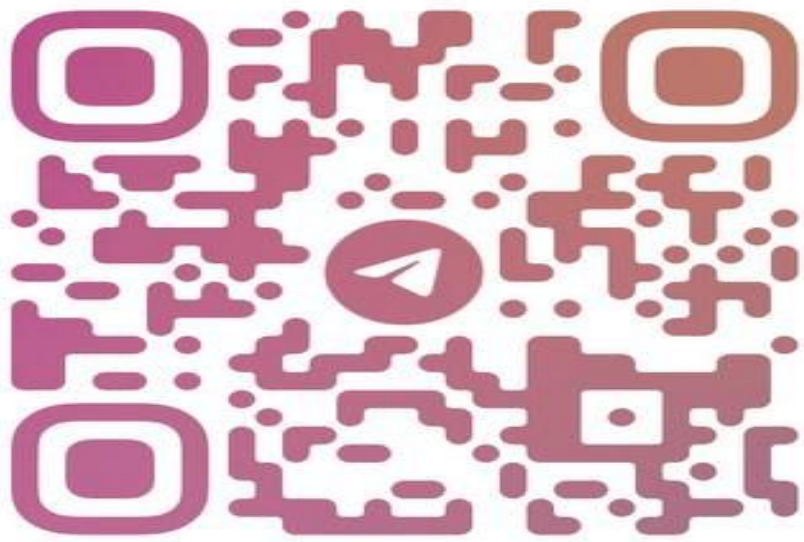
Emma'ya, muhteşem kapak için...

Chase'e hayat verdiğin için Rafa'ya. Ravage kardeşlere hayat verecek diğer resimlerin için sabırsızlanıyorum! Ve Aitor'a, Chase için ilham kaynağım olduğu için.

Michele'e, son dakika düzeltmeleri için. Hayatımı kurtardın! Ayrıca, ekran görüntüleri için Mila ve Lilith'e. Sizler harikasınız ve zor durumda kaldığımda her zaman ordaydınız.

Keyboard Whores'a... Sizler en iyisisiniz ve böylesine harika, çeşitli bir yazar arkadaş grubuna sahip olduğum için çok şanslıyım. Bu kitabın büyük bölümü yazı maratonlarımız sırasında ortaya çıktı ve bazı günler, sadece bu maratonlar sayesinde ayakta kaldım ve bir topluluğun parçası gibi hissettim. Sizleri seviyorum.

Karanlık kalplerime, siz olmasaydınız burada olamazdım. Bu hikâye için bu kadar heyecanlı olduğunuz için teşekkürler. Hepinizin Miles için ağzınızın sulandığını biliyorum ve onu hayata geçirmek için sabırsızlanıyorum!

@AYISIGIKITAP